

Giới thiệu Anh, Đã Lâu Không Gặp!

Truyện Anh, Đã Lâu Không Gặp! của tác giả Nữ Vương Không Ở Nhà có tên gốc là Lâu ngày không gặp, anh, nghe cái tên chúng ta phần nào cũng đã đoán được nội dung...

Những cuộc tình đã qua khiến con người ta phải xuyên xao, Hồng Tụ là một cô gái bình thường cũng trải qua những cảm giác đau khổ hạnh phúc khi yêu.

Một câu chuyện nhẹ nhàng sẽ tái hiện những cảm giác lưu luyến khó quên khi xa người yêu mình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Hôm nay là thứ ba, Mạnh Tư Thành sẽ đến xem xét tình hình công ty mình mới thu mua cả một ngày. Ngay lúc anh thuận thực lái xe đỗ vào chỗ đậu xe chuyên dụng thì nhìn thấy một bóng dáng ở trong kính chiếu hậu.

Lúc đầu anh không để ý, nhưng mấy giây sau khi ánh mắt dời đi, anh chợt ý thức được gương mặt của bóng dáng kia có phần quen thuộc, lúc đó, trong lòng anh giống như có một dòng điện chạy qua, anh vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ngoài cửa sổ xe, một cô gái bộ dáng hơi gầy yếu, mặc áo khoác dày kẻ ca rô, trên cổ quàng một chiếc khăn màu hồng, cầm túi xách đang chần chừ đứng ở nơi đó.

Không sai được, Mạnh Tư Thành nhìn chăm chăm khuôn mặt của người kia, ở trong lòng khẳng định không phải ảo giác của mình, chắc chắn là cô ấy.

Tô Hồng Tụ, đã mấy năm rồi, cái tên này không xuất hiện trong lòng anh nữa. Hôm nay thấy trong chớp nhoáng, giống như mở ra một cái hộp đã phủ bụi, làm anh nhớ lại những ký ức cũ.

Khi đó, anh và cô đều từ thị trấn thi lên huyện học sơ trung. Trường huyện cách xa thị trấn, vì thế mỗi tuần bọn họ về nhà một lần, khi về nhà còn phải ngồi xe ô tô.

Chỉ có điều hai người rất ít nói chuyện, sơ trung năm nhất thì vẫn là đứa trẻ nha, khi đó giữa nam và nữ có một ranh giới rõ ràng, giống như đường vĩ tuyến 38 phân cách Triều Tiên và Hàn Quốc vậy.

Hai người học hết tiết ba của ngày thứ bảy, rồi vội vã mang theo cặp sách và ba lô chạy tới bến xe khách, đến bến chờ xe thì chia nhau ra một người đứng bên này, một người ở đứng đầu kia, ở giữa hai người là những người nông phụ đang nói chuyện âm ỉ, và những người bán hàng rong.

Cô không nói chuyện, lúc này luôn là hai tay cầm cặp sách thật chặt và ba lô thì đeo trên vai, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm mặt đất, không biết đang nghĩ cái gì. Về phần cô đang suy nghĩ gì, Mạnh Tư Thành không bao giờ biết, mà sau này anh cũng vĩnh viễn không cách nào nghĩ ra.

Thật vất vả chờ xe đến, một đoàn nông phụ chen lấn lên trước, Mạnh Tư Thành cũng chen theo. Anh có sức khỏe lại không xấu hổ, nên luôn tìm được vị trí tốt. Tìm chỗ ngồi xuống, xếp gọn đồ đạc của mình, sau đó bao giờ anh cũng ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng của cô ở trong xe. Cô luôn là người cuối cùng đi lên xe, cẩn thận từng li từng tí nhìn bên trong xe, cuối cùng rất an phận ngồi xuống một cái ghế nhỏ. Cô để ba lô xuống, lại bị người ngồi bên cạnh lên tiếng ghét bỏ nói: "Ai u, cháu để đồ như vậy, thì đồ của ta để thế nào?"

Cô bị nói thì ngại ngùng môi hơi mím lại, muốn di chuyển vị trí của ba lô, nhưng trong xe rất chật rồi, làm gì còn chỗ để chuyển nữa!

Lúc này chủ xe xuất hiện để giữ trật tự, liền lớn tiếng quát: "Mỗi người nhường nhau một chút! Không phải một chỗ để đồ thôi sao, nhường một chút tranh thủ thời gian lái xe, cũng về nhà sớm hơn!"

Nhưng người đẩy xe không ai muốn nhường một không gian nhỏ cho cái ba lô kia, cái ba lô đáng thương bị mọi người ghét bỏ, không tìm được vị trí của mình.

Thấy vậy, Mạnh Tư Thành chợt lớn tiếng nói: "Để cùng một chỗ với đồ của tôi đi."

Nhất thời mọi người trên xe đều nhìn về phía anh, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả ánh mắt của cô.

Ánh mắt đó hơi kinh ngạc, có chút cảm kích, lại có điểm ngượng ngùng.

Chủ xe nghe được có người chịu học tập Lôi Phong làm chuyện tốt, tự nhiên rất vui vẻ, liền la hét: "Đề đồ vào chỗ đấy nhanh đi!"

Nhìn học sinh nữ này chậm chạp đem ba lô của mình đưa tới, ông ta lâu bầu nói: "Vẫn là học sinh tốt, đơn thuần!"

Trên mặt Tô Hồng Tụ phiem hồng, ngại ngần đem đồ của mình đưa tới. Khi đó Mạnh Tư Thành không biết làm sao, còn là thiếu niên nên không được tự nhiên, gương mặt lạnh lùng nhận lấy, để xuống cùng chỗ đồ đạc của mình ở phía dưới chỗ ngồi.

Tô Hồng Tụ nhìn dáng vẻ của anh như rất miễn cưỡng, liền càng thêm lo lắng, cắn môi cúi đầu.

Cho đến lúc chủ xe bắt đầu thu tiền, trong miệng kêu lớn: "Một người một khối, có đồ đạc thu thêm năm xu."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, dường như sợ người ta thu sót mất mình, vội vàng từ trong túi xách lấy ra một ví tiền kiểu dáng đã cũ, mở ra, từ trong ví lấy ra một khối năm.

Mạnh Tư Thành lạnh lùng liếc cô một cái, lên xe thì chậm giống như trâu con, ngược lại lấy tiền rất nhanh.

Bị Mạnh Tư Thành nhìn, Tô Hồng Tụ rút cổ, co rúm người lại, ngồi xuống cái ghế nhỏ của mình.

Trên xe mọi người rời rít giao tiền, cũng thích chiếm món lời nhỏ, bắt đầu cò kè mặc cả hỏi bao đồ của mình nhỏ như vậy mà cũng thu tiền sao?

Chủ xe kiêm tài xế dạng người nào cũng đã gặp qua, đã sớm hiểu những mảnh khoe này, liền dừng lại nói đạo lý lại thêm đe dọa, rất nhanh, tất cả mọi người trong xe cũng giao tiền xong, hần vồ vồ cái túi đeo bên hông rồi trở về chỗ ngồi của tài xế.

Khi xe chạy, Mạnh Tư Thành nhìn mui xe, nhưng khoe mắt lại chú ý đến Tô Hồng Tụ.

Cái ghế nhỏ rất mộc mạc đặt ở giữa hai chỗ ngồi, cô ngồi ở chỗ đó, hai tay khép lại, siết chặt lấy cặp sách của mình. Bóng dáng của cô hơi gầy yếu, ngồi giữa một nông phụ đáng người to béo và người bán hàng rong, dường như bị che lấp mất.

Đi đường ở nông thôn hơi lác lác, sườn xe lay động một cái, cô thiếu chút nữa muốn ngã sấp xuống, chỉ có thể vội vàng cầm cánh tay của người bên cạnh ghế ngồi. Nhưng bên cạnh là người phụ nữ to béo lúc này vừa gắt lên với cô, một đôi mắt vẫn đục nhìn chăm chăm chỗ bàn tay nhỏ bé của cô bám vào, rồi trừng mắt lên nhìn cô.

Cô hình như cảm giác được, ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đem tay lùi về, ngồi ở chỗ đó càng thêm co quắp.

Có rất nhiều lần, Mạnh Tư Thành muốn nói: "Chúng ta đổi chỗ ngồi đi!"

Nhưng, anh không biết vì sao lại không nói ra khỏi miệng được?

Trước mặt mọi người có vẻ thô lỗ ngồi đầy xe, cuối cùng chắc vì da mặt hơi mỏng, nên anh không thể nói ra câu nói kia? Nói ra sau đó sẽ như thế nào, mọi người tất nhiên là ánh mắt khác thường nhìn về phía anh, hoặc là ánh mắt mập mờ rồi cười phá lên. Lúc ấy cô sẽ nhìn anh như thế nào?

Chắc là sẽ càng thêm kinh ngạc chứ?

Sau này Mạnh Tư Thành nhiều lần cũng nghĩ tới chuyện đó, nếu lúc đó anh chủ động, thì kết quả sẽ như thế nào? Nhưng thời gian không thể quay trở lại, về sau lớn lên tính cách chín chắn hơn cảm giác mình có thể nắm tất cả trong tay, Mạnh Tư Thành không cách nào thay thế ngày đó tuổi còn trẻ không được tự nhiên, xen lẫn tự ti kiêu ngạo nên Mạnh Tư Thành đã làm ra quyết định đó.

Mỗi lần, khi xe rớt cuộc cũng dừng ở đầu trấn thì mọi người xuống xe như ong vỡ tổ, chắc chắn cô lại là người cuối cùng xuống xe.

Anh đứng lên, đem cái ba lô đưa cho cô, lạnh lùng nói: "Của bạn."

Nàng kinh ngạc nhìn rồi nhận lấy, cầm hai tay, giống như có chút luống cuống.

Chủ xe bắt đầu thúc giục: "Nhanh lên một chút, xuống xe đi!"

Anh cúi đầu cầm lên đồ đạc của mình, cũng không nhìn cô một cái, đi qua bên người cô. Cô vội vã tránh ra thân mình, như chỉ sợ cản con đường của anh.

Mạnh Tư Thành mỗi lần sau khi xuống xe, đi không xa, luôn giả vờ lơ đãng quay đầu lại nhìn.

Luôn có thể nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, đang cố hết sức khoác ba lô, cặp sách ôm thật chặt trước ngực, bước chân có chút khó khăn hướng nơi xa đi đến.

Bọn họ ở cùng một thị trấn, nhưng không cùng một thôn.

Về hoàn cảnh của cô, anh cũng có nghe qua.

Cha cô bị ung thư, trong nhà cơ hồ táng gia bại sản để chữa bệnh, ban đầu điều trị có vẻ tốt lên, nhưng cuối cùng vẫn không qua khỏi. Trong nhà chỉ còn cô và mẹ, sống nương tựa vào nhau.

Mạnh Tư Thành sau này nghĩ lại, không khỏi nghĩ, tại sao anh lại quan tâm đến cô, lại có tình cảm đặc biệt với một cô gái bộ dạng bình thường như vậy? Là vì đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ nên thông cảm) sao?

Lúc Mạnh Tư Thành ba tuổi cha mẹ bị tai nạn xe cộ mà qua đời, được đối phương bồi thường một khoản tiền xem ra tương đối lớn.

Lúc ấy hai bác trai của anh tranh được nuôi anh như tranh bảo bối vậy, vì thế còn kiện nhau ra tòa án, cuối cùng bác cả thắng, đặc ý đem anh về ở nhà họ.

Mạnh Tư Thành chưa từng thấy cha mẹ mình lấy mạng để đổi lấy khoản tiền kia, trên thực tế khi anh có khái niệm đối với tiền, khoản tiền kia không biết đã được sử dụng vào mục đích gì rồi.

Bác dậu cả liếc mắt nhìn anh một cái, oán trách nói: "Đây thật là đoạt oan gia về nhà."

Mạnh Tư Thành lạnh lùng cúi đầu mài bắp ngô, tay cũng bị mài đỏ, nhưng anh không kêu đau một tiếng.

Thời điểm đó Mạnh Tư Thành không cầu xin gì khác, chỉ cầu mình có thể nhanh chóng học xong cao trung mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đem Mạnh Tư Thành từ trong hồi ức tỉnh lại, là tiếng còi xe phía sau thúc giục. Anh vội vàng nhìn sang, chỉ thấy bên ngoài quảng trường vắng vẻ, gió thu cuốn hết lá vàng, không thấy tung tích cô đâu nữa.

Anh đỗ xe, cầm túi xách lên, mang về mặt hơi phiền muộn đi tới đại sảnh. Giờ đi làm cao điểm đã qua, chỉ mình anh chờ thang máy.

Thang máy kêu một tiếng rồi dừng lại, anh đi vào, nhấn nút tầng mười chín.

Đúng lúc thang máy sắp đóng, có một bóng dáng lao đảo chạy đến, xông thẳng vào bên trong trước khi cửa thang máy đóng lại.

Cô đứng thờ hồn hển trong thang máy, vội vàng nhìn nút thang máy, thấy nút đèn sáng ở tầng mười chín, nhẹ nhàng ồ một tiếng, dường như lúc này mới yên lòng, sau đó giống như học sinh tiểu học mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thận trọng đứng ở nơi đó, chỉ có tiếng thở dốc dần dần bình ổn chứng tỏ cô vừa gấp chạy đến.

Bóng lưng mảnh khảnh, áo khoác kẻ ca rô đen trắng, rõ ràng không hợp với chiếc khăn quàng cổ màu hồng, nhìn đẹp mắt nhất chính là mái tóc đen kìa, đen nhánh sáng bóng, mềm mại phủ lên trên đôi vai gầy gò.

Mạnh Tư Thành quay đầu đi, cố làm ra vẻ trầm tĩnh mà nhìn chằm chằm vào bảng hiển thị số tầng của thang máy, trong lòng lại hơi khẩn trương.

Là cô. . . . .

Nhưng cô không nhận ra anh, không phải sao?

Đã nhiều năm như vậy, anh thực sự thay đổi rất nhiều, đừng bảo cô - người dường như chưa bao giờ để ý đến anh, chỉ sợ ngay cả họ hàng của Mạnh Tư Thành, cũng không dễ dàng nhận ra anh.

Bỏ xuống ngây ngô và liễu lĩnh, không còn bối rối và bướng bỉnh, bây giờ anh mặc tây trang tao nhã, thoát nhìn thành thực chừng chạc, anh cất bước đi vững vàng trong cái thành phố này, giống như có thể đem tất cả trở ngại đập dưới chân của mình.

Anh hôm nay, là tự tin, là thành công, cũng là —— xét nét.

Mạnh Tư Thành nhìn cô gái ngày xưa anh để ý, đột nhiên phát hiện, thời gian làm thay đổi nhiều thứ, đương nhiên anh và cô cũng thay đổi.

Khoảng cách giữa bọn họ bây giờ đã rất xa, khác nhau trời vực.

Thang máy kêu một tiếng đình rồi dừng lại, Tô Hồng Tụ đang muốn cất bước đi ra ngoài, chợt nhớ tới ấn nút tầng mười chín là một người ở trong thang máy, nghĩ đến điều đó cô vội vàng lui về, giờ tay làm động tác mời người đó đi ra ngoài trước.

Nhưng người kia ở phía sau không có một chút động tĩnh, cô kinh ngạc, quay đầu lại nhìn sang.

Giương mặt này, giống như đã từng quen biết, cặp mắt kia, cũng rất quen thuộc, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, dường như muốn nhìn thấu cô.

Trong trí nhớ của cô giống như có một đôi mắt như vậy, luôn lạnh lùng nhìn cô, mang theo khinh thường và ghét bỏ.

Bị đôi mắt lạnh lùng kia nhìn, làm Tô Hồng Tụ suy nghĩ xuyên qua vài chục năm, trở lại trong trí nhớ sự việc ầm ĩ ở trên xe.

Trước mắt khuôn mặt anh tuần nghiêm túc có nét giống với khuôn mặt trẻ tuổi tuần tú kia, đôi mắt lạnh lùng cũng dần dần trùng hợp với đôi mắt trong trí nhớ. . . . . Thì ra là anh?

"A. . . . . Là anh!?" Cô cố gắng phấn đấu ở nơi thành thị phồn hoa này, không bao giờ nghĩ vừa quay đầu, sẽ thấy được người thuộc về những năm tháng xa xôi đó, giống như mở ra một album ảnh cũ, khiến người ta xúc động và vui mừng.

Mạnh Tư Thành thấy đáng vẻ kinh ngạc của cô, không khỏi suy nghĩ, có phải hay không cảm thấy may mắn, cô vẫn có thể nhận ra anh?

Thật ra cô cũng không thay đổi nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn như xưa, không thể nói xinh đẹp hay khó coi, chỉ khiến người ta cảm thấy dễ chịu, chẳng qua ngày trước cô cắt tóc ngắn đến mang tai bây giờ để tóc dài, lọn tóc mềm mại rũ xuống.

Hôm nay cô nhìn anh, đáng vẻ như rất vui mừng, chớp mắt một cái rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Nhiều năm như vậy, cô thật sự không có thay đổi gì sao?

Về mặt của Tô Hồng Tụ vui mừng nhưng dần dần có hơi cứng nhắc, Mạnh Tư Thành vẫn giống nhiều năm về trước, lạnh lùng nhìn cô, không biết đang nghĩ cái gì.

Cô cúi đầu, cắn cắn môi, không biết nói gì nữa.

Cảm giác vui sướng tự nhiên sẽ có khi lâu ngày gặp lại người mà mình quen biết, đặc biệt tại nơi đất khách quê người, nhưng nghĩ lại cô và anh cũng không thân quen lắm.

Mạnh Tư Thành nhìn cô cúi đầu xuống, giống như nhiều năm về trước, như cũ lộ ra bộ dáng hơi e lệ rụt rè.

Anh nhắm mắt lại, đem trái tim có chút ưu tư đè xuống, sau đó từ từ mở mắt ra, trong mắt đã là một mảnh thâm trầm. Anh mở miệng lạnh nhạt hỏi: "Làm sao cô lại ở chỗ này?" Nếu như anh nhớ không lầm, tầng mười chín là công ty của anh. Mặc dù công ty này cũng đông nhân viên, nhưng vì mới bị thu mua, nên anh đã xem qua giới thiệu tóm tắt của những nhân viên kia, nhưng không có cô trong số đó.

Tô Hồng Tụ bị giật mình bởi câu hỏi lạnh nhạt kia, giống như trở về nhiều năm trước, cô vội vàng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tôi đến đây phỏng vấn".

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu một cái, rồi nói: "Vậy cô đi đi."

Mặc dù trước mặt anh, Tô Hồng Tụ có phần sợ sệt co rúm lại, nhưng rốt cuộc là tha hương gặp cố nhân*, cảm thấy mặc dù không quen thuộc lẫn nhau, cũng phải có chút thân thiết hoặc là nói cảm thán chứ, ai ngờ Mạnh Tư Thành đuổi cô đi bằng một câu "Vậy cô đi đi".

*Ở nơi xa lạ gặp người quen cũ.

Cô nghĩ đến vừa rồi mình vui mừng khi gặp lại anh, trong lòng nóng hổi từ từ lạnh xuống, lại nghe thấy tiếng chuông thang máy vang lên có chút chói tai, có lẽ thang máy dừng lại ở tầng này quá lâu, nên bắt đầu kháng nghị rồi.

Cô nói nho nhỏ: "Gặp lại sau", rồi không ngẩng đầu vội vàng rời đi.

Mạnh Tư Thành đưa tay nhấn nút ‘OPEN’ ở thang máy, mặc cho tiếng chuông thang máy kháng nghị kêu lên, đưa mắt nhìn cô dần đi xa.

Quả nhiên, cô đi về phía công ty kia, chính là công ty treo ba chữ màu đỏ "DMC".

DMC, đúng là công ty mới bị anh thu mua vài ngày trước.

Tô Hồng Tụ đi đến cửa thủy tinh, tự nhiên cô quay đầu lại nhìn thang máy một cái.

Mạnh Tư Thành tại lúc cô đột ngột quay đầu lại, cuống quýt nhấn lên nút ‘CLOSE’.

Cửa thang máy đóng lại giống như không kịp chờ đợi, ngăn cách tầm mắt của cô nhìn lại.

Mạnh Tư Thành nhìn bóng dáng đơn bạc kia ở trước mặt anh dần dần trở thành một đường thẳng, sau đó hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Anh suy nghĩ một chút, nhấn nút tầng 20.

.....

Vô luận Mạnh Tư Thành có hay không thừa nhận, anh đối với cái tên Tô Hồng Tụ này, luôn ôm một tia oán hận (oán giận + phần nộ). Anh nghĩ, không sai, chính là sự kiện kia, để cho anh đối với cô có một chút bối rối và tình cảm tốt đẹp hóa thành tro bụi, từ đó chỉ có lạnh lùng và tức giận.

Qua nhiều năm như vậy, có lẽ anh đã quên Tô Hồng Tụ, lại giống như chưa từng quên sự kiện kia. Qua nhiều năm như vậy, anh đang ở cái thành thị xa lạ này cố gắng dốc sức tiến về phía trước, giống như cũng chính vì sự kiện kia.

Ngày đó sau giữa trưa, trong phòng học không có ai, một đám nữ sinh trung học năm nhất sau khi ăn cơm xong, đang lủi rủ thảo luận.

Thảo luận đề tài, tương lai phải gả cho người như thế nào.

Có nữ sinh nói: tương lai của tớ phải gả cho một người đẹp trai, giống như Lâm Chí Dĩnh vậy.

Nữ sinh khác lại nói: đẹp trai thì có tác dụng gì, tương lai của tớ muốn gả cho bác sĩ, bác sĩ có nội hàm!

Mọi người lủi rủ nói nửa ngày, cái gì cũng nói, chợt phát hiện Tô Hồng Tụ ở một góc không nói một lời nằm ở trên bàn đang giải đề toán.

Một người trong đó kéo cô ngồi dậy, lủi rủ cười nói: "Hồng Tụ, bạn nghĩ sẽ gả cho người như thế nào?"

Tô Hồng Tụ khi đó rất chăm chỉ, trong ấn tượng của Mạnh Tư Thành, cô vừa có thời gian sẽ ngồi ở trước bàn học, nhưng thành tích đạt được không cao.

Tô Hồng Tụ cố gắng làm đề toán kia hồi lâu không thấy hiệu quả, hôm nay chợt bị kéo lên, lại bị hỏi cái vấn đề này, lúc ấy liền có chút kinh ngạc.

Một người nữ sinh rất nhiệt tình nói: "Hồng Tụ, tớ muốn gả cho người có tài, Cảnh Minh muốn gả cho người có bề ngoài, còn bạn thì sao? Bạn muốn gả cho người như thế nào?"

Tô Hồng Tụ từ từ phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn rồi suy nghĩ một chút, lúc này mới chậm chạp nói: "Tớ muốn gả cho người có tiền, có thể chứ?"

Lời vừa nói ra, những nữ sinh kia đầu tiên là sững sốt, sau đó tất cả cười ồm ồm lên, cười nghiêng trước ngả sau đến mức chảy cả nước mắt.

Rốt cuộc nữ sinh tên Cảnh Minh vừa lau nước mắt vì cười, vừa vỗ bả vai của cô nói: "Hồng Tụ, người này bình thường không nói một lời, không nghĩ tới ở trong lòng ngầm ẩn dấu ý định, lại muốn tìm người có tiền để gả! Xem ra là muốn làm phu nhân giàu có đây!"

Một người khác vốn là nữ sinh rất nhiệt tình rốt cuộc cũng ngưng cười, thờ dài nói: "Bình thường thật không nhìn ra, Hồng Tụ thì ra muốn nhất là leo lên cành cây cao làm Phụng Hoàng!"

Tô Hồng Tụ thốt ra lời này, mới phát hiện cô nói chuyện không nên nói, làm cho mọi người đối với tính cách của cô sinh ra nhận xét. Khi đó đều là nữ sinh trung học năm nhất thôi, nói chuyện cũng không biết che giấu, lúc ấy có một nữ sinh khác than vãn nói không biết Hồng Tụ có khả năng làm được hay không. Tô Hồng Tụ ở giữa những tiếng cười nhạo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Thời điểm nhóm nữ sinh không coi ai ra gì cười nói, Mạnh Tư Thành vừa đứng muốn vào phòng học thay giày đá bóng. Nghe được có người hỏi Tô Hồng Tụ muốn gả cho dạng người nào, anh dừng lại bước chân, lặng lẽ đứng ở phía bên ngoài cửa sổ, vênh vênh tai lên nghe.

Kết quả, cô nói cô muốn gả cho người có tiền . . . . .

Mạnh Tư Thành khi đó dáng dấp đã cao to, yêu thích thể thao, người lại đẹp trai tuấn tú, nếu Tô Hồng Tụ nói cô muốn gả cho người đẹp trai, Mạnh Tư Thành tự nhận có thể đạt tiêu chuẩn.

Thành tích học tập của Mạnh Tư Thành đứng nhất lớp, các loại cuộc thi nhiều lần giành giải thưởng, nếu Tô Hồng Tụ nói nàng muốn tìm người có học thức, Mạnh Tư Thành nhận thấy anh tương lai cũng có thể đạt tiêu chuẩn.

Nhưng, cô nói cô muốn tìm người có tiền.

Khi đó Mạnh Tư Thành, thiếu nhất chính là tiền.

Cha mẹ qua đời sớm, ăn nhờ ở đậu, học phí của Mạnh Tư Thành được trường học miễn giảm, tiền mua sách giáo khoa và tài liệu đều dựa vào một chút tiền thưởng ở các cuộc thi, về phần tiền đâu để lấp đầy bụng? Xem thường việc phải xin tiền nhà bác cả, khi không phải về làm việc nhà nông, thời gian rảnh anh đi làm việc ngoài giờ kiếm được.

Khi đó Mạnh Tư Thành không có tiền, khi đó Mạnh Tư Thành còn là một thiếu niên trung học năm nhất, mỗi ngày tiếp xúc đều là bài thi, anh vẫn chưa có nhiều kiến thức để biết làm sao để kiếm tiền, kiếm rất nhiều tiền.

Cho nên khi Mạnh Tư Thành biết Tô Hồng Tụ muốn gả cho một người có tiền, anh từ xấu hổ biến thành nổi giận.

Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm xuyên thấu qua cửa sổ vào bên trong phòng học, bên trong phòng học có một cô gái, đang ngẩng ngốc đứng ở nơi đó, hai má ửng hồng.

Tô Hồng Tụ tại lúc giờ tay vuốt vuốt tóc, trong lúc lơ đãng thấy được ngoài cửa sổ đôi mắt kia.

Lạnh lùng, khinh thường, ghét bỏ, giống như còn có tức giận?

Tô Hồng Tụ không hiểu, nghi ngờ, rồi cắn môi cúi đầu, ngơ ngác đứng đấy một lúc, sau đó lặng lẽ trở lại chỗ ngồi, tiếp tục cầm lên bút máy của mình tính toán đề toán làm cô cực kỳ nhức đầu kia.

Giống như từ lúc đó, Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành luôn không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mạnh Tư Thành đi thang máy đến tầng hai mươi, lại đi trở về tầng mười chín. Đi thang máy như vậy, hành động này của Mạnh Tư Thành mà nói không có khả năng xảy ra trên người anh. Trong nội tâm anh cười khổ một tiếng, hôm nay anh có chút không bình thường. Anh tự hỏi mình sợ gặp Tô Hồng Tụ sao? Vì tránh né ánh mắt của cô mà chạy tới tầng 20?

Mạnh Tư Thành đi đến trước cửa kính của công ty DMC, nhẹ nhàng quẹt thẻ, cửa kính mở ra không tiếng động.

Một cô gái ăn mặc chỉnh tề đứng ở quầy tiếp tân nhìn thấy là tổng giám đốc mới, lập tức nở nụ cười tiêu chuẩn rồi gật đầu nói: "Chúc Mạnh tổng một ngày tốt lành!"

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu đáp lại, định trực tiếp đi tới phòng làm việc của anh, nhưng bước chân vừa đi qua, chợt nhớ tới cái gì, dừng bước lại hỏi: "Khách đến công ty, mỗi ngày đều ghi lại ở đây, đúng không?"

Nhân viên quầy tiếp tân nghĩ Mạnh Tư Thành muốn khảo sát cô, vội đứng thẳng, đúng chức trách mỉm cười nói: "Đúng vậy, Mạnh tổng, mỗi ngày tôi đều ghi lại tên mỗi vị khách đến công ty."

Mạnh Tư Thành gật đầu một cái rồi nói "Đem ghi chép hôm nay cho tôi xem", cuối cùng lại bổ sung nói: "Cả ghi chép sáng sớm hôm nay."

Cô nhân viên càng thêm khẳng định tổng giám đốc mới này muốn khảo sát công việc của cô ta, vội cầm lấy bản ghi chép, lật tới một ít tờ ngày hôm nay kính cẩn đưa đến trước mặt của Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành mở ra, rất nhanh trong muôn hình muôn vẻ nét chữ tìm được một kiểu chữ quen thuộc, cái tên làm cho người ta có chút hít thở không thông —— Tô Hồng Tụ.

Giống như con người của cô, chữ của cô cũng có mấy phần thận trọng, người con gái có nét chữ xinh đẹp và thận trọng.

Mạnh Tư Thành hơi sững sờ, chữ của cô, qua nhiều năm như vậy, cũng không thay đổi, đúng như con người của cô vậy.

Cảm thấy ánh mắt hơi kinh ngạc của cô nhân viên, Mạnh Tư Thành lập tức thu lại cảm xúc, quét mắt nhìn nơi mà Tô Hồng Tụ ghi danh, là kế toán viên. . . . . không lẽ Tô Hồng Tụ đến phỏng vấn xin việc vào phòng kế toán hay sao?

Nghĩ lại cũng đúng, lúc trước cô học chính là kế toán chuyên nghiệp.

Mạnh Tư Thành ho nhẹ, đem bản ghi chép đưa lại cho cô nhân viên, ôn hòa nói: "Cô làm rất tốt, cứ tiếp tục phát huy." Nói xong liền xoay người đi đến hướng phòng làm việc của anh.

Cô nhân viên quầy tiếp tân kinh ngạc đứng nhìn 1 hồi lâu, cuối cùng phản ứng kịp, mừng thầm "Anh ta nói mình làm rất tốt! Hay anh ta chú ý đến mình nhỉ?"

.....

10 giờ rưỡi sáng Thứ ba, kể từ khi bị thu mua đến nay công ty vẫn giữ thói quen họp vào thời gian này.

Vào phòng làm việc Mạnh Tư Thành để cặp xách xuống, từ trong cặp lấy ra laptop cầm trên tay. Anh nhìn xung quanh phòng làm việc đã để trống một tuần nay nhưng vẫn như cũ không nhiễm một hạt bụi, hài lòng gật đầu một cái, ngay sau đó xoay người đi đến phòng họp nằm ở bên cạnh.

Khi Mạnh Tư Thành đi vào, quản lý của các phòng trong công ty đã chờ ở đó rồi, trước mặt mỗi người cũng bày một cái laptop. Thấy Mạnh Tư Thành đến, thì mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu, đem laptop đặt lên bàn, ngồi bên cạnh anh là Vương quản lý của phòng kế hoạch, một người đàn ông trung niên đầu trọc, thấy Mạnh tổng đang mở laptop, vội vàng giúp đỡ cắm dây vào nguồn điện. Mạnh Tư Thành từ tốn nói tiếng cảm ơn, Vương quản lý vội vàng trả lời không cần cảm ơn, tình cảnh này khiến quản lý của các phòng khác có mặt ở đây đưa mắt nhìn nhau.

Dù sao vị Mạnh tổng này cũng là quan mới nhậm chức, hai bên không phải rất quen thuộc, tất cả mọi người đang im lặng xem tình hình, không nghĩ tới

Vương quản lý ngược lại rất thức thời, bày ra bộ dáng đầu hàng rõ ràng như vậy.

Mạnh Tư Thành nhìn máy vi tính từ từ tiến vào hệ thống win-dows, liền mở miệng, mời mọi người báo cáo một chút tình trạng công việc một tuần qua.

Cái trình tự này quản lý các phòng đều đã quen, trước đem laptop của mình kết nối với máy chiếu, mở ra bảng thống kê hoặc tổng quát tình hình chung mà mình đã tỉ mỉ chuẩn bị, sau đó chậm rãi mà giảng giải.

Những người chưa đến lượt, một bên làm bộ lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái, một bên thì lên nhìn tổng giám đốc mới.

Mạnh Tư Thành lười biếng nheo lại đôi mắt, lơ đãng cầm con chuột nhẹ nhàng gõ, cũng không biết đang làm gì. Ngồi bên cạnh Mạnh Tư Thành, Vương quản lý muốn nhìn trộm, nhưng lại sợ bị phát hiện, cuối cùng cũng không dám nhìn qua.

Người đang không ngừng giảng giải là Đinh quản lý, đang định mở ra một tờ powerpoint kế tiếp để nói, ông ta thuộc phòng quản lý kinh doanh, tất cả bên trong đều là số liệu khô khan, đừng nói người khác, ngay cả ông ta cũng thấy hơi nhàm chán.

Nhưng lúc này, Mạnh Tư Thành chợt nói: "Chờ đã."

Đinh quản lý đang định nhấp con chuột mở ra trang kế tiếp, nghe nói như thế nhất thời dừng lại, hơi không hiểu nhìn về phía sếp tổng.

Mạnh Tư Thành nhìn chăm chú vào màn hình lớn màu trắng trên mặt bàn, nhíu mày hỏi: "Bảng kê khai trên, là số liệu tiêu thụ của thứ Ba tuần trước đến Thứ hai tuần này, đúng hay không?"

Đinh quản lý liền vội vàng gật đầu, cũng giải thích thêm: "Phía trên đầu trình bày số liệu tiêu thụ mỗi ngày, phía dưới là bản thống kê số liệu bình quân theo mỗi tuần, đồng thời bên này là số liệu đối lập mỗi tuần của gần một tháng qua."

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu, quay đầu đối với Vương quản lý ở bên cạnh nói: "Vương quản lý, trước đây ngài học chuyên ngành kế toán, có đúng hay không?"

Vương quản lý vội vàng mà trả lời: "Đúng vậy, tôi học chuyên ngành kế toán, làm nghề này vài chục năm rồi."

Mạnh Tư Thành cười nhạt: "Vậy ngài nhìn kỹ một chút, số liệu này có vấn đề gì không?"

Vương quản lý ngẩng đầu nhìn về phía màn hình, rậm rạp chẳng chịt con số đơn đặt hàng, thật có chút nhức đầu. Nhưng ông ta cũng biết hiện tại sếp mới đang khảo nghiệm năng lực của ông ta, vì vậy ông ta chỉ có thể híp mắt lại bắt đầu nhìn.

Đinh quản lý thần sắc hơi lo lắng chờ câu trả lời. Tài liệu này, do thư ký mà ông ta tin cậy nhất chuẩn bị, chính ông ta cũng đã thẩm tra đối chiếu qua, không thấy có vấn đề gì. Nhưng bây giờ nghe được Mạnh Tư Thành nói như vậy, tự nhiên cũng sợ xảy ra sơ sót gì, nên vội vàng kiểm tra lại.

Mà những quản lý của các phòng khác, đương nhiên cũng nheo mắt lại nhìn về phía màn hình lớn.

Trong phòng họp rất yên tĩnh, máy điều hòa không khí tĩnh lặng tốt dường như vận hành không tiếng động, Vương quản lý hoài nghi máy điều hòa không khí này nhiệt độ quá cao, khiến trán của ông ta toát mồ hôi.

Ông ta nhìn chằm chằm bảng số liệu khiến người ta hoa mắt, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, cuối cùng giống như bắt được một tia sáng.

Ông ta nhanh chóng tính nhầm số liệu này lần nữa, rốt cuộc có lòng tin, quay đầu lại cười với Mạnh Tư Thành nói: "Mạnh tổng, số liệu bình quân cuối cùng, hai số lẻ sau dấu phẩy kia tính sai rồi."

Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu, trong ánh mắt có tia hài lòng nhìn về phía Vương quản lý nói: "Không tệ." Làm kế toán viên, quả nhiên nhạy cảm đối số con số.

Mọi người nhất thời mở to đôi mắt. . . . . Thực sự là tính sai? Mọi người dĩ nhiên không tin, đặc biệt là Đinh quản lý, đây là dùng máy tính tính toán số liệu theo nhiều công thức, làm sao có thể khiến Mạnh Tư Thành còn có Vương quản lý chỉ dùng mắt thường nhìn ra sai sót!

Đinh quản lý không tin nên lấy máy tính ra, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người bắt đầu tính toán lại.

Một lát sau, có kết quả, số liệu trên powerpoint, xác thực có chút sai lầm.

Đinh quản lý sắc mặt hơi khó coi, thật lâu mới nói một câu: "Hắn là lúc tính toán đã bỏ sót số một."

Mạnh Tư Thành nhàn nhạt nhìn về phía ông ta, cũng không nói gì, chỉ làm cho vị kế tiếp tiếp tục.

Những báo cáo sau, mọi người nom nớp lo sợ như lâm đại địch, chỉ sợ bị sếp tổng có ánh mắt và đầu óc đều tốt tìm ra lỗi sai nào đó. Nhưng may mắn, hình như không còn lỗi công tác nào nữa. Cuối cùng theo thông lệ, tổng kết báo cáo, triển vọng và mục tiêu, Mạnh Tư Thành lên tiếng tổng kết cuộc họp.

Trước kia Mạnh Tư Thành có nói cái gì, những người đó cũng chỉ giả vờ nghe thôi, nhưng lần này thần thái của bọn họ lại mang theo mấy phần cung kính và bội phục. Trước không nói người ta đầu óc kinh doanh như thế nào, chỉ một phần sức quan sát nhạy bén này cũng đủ để cho đám người bọn họ bội phục !

Mạnh Tư Thành tổng kết xong, quét nhìn mọi người trong phòng, ở trong lòng hải lòng gật đầu một cái. Đầu nói quan mới nhậm chức ba tầng lửa, Mạnh Tư Thành nắm lửa này cũng không gấp gáp thiêu cháy, mà chậm chậm hãm cách thủy mới phải anh đang nghĩ sách lược cho công ty này.

Hội nghị kết thúc, mọi người và Mạnh Tư Thành gật đầu chào nhau, sau đó rồi rít rời đi. Vương quản lý muốn ở lại, ông thấy không hay lắm nếu ngay trước mặt các vị đồng nghiệp mà biểu hiện trực tiếp như vậy, nên chậm chạp đi ra ngoài.

Ai biết vừa đi đến cửa, Mạnh Tư Thành lên tiếng: "Vương quản lý, lát nữa đến phòng làm việc của tôi."

Vương quản lý nghe nói như thế, mừng thầm trong lòng, gật đầu liên tục.

.....

Vương quản lý tinh thần thấp thỏm rồi lại rất mong đợi đi đến trước phòng làm việc của Mạnh Tư Thành, cửa khép hờ, Vương quản lý liền làm bộ gõ mấy cái.

Bên trong truyền đến thanh âm hơi lạnh lùng: "Mời vào."

Vương quản lý cẩn thận đẩy cửa ra, đi vào, ngồi sau bàn làm việc bằng gỗ rộng rãi, anh đang cúi đầu nhìn màn hình laptop, chau mày lại như đang suy nghĩ điều gì.

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu thấy Vương quản lý đi vào, vội chỉ ghế sa lon bằng da thật bên cạnh nói: "Vương quản lý, mời ngồi."

Vương quản lý liền vội vàng gật đầu nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống sofa.

Mạnh Tư Thành liếc nhìn Vương quản lý, hơi dừng lại, giống như đang chăm chú lời nói, một lát sau mới chậm rãi nói: "Vương quản lý, gần đây phòng kế toán đang tuyển nhân viên?"

Vương quản lý liền vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, thời gian trước công ty biến cố, một số nhân viên sang làm ở công ty khác, hôm nay đang tuyển thêm!" Về phần biến cố gì, mọi người trong lòng cũng rõ ràng.

Mạnh Tư Thành nhàn nhạt cười, lúc này mới hỏi: "Hôm nay có một người tên Tô Hồng Tụ tới phỏng vấn đúng không?"

Vương quản lý hơi sững sờ, ông ta là quản lý, hôm nay tới phỏng vấn tên gì ông ta thật không biết! Bình thường cũng phải mời ba lần bốn lượt ông ta mới ra mặt gặp một lần!

Mạnh Tư Thành nhìn thần sắc của ông ta, tự nhiên cũng biết loại chuyện nhỏ này ông ta căn bản không biết, liền dứt khoát làm rõ: "Lúc tôi đến công ty, trong thang máy có gặp qua, nói chuyện một chút, thấy người này là một người rất cẩn thận tỉ mỉ."

Ngay sau đó Vương quản lý đã hiểu ý tứ của Mạnh Tư Thành, gật đầu phụ họa nói: "Ánh mắt Mạnh tổng rất tốt, vị Tô tiểu thư kia nhất định là một người cẩn thận tỉ mỉ."

Mạnh Tư Thành khề ừ, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, hơi mất hồn.

Vương quản lý rất nhanh nhạy trong việc quan sát và hiểu ý tứ của người khác, thấy dáng vẻ đó của Mạnh Tư Thành, liền vội vàng đứng dậy nói: "Mạnh tổng ngài cứ tiếp tục làm việc, tôi vừa nhớ tới còn có chút chuyện phải xử lý, không quấy rầy ngài nữa."

Mạnh Tư Thành khẽ gật đầu, rồi nói: "Vương quản lý, công ty gần đây có chút biến cố, mong Vương quản lý chiếu cố nhiều hơn."

Vương quản lý nghe vậy, tâm đã thả vào trong bụng đi, dĩ nhiên gật đầu liên tục, miệng nói đầy thành tâm sẽ cố gắng hết sức lực, rồi gật đầu cười híp mắt rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tô Hồng Tụ sau khi cúp điện thoại, quả thật có chút không dám tin! Chỉ vừa đi gặp mặt phỏng vấn một lần mà thôi, cô thế mà trúng tuyển!

Cô trước kia lực học vốn bình thường, khi thi đại học bởi vì quá khẩn trương mà làm bài không tốt lắm, cho nên cô đi học ở một trường đại học bình

thường. Ở đại học, cô vừa học vừa đi làm thêm ngoài giờ cố gắng hoàn thành việc học, sau khi tốt nghiệp liền ở lại thành phố này để phát triển.

Nói là phát triển sự nghiệp, dường như hơi tự đề cao bản thân. Bởi vì trình độ học vấn không tốt, bắt đầu chỉ làm việc vặt ở nơi thành thị phát triển này, cô làm ở một công ty nhỏ có chừng mấy người, hàng ngày làm kế toán kiêm làm việc vặt, tiền kiếm được chỉ đủ trang trải cuộc sống của cô một chút. Sau đó làm mấy năm, cuộc sống mới tốt dần lên, tiền lương hơi tăng lên một chút, một tháng có thể kiếm được gần hai nghìn đồng.

Cô bình thường rất tiết kiệm, thuê phòng là loại phòng bình dân nhất trong nội thành, tiền thuê một tháng hết hai trăm đồng, bao gồm cả tiền điện nước, còn có một phòng bếp nhỏ. Bình thường ăn cơm, cô đi chợ cũng mua đồ ăn đơn giản nhất, một mớ rau cải trắng coi như xong bữa. Cứ như vậy tiết kiệm, cô một tháng có thể để ra một nghìn hai, tiền mừng đồng nghiệp kết hôn vân vân, cũng có thể dư ra chừng một ngàn. Đối với cuộc sống trước mắt, Tô Hồng Tụ đã rất hài lòng. Ai biết mấy ngày trước công ty cô đang làm việc chợt có vấn đề, lập tức có nguy cơ phải đóng cửa, ông chủ và bà chủ về mặt đau khổ giải thích công ty đang gặp khó khăn, cuối cùng một phần tiền cũng không cho, liền đuổi cô ra khỏi cửa.

Lúc ấy cô kinh ngạc cầm giấy chứng nhận nghỉ việc, thời điểm đi ra cửa công ty còn có chút mơ hồ. Cúi thấp đầu dọc theo đường đi bộ thật lâu, cô cuối cùng cũng hiểu: ở công ty này lăn lộn năm năm, hôm nay cô bị khai trừ rồi.

Bị khai trừ rồi, thất nghiệp, mỗi tháng ngày mừng năm, thẻ tiền lương sẽ không có hai nghìn đồng tiền doanh thu nữa.

Người thật thà như cô tự nhiên không biết trên đời còn có một thứ gọi là phí nghỉ việc, thật ra cho dù có biết cũng không có tác dụng gì, cô là một người từ tính khác đến, không quyền không thế đưa mắt không quen biết ai, người nào có thể đi cùng cô đấu lại mồm mép của ông bà chủ kia đây. Cuối cùng cô chỉ có thể than khổ một tiếng, dọn dẹp tâm tình một chút tìm việc làm lần nữa thôi.

Tô Hồng Tụ siết giấy nghỉ việc thật chặt, vừa đi vừa hiểu rõ nỗi khổ trong lòng, đi tới đi lui vậy mà về tới nhà.

Rất tốt, liền tiết kiệm được tiền xe buýt.

Mới từ trong túi lấy ra chìa khóa định mở cửa, ai biết chủ cho thuê nhà đi tới, nhìn sắc mặt thất bại chán nản của cô, mở miệng nói: "Tiểu Tô à, tiền thuê phòng tháng sau có phải hay không nên nộp rồi?"

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, nặn ra một cười rồi nói: "Ngày mai đi, cháu hôm nay trong người không có nhiều tiền mặt như vậy."

Chủ cho thuê nhà cũng biết tiểu Tô này thường ngày tiết kiệm thật sự trên người không có hai trăm đồng. Chỉ có điều tiểu Tô mặc dù tiết kiệm, ở chỗ này mấy năm, thời điểm nên đóng tiền thuê phòng rất đúng hạn, trong lòng chủ cho thuê nhà rất yên tâm. Ông ta lập tức gạt đầu một cái, lại nhìn sắc mặt của tiểu Tô có chút không bình thường, hơi quan tâm hỏi: "Tiểu Tô, cháu ngã bệnh à?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, chú Trần, ngày mai cháu sẽ đóng tiền thuê phòng ạ."

Lúc này chú Trần gạt đầu cười, rồi rời đi.

Tô Hồng Tụ mở cửa, chán chường ngã xuống trên cái giường trong góc kia, chiếc giường đơn liền phát ra một tiếng kêu kệt.

Cô nhìn lên trần nhà cũ kỹ đen tối, sự khổ sở trong lòng cứ ồ ạt mà đến.

Năm đó người đi thi đại học không nhiều, bắt buộc đi học trường đại học này, bạn bè cũng khuyên cô năm sau thi lại. Nhưng Tô Hồng Tụ nghĩ đến mẹ cô vất vả làm việc, cuối cùng không muốn để cho mẹ cô lo lắng, cô nghĩ muốn sớm kiếm được tiền. Vì vậy năm đó mười tám tuổi cô rời khỏi nhà, đi tới thành phố này học một trường đại học bình thường, bắt đầu ra sức học chuyên ngành kế toán.

Hai mươi mốt tuổi cô tốt nghiệp đại học liền ra xã hội đánh liều, cái khổ cực gì cũng đã chịu qua, rốt cuộc cô hai mươi bốn tuổi đến công ty này. Cũng coi như nhân viên chính thức, một tháng có thể nhận hai nghìn đồng tiền lương.

Thời gian 5 năm, cô cũng biết đồng nghiệp xung quanh đều oán trách ông chủ hà khắc, bà chủ xen vào chuyện công ty quá nhiều, keo kiệt không cho tăng tiền lương, biết các đồng nghiệp ở đây thường xuyên đi xin việc nơi khác.

Nhưng cô đối với công ty này đã thỏa mãn, mặc dù người ta bất chấp pháp luật luôn khiến cô phải tăng ca, cô cũng không một câu oán hận. Cô cảm thấy có thể nhận tiền lương đều đặn mỗi tháng mới là hạnh phúc nhất. Cô tự thấy bản thân không có bản lĩnh gì để leo lên cảnh cao, hôm nay cuộc sống như vậy đã không tệ.

Nhưng hôm nay, cô cuối cùng bị đuổi việc rồi!

Năm năm chịu một nhọc, nghe bà chủ kể khổ một phen sau đó liền đem cô đuổi đi.

Cô biết bà chủ xác thực có ý bắt nạt người khác, nhưng cô không khéo miệng, da mặt cũng mỏng, trong lòng biết rất rõ ràng nhưng không nói ra được, cuối cùng chỉ có thể ngơ ngác bị người ta đuổi việc.

Lúc cô đang nằm ở trên giường ngăn người, chuông điện thoại di động chợt reo lên.

Một chiếc điện thoại Nokia màn hình đen trắng đã cũ, ban đầu vì tìm việc làm mà cô mua máy second-hand, nhưng không ngờ chiếc điện thoại này rất trung thành đi cùng cô đến bây giờ.

Cô xem số điện thoại gọi đến, là mẹ cô, cô vội vàng bắt máy, bên tai liền vang lên giọng nói từ ái của mẹ, một tiếng "A lô" làm cho hốc mắt cô có chút ướt át, nhưng cô vẫn cố làm ra khuôn mặt tươi cười, làm ra vẻ thoải mái nói chuyện với mẹ.

Mẹ gọi điện thoại chỉ có hai chuyện:

Một, 29 rồi, số tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ở nông thôn tầm tuổi này cũng có con biết đi rồi, thấy người nào thích hợp thì lấy luôn đi, nếu chưa có thì nhờ bạn bè giúp đỡ giới thiệu một chút.

Hai, cố gắng làm tốt công việc, cô làm nghề trông nom chuyện tiền nong, không thể để xảy ra sai sót. Người ta khiến cô làm thêm giờ, cô cũng đừng nói không nguyện ý. Ông chủ và bà chủ hơi khó tính, đối với người ta nói chuyện phải khách khí, khuôn mặt phải luôn tươi cười.

Nghe vậy Tô Hồng Tụ cảm thấy lòng chua xót, thật muốn nói cho mẹ cô chịu nhiều mệt nhọc nhưng người ta đã đuổi việc cô rồi. Nhưng rốt cuộc không muốn làm cho mẹ lo lắng, nghĩ tìm được công việc mới rồi hãy nói, vì vậy liền dấu điểm chuyện bị thôi việc, cố làm ra vẻ thoải mái mà nói một chút lời ngon ngọt.

Về chuyện xem mắt, dĩ nhiên cô chỉ gạt đầu đáp ứng suông, hiện tại cô nơi nào còn tâm trạng để ý đến vấn đề này nữa !

Lúc ấy lòng cô tràn đầy dự tính, dù gì cô cũng có kinh nghiệm làm việc tám năm, tìm một công việc tương tự chắc cũng không khó khăn lắm. Ai ngờ giăng co một tháng, cô mất đi không ít tiền đánh máy lý lịch tóm tắt đăng lên mạng, nhưng ngay cả bóng dáng một công việc cũng không thấy.

Có lẽ ông chủ và bà chủ nói hiện nay tình hình kinh tế khủng hoảng buôn bán không tốt đều là thật, xem đi, tất cả các công ty lớn nhỏ đều không thấy đăng tin phỏng vấn.

Đang lúc Tô Hồng Tụ rầu rĩ nhìn ngày mùng 5 tháng này tiền lương không có động tĩnh gì, thì cô nhận được thông báo phỏng vấn của công ty DMC.

Sau một hồi hưng phấn, cô dậy thật sớm ăn xong bữa sáng, rồi vội vã chạy tới công ty đó.

Công ty DMC là một công ty thương mại có tiếng nằm ở tầng mười chín, cô đứng ở quảng trường trước cửa tòa nhà công ty đó, cô hơi hoảng sợ. Ban đầu vì kích động mà cô tới đây, dĩ nhiên bộ quần áo cô đang mặc trên người là bộ đồ tốt nhất của cô, nhưng đến nơi này vừa nhìn, chứng kiến mọi người đang đi lại trên quảng trường, làm cho lòng người sinh ra cảm giác cách biệt nào là xe hơi cao cấp, phụ nữ thì đeo đồ trang sức trang nhã mặc quần áo thời thượng, còn đàn ông thì tây trang trắng thớm, Tô Hồng Tụ xem một chút phía đông rồi nhìn sang phía tây, sau đó cúi đầu giấu bản thân cô, giống như cô trời sinh liền mang theo bộ dạng có phần mộc mạc.

Đến đại sảnh, cô hơi chân chừ, rốt cuộc cô nghĩ nên đi toilet sửa sang lại một chút, nhìn xem bản thân có giống như trong tưởng tượng của cô hay không. Hồi báo vệ hướng phòng toilet, cô dè dặt đi đến phòng toilet, mở cửa ra bên trong sàn nhà bằng đá cẩm thạch cùng bồn rửa tay bằng gạch men sứ màu trắng, so với chỗ cô ở nhìn còn sáng sủa hơn đi.

Cô soi gương, hơi sửa tóc tai, lại kéo ra một nụ cười, cuối cùng hơi tự tin gật đầu một cái.

Mặc dù cô để mặt mộc không trang điểm, có thể nhìn coi như lạnh lợi. Lại nói người ta phỏng vấn cũng không phải chọn người đi thi hoa hậu, cô thể hiện bản thân là người tích cực và chuyên nghiệp, chắc không có vấn đề gì.

Tô Hồng Tụ tự động viên bản thân một hồi, mới nhớ đến hình như đã tới giờ hẹn phỏng vấn rồi. Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, quả nhiên, hẹn là mười giờ rưỡi, bây giờ đã là mười giờ hai mươi phút rồi !

Phỏng vấn làm sao có thể đến trễ chứ!

Tô Hồng Tụ cầm túi chạy ra ngoài, dọc đường phi nước đại vừa hay nhìn thấy một cửa thang máy đang từ từ đóng lại. Trong lúc cuống quýt cô không để ý cái gì lễ phép trước khi cửa thang máy hoàn toàn đóng đã kịp chạy được vào bên trong.

Sau đó khi thang máy dừng lại ở tầng mười chín Tô Hồng Tụ theo bản năng đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại cảm thấy nên để cho người bấm nút thang máy tầng này đi ra ngoài trước, liền lễ phép làm động tác mời, không ngờ khi cô quay đầu, nhìn thấy người lạ đó lại có khuôn mặt quen thuộc.

Về người này, trong trí nhớ của Tô Hồng Tụ làm cho cô cảm thấy có chút bối rối và sợ hãi, dĩ nhiên cũng có một chút cảm kích.

Mùa hè rất nhiều năm về trước, rất nhanh sẽ phải lập tức thi lên cấp ba, bọn học sinh đều cố gắng học tập nhằm thi đỗ vào trường cao trung mà mình mơ ước.

Tô Hồng Tụ tất nhiên cũng lo lắng, cô rất cố gắng học tập, nhưng thành tích vẫn không tốt lắm. Nếu bản về thành tích ngày thường, cô thi vào trường cao trung này có chút quá sức.

Lúc này, ở bên trong kí túc xá nữ sinh bắt đầu nổi lên thảo luận về Mạnh Tư Thành. Nghe nói Mạnh Tư Thành có một cuốn sổ ghi lại những kiến thức quan trọng, do thường ngày lúc giải đề rồi ghi lại. Nếu người nào có thể mượn được cuốn sổ kia chép lại rồi học thuộc, trong cuộc thi tựa như có người giúp rồi.

Mạnh Tư Thành cũng không phải là một người hẹp hòi, anh nhớ kỹ những ghi chép đó, rồi tiện tay đưa cho bạn cùng phòng chép lại. Bạn nam kia chép xong cảm thấy tốt, tự nhiên lại truyền cho bạn học nữ thường ngày chơi cùng, vì vậy bản chép tay này lại được một nhóm các bạn học nữ sao đi chép lại.

Tô Hồng Tụ thường ngày ở trường, trên sinh hoạt cực kỳ khép kín, mỗi ngày không có trò giải trí nào, cũng không ưa thích nói chuyện phiếm, tự nhiên tách ra không chơi cùng với nhóm bạn học kia. Nhóm nữ sinh trong lúc đó không tránh được chen ép lẫn nhau..., cô như vậy tự nhiên không mượn được bản ghi chép đó.

Tô Hồng Tụ nằm cạnh cửa sổ, len lén nhìn anh đang ở trên sân vận động trường, chảy nước miếng nghĩ: nếu cô có thể mượn cuốn sổ ghi chép của anh, nhất định khi cô thi có thể nắm chắc hơn một chút rồi.

Tối hôm đó cô ngồi học có chút không tập trung, buổi tối cô nằm ở trên giường cũng là lẩn qua lộn lại.

Cặp mắt lạnh lẽo khinh thường kia. . . . . Cuốn sổ kia nghe nói ghi lại các kiến thức quan trọng. . . . . Mọi thứ ở trước mắt cô như đèn kéo quân đồng thời xuất hiện, cuối cùng cô ngủ thiếp đi, trong mộng giống như có một đôi mắt và một cuốn sổ ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ngày hôm sau Tô Hồng Tụ ngủ dậy với đôi mắt thâm quầng, vừa đánh răng vừa hạ quyết định !

Làm mặt dày chống lại sợ hãi mặc kệ bị người đó xem thường cũng muốn mở ra cái miệng này!

Vì vậy, Tô Hồng Tụ do dự nửa ngày, tự động viên bản thân vô số lần, rốt cuộc ở giờ cơm trưa ngày hôm đó cô sợ sệt đi đến sau lưng Mạnh Tư Thành.

"Cái đó. . . . . Chào bạn. . . . . Mạnh Tư Thành. . . . ." Tô Hồng Tụ ngập ngừng nửa ngày, rốt cuộc mở miệng lên tiếng chào hỏi.

"Chuyện gì?" Mạnh Tư Thành mặc dù mặt nhìn lên trời, nhưng trong lòng đang dâng lên một cỗ hi vọng và phỏng đoán vô hạn. Cô ở sau lưng anh do dự đi vòng vo đã lâu, chẳng lẽ có điều gì muốn nói với anh sao?

"Cái đó. . . . . Mình muốn mượn sổ ghi chép. . . . ." Tô Hồng Tụ vừa nói ra, hơi sợ sệt ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt khinh thường lạnh lẽo của anh, thì vội vàng cúi đầu.

Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn đỉnh đầu của cô.

Tóc ngắn đến ngang tai, sợi tóc đen mềm mại rủ xuống.

"Chỉ có chuyện này thôi sao?" Mạnh Tư Thành nhàn nhạt hỏi.

"Hả?" Tô Hồng Tụ chợt có chút không hiểu câu hỏi của bạn học Mạnh Tư Thành, không nhận được ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn anh.

Mạnh Tư Thành không biết trong lòng như thế nào lại có mấy phần ảo não, lạnh lùng ép hỏi: "Chính là muốn mượn sổ ghi chép sao?"

Tô Hồng Tụ không hiểu tại sao anh bỗng nhiên giống như rất tức giận, chỉ có thể vội vàng gật đầu liên tục.

Nào ngờ Mạnh Tư Thành nâng lên mơ ước to lớn của Tô Hồng Tụ, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, không có ý tốt nói: "Bạn thì cần gì phải mượn bài ghi chép của tôi chứ!"

Tô Hồng Tụ nghe ra giọng điệu khinh miệt, cắn môi dưới, trong đôi mắt chợt nổi lên sương mù. Cô thật sự không thể hiểu, tại sao Mạnh Tư Thành luôn có dáng vẻ khinh thường đối với cô.

Mạnh Tư Thành một câu lạnh lùng nói ra, thấy Tô Hồng Tụ không có phản ứng nào, cũng không biết phải cãi lại, càng thêm giận, chầm chọc nói: "Chỉ bằng bộ dạng ngơ ngác như vậy, cho dù bạn có mượn sổ ghi chép bạn cũng thi không khá được!"

Tô Hồng Tụ cắn môi, nhìn xuống giọt nước mắt sắp rơi xuống, không cho mượn thì không mượn, tại sao muốn nói cô như vậy chứ ?

Cô xoay người chạy như điên, không ngoảnh lại nhìn Mạnh Tư Thành một cái.

Mạnh Tư Thành nhìn bóng lưng uất ức của cô chạy đi, càng thêm căm tức, hung hăng đá quả bóng ở dưới chân, quả bóng tại không trung bay qua một đường vòng cung thật dài, cuối cùng lăn xuống ở góc sân vận động.

Thật ra thì, về chuyện cuốn sổ ghi chép này, mặc dù lúc ấy Tô Hồng Tụ cảm thấy nhục nhã và tức giận, nhưng sau đó còn có rất cảm kích.

Bởi vì, buổi chiều hôm đó, cô phát hiện một quyển sổ ghi chép xuất hiện trên bàn học cô, kiểu chữ rồng bay phượng múa, viết rất nhiều phương pháp giải những đề khó điển hình, suy nghĩ một chút liền có thể nhìn ra cuốn sổ này giúp đỡ rất lớn đối với người sắp bước vào cuộc thi trước mắt.

Cô cần môi nhìn xung quanh một chút, giống như không có ai chú ý đến. Cô không thể hiểu rõ cuộc có chuyện gì xảy ra với Mạnh Tư Thành, nhưng nếu sổ ghi chép đã rơi vào tay cô rồi, cô tự nhiên cũng không từ chối dùng.

Tô Hồng Tụ cũng không phải một người vì mặt mũi mà không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác.

Múa bút thành văn chép lại từ cuốn sổ ghi chép, thời gian nghỉ ra chơi cô len lén tìm tới Mạnh Tư Thành.

"Trả lại cho bạn." Tô Hồng Tụ đưa ra cuốn sổ ghi chép.

Mạnh Tư Thành liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: "Bạn giữ lại xem đi."

"Nhưng. . . . . mình. . . . ." Tô Hồng Tụ có chút kinh ngạc, nghĩ giải thích thật ra cô đã nhanh chóng chép lại rồi, đến nỗi cánh tay cũng tê rần.

Nhưng Mạnh Tư Thành giống như từ trước đến giờ không có kiên nhẫn nghe cô nói hết lời. Anh lập tức cắt đứt lời của cô..., lạnh lùng nói: "Không cần dài dòng."

Tô Hồng Tụ cũng không dám nói nữa, bởi vì cô sợ lại nói dài dòng lần nữa.

Mạnh Tư Thành muốn trở về phòng học, liếc cô một cái nói: "Bạn còn phải đứng gác ở đây đến bao giờ?"

Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu, sau khi gạt đầu phát hiện không đứng lại lắc đầu. Suy nghĩ một chút rồi vội vàng chạy chậm trở lại chỗ ngồi.

Về sau, không biết có phải do cuốn sổ ghi chép thật sự có tác dụng thần kỳ, cô thuận lợi thi đỗ vào trường cao trung, học cùng trường với Mạnh Tư Thành. Rất trùng hợp, còn học chung một lớp.

Về phần cuốn sổ ghi chép kia, lúc ấy Tô Hồng Tụ cẩn thận từng li từng tí bỏ vào tận cùng bên trong ngăn kéo bàn học, sau khi tốt nghiệp lúc dọn đồ xử lý như thế nào? Hình như là mang về nhà đi? Tô Hồng Tụ cũng nhớ không rõ nữa.

Tô Hồng Tụ thở phào một cái, lắc đầu đem các loại chuyện cũ để qua một bên. Dù sao hiện tại chuyện cô vui vẻ nhất chính là đã tìm được một công việc rồi!

Công việc này, tiền lương so với trước kia gấp hai lần, 4000 đồng đó! Hơn nữa người ta chỉ gặp một lần liền quyết định cô trúng tuyển, điều này sao có thể không làm cho người ta mừng rỡ đây?

Tô Hồng Tụ đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, 4000 đồng, lấy chi tiêu thường ngày của cô, coi như, mỗi tháng cũng có thể tiết kiệm được ba nghìn đồng rồi. Phải biết trước kia cô một năm cũng tiết kiệm được hơn một vạn, hiện tại, một năm có thể tiết kiệm được hơn ba vạn rồi, đây quả thực là sự khác biệt long trời lở đất !

Ở nơi này Tô Hồng Tụ đang trải qua khoảnh khắc vui vẻ nhất, đương nhiên phải đem tin tức tốt này chia sẻ cho mẹ cô. Vì vậy cô vội vàng bấm điện thoại, lập tức thông báo cho mẹ cô tin tức tốt đẹp này !

Mẹ cô nghe được đầu tiên không tin, sau lại tin, liên tiếp thở dài, nghe còn giống như khóc, nói cái gì ba cô mất sớm, cô cũng chịu không ít khổ sở, hôm nay cuối cùng cũng có chút tiền đồ, không uống công bà vất vả như thế nào. . . . .

Tô Hồng Tụ kiên nhẫn nghe mẹ cô cầu nhàu, lại lắng nghe mẹ cô dặn dò cố gắng làm tốt công việc, sau đó dặn cô tìm người yêu, cuối cùng kết thúc cuộc điện thoại.

Kế tiếp, Tô Hồng Tụ đương nhiên vui vẻ mà chuẩn bị đi làm.

Cô nhớ lại ngày phỏng vấn hôm đó lúc nhìn thấy muôn hình muôn vẻ loại người, bắt đầu do dự có nên đi mua sắm trang phục một chút.

Cần môi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, không bỏ cái nhỏ sao thu được cái lớn, quyết định mua một bộ quần áo mới đi!

Từ trong túi xách lấy ra một chiếc thẻ, chạy đến máy rút tiền nhấn tâm lấy ra hai trăm đồng, sau đó đi thẳng tới một trung tâm thương mại gần đấy, cô muốn thay đổi phong cách một chút.

Trong trung tâm thương mại, bởi vì là thứ tư, thời gian làm việc, người cũng không phải rất nhiều. Tô Hồng Tụ đi xuyên qua một gian hàng bán đồ mỹ phẩm, trực tiếp lên tầng ba là khu dành cho trang phục.

Cô kinh ngạc nhìn một đám người mẫu đang biểu diễn phía trước, nhận thấy quần áo họ mặc trên người thật đẹp, nhưng nếu mặc lên người cô, có thể được như thế hay không đây? Giãng co một lúc, cuối cùng cô thấy một chiếc áo khoác, vải ni màu đen, bên hông có thắt một cái đai lưng nhỏ màu đen, rất có cảm giác lịch sự tao nhã.

Cô cúi đầu nhìn lại cái áo khoác kẻ ca rô cô đang mặc trên người, cũng đã hơi cũ rồi! Không bằng. . . . . Không bằng mua cái áo khoác ngoài màu đen này đi.

Nhân viên cửa hàng thấy cô đứng nhìn hồi lâu ở nơi đó, vội lại gần bày ra một nụ cười ưu nhã hỏi: "Tiểu thư, cô có muốn thử một chút hay không?"

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi trước: "Cái áo khoác này bao nhiêu tiền vậy?"

Cô nhân viên duy trì nụ cười khéo léo, nhiệt tình nói: "Giá gốc là 899, hôm nay cửa hàng giảm giá tám phần trăm, nên chỉ còn 719."

Tô Hồng Tụ vừa nghe đến giá tiền, liền toát mồ hôi lạnh, thì ra cô quyết định nửa ngày mới rút ra hai trăm đồng, đến nơi này thế nhưng không mua được một cái tay áo!

Cô khần trương nhắc chân, vội vàng rời đi, chỗ này quả thực là ăn thịt người!

Cô nhân viên gặp người khách chợt không nói lời nào đã vội vàng rời đi, vội ở phía sau hỏi với theo: "Tiểu thư, cái áo này. . . . ."

Tô Hồng Tụ phát tay nói: "Thật xin lỗi, tôi không mua nữa." Vừa nói xong bước nhanh hai ba xuống tầng dưới.

Lau mồ hôi lạnh, Tô Hồng Tụ hơi không cam lòng nên đi dạo một vòng ở tầng một, nhận thấy đồ ở đây một số cái nhìn như bình thường, nhưng giá tiền lại trên trăm, thậm chí có cái hơn một nghìn.

Cô sờ trong túi hai tờ tiền giấy, ảo não rời khỏi trung tâm thương mại.

Từ trung tâm đi ra, ánh mặt trời mùa thu hôm nay có chút sáng rỡ chiếu vào người cô, nhưng trong lòng cô lại hơi ảm đạm.

Trái lo phải nghĩ, thứ hai sẽ phải đi làm, bắt đầu cuộc sống mới rồi, nếu như không tốn ít tiền mua một bộ quần áo, thì thật có lỗi với bản thân, vì vậy cô liền đi tới chợ bán quần áo.

Tô Hồng Tụ chen chúc giữa dòng người nhộn nhạo, cô đi dạo lung tung, cuối cùng chọn được một cái áo khoác.

Màu đen, vải nỉ, bên hông cũng có dây lưng màu đen.

Nhưng, làm sao cô nhìn lại không có cảm giác ưu nhã như chiếc áo trong khu thương mại đây?

Chủ sạp hàng quần áo thấy Tô Hồng Tụ đối với chiếc áo khoác này đang đắn đo, vội muốn đẩy mạnh tiêu thụ, nói cái áo khoác này là chiếc còn lại duy nhất, dùng nguyên liệu gì, thợ may khéo ra sao, khoe chiếc áo so với đồ hoa đều giống nhau.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi chủ sạp: "Bao nhiêu tiền vậy?"

Chủ sạp đánh giá Tô Hồng Tụ, dứt khoát nói: "80 đồng tiền đi, một giá không mặc cả, chỉ còn sót món này, đây là bán lỗ vốn rồi đấy."

Tô Hồng Tụ nghe giá tiền cũng có chút động lòng, nhìn lại chiếc áo, dường như xem ra không tồi, so với cái áo trong khu thương mại giá 899 cũng không thấy khác biệt cái gì!

Được rồi, quyết định mua cái này !

Mua xong áo, Tô Hồng Tụ muốn một cái túi, cẩn thận cầm áo bỏ vào túi, sau đó rời đi.

Thời điểm đi tới cửa chợ, cô nhìn thấy có một đám nữ sinh đang chen chúc bên một gian hàng, những cô gái kia thoạt nhìn chắc cũng chỉ đang học đại học, đang vây quanh gian hàng này chọn chọn lựa lựa.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh nhìn một chút, lúc này mới phát hiện ra người ta đang mua mỹ phẩm.

Vì vậy cô nhớ lại, lần trước đến công ty DMC phỏng vấn, mọi người đến phỏng vấn cũng đều trang điểm đó sao.

Cô phải chăng cũng nên trang điểm một chút?

Cô nghĩ tới nghĩ lui, lại có chút ngượng ngùng, đợi đến khi đám kia nữ sinh cò kè mặc cả sau đó rời đi, lúc này cô mới đi đến gần.

Chủ sạp không ngừng giới thiệu, nhưng Tô Hồng Tụ đối với mỹ phẩm từ trước đến giờ chưa bao giờ thử qua, loại chuyện tiêu tiền bậy bạ này cô dĩ nhiên không làm.

Cô chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định chọn một thỏi son môi, tốn tám đồng tiền. Tính toán một chút, hôm nay cô tiêu hết 88 đồng, mong công việc khởi đầu thật tốt a! Vì vậy cô vội vàng trả tiền, cõi lòng đầy mong đợi đi về nhà.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua buổi tối nghe Tiểu Dạ nói đến chuyện son môi này, cảm thấy nữ chủ quá ngốc rồi, ta đây giới thiệu qua một chút vậy.

Đầu tiên, thật ra trong cuộc sống rất nhiều người đều có một thỏi son môi bình thường, bản thân nghĩ rằng dùng nó có thể sẽ làm cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn, không biết ở trong mắt người khác là buồn cười cỡ nào, vì vậy được một người ngốc nghếch rồi. Chúng ta đều có thể biết rõ được đó là một thỏi son môi bình thường, nhưng cũng không phải tất cả đều hiểu được điều đó để cho chúng ta trở thành người ngốc nghếch nào đó rồi.

Sau đó, nhìn thấy một người bộ dạng ngây ngốc, chúng ta không phải cũng sẽ giống như mọi người đều mỉm cười một tiếng, nhưng cũng không nói cái gì? Có thể hay không có một người kéo cô qua một bên, có ý tốt nói cho cô biết đây?

Oh, chuyện này lại nói quá nghiêm túc, nơi này chỉ là đem những chuyện 囍 trong cuộc sống phóng đại n lần viết ra thôi. Nữ chủ là một đứa bé đáng thương, cô ở trong thành thị lán lộn thật nhiều năm, nhưng vẫn ở tầng dưới chót, rất nhiều chuyện cô còn chưa tiếp xúc qua, mà cô cũng không hiểu.

Cho nên, chúng ta cần cho nam trụ thời gian, cho nữ trụ thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hưng phấn mong đợi mấy ngày cuối cùng đã qua, Tô Hồng Tụ mặc áo khoác mới mua, soi gương sửa sang lại tóc, trọng điểm là việc thoa son môi, cô dè dặt thoa son lên môi.

Ngày đầu tiên đi làm, vừa mới mở lại hưng phấn, còn có một chút sợ hãi. Đến trước quầy tiếp tân ghi danh, sau đó cô đến phòng nhân sự để ký hợp đồng. Tô Hồng Tụ nhìn điều khoản chẳng chặt, cảm thấy hơi mờ mắt, nhìn đến chỗ lương tháng 4000 đồng, không nói hai lời cô vội vàng ký tên.

Nhân viên phòng nhân sự Kerry với khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ thấy tất cả ở trong mắt, lại liếc nhìn đôi môi đỏ hồng của Tô Hồng Tụ, liền mỉm cười.

Ký hợp đồng xong sau đó được giới thiệu qua về tình hình công ty, tiếp theo là nhận đồ dùng, nhận một số đồ dùng văn phòng và máy vi tính, cuối cùng Tô Hồng Tụ được một người của phòng kế toán tên là Trần Hồng dẫn đi, chính là người đã phỏng vấn Tô Hồng Tụ.

Trần Hồng với ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn Tô Hồng Tụ, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, trực tiếp dẫn Tô Hồng Tụ đến bàn làm việc của cô.

Tô Hồng Tụ hơi lo lắng, nghĩ lại xem cô đã làm sai chỗ nào, dọc theo đường đi vẫn nghĩ ngợi mông lung không rõ.

Trần Hồng dẫn Tô Hồng Tụ đến một khung làm việc (cubical), xoay người dặn dò cô gái trẻ ngồi bên cạnh: "Sophie, đây là tiểu Tô, đồng nghiệp mới tới hôm nay, tiểu Tô có chuyện gì không hiểu trong lúc làm việc cô hướng dẫn một chút nhé."

Sophie mặc trên người bộ quần áo khéo léo, cười nhìn xuống tay áo của Trần Hồng, khẽ gật đầu nói: "Trưởng phòng Trần yên tâm, cô ấy có chuyện gì vướng mắc tôi sẽ hướng dẫn cho cô ấy."

Trần Hồng yên tâm rời đi, Sophie hỏi thăm Tô Hồng Tụ một chút về kinh nghiệm công việc, sau đó nói cho cô biết tình hình hiện tại của phòng kế toán, trước tiên bảo cô mở máy vi tính ra, làm một số công việc nhẹ nhàng, cuối cùng đưa cho cô một đồng tài liệu cũ nói: "cô xem trước thật kỹ những tài liệu này, để làm quen với công việc."

Từ trên trời rơi xuống 4000 khối bánh bao lớn, Tô Hồng Tụ đã sớm chà sát tay tính toán cố gắng làm tốt công việc để báo đáp người ta ơn tri ngộ rồi. Ai ngờ ngày thứ nhất đi làm lại là xem mấy tài liệu này. . . . . nhưng không sao, thứ Tô Hồng Tụ có nhiều nhất chính là tính kiên nhẫn, xem tài liệu cũ thì liền xem thôi. Vì vậy, ngày thứ nhất đi làm, cô ngồi tại chỗ đắm chìm trong đồng tài liệu kia, cũng quên cả uống nước.

Ăn cơm buổi trưa Sophie gọi cô cùng đi, phòng ăn dưới công ty một tầng, rất lớn, rất nhiều người, mọi người xếp hàng, sau đó trả tiền. Tô Hồng Tụ vội vàng nhỏ giọng hỏi Sophie, bao nhiêu tiền vậy?

Sophie cười cười nói: "Tiệc đứng, 10 đồng tiền."

Tô Hồng Tụ nghe vậy, có chút giật mình, nhưng ngay sau đó vội vàng thu hồi giật mình, từ trong ví tiền lấy ra 10 đồng tiền.

Tiệc đứng có mặn có chay, nhưng Tô Hồng Tụ ăn không cảm nhận được mùi vị nào.

Ngược lại một bên Sophie chột cười, nói: "Cô làm sao như đứa trẻ vậy, nhân viên mới tôi không biết đã gặp qua bao nhiêu người rồi, nhưng người cẩn thận như cô thì rất hiếm thấy."

Tô Hồng Tụ không biết nói gì cho phải, chỉ có thể ngẩng đầu lên ngượng ngùng cười cười.

Sophie nhìn Tô Hồng Tụ thoa son môi hơi đậm, mỉm cười cúi đầu, tiếp tục dùng bữa ăn.

Buổi chiều Tô Hồng Tụ đối với đồng tài liệu kia tiếp tục khổ chiến, thời gian trôi qua rất chậm, rốt cuộc cũng đến năm giờ tan việc, Tô Hồng Tụ dụi mắt rời khỏi công ty. Thời điểm đẩy cửa kính ra, cô quay đầu nhìn lại nơi đó rồi nở nụ cười, ở trong lòng thỏa mãn thở dài: Sau này, cô muốn ở trong hoàn cảnh công tác như vậy!

Đi tới gần thang máy, Tô Hồng Tụ chợt nhớ tới ngày phỏng vấn kia, cô từng ở chỗ này gặp qua Mạnh Tư Thành. Anh ta. . . . . cũng làm việc trong tòa nhà này sao?

Tô Hồng Tụ nhớ tới ánh mắt lạnh nhạt của Mạnh Tư Thành ngày đó, cắn cắn môi nghĩ, không quản anh ta nữa, ai biết anh ta đang làm việc nơi nào !

Người này a! Cô nhớ tới thật lâu trước kia, thật ra thì cô đã từng tự luyến cho là người này có lẽ đối với cô có chút tình cảm, nhưng sau lại xảy ra một chuyện phá vỡ ảo tưởng buồn cười đó của cô.

Kỳ nghỉ hè nhiều năm trước, sau khi kết thúc kỳ thi vào cấp ba, Tô Hồng Tụ như nguyện vọng đã lấy được thư thông báo trúng tuyển.

Đang vui vẻ, trong lòng cô cũng không nhận được có mấy phần suy nghĩ.

Tại sao Mạnh Tư Thành lại đưa sổ ghi chép cho cô ? Chẳng lẽ anh đối với cô có hứng thú?

Cái nghi vấn này vẫn kéo dài đến học kỳ mới tựu trường, trong lớp người mới bầu không khí mới, cũng có một vài bạn học ở lớp học mới thấy được bạn học cũ mà kích động .

Tô Hồng Tụ chỗ ngồi ở hàng thứ hai, Mạnh Tư Thành ngồi ở phía sau hàng thứ sáu, bởi vì thân hình anh cao lớn.

Lúc đó, cô làm bộ lơ đãng quay đầu lại, hướng chỗ Mạnh Tư Thành ngồi nhìn một chút, lại phát hiện anh hình như đúng lúc nhìn sang phương hướng này, ánh mắt lạnh lẽo, vì vậy cô sợ hãi vội vàng xoay đầu lại.

Tô Hồng Tụ ở trong lòng tự nhủ, cái bộ dáng này, xem ra người ta đối với cô không có ý gì đâu!

Sau đó còn một chuyện phá vỡ hoàn toàn ảo tưởng của Tô Hồng Tụ.

Trường học không biết làm sao hạ quyết định muốn đào tạo ra một nhóm tráng sĩ chịu khó học tập để lấy được thành tích tốt ở trong thành phố, do đó, vì bồi dưỡng một nhóm tráng sĩ có ý chí cứng như sắt thép và kỷ luật nghiêm minh, trường học mời người của bộ đội gần đó tới huấn luyện quân sự.

Đây đối với Tô Hồng Tụ mà nói, quả thực rất đã kích!

Tô Hồng Tụ là một nữ sinh gầy yếu khô quắt, muốn hơi sức không có hơi sức, muốn sự chịu đựng không có sự chịu đựng, muốn thân thể phối hợp cũng không được!

Bây giờ huấn luyện, cơ hồ muốn cái mạng nhỏ của cô. Chẳng qua cô vẫn còn sống sót, chịu đựng qua cửa ải này, cô suy nghĩ trong lòng, thầy cô vĩ đại nên để học sinh học tập cho giỏi chứ? Sự mạng của học sinh chính là học tập mà!

Tô Hồng Tụ mong muốn thực hiện điều đó, cô có thể cố gắng học tập cho giỏi, nhưng rất nhanh có một việc quấy nhiễu cô, để cô trở thành trò cười cho cả lớp.

Lại nói lần đó chấm dứt huấn luyện quân sự rồi, nhưng cả lớp học khí thế vẫn giống như mãnh hổ xuống núi, được kêu là một đội ngũ chỉnh tề hùng vĩ. Cánh tay, bắp chân của mỗi người bị những bộ đội huấn luyện cho thẳng tắp, chạy đều giống như người máy.

Mỗi sáng sớm 6h10, là thời gian cố định cả lớp chạy bộ, vòng quanh bãi tập chạy ba vòng, sau đó trở về tự học.

Buổi sáng, ủy viên thể dục Mạnh Tư Thành thổi còi một tiếng, các bạn học mở đôi mắt buồn ngủ chỉnh tề bước đến, đội ngũ lấy một loại tiết tấu có lực chạy.

Nhưng, ở bên trong mọi người đều nhịp bước đi, luôn có một người đi không hài hòa, cứ như vậy làm hỏng đội hình. Mặc dù buổi sáng sớm trong bãi tập ánh sáng có hơi tối, Mạnh Tư Thành vẫn có thể nhìn thấy rất rõ.

Anh bỏ còi xuống giọng trầm thấp quát to: "Tô Hồng Tụ, chú ý!"

Tô Hồng Tụ một bên chạy bộ theo tiết tấu mạnh, vừa nghĩ ngợi, chợt nghe được bên tai vang dội tiếng kêu, sợ hết hồn, cả người khẽ run rẩy.

Mạnh Tư Thành lên tiếng hô: "Chạy sai nhịp rồi."

Tô Hồng Tụ lúc này mới phát hiện ra, thì ra tiết tấu của cô và các bạn không giống nhau, cuống quýt sửa đổi.

Nhưng măn đội nhân mã cũng đã chú ý tới sai lầm của cô, rồi rít xoay đầu lại nhìn về phía cô, khoe miệng còn hơi cười nhạo.

Tô Hồng Tụ cúi đầu chạy bộ, trên mặt dâng lên ửng hồng.

Cứ như vậy mấy ngày tiếp theo, buổi sáng sớm trong thao trường đều có một người tên Tô Hồng Tụ, bị người gọi tên.

Tô Hồng Tụ cắn môi muốn thay đổi cái vấn đề này, nhưng luôn không sợ hãi mà chạy sai.

Có một ngày, thể dục buổi sáng giải tán, các bạn học vội vàng trở lại tức xá cầm quyển sách ... Tính toán chạy tới phòng học học tập. Tô Hồng Tụ cắn

thận nhìn sang uống Mạnh Tư Thành, chỉ thấy Mạnh Tư Thành đang lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, cô đứng ở nơi đó thấy ánh mắt của anh thì rất ngại ngùng.

Cô đỏ mặt cắn môi hướng phương hướng kí túc xá đi tới, trên mặt thắm mề hôi nghĩ muốn tắm một cái, giống như đó là lần đầu tiên trong đời cô không có tâm tình học tập.

Ai ngờ trở lại tức xá, liền nghe mọi người trong tức xá thì thầm nói cái gì, cô vừa đi vào, mọi người vội vàng ngừng miệng, nhìn cô cười trừ ghẹo.

Cô cúi đầu rửa mặt, bên cạnh một nữ sinh cười hắc hắc nói với cô: "Hong Tụ à, mới vừa rồi chúng tớ vì bạn nghĩ ra một câu nói!"

Tô Hồng Tụ phờ phạc rũ rượi ngẩng đầu hỏi: "Nói cái gì?"

"Ủy viên thể dục quát một tiếng, Hồng Tụ liền run rẩy!"

Nữ sinh này vừa nói xong, lúc này nữ sinh vốn chỉ cười ha hả nhất thời cười ồm lên.

Tô Hồng Tụ trên mặt ướm nhẹp ửng hồng, mở mắt to mờ mịt, cười không được, không cười cũng không phải.

Tựa hồ từ sự việc đó, Tô Hồng Tụ đối với vị Mạnh Tư Thành vĩ đại kia, liền không ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Ủy viên thể dục quát một tiếng, Hồng Tụ liền run rẩy:

Thật ra chuyện này là kinh nghiệm của bản thân nữ vương, đây là lời nói năm đó thể dục buổi sáng nữ vương luôn bị ủy viên thể dục quát, vì vậy có các bạn học nghĩ ra câu về về chuyện cười của nữ vương. Nữ vương dĩ nhiên không phải Tô Hồng Tụ, cho nên nữ vương khi đi học viết một tờ giấy nhỏ cho ủy viên thể dục thế này: ủy viên thể dục thân ái, xin không cần luôn kêu tên tôi đây, như vậy tôi sẽ bị dọa giết mình, hơn nữa rất không có mặt mũi.

Ủy viên thể dục rất nhanh viết lại tờ giấy nhỏ như sau: nữ vương thân ái, yên tâm đi, sẽ không kêu tên như vậy nữa, không có chuyện gì.

Nữ vương được an ủi, nữ vương cảm thấy ủy viên thể dục thật không tệ.

Sau đó ngày thứ hai, nữ vương lại phạm sai lầm, chỉ nghe ủy viên thể dục quát to một tiếng: nữ sinh dấy trái người thứ ba!

Nữ vương khẽ run rẩy, vội vàng đếm, nữ sinh dấy trái người thứ ba, chính là nữ vương.

Vì vậy nữ vương hiểu, thì ra đây chính là nếu nói "Yên tâm đi, không có chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Mạnh Tư Thành là người luôn biết tự kiểm chế, nếu không anh cũng không tại cái thành phố này đã làm nên sự nghiệp khi chưa đến ba mươi tuổi. Chuyện anh muốn làm nhất định sẽ làm đến cùng, cho dù chuyện đó làm trái với nội tâm của anh.

Mạnh Tư Thành tự nói với bản thân, Tô Hồng Tụ cái gì cũng không phải, cho nên anh sẽ không hấp tấp chạy tới. Anh đương nhiên có thể đến công ty DMC, nhưng phải theo thói quen thường ngày của anh, chỉ đi hai lần mỗi tuần, không đi sớm một ngày, cũng không đến nhiều thêm một ngày.

Vì vậy Mạnh Tư Thành để cho bản thân không nghĩ đến Tô Hồng Tụ, sau đó dường như, anh thực sự không nghĩ đến cô nữa. Cho đến, thứ ba, cũng chính là ngày đi làm thứ hai của Tô Hồng Tụ, anh tự đứng đứng ở trước gương nhìn dáng vẻ của bản thân, sau đó hít sâu một hơi, xách theo cặp công văn đi xuống lầu.

Khi anh có vẻ hơi kích động đem chìa khóa cắm vào ổ khóa xe thì đột nhiên dừng lại, không khỏi tự hỏi, anh làm sao vậy? Tô Hồng Tụ, cũng chỉ là một nhân vật cùng anh trải qua thời niên thiếu và là người anh không giải thích được thâm mền thối! Hôm nay, anh ở cái thành phố này cao cao tại thượng, anh còn được xếp vào danh sách mười thanh niên ưu tú của thành phố, lãnh đạo công ty nổi tiếng, mà cô thì sao? Cô sống ở một góc nhỏ của thành phố, giống như nhiều người trong cái thành phố này, bận rộn khắp nơi mặc cho người khác chà đạp. Bọn họ đã cách nhau một trời một vực, anh như thế nào đối với cô còn nhớ mãi không quên đây?!

Một tuần này, Mạnh Tư Thành lần đầu tiên tự vấn tâm tư của mình, anh là một người lý trí, rất nhanh phát hiện thì ra sâu trong nội tâm anh đối với cô có khát vọng! Mạnh Tư Thành gục đầu trên tay lái, mang theo một tia khổ sở, rốt cuộc anh vẫn luôn chưa từng quên cô, hay nói cách khác bởi vì không chiếm được ngược lại cảm thấy điều đó rất tốt đẹp?

Thật ra thời thiếu niên của Mạnh Tư Thành, nhớ tới Tô Hồng Tụ, nội tâm của anh luôn mâu thuẫn, giằng giụa, cùng khổ sở. Khi đó mặc dù thoát nhìn anh tiền đồ sáng lạn, nhưng bởi vì vấn đề gia cảnh, nội tâm anh vẫn còn có chút tự ti. Mà Tô Hồng Tụ nói muốn gả người có tiền, giống như trong nháy mắt

phá hủy những mong đợi thời thiếu niên của anh. Từ sau khi đó anh nhìn thấy Tô Hồng Tụ, liền có một loại cảm xúc cắn răng nghiền lợi hận cùng bất đắc dĩ.

Sau đó, cao trung bọn họ lại học chung một lớp, nhìn Tô Hồng Tụ vừa ngốc nghếch lại hèn yếu bị anh nhiều lần bêu xấu, trong lòng anh dâng lên một loại khoái cảm được trả thù, nhưng đồng thời, anh càng thêm phiền não.

Loại mâu thuẫn này kéo dài mãi cho đến khi anh thi tốt nghiệp cao trung, anh thi đỗ trường đại học đứng số một cả nước, tại cái địa phương nhỏ đó từ hồi xây trường tới nay là lần đầu tiên. Hiệu trưởng cùng anh bắt tay, rồi đem một phong bì tiền thưởng đưa tới trao cho anh. Thậm chí Đài Truyền Hình địa phương dưới mỗi chương trình đều có dòng chữ đề quảng cáo, nói trường học nào đó ở huyện, có một học sinh nào đó thi đỗ trường đại học số một cả nước.

Vào thời điểm đó, Mạnh Tur Thành trở nên rất nổi tiếng, nhận được rất nhiều ánh mắt hâm mộ. Nhìn lại Tô Hồng Tụ, cô buồn bã giống như một con chuột cống ngậm đi đến trường học nhận thư thông báo trúng tuyển.

Ngày đó, Tô Hồng Tụ tới trường nhận thư thông báo trúng tuyển, không ngờ Mạnh Tur Thành cũng ở đây, về phần có phải trùng hợp hay không, sợ rằng chỉ có bản thân Mạnh Tur Thành biết thôi.

Mạnh Tur Thành nhàn nhạt quét mắt nhìn phong thư đã mở ra trong tay của Tô Hồng Tụ, đột nhiên hỏi: "Bạn phải đi thành phố S?" Anh đã điều tra, cô trúng tuyển vào một trường đại học ở thành phố S.

Tô Hồng Tụ cảm nhận được ánh mắt của Mạnh Tur Thành nhìn cô, liền cúi đầu hơi mím môi, tay cầm phong thư giấu sau lưng. Ở nơi này các bậc anh tài đều tỏa ra ánh sáng hào quang, còn cô ảm đạm và co rúm người lại muốn che giấu đi.

Mạnh Tur Thành thấy bộ dạng co rúm lại của Tô Hồng Tụ, trong lòng hơi bức bối, nhưng lại có một tia thương tiếc chính anh cũng không thể nói rõ. Anh lắc đầu, cố làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi: "Bạn chừng nào thì đi báo danh?"

Tô Hồng Tụ không hiểu tại sao cô sẽ được người nổi tiếng như vậy hỏi chút chuyện nhỏ này, nhưng cô không dám không trả lời, nên ngoan ngoãn nói: "Còn chưa quyết định, chắc là mừng 9 tháng 6 lên đường đi."

Mạnh Tur Thành nhẹ nhàng 'a' một tiếng, đưa mắt nhìn cô một lát, bỗng nhiên lại hỏi: "Một mình bạn đi, hay đi cùng với mẹ bạn?" Một cô gái lần đầu tiên xa nhà, bố đã mất, cô định đi như thế nào đây?

Tô Hồng Tụ cắn cắn môi, như một cô học sinh nhỏ trả lời: "Sức khỏe của mẹ tôi không tốt lắm, cho nên không cần bà đi cùng. Tôi, tôi cùng đi với Tiêu Kiệt."

Tiêu Kiệt, là bạn học cùng lớp ở cao trung của Mạnh Tur Thành và Tô Hồng Tụ, một người lạc quan hoạt bát thích giúp đỡ người khác. Thật ra Mạnh Tur Thành và Tiêu Kiệt còn có quan hệ bạn bè không tệ, ở trên sân bóng rổ bồi dưỡng tình bạn, hai người như anh em.

Mặc dù biết Tô Hồng Tụ và Tiêu Kiệt không có cái gì, nhưng trong lòng Mạnh Tur Thành không tự giác dâng lên một cổ vị chua, giọng nói của anh cứng ngắt, mang theo chút châm chọc nói: "Thì ra bạn đã sớm sắp xếp chu đáo hết rồi?"

Tô Hồng Tụ không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, anh hỏi cũng không sai a! Vì vậy cô gật đầu, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Mạnh Tur Thành thấy cô gật đầu, lúc này anh rất tức giận, giọng nói mang theo giận dữ hỏi: "Chuyện này tốt lắm, hai người thật có duyên cùng học chung một thành phố, có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm! Chúc mừng hai người a!" Thật ra Mạnh Tur Thành dĩ nhiên biết cô và Tiêu Kiệt không có gì, nhưng anh không nhịn được vị chua (Ogy: anh ghen a), nên mới nói như vậy.

Lần này Tô Hồng Tụ vẫn chậm hiểu, nghe được giọng nói của bạn học Mạnh Tur Thành mang theo tức giận ngập trời, cô không hiểu ngẩng đầu lên, mở to hai mắt tò mò nhìn Mạnh Tur Thành.

Mạnh Tur Thành bị đôi mắt tò mò của cô nhìn, chợt có chút ngượng ngùng, trong lòng đang nổi lên lửa giận lập tức biến thành ngượng ngùng. Nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh lùng hỏi: "Bạn nhìn cái gì?"

Tô Hồng Tụ vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi không nhìn cái gì hết."

Mạnh Tur Thành hơi vui vẻ, trầm mặt khiển trách: "Nói dối!"

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, cô không nói dối. Nhưng Mạnh Tur Thành nói cô như vậy, cô không biết cãi lại thế nào nữa.

Mạnh Tur Thành cúi đầu chăm chú nhìn Tô Hồng Tụ đang rũ cổ thật thấp, nhìn mái tóc của cô đen nhánh theo động tác cúi đầu nhẹ nhàng trượt xuống, hiện ra chiếc cổ trắng nõn với đường cong xinh đẹp.

Đột nhiên anh cảm thấy trong cổ họng hơi khô sấp, cắn môi ngưng mắt nhìn cô, không nói được câu nào.

Qua một lúc lâu, Tô Hồng Tụ mấp máy môi, nhẹ nói: "Thật ra thì, tôi thật sự rất hâm mộ bạn, lợi hại như bạn, có thể đi học ở một trường đại học nổi tiếng như vậy. Chúc mừng bạn a."

Nghe lời nói đó, Mạnh Tur Thành cảm giác trong lòng anh đang có những chua xót và tức giận toàn bộ đều biến mất, anh ngạc nhiên quan sát Tô Hồng

Tự trước mắt, quả thực là không thể tin được. Biết Tô Hồng Tụ bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên nghe được từ trong miệng cô nói ra lời coi như dễ nghe!

Trái tim toát ra một loại cảm giác vui vẻ khó có thể hình dung, Mạnh Tur Thành không nhịn được nở nụ cười, lần đầu tiên có chút cà lăm nói: "Thật ra thì . . . . . Thật ra thì bạn mặc dù không thể đi học ở nơi đó, nhưng có thể. . . . . Có thể đi nơi đó chơi a. . . . ." Nói xong lời cuối cùng, anh cảm giác giọng mình hơi nhỏ xuống rồi.

Anh cảm giác hiện tại ánh mắt của anh nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ nhất định rất nóng bỏng.

Tô Hồng Tụ lúc đó lại đang cúi đầu, dùng giọng nói hơi mất mát nói: "Tốt, nếu như có cơ hội, tôi nhất định đi nơi đó xem một chút."

Vào giờ khắc này Mạnh Tur Thành đang mở cờ trong bụng không chú ý giọng nói của Tô Hồng Tụ nhàn nhạt mất mát, anh chỉ nghe được cô nói: Tôi nhất định sẽ đi, tôi nhất định sẽ đi. . . . . Cái giọng nói này vẫn vang vọng trong tai của anh. . . . .

Mạnh Tur Thành thờ dài, nhớ tới mấy chuyện đã trải qua kia, bởi vì một loại tình cảm kỳ quái mà trong lòng anh có chút co rút đau đớn. Anh cười lạnh, không tệ, mùa hè đó anh cảm thấy ngọt ngào giống như cây kẹo đường vậy, anh đứng ở nơi đó cười ngây ngốc, nhưng sau lại, Tô Hồng Tụ chẳng những hoàn toàn để cho anh thất vọng, làm cho anh một đả kích không tưởng tượng nổi.

Mạnh Tur Thành bắt đầu cười, hít một hơi thật sâu, lần nữa ngẩng đầu lên. Thời điểm anh ngẩng đầu lên lần nữa, anh lại trở thành con người tự tin, chừng chạc, giống như có thể đạp bằng tất cả khó khăn trên thế gian này.

Đúng vậy, anh là Mạnh Tur Thành, anh muốn làm việc gì thì nhất định sẽ làm được. Mặc kệ quá khứ như thế nào, hiện tại Tô Hồng Tụ đang trước mặt anh, mà anh đối với cô có một lịch sử nguyên nhân hình thành nên tưởng niệm, như vậy, anh muốn chinh phục vấn đề khó khăn!

Có cái ý nghĩ này, bên môi Mạnh Tur Thành lộ ra một nụ cười.

Tô Hồng Tụ, em biết em từng để cho tôi khổ sở dường nào không? Hôm nay, em nên vì em làm ra chuyện đó mà phải có trách nhiệm với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Mạnh Tur Thành đi tới tầng mười chín, còn chưa kịp quẹt thẻ, Cô nhân viên tiếp tân đã rất cơ trí nhấn nút mở cửa, cửa kính không tiếng động mở ra. Mạnh Tur Thành đi đến trước quầy tiếp tân gật đầu tỏ lòng cảm ơn cô nhân viên, sau đó chậm rãi đi tới phòng làm việc của anh.

Đúng vậy, Mạnh Tur Thành cảm giác bước đi của anh phải dùng từ ‘ cẩn thận ’ để hình dung.

Nếu không dùng từ ‘ cẩn thận ’, thì tại sao anh phải đợi đến hơn mười giờ khi tất cả mọi người đều đã đi làm anh mới đến, tại sao công ty của anh mà anh lại nhìn trái nhìn phải xem có thể gặp được người nào đó vừa đúng lúc ra ngoài đi phòng giải khát hoặc toilet ?

Sự thật hiển nhiên là đồng chí Mạnh Tur Thành cẩn thận quá mức rồi, anh sẽ không gặp được Tô Hồng Tụ, bởi vì Tô Hồng Tụ đi làm chưa bao giờ chạy loạn, luôn toàn tâm toàn ý vui đầu vào công việc.

Mạnh Tur Thành biết, cuộc họp thường kỳ lần này tất cả mọi người đều hơi nơm nớp lo sợ, báo cáo tiến độ công việc cũng có bài có bản hơn, thỉnh thoảng dừng lại xem sắc mặt của Mạnh Tur Thành. Mặc dù Mạnh Tur Thành đang nhìn laptop không biết nghĩ cái gì, nhưng ai mà biết đột nhiên anh lại nói ra một câu, nói chờ một chút, cái này có vấn đề?

Thật may mắn, Mạnh Tur Thành vẫn nhìn chằm chằm vào laptop, còn khẽ nhíu mày, không biết nghĩ cái gì, dù sao cũng hơn là tìm ra sai sót nào đó của bọn họ.

Mạnh Tur Thành đang nhìn cái gì ở laptop vậy? Anh đang xem tư liệu của nhân viên mới.

Tô Hồng Tụ, hai mươi một tuổi tốt nghiệp đại học, có bảy năm kinh nghiệm làm kế toán, sau đó là giới thiệu vất vả các giai đoạn làm việc ở những công ty nào, quét mắt một cái, đều là những công ty nhỏ. Mạnh Tur Thành tiếp tục lật xuống, lật đến phần giới thiệu bản thân, ở mục tình trạng hôn nhân, anh thấy ghi : độc thân.

Mục tình trạng hôn nhân chỉ có ba lựa chọn : độc thân, đã kết hôn, ly dị.

Tô Hồng Tụ độc thân, cô có bạn trai, hay không có bạn trai đây? Mạnh Tur Thành nhíu lại mày kiểm suy tư.

Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, nếu như không có bạn trai chính là gái ế, mặc dù Tô Hồng Tụ thoát nhìn không để lại ấn tượng cho người khác, nhưng cũng không phải không có nam sinh nào thích, không phải sao?

Mạnh Tư Thành chợt nhớ tới thời trung học, ở trong túc xá nam sinh, một đám nam sinh lúc nhàm chán thường tiến hành đánh giá cho điểm đối với nữ sinh trong lớp, sau đó phân ra cấp bậc .

Bọn họ bình luận tới bình luận lui, bình luận đến Tô Hồng Tụ, một bên Mạnh Tư Thành vốn không để ý nghe đến cái tên này, lập tức vênh lỗ tai nghe.

Đánh giá của đám bạn học kia đối với Tô Hồng Tụ là: tách ra nhìn mũi, mắt, tai, vóc người cũng được coi là đoan chính, nhưng hợp lại thấy cũng bình thường, không thể nói là mỹ nữ cũng không phải xấu, tóm lại là người có vẻ đẹp bình thường!

Mạnh Tư Thành nghe mấy lời nói này trong lòng không thể nói tốt hay không tốt, tóm lại chính là đặc biệt không thoải mái, cho dù biết người khác nói có lẽ là sự thật anh cũng không thấy thoải mái! Hình dạng của cô thế nào, ảnh hưởng gì đến bọn họ, mà họ phải đánh giá chứ ?

Đang lúc ấy thì, một nam sinh khác lên tiếng, người nam sinh kia tên là Tôn Bách Công, thành tích học tập không tệ, gia cảnh giàu có, là người rộng rãi hào phóng. Tôn Bách Công nói: "Thật ra đáng đáp của Tô Hồng Tụ không tính là kém, chỉ là Tô Hồng Tụ nhìn quá mức thận trọng, lại không chăm chút ăn mặc, ăn mặc có hơi giản dị, nên mới có vẻ không làm cho người khác phải thích. Nếu cô ấy chăm chút ăn mặc một chút, có thể xem như không tệ."

Lúc người khác phê bình Tô Hồng Tụ, Mạnh Tư Thành đã rất không vui rồi, bây giờ lại có người đứng ra thay cô nói chuyện, trong lòng anh lửa giận càng tăng lên, lập tức mặt đen lại nằm trên giường không nói một lời. Lúc này có một bạn học, không biết tốt xấu đến gần anh hỏi: "Mạnh Tư Thành, bạn cảm thấy lớp chúng ta nữ sinh nào tốt nhất ?"

Mạnh Tư Thành không nói lời nào, bạn học kia còn cố tình lôi kéo người anh, cuối cùng anh lạnh lùng nói: "Không biết."

Nghe được câu này, mọi người cười phá lên, có người còn than thở nói: "Tư Thành à, thật ra ở lớp chúng ta bạn được xem là hàng chất lượng cao, đáng đẹp trai, chơi bóng giỏi, học tập tốt, còn làm cán bộ lớp, nữ sinh lớp chúng ta yêu đơn phương bạn tuyệt đối không ít! Anh em rất ghen tỵ a!"

Mạnh Tư Thành đối với Tô Hồng Tụ mặc dù luôn lạnh lùng, nhưng anh đối với người khác rất tự nhiên, người khác gặp vấn đề khó khăn trong học tập anh không keo kiệt chút nào giúp đỡ, đáng vẻ lại cao to nhìn rất đáng tin cậy, vì vậy ở trong đám nam sinh anh có chút phong phạm đại ca.

Nghe vậy, mọi người đều cười giỡn, ồn ào bắt đầu nói tới nữ sinh nào trong lớp xứng đôi nhất với Mạnh Tư Thành, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ ra nhân vật tiêu công chúa trong lớp : Đàm Tư Tư.

Vì vậy mọi người cùng một ý chí mập mờ cười một tiếng: "Đàm Tư Tư đối với bạn thật tốt, lão Mạnh a, bạn cũng không nên bỏ qua đi!"

Mạnh Tư Thành nhìn chằm chằm máy tính lâm vào trầm tư, Vương quản lý phòng kế toán vừa báo cáo xong ppt của ông ta, đang chờ Mạnh Tư Thành phát biểu.

Mạnh Tư Thành nhận ra ánh mắt của mọi người đang nhìn anh, đột nhiên từ trong hồi ức tỉnh lại, quét mắt nhìn Vương quản lý, lại nhìn mọi người một chút, biết đến thời điểm anh tổng kết rồi. Anh ho nhẹ, lạnh nhạt nói: "Tất cả mọi người rất bận, nên tôi chỉ nói ngắn gọn ý nghĩ của tôi thôi. Tôi biết gần đây công ty có nhiều thay đổi tương đối lớn, có thể ý nghĩ trong lòng các vị cũng tương đối nhiều."

Đôi mắt sắc bén của anh quét qua mọi người, giống như lờ đã nói: "Nếu các vị có con đường khác tốt hơn, DMC cũng không ngăn trở các vị. Nhưng chỉ cần các vị còn muốn tiếp tục ở lại DMC, Mạnh Tư Thành tôi bày tỏ sự cảm ơn đối với các vị, chúng ta chính là cùng ngồi trên một chiếc thuyền, là đồng nghiệp của nhau. Cho nên, nếu như các vị có đề nghị hoặc ý tưởng nào, cũng có thể nói lên, tôi không phải là người không nghe ý kiến của người khác."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nghe lời nói đó, hơi hiểu được ý tứ của sếp mới rồi, nói cách khác cũng không có ý tứ đao to chém người gì?

Ánh mắt của đám đông được Mạnh Tư Thành thu hết vào mắt, anh cười nhạt, đứng lên nói: "Các vị trở về suy nghĩ một chút, nếu có đề nghị hoặc ý kiến gì, tùy thời có thể đến phòng làm việc tìm tôi, cũng có thể gọi qua điện thoại. Hôm nay tôi đều ở phòng làm việc, điện thoại mở máy 24 giờ." Nói xong, anh dọn dẹp laptop, tự nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

.....

Buổi trưa Mạnh Tư Thành gọi nhà hàng mang một phần ăn đến (bởi vì anh không muốn đi ra ngoài đụng phải người kia), vừa ở trong phòng làm việc ăn vừa suy tính nên tiếp cận người kia thế nào?

Anh lặng lẽ dò xét, phát hiện mỗi ngày Tô Hồng Tụ ngồi ở chỗ làm việc giống như một cô học sinh nhỏ chăm chỉ vùi đầu làm việc, trên căn bản cơ hội anh ở công ty bắt chợt gặp được người này rất ít. Vì vậy anh quyết định không nói cho Tô Hồng Tụ thân phận của anh bây giờ vội.

Sau đó thì sao? Nên làm cái gì? Mạnh Tư Thành bắt đầu chau mày trầm tư, cuối cùng suy nghĩ thật lâu mới quyết định, trước làm rõ ràng cô có hay không có bạn trai đi! Dĩ nhiên, nghĩ đến việc cô có thể có bạn trai, trong lòng anh dâng lên tức giận khó có thể nói rõ, thậm chí có chút xem thường bản thân.

Buổi chiều, có mấy quản lý lần lượt tìm tới Mạnh Tư Thành, có người tương đối hàm súc, có người thẳng thắn, dĩ nhiên chủ yếu là thử dò xét Mạnh Tư Thành, thử xem có phải thật lòng chấp nhận bọn họ. Đương nhiên sau vài ba lời của Mạnh Tư Thành đã cho bọn họ lòng tin, giải quyết nghi vấn của bọn họ, cuối cùng Mạnh Tư Thành còn nở nụ cười nói: "Công ty DMC chúng ta tương lai còn phải dựa vào các vị !"

Quản lý của các phòng bắt đầu cảm thấy con người Mạnh Tư Thành này không tồi, ít nhất làm cho người ta thấy anh là một lãnh đạo có khí độ và phong phạm. Dĩ nhiên trong lòng bọn họ cũng không hoàn toàn an tâm, nhưng ít ra bắt đầu đối với Mạnh Tư Thành đã có một chút lòng tin.

Dĩ nhiên tìm tới anh cũng có Vương quản lý, Vương quản lý coi như người đầu tiên hướng về phía Mạnh Tư Thành, ông cảm giác bản thân ông và Mạnh tổng giống như có chút thân cận hơn.

Mạnh Tư Thành nghe thấy Vương quản lý cười ha hả thử thăm dò nói đến Tô Hồng Tụ, anh cũng không kiêng dè, nói thẳng: "Người này với tôi coi như có quen biết, mặc dù không phải tài giỏi xuất chúng, nhưng làm việc tỉ mỉ, là người thành khẩn, có thể dùng." Lời anh nói là lời nói thật.

Dĩ nhiên Vương quản lý khom lưng cúi đầu nói ánh mắt Tổng giám đốc nhìn người thật giỏi.

Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, trong lòng chợt cảnh giác, suy nghĩ một chút lúc này mới nói: "Thật ra thì cô ấy mới đến công ty, là nhân viên mới, vẫn còn cần chỉ bảo nhiều, Vương quản lý cũng không cần quá để ý, nên làm như thế nào thì làm như thế thôi."

Vương quản lý nghe nói như thế, không biết là thật hay giả, ngẩng đầu nhìn Mạnh Tư Thành, hơi không hiểu ý tứ bên trong.

Mạnh Tư Thành chợt cười nói: "Vương quản lý, chúng ta cứ có sao nói vậy, thẳng thắn nói ra, cũng không cần suy nghĩ nhiều."

Vương quản lý thấy Mạnh Tư Thành cười thẳng thắn như vậy, cũng cười theo. Cũng đúng, hình như ông đã lo sợ quá mức, thành ra suy nghĩ quá nhiều rồi.

Làm xong tất cả công việc của công ty, Mạnh Tư Thành giờ tay lên nhìn đồng hồ, phát hiện đã bốn giờ rưỡi chiều, bình thường nhân viên tan tầm lúc năm giờ.

Anh suy nghĩ, sau đó đi đến bãi đậu xe, lái xe ra, dừng bên đường cách cửa công ty không xa lắm.

Từ cái phương hướng này, anh có thể tình tường nhìn thấy đám người trong đại sảnh đang đi ra ngoài. Mà vị trí này, cũng sẽ không làm cho người ta chú ý tới chiếc xe đang đỗ ở đây.

Nếu là Tô Hồng Tụ ra ngoài, tất nhiên anh sẽ thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thời gian đã qua giờ tan sở, xung quanh đồng nghiệp gần như đã về hết, Tô Hồng Tụ cầm túi xách, cô vừa xoa mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) vừa đi ra đại sảnh.

Mới đến làm việc, nên cô luôn nom nớp lo sợ, số lần đi phòng giải khát rót nước cũng có hạn. Có lẽ đúng như lời sophie nói, cô thực sự quá mức cẩn thận rồi.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ cười cười, không có biện pháp, cô ở cái thành phố này đã nhiều năm, thật vất vả trên trời tự nhiên rơi xuống một khoản tiền lớn như vậy, cô làm sao có thể không cố gắng đây? Phải biết, công việc này vẫn có thời gian thử việc hai tháng, ngộ nhờ thời gian thử việc cô không được thông qua thì thế nào? Tô Hồng Tụ cô không phải bị đánh trở về nguyên hình rồi sao?

Tô Hồng Tụ cẩn thận đi xuyên qua quảng trường đông nghịt người, cúi đầu đi tới trạm xe buýt gần đó.

Bên đường một chiếc màu đen xe hơi chậm chậm đi đến bên người cô, cô tùy tiện liếc mắt nhìn, có chút buồn bực xe này như thế nào lại đi đến chỗ cô vậy, nhưng cô không nói ra, vội vàng đi nhanh mấy bước tính đi tới đường dành cho người đi bộ.

Ai ngờ cửa sổ chiếc xe kia từ từ hạ xuống, bên trong một giọng nam trầm thấp lạnh nhạt nói: "Lên xe."

Bởi vì cự ly quá gần, Tô Hồng Tụ dĩ nhiên nghe được lời nói đó, nhưng cô không cảm thấy lời nói này là nói với cô, mà cảm thấy cô không thể cản đường đi của người khác, vì vậy vội vàng đi tránh sang một bên.

Giọng nói của người nam kia lần này có chút gấp gáp gọi: "Tô Hồng Tụ!"

Tô Hồng Tụ đột nhiên nghe được tên của cô, giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, kinh ngạc phát hiện, là Mạnh Tư Thành người tuần trước cô mới gặp lại!

Cô ngơ ngác nhìn Mạnh Tư Thành một hồi lâu, cuối cùng phản ứng kịp: "Làm sao anh lại ở đây vậy?"

Mạnh Tư Thành bất đắc dĩ chau mày lại nhìn Tô Hồng Tụ, ghét bỏ nói: "Lên xe!"

Đại não của Tô Hồng Tụ hiển nhiên tạm thời không cách nào tiêu hóa nhiều tin tức như vậy, cô suy nghĩ một chút cuối cùng hiểu ra nói: "Anh cũng đi làm ở tòa nhà này hả?" Nếu không làm sao tuần trước cũng xuất hiện ở nơi này đây.

Mạnh Tư Thành không nghĩ sẽ giải thích với cô, dùng giọng nói không bình tĩnh lần thứ ba ra lệnh: "Tôi nói, lên xe!"

Lần này Tô Hồng Tụ "A" một tiếng, nhìn chiếc xe ô tô sáng bóng với những đường cong lưu loát vừa nhìn cũng biết là xe hạng sang, cô không hiểu hỏi: "Tại sao muốn tôi lên xe?"

Mạnh Tư Thành mím môi qua cửa sổ xe, anh nhìn Tô Hồng Tụ, anh thật tò mò, tại sao con người chậm chạp vụng về Tô Hồng Tụ này luôn có thể dễ dàng làm anh tức giận đây? Chẳng lẽ anh không phải vị luật sư được mệnh danh là tỉnh táo, trầm ổn, giỏi tranh cãi tiếng tăm lừng lẫy sao?

Anh bất đắc dĩ thờ dài, cố nén tâm trạng mà giải thích nói: "Lên xe, tôi đưa cô về nhà."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, rất kinh ngạc nhìn vào mắt của Mạnh Tư Thành, suy nghĩ một chút rồi vội vàng lắc đầu nói: "Tôi tự về được rồi, ngồi xe buýt, rất tiện."

Mạnh Tư Thành chau mày nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ, anh cảm giác sự nhẫn nại của bản thân đã đến cực hạn rồi.

"Đừng để cho tôi nói lại lần thứ sáu, lên xe đi." Anh khắc chế trái tim đang muốn bộc phát ra lửa giận, cố giữ bình tĩnh chậm rãi nói.

Giờ phút này Tô Hồng Tụ đã cảm nhận được sắc mặt của người ở trước mặt cô đang rất âm trầm, tránh voi chẳng xấu mặt nào, tính tình của cô từ trước đến giờ luôn mềm yếu, hơi co rúm người lại, vội vàng cầm túi xách nhanh nhẹn đi đến chỗ ngồi ở phía sau xe.

Cô vươn tay, dùng sức mở cửa xe phía sau, nhưng cửa lại mở không ra.

Cô ngẩng đầu lên sợ hãi hỏi: "Cửa này không mở ra được à?"

Mạnh Tư Thành chau mày nhìn cô đối với dáng vẻ e sợ muốn trốn tránh anh của cô, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ cô không cảm thấy mình nên ngồi ở phía trước sao?"

Tô Hồng Tụ "ồ" một tiếng, lại nhanh chóng đi lên kéo cửa xe phía trước.

Cửa xe mở ra, cô nhìn thấy Mạnh Tư Thành đang dùng ánh mắt bất đắc dĩ nửa thâm trầm nửa mơ hồ tức giận nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng cô khẽ run rẩy, cô vội vàng cúi đầu, lên xe ngồi vào vị trí bên cạnh anh, trong tay siết túi xách thật chặt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ngồi nghiêm chỉnh.

Các vật dụng bên trong chiếc xe này đều mang phong cách đơn giản và hào phóng, đệm rất mềm rất thoải mái, nhưng Tô Hồng Tụ không có tâm tình hưởng thụ, cô chỉ cảm thấy rất thấp thòm rất lo lắng.

Mạnh Tư Thành nhấn chân ga, xe hơi chậm rãi khởi động.

Tô Hồng Tụ cảm giác cô vĩnh viễn không hiểu Mạnh Tư Thành đang suy nghĩ gì. Cô không hiểu tại sao anh luôn lạnh lùng với cô, cũng không hiểu tại sao anh tự nhiên nổi giận, lại càng không hiểu tại sao anh bỗng nhiên xuất hiện, sau đó muốn đưa cô về nhà.

Tô Hồng Tụ cảm thấy lầy thông minh của cô mà nói, thì không cách nào hiểu được người như Mạnh Tư Thành.

Đối mặt với người như vậy, cô thực sự không biết nói gì, cho nên cô liền lựa chọn không nói lời nào.

Xe chậm rãi đi về phía trước, Tô Hồng Tụ lặng lẽ nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Bây giờ là cuối mùa thu, ngày càng ngày càng ngắn, mặc dù bên ngoài còn chưa tối hẳn, nhưng đèn đường đã được bật lên rực rỡ.

Ban đêm ở thành phố này rất phồn hoa rất tráng lệ, thời điểm Tô Hồng Tụ còn đang học đại học cô cảm thấy rất đẹp. Nhưng khi cô trưởng thành, rời khỏi trường học, lại phát hiện những thứ tốt đẹp ở cái thành phố này, thuộc về cô không nhiều.

Cô co rúc ở cái thành phố này như một con kiến hôi, đơn độc nhưng không tuyệt vọng với cuộc sống.

Trong mắt mọi người con kiến hôi rất nhỏ bé, nhưng nó chưa bao giờ tuyệt vọng, mà dùng chính sức lực nhỏ bé đó tạo ra cuộc sống tốt đẹp của mình.

Tiền đồ của Tô Hồng Tụ thoát nhìn rất mong manh, cuộc sống thực sự quá khó khăn, nhưng cô luôn tràn đầy hi vọng, tràn đầy mơ ước.

Cố gắng tích góp từng li từng tí thu nhập ít ỏi của bản thân, muốn tương lai của cô tốt đẹp hơn một chút.

Có lẽ một ngày nào đó, ở nơi thành thị này cô sẽ có một căn nhà nhỏ, có một ngôi nhà ấm áp, có một người cô yêu, sau đó còn có thể đem mẹ cô ở nông thôn lên ở cùng, trải qua những ngày tháng thật hạnh phúc.

Đây là hi vọng mong manh của Tô Hồng Tụ mà cô lẽ không thể thực hiện được.

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, khúc nhạc thanh nhã rất nhanh tràn ngập cả buồng xe.

Tô Hồng Tụ quay đầu, len lén nhìn Mạnh Tư Thành một cái.

Mạnh Tư Thành hai tay cầm tay lái, đang tập trung nhìn đường xá phía trước. Nhìn một bên mặt của anh, sống mũi cao thẳng đẹp đẽ, khóe môi hoàn mỹ hơi mỉm lại có chút quật cường. Thật ra Mạnh Tư Thành từ thời còn học sinh đã được rất nhiều nữ sinh yêu thích, đáng người cao lớn đẹp trai. Nhưng, Tô Hồng Tụ không hiểu tại sao cô có chút sợ anh đây?

Giống như cảm thấy ánh nhìn chăm chú của cô, Mạnh Tư Thành xoay đầu lại nhìn cô một cái.

Tô Hồng Tụ cuống quýt thu hồi ánh mắt, cũng nhìn về phía trước.

Phía trước là đèn đỏ, hơi kẹt xe, một hàng dài xe dừng lại ở chỗ này, càng đề lâu càng có khuynh hướng dài ra.

"Hiện tại cô đang ở chỗ nào?" Mạnh Tư Thành chợt mở miệng hỏi.

"Nha. . . . ." Tô Hồng Tụ ở chỗ nhà dân tự xây phòng cho thuê, nên nói như thế nào đây? Cô suy nghĩ một chút, mới nói: " Cho tôi đến đầu đường xx đi, tự tôi đi vào được rồi."

Mạnh Tư Thành gật đầu một cái, anh đã xem qua tư liệu của cô, anh làm sao có thể không biết cô ở đâu đây.

Sau câu đối thoại này, bên trong buồng xe lại rơi vào im lặng, chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng vẫn đang vang vọng.

Chợt, Mạnh Tư Thành ho nhẹ, nhàn nhạt nói: "Chúng ta rất lâu không có gặp mặt rồi."

Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành nhắc tới vấn đề này, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy a, kể từ sau khi tốt nghiệp cao trung, đã không gặp qua rồi. . . . ." Nói tới chỗ này, Tô Hồng Tụ chợt dừng lại.

Mà Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn cô một cái, trong ánh mắt có nhàn nhạt nhớ lại, có lẽ còn có chút phiền muộn. Nhưng trong buồng xe ánh đèn quá mờ, Tô Hồng Tụ không thấy được, cô cũng không để ý thấy.

Thật ra thì không phải vậy, sau khi tốt nghiệp cao trung, bọn họ đã gặp lại một lần .

== ===== ==

Năm đó, lúc Tô Hồng Tụ bước vào cuộc sống sinh viên đại học năm thứ nhất.

Một lần, Điền Phi Phi bạn cùng phòng của cô muốn đi Bắc Kinh thăm bạn trai, bạn trai của cô ấy đang học tại một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Nhưng là, một cô bé, cho tới bây giờ chưa từng đi xa nhà, tự nhiên cũng không muốn đi một mình. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Điền Phi Phi rủ Tô Hồng Tụ cùng đi.

Tô Hồng Tụ muốn cự tuyệt, người ta đi Bắc Kinh thăm bạn trai đó là lễ thăng khí hung (chuyện đương nhiên), bản thân cô không quen không biết chạy đi thăm thì xem là cái gì?

Điền Phi Phi là một cô gái rất hoạt bát, miệng cũng rất lợi hại, vì vậy cố gắng thuyết phục Tô Hồng Tụ ví dụ như Bắc Kinh là thủ đô của Trung Quốc, nơi đó có lịch sử lâu đời văn văn, con người lúc còn sống cũng nên đi thăm quan một chút, còn có lần này đi còn được thăm quan trường đại học nổi danh, bỏ lỡ lần này về sau sẽ không có cơ hội đâu? Cuối cùng, Điền Phi Phi còn sử dụng đòn sát thủ, uy hiếp làm nũng vừa lôi kéo cánh tay của Tô Hồng Tụ vừa dụ dỗ cô.

Tô Hồng Tụ cảm thấy thứ nhất cô không có lí do để đến đó, thứ hai là viêm màng túi, nhưng nghe lời nói đi thăm quan trường đại học, cô chợt nhớ tới lời người kia đã nói.

Có thể đi nơi đó chơi a. . . . .

Tô Hồng Tụ không biết thế nào, trên mặt tự nhiên có chút nóng lên, trái tim không khỏi đập nhanh vì ý nghĩ vừa rồi.

Cô nghĩ, cuộc đời cô không thể đi học ở trường đại học đó, nhưng tại sao cô không thể đi nhìn một chút chứ ?

Một bên cô bị Điền Phi Phi làm nũng, Tô Hồng Tụ cúi đầu cắn răng, hạ quyết định, vậy thì đi một lần đi!

Bạn trai của Điền Phi Phi gọi Tôn Vĩ. Tôn Vĩ nhìn đến bạn gái anh mua một tặng một, dẫn theo một người, bắt đầu đi lác đác, nhưng vẫn ở ký túc xá trường học tìm cho các cô hai chiếc giường trống.

Ban ngày, người ta ngọt ngào ngào ngào tình chàng ý thiếp, Tô Hồng Tụ cảm giác cô quả thực là một cái bóng đèn, vì vậy cô nói muốn đi gặp bạn học cao trung học ở đây, ra ngoài thăm quan một chút. Điền Phi Phi dĩ nhiên không phản đối, nhiệt tình lôi kéo cánh tay của Tô Hồng Tụ trước khi đi nói: "Ngoan, thật vất vả tới Bắc Kinh một lần, nên đi chơi một chút! Cần thận bị lạc đường nha!"

Ở bên cạnh Tôn Vĩ thấy thế, lác đác cười nói: "Người ta cũng không phải đứa bé, em a, thật nhiều chuyện!"

Điền Phi Phi nhìn Tô Hồng Tụ le lưỡi một cái, khoác cánh tay của bạn trai cô ấy rồi đi.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn bóng lưng bọn họ rồi đi, chợt nổi lên hăm mộ Điền Phi Phi. Nếu như cô giống như Điền Phi Phi hoạt bát đáng yêu, thì tốt biết bao !

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một mình Tô Hồng Tụ đi lung tung một vòng ở thành phố xa lạ này, thật ra cô không biết nên đi chơi ở đâu, cũng không biết đường. Đi một lúc chân cũng hơi mỏi, cô đi đến một trạm xe buýt gần đó, đứng nhìn biển chỉ dẫn một lúc, những chỉ dẫn chẳng chịt khiến cô hoa cả mắt.

Cô nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc thấy một người bộ dáng giống đang là sinh viên, liền đi tới trước mặt người ta nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi đi xe buýt nào đến đại học TH vậy?"

Giọng của cô quá nhỏ, người ta không nghe rõ, nên vẫn cúi đầu nhấn tin.

Cô cố lấy dũng khí, lớn tiếng hỏi lại: "Bạn học, cho hỏi một chút, đi xe nào đến đại học TH vậy?"

Cuối cùng người kia cũng nghe được, ngẩng đầu nhìn cô một cái nói: "Đại học TH à, đi xe buýt số 51 là được." Nói xong lại tiếp tục nhấn tin.

Tô Hồng Tụ vội vàng chạy đến biển chỉ dẫn, một phen nhìn lại những chữ nhỏ chẳng chịt, cuối cùng tìm được xe buýt số 51, vì vậy cô thở phào nhẹ nhõm, kiên nhẫn chờ xe.

Thật vất vả chờ xe buýt đến, sau đó Tô Hồng Tụ ngồi xe đi thật lâu, cuối cùng cô cũng đến trạm xuống.

Sau khi cô nhìn ngó một phen ở cửa trường đại học đó, thấy không có ai kiểm tra mọi người ra vào trường học, vì vậy rốt cuộc lấy dũng khí đi vào bên trong.

Sau khi bước vào, cô hết nhìn đông tới nhìn tây, ngạc nhiên phát hiện, trường này thật to a!

Cô hơi không biết nên đi đường nào rồi, đang do dự, một giọng nói chợt vang lên: "Tô Hồng Tụ?"

Cô vội vàng quay đầu nhìn, lại kinh ngạc phát hiện là bạn học ở cao trung—— Tôn Bách Công!

Tôn Bách Công nhiệt tình hỏi Tô Hồng Tụ tới nơi này làm gì, nghe Tô Hồng Tụ nói là tới thăm quan, hơi kinh ngạc, nhưng sau đó liền cười nói: "Lúc học cao trung, mỗi ngày bạn đều vui đùa ở trên bàn học tập, hiện tại lên đại học, cũng biết đi chơi một chút rồi, rất tốt!"

Tô Hồng Tụ nghe vậy hơi ngượng ngùng, cúi đầu cười cười.

Tôn Bách Công lập tức liền tỏ ý, cô đã tới nơi này, anh ta liền muốn cô gắng hết sức làm chủ nhà tận tình tiếp đãi.

Tô Hồng Tụ dĩ nhiên không muốn phiền toái người ta, vội vàng cự tuyệt.

Tôn Bách Công là một người cực kỳ phóng khoáng, lập tức vỗ ngực nói, trường học này rất lớn, cô đi một mình sợ sẽ bị lạc đường, không bằng để anh ta dẫn cô đi tham quan, đảm bảo cô có thể thấy được tất cả cảnh đẹp nổi danh ở trường đại học này.

Tô Hồng Tụ không dám cự tuyệt lần nữa, ngượng ngùng cười, cảm kích đồng ý.

Trường đại học này quả nhiên rất lớn, có một khu nhà lịch sử, bên trong lưu lại rất nhiều bút tích của danh nhân, Tô Hồng Tụ thăm quan đến trưa rồi, mà

vẫn chưa xem hết.

Đến trưa, Tôn Bách Công nhiệt tình mời Tô Hồng Tụ cùng nhau ăn cơm, nói không ăn chính là xem thường anh ta rồi, nói như vậy Tô Hồng Tụ dĩ nhiên càng khó mà cự tuyệt.

Lúc chờ mang thức ăn lên, Tôn Bách Công lại hỏi cuộc sống của Tô Hồng Tụ ở trường học đã thích ứng được chưa, điều kiện sống như thế nào, rất thân thiết, như một vị anh trai vậy.

Tô Hồng Tụ cũng biết từ trước đến giờ Tôn Bách Công luôn là người nhiệt tình thẳng thắn, cũng nói đến tình hình cô ở trường học ra sao, hai người coi như trò chuyện với nhau thật vui.

Đang nói chuyện, có một đĩa thức ăn đặt trước mặt bọn họ.

Tô Hồng Tụ chú ý tới bàn tay đang bưng món ăn có hơi dừng lại, liền dọc theo cái cánh tay kia nhìn lên trên, không ngờ phát hiện, người này là Mạnh Tư Thành!

Cô thế nào cũng không nghĩ tới đột nhiên gặp được người này, ngạc nhiên đến nỗi miệng không khép lại được, ngơ ngác một hồi không nói gì.

Mà chỗ sâu nhất trong ánh mắt khi anh nhìn cô giống như có một loại lạnh lẽo, cơ hồ khiến cô không rét mà run, nhưng không đợi cô nhìn cho rõ, anh đã quay đầu đi.

Tôn Bách Công nhiệt tình chào hỏi Mạnh Tư Thành, rất thân thiết hỏi anh mấy ngày gần đây có bận không.

Mạnh Tư Thành cười cười, không nhìn Tô Hồng Tụ lần nào nữa, nói mấy ngày gần đây không bận lắm, chỉ làm ở chỗ này một ngày cuối mỗi tuần, vẫn có thời gian rảnh .

Từ thời trung học quan hệ của Mạnh Tư Thành và Tôn Bách Công cũng không tệ, ở cùng một ký túc xá, cũng đều là học sinh khá giỏi làm cán bộ lớp. Tốt nghiệp trung học lại cùng nhau đạt thành tích cao, cùng tới học trường đại học nổi tiếng cả nước.

Ở trong đại học, mặc dù hai người không học cùng một ngành, nhưng quan hệ như cũ không tệ, thỉnh thoảng gặp nhau. Nhưng gia cảnh của Mạnh Tư Thành không tốt, nên thường ngày anh phải đi làm thêm để kiếm tiền, ví dụ như gần đây anh làm ở nhà hàng này một ngày mỗi tuần. Vì vậy Mạnh Tư Thành có lúc quá bận rộn, hai người dần dần gặp mặt cũng ít đi.

Hôm nay không nghĩ tới, Tôn Bách Công dẫn Tô Hồng Tụ đến nhà hàng này ăn cơm, lại vừa đúng lúc gặp được Mạnh Tư Thành đang đi làm ở đây.

Tôn Bách Công thấy Tô Hồng Tụ ở một bên cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, chợt nhớ ra, vỗ mạnh đầu mình nói: "Tôi đúng là ngu ngốc mà, thậm chí đã chỉ quên nói cho bạn biết, bạn học xinh đẹp Tô Hồng Tụ lớp chúng ta tới trường học chúng ta chơi, hôm nay tôi đã dẫn cô ấy đi dạo lung tung khắp nơi, Ha haaa....!"

Mạnh Tư Thành không nhìn Tô Hồng Tụ, giọng từ tốn nói: "Vậy sao? Thật tốt a, bạn học cũ tới chơi, nên cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình, dẫn cô ấy đi thăm quan cảnh đẹp quanh đây một chút."

Tôn Bách Công không hiểu lòng người quanh co, cười ha ha vỗ bả vai của Mạnh Tư Thành nói: "Ừ, tôi đối với người đẹp dĩ nhiên toàn tâm toàn ý, không tin bạn hỏi Hồng Tụ đi, xem hôm nay cô ấy đi chơi có vui không?"

Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn về phía Tô Hồng Tụ, trên mặt mang theo nụ cười hỏi: "Hôm nay đi chơi có vui không?"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, lại cảm thấy Mạnh Tư Thành mặc dù mặt đang cười, nhưng trong đôi mắt không có bất kỳ nụ cười nào, vẫn lạnh lẽo như vậy.

Trong lòng cô có chút không thoải mái, không biết nên nói gì, liền vội vàng gật đầu nói: "Vui lắm."

Mạnh Tư Thành nở nụ cười nói: "Vậy thì tốt."

Sau đó Mạnh Tư Thành quay đầu nói mấy câu với Tôn Bách Công, dặn dò anh ta có thời gian thì đi đăng ký tham gia hội học sinh, Tôn Bách Công dĩ nhiên vội vàng đồng ý, cười nói có thời gian sẽ đi đăng ký, yên tâm đi, anh bận rộn thì cứ đi trước.

Mạnh Tư Thành gật đầu một cái, liền rời đi.

Tôn Bách Công quay đầu đối với Tô Hồng Tụ giới thiệu, nói Mạnh Tư Thành ở trong trường đại học vừa kiêm chức ở hội học sinh, thành tích học tập vẫn rất tốt, làm cho anh ta rất bội phục ....

Tô Hồng Tụ đương nhiên gật đầu đồng ý, không biết trong lòng tại sao luôn có loại cảm giác không thoải mái, giống như vừa uống một ly nước lạnh vậy.

Vài món thức ăn sau đó, đều là người khác bưng ra, không thấy Mạnh Tư Thành xuất hiện nữa.

Bữa cơm này tinh thần Tô Hồng Tụ ăn có chút thấp thỏm, ngay cả Tôn Bách Công đều nhìn ra có gì đó không đúng, vội hỏi cô có chỗ nào không thoải mái.

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu một cái, nói, muốn đi toilet, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Ai biết được đến toilet lại phát hiện, bồn rửa tay trong toilet là nam nữ dùng chung, mà lúc này ở trước bồn rửa tay có một người đang đứng, ngo ngác nhìn gương.

Tô Hồng Tụ lấy làm kinh hãi, người kia lại là Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành từ trong gương thấy Tô Hồng Tụ đi tới, trong đôi mắt giống như có gì đó giật giật, nhưng ngay sau đó liền trầm xuống, lộ ra ánh mắt có chút khổ sở.

Tô Hồng Tụ đứng ở trước gương, không biết thế nào cô không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ cúi đầu nhìn vòi nước trên bồn rửa tay.

Mạnh Tư Thành nhìn chằm chằm gương ngẩn người, cũng không biết anh đang nhìn mình trong gương, hay còn nhìn Tô Hồng Tụ trong gương nữa, hoặc anh thật ra không nhìn cái gì?

Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi lúng túng, liền vươn tay mở khóa vòi nước, nhẹ nhàng chậm rãi rửa tay.

Mạnh Tư Thành nhắm mắt lại, từ từ mở miệng, giọng nói mang chút tuyệt vọng cùng bi thương.

"Tôi đã rất cố gắng, tôi cho rằng chỉ cần cố gắng, liền có thể lấy được thứ tôi muốn. Nhưng có một ngày đột nhiên phát hiện, mọi chuyện có lẽ không phải như thế."

Tô Hồng Tụ khựng tay lại, cô ngo ngác nhìn giọt nước lưu lại trên tay, không biết nên nói gì.

Giọng nói của Mạnh Tư Thành mang ngữ điệu hơi ưu thương lần nữa vang lên: "Có một nơi, tôi vẫn muốn đi, cho nên tôi nghĩ tích góp tiền, nghĩ tới có một ngày tôi muốn đi xem một chút. Nhưng hôm nay tôi bỗng nhiên không muốn đi nữa, bởi vì chỗ đó có lẽ cũng không đẹp như tôi nghĩ."

Trong lòng Tô Hồng Tụ dâng lên một cổ tư vị khó tả, mũi có chút cay cay, vì trong lời nói của Mạnh Tư Thành, giống như có vô tận đau thương cùng phiền muộn.

Cô rất muốn an ủi anh, nhưng lại không biết nên nói gì, cho nên cô chỉ có thể ngo ngác đứng ở nơi đó, nhìn giọt nước đọng trên tay.

Mạnh Tư Thành cũng không đợi cô an ủi, nhìn thật sâu cô một cái, chợt kéo ra một nụ cười: "Vừa rồi tôi nói năng linh tinh, bạn không cần để ý đâu." Nói xong liền xoay người rời đi.

Tô Hồng Tụ đứng ở trước gương, nhìn hai mắt cô có chút mê man.

Trong đầu cô lại xuất hiện đôi mắt kia, một ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tô Hồng Tụ nhìn đèn đường rực rỡ ngoài cửa xe, cúi đầu cắn cắn môi. Tâm tư của Mạnh Tư Thành, cho tới bây giờ cô vẫn luôn không hiểu, Mạnh Tư Thành đang suy nghĩ gì, cô chưa bao giờ nghĩ ra. Cho nên ở trước mặt Mạnh Tư Thành, cô chỉ có thể nghĩ ra một cách cư xử chính là, trầm mặc không nói.

Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn cô một cái, giống như lơ đãng hỏi: "Tôi về tự mình nấu cơm à?"

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái: "Ừ, tôi tự nấu ăn."

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng "Nha" một tiếng, cười nhạt nói: "Thật là một hiền thê lương mẫu, chồng cô thật có phúc."

Tô Hồng Tụ nghe được câu này, trong lòng không được tự nhiên, vội giải thích nói: "Tôi chưa kết hôn."

Mạnh Tư Thành dĩ nhiên biết cô chưa kết hôn, nhưng vẫn cố ý nói: "A, vậy tôi nói sai rồi, là bạn trai của cô thật có phúc."

Tô Hồng Tụ vội vàng nghĩ muốn giải thích nói cô không có bạn trai, nhưng không biết thế nào, cô chợt nhớ tới tuổi của cô cũng không còn nhỏ, cũng đã 28 rồi, nói ra những lời này để người ta kinh ngạc hoặc hỏi tại sao có chuyện đó xảy ra, không phải vì cô quá kén chọn chứ ..., thật sự làm cô không chịu

nổi. Tuy nói Mạnh Tư Thành hiển nhiên không phải loại người nhiều chuyện nhưng cô vẫn cảm thấy không muốn nhiều lời, vì vậy liền im lặng không lên tiếng.

Bên này Mạnh Tư Thành đang chờ nghe được lời giải thích hoặc phản bác của cô, ai ngờ chờ cả buổi, cô một câu đều không nói, chỉ mím môi nhìn về phía trước không biết đang nghĩ cái gì, trong lòng anh khẽ trầm xuống.

Anh đang muốn nói thêm gì đó để thăm dò, nhưng lúc này đèn xanh sáng, phía sau có tiếng còi xe thúc giục vang lên, Mạnh Tư Thành thành thạo đạp chân ga, trong hàng dài xe chậm rãi đi về phía trước.

Tô Hồng Tụ nhìn trộm Mạnh Tư Thành mấy lần, thấy anh chau mày bộ dáng nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ gì, thực sự cô muốn nói gì đó nhưng không biết nói cái gì, vì vậy cô đành khép chặt miệng không nói một câu.

Cả đoạn đường im lặng, Mạnh Tư Thành tập trung lái xe, còn Tô Hồng Tụ như học sinh tiểu học ngồi ở bên cạnh, trên cơ bản không động đậy chút nào.

Đoạn đường sau đó không bị kẹt xe, Tô Hồng Tụ rất nhanh nhìn thấy đã đến con đường cô quen thuộc, vội nói: "Cho tôi xuống ở chỗ này đi, tôi tự đi về được rồi."

Mạnh Tư Thành nhìn cô một cái, chậm rãi dừng xe, nhàn nhạt liếc nhìn ngoài cửa sổ, tắt máy rút chìa khóa xe định xuống xe cùng với Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhìn hành động của anh cảm thấy có gì đó không đúng, vội nói: "Tôi tự đi về được rồi, đã làm mất thời gian của anh rồi, anh nhanh về đi thôi."

Mạnh Tư Thành không để ý lời nói của cô, xuống xe, thấy cô cầm túi xách đứng ngây ngốc ở đó, liền giải thích nói: "Con đường này không có đèn đường, tối rồi, không an toàn, tôi đưa cô đến cửa nhà."

Tô Hồng Tụ hơi sững sờ, nhưng cũng không muốn để Mạnh Tư Thành đưa cô về đến cửa nhà.

Bởi vì, đối mặt với con người tài giỏi này, cô cảm thấy rất tự ti, tự ti đến nỗi cô không muốn Mạnh Tư Thành nhìn thấy bất kỳ khó khăn nào của cô.

Dưới ngọn đèn lờ mờ Mạnh Tư Thành quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của Tô Hồng Tụ, thử thăm dò nói: "Thế nào, không tiện sao?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không có gì không tiện cả, không có đâu."

Mạnh Tư Thành cau mày nói: "Nếu cảm thấy không tiện, thì cô gọi điện thoại cho bạn trai, để cho anh ta ra đón cô đi."

Tô Hồng Tụ đối mặt với tình cảnh này, cân nhắc một chút, rồi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vậy làm phiền anh đưa tôi về đi."

Bây giờ cô kiếm ở đâu ra bạn trai đây! Từ lúc được sinh ra lần đầu tiên Tô Hồng Tụ cảm thấy, cô muốn có chút hư vinh cũng không được, lần thứ nhất không giải thích rõ ràng sợ rằng kẻ tiếp sẽ gặp phải lúng túng. Cô cũng chưa nói qua cô có bạn trai a, cô chỉ không phản bác giải thích mà thôi, thế nào bây giờ cô cảm giác giống như cô đang nói dối đây?

Từ trước đến giờ tính tình của Mạnh Tư Thành có hơi cổ quái, lần này để cho anh đưa cô về nhà đi, cô nghĩ anh cũng không vào thăm nhà mình, về sau có lẽ hai người cũng không gặp lại nữa, dù thế nào thì anh và cô vốn không thuộc cùng một thế giới.

Mạnh Tư Thành không biết Tô Hồng Tụ cúi đầu đang suy nghĩ gì, nhưng mà trong lòng anh đã bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ, Tô Hồng Tụ thực sự đang giấu trong nhà bí mật nào đó?

Vì vậy, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được chậm rãi đi về phía trước. Càng đi về phía trước, chân mày của Mạnh Tư Thành càng nhăn chặt.

Mặc dù thời thiếu niên anh nghèo khó, nhưng ở trường học rất cố gắng, đại học vì giữ chức vụ ở hội học sinh nên cũng được tiếp xúc với nhiều loại người. Sau khi tốt nghiệp, anh lựa chọn đến thành phố này lập nghiệp, đến đây bắt đầu hợp tác cùng Quách Tứ mở một văn phòng luật, tuy nói lúc ban đầu cũng khá khó khăn, nhưng chỗ anh ở vẫn có trật tự an ninh đảm bảo, vì vậy anh không biết, trong thành phố này, vẫn còn có chỗ hỗn loạn như vậy.

Con đường này cũng giống như những con đường khác của cái thành phố này, có đèn giao thông, xe cộ qua lại, dĩ nhiên hai bên đường cũng có những tòa nhà cao hoặc thấp, cửa hàng vân vân.... Nhưng ở giữa hai tòa nhà, có một con đường hẹp dài, hẹp đến mức chỉ có thể vừa hai người sống vai đi vào.

Bên trong không có đèn đường, con đường có hơi gập ghềnh, người đi chỉ có thể dựa vào đèn pin cầm tay hoặc ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động để từ từ đi vào.

Đi ra khỏi lối đi hẹp đó, chính là một vùng đất khác trái ngược hẳn với thành phố này.

Những khu nhà bình dân cao thấp lộn xộn, có ngôi nhà ba tầng mới xây, cũng có gia đình sống trong khu nhà cấp bốn lụp xụp, không có trật tự và không có lối đi rõ ràng, giống như một đứa bé chơi xếp gỗ vậy. Những căn phòng ở trên lan can, phơi một ít quần áo màu sắc rực rỡ, trong bầu trời đêm nhẹ nhàng đung đưa.

Trên con đường hẹp, còn có một hai người bán hàng rong tiếng rao hàng bánh rán trái cây... đồ ăn vặt, thỉnh thoảng có người đeo túi xách dáng vẻ vội vã đi lướt qua.

Mạnh Tư Thành không ngờ cuộc sống hiện tại của Tô Hồng Tụ không tốt như vậy, anh không nghĩ cô ở tại một nơi như thế này .

Anh nhìn lối đi nhỏ tối om, cau mày nói: "Đường đi ở đây không tốt lắm, một cô gái như cô, buổi tối đi rất nguy hiểm "

Tô Hồng Tụ bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Hiện tại tốt hơn nhiều rồi, không mưa cũng không có tuyết rơi, nếu gặp phải trời mưa, trên mặt đất đều là nước, vừa bẩn vừa thối còn có rác nữa, mới gọi là khó đi."

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ, mi tâm càng nhăn chặt hơn nói: "Đi, cô dẫn đường, tôi đưa cô về."

Tô Hồng Tụ thế nào cũng không nghĩ tới Mạnh Tư Thành nói đưa đến đây rồi, lại vẫn muốn đưa tiếp, vội nói: "Chỗ này nhiều người, tôi cũng đi quen rồi, không có nguy hiểm gì đâu! Hơn nữa phòng trọ tôi ở kia rồi, chỉ vài bước nữa thôi." Nói xong Tô Hồng Tụ còn chỉ tòa nhà bốn tầng nữa mới nữa cũ cách đó không xa .

Mấy phòng ở tòa nhà đó phát ra ánh đèn mờ tối, thỉnh thoảng còn có người ra ngoài thu quần áo.

Mạnh Tư Thành đến nơi này dĩ nhiên không hài lòng. Hiện tại ngoài mục tiêu anh đã định ra, còn tăng thêm một cái mục tiêu nữa: khảo sát hoàn cảnh sống của bạn học Tô Hồng Tụ .

Cho nên anh lơ đãng nhìn tòa nhà đó, nhàn nhạt nói: "Chuyện tốt nên làm đến cùng, tôi đưa cô đến trước cửa nhà, nếu không để cho bạn trai cô ra ngoài đón cũng được."

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ nhìn anh một cái, nhỏ giọng thừa nhận nói: "Tôi không có bạn trai."

Mạnh Tư Thành nghe được câu nói từ trong gió truyền đến mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng anh nghe rất rõ ràng, hơi ngẩn ra, quay đầu, nghiêm túc nhìn cô.

Thời niên thiếu anh có một loại tình cảm đặc biệt đối với cô, khi đó, cô và anh đều là những đứa trẻ nghèo khó, nhưng anh ở trường học là nhân vật phong vân, được giáo viên và bạn học chú ý, mà cô chỉ là một cô gái trầm mặc ít nói ngồi ở góc phòng học.

Hiện tại, anh đang ở thành phố này có địa vị, có sự nghiệp của anh, anh không thể nói bản thân hô mưa gọi gió, nhưng ở thành phố này anh đã có một mảnh trời của riêng anh.

Mà cô, lại như cũ co rúm một góc, ở một nơi tối tăm hỗn loạn đối lập với sự phồn hoa của thành phố này, lặng lẽ mà sống .

Anh chợt nhớ tới câu nói của cô ngày xưa, cô nói muốn gả cho người có tiền .

Tại sao, đã nhiều năm rồi, cô vẫn ở một góc của thành phố này, một thân một mình đây ?

Ở trong đêm tối, có cơn gió mùa Thu nhẹ nhàng thổi qua.

Mạnh Tư Thành thấy mấy sợi tóc của cô bị gió khẽ thổi lên, ở trong đêm tối nhẹ nhàng bay lướt qua trước mặt cô .

Tô Hồng Tụ cúi đầu xuống, cảm nhận được ánh mắt quan sát của Mạnh Tư Thành, khiến mặt cô ửng hồng.

Ở trước mặt anh, dường như cô vẫn không được tự nhiên, cô nghĩ căn bản cô vốn không nên xuất hiện trước mặt anh .

Đang lúc cô lúng túng không biết nói gì cho phải, chợt nghe thấy một giọng nhu hòa nói: "Đi, tôi đưa cô về nhà ."

Giọng nói cực kì nhu hòa đó, khiến Tô Hồng Tụ cảm thấy đây không phải lời nói phát ra từ miệng của Mạnh Tư Thành .

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, lại thấy Mạnh Tư Thành đang nhìn cô, giống như anh và cô đã cùng nhau trải qua một đời vậy.

Tô Hồng Tụ khẽ gật đầu một cái, cùng Mạnh Tư Thành vai kề vai đi vào nơi hỗn loạn không chịu nổi này.

Cả đoạn đường Mạnh Tư Thành không nói gì, không biết anh đang nghĩ cái gì, Tô Hồng Tụ cũng không nói một lời .

Bọn họ đi tới phía dưới khu nhà, vừa đúng lúc gặp phải chú Trần chủ cho thuê nhà. Chú Trần đánh giá Mạnh Tư Thành người không phù hợp với nơi hỗn tạp này, nghi ngờ nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vội vàng ho nhẹ rồi nói: "Đây là bạn học trước kia của cháu, đưa cháu về ạ." Lại vội vàng quay sang Mạnh Tư Thành giới thiệu nói: "Đây là chú Trần chủ cho thuê nhà của tôi."

Mạnh Tư Thành nhìn chú Trần, nở ra một nụ cười lễ phép, khẽ gật đầu một cái.

Chú Trần cũng vội vàng chào hỏi, sau đó dùng ánh mắt nhìn về phía Tô Hồng Tụ, tựa hồ có lời gì muốn nói.

Tô Hồng Tụ nhìn sắc mặt của chú Trần, lập tức phản ứng kịp chắc là chuyện tiền thuê phòng, nhưng đang ở trước mặt Mạnh Tư Thành, cô cảm thấy hơi

ngượng ngùng khi nói về chuyện này, liền nói với Mạnh Tư Thành: "Tôi về đến nhà rồi, vậy anh cũng nên trở về đi thôi? Ở khu này quá hỗn loạn, nếu không cũng mời anh đi lên nhà ngồi một chút."

Mạnh Tư Thành đưa mắt nhìn Tô Hồng Tụ, lại nhìn qua chú Trần, tự nhiên ý thức được điều gì, cũng không làm khó cô, gật đầu một cái nói: "Tự mình chú ý an toàn, tôi đi về đây."

Lúc Mạnh Tư Thành xoay người muốn rời đi, Tô Hồng Tụ vội vàng hô: "Mạnh Tư Thành. . . ."

Mạnh Tư Thành dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

Tô Hồng Tụ nhìn khuôn mặt kiên nghị không rõ ở trong màn đêm, mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Mạnh Tư Thành thấy cô nở nụ cười, chợt hoảng hốt, giống như trở lại thật lâu trước kia. Anh sửng sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, nhân nhát nói: "Không phải khách khí." Sau đó xoay người rời đi.

Chú Trần thấy Mạnh Tư Thành rời đi, vội hỏi Tô Hồng Tụ: "Tiểu Tô, người đàn ông này không tệ, nếu như phát triển trở thành bạn trai, rất thích hợp!"

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, ngược lại sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu lại khoát tay nói: "Chú Trần hiểu lầm rồi, anh ấy không phải bạn trai cháu, mà là bạn học."

Chú Trần cười nói: "Bạn học phát triển trở thành bạn trai lại càng tốt, biết gốc biết rễ."

Tô Hồng Tụ vội vàng bổ sung nói: "Là bạn học bình thường, chỉ quen biết sơ thôi ạ."

Chú Trần không tin lắm nói: "Bạn học quen biết sơ, người ta lại đưa cháu về sao?"

Tô Hồng Tụ bị hỏi như vậy không biết trả lời thế nào, nhưng phải nói cùng Mạnh Tư Thành phát triển trở thành bạn bè, cô thật sự không bao giờ nghĩ tới. Tại sao vậy chứ? Đáp án dĩ nhiên là: làm sao có thể!

Mạnh Tư Thành sắp đi vào con đường hẹp kia thì quay đầu lại nhìn Tô Hồng Tụ.

Khoảng cách hơi xa, nghe không rõ bọn họ đang nói gì, anh chỉ thấy trong mơ hồ, Tô Hồng Tụ đang lắc đầu khoát tay nói gì đó.

Anh quay đầu lại, nhấc chân, trầm ổn chậm rãi đi vào con đường hẹp.

Năm tháng, là một thứ kỳ quái, nó có thể thay đổi con người, ví dụ như anh và cô.

Nhưng năm tháng lại không thay đổi phần như có như không nhớ thương trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cho dù khoảng cách của tôi và em đã là trời và đất, tôi vẫn muốn, kéo em đến thế giới của tôi.

*****

Tô Hồng Tụ cho rằng sự xuất hiện của Mạnh Tư Thành cũng giống như cuốn sổ ghi chép của anh đột nhiên xuất hiện ở trên bàn học của cô vậy, không có nguyên nhân cũng không có kết quả, sau đó Tô Hồng Tụ có thể hoàn toàn không chú ý đến chuyện đó nữa, nhưng ở chỗ sâu nhất trong lòng cô thì vẫn cất giữ một chút xiu nhớ nhưng hoặc có thể nói là ý nghĩ không thực tế của cô.

Sau đó, chuyện giống như suy nghĩ của cô vậy, Mạnh Tư Thành không xuất hiện nữa, dù thỉnh thoảng cô sẽ đứng trước thang máy hết nhìn đồng tới nhìn tây, hay thỉnh thoảng lúc giờ tan việc cô sẽ nhìn xung quanh, nhưng Mạnh Tư Thành vẫn không thấy xuất hiện.

Tô Hồng Tụ không hiểu bản thân cô muốn gì nữa, chẳng lẽ thực sự cô vẫn còn một ít hi vọng nào đó sao? Rõ ràng cô và anh ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Bọn họ đã từng có khoảng cách rất gần, cơ hồ mặt đối mặt nhưng lại không nói chuyện với nhau một câu, hôm nay khoảng cách đã xa như vậy, cho dù gặp nhau thì ý nghĩ và tâm tư của hai người làm sao cùng một băng tần đây?

Tô Hồng Tụ sau một phen soi gương cười nhạo bản thân, rốt cuộc quyết định đem người này ném ra ngoài chín tầng mây đi. Đối với cô bây giờ mà nói, quan trọng nhất là đem công việc làm thật tốt, cho dù là sửa sang lại tư liệu cũ, cô cũng phải cố gắng làm được tốt nhất. Cô không còn thỏa lòng son đỏ

kia nữa, cô dùng không quen, cảm thấy không được tự nhiên, ăn cơm không thoải mái, đều cảm thấy sẽ ăn phải sơn vào trong miệng đi.

Hôm nay là thứ ba, tinh thần làm việc của cô chăm chỉ hăng hái mười phần, Sophie nhìn đáng vẻ vui đầu làm việc của cô, bắt đầu cười rồi lắc đầu. Cũng không biết Trần Hồng từ nơi nào kiếm được một nhân viên như vậy, trong phòng làm việc các cô gái đều đang thảo luận về vị Tổng giám đốc trẻ đẹp trai vừa lạnh lùng lại có tiền, chỉ có một vị không biết là khờ thật hay giả bộ, bày ra bộ dạng cái gì cũng không biết.

Toàn bộ chú ý của Tô Hồng Tụ đều dồn vào đồng giấy tờ dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Sophie, cho dù có biết chỉ sợ cô cũng không thể hiểu được. Ở nơi này một ngày, sau khi phần lớn nhân viên đã rời phòng làm việc, cô mới xoa xoa hai mắt nhức mỏi, tắt máy vì tính đeo túi xách rồi đi xuống lầu.

Đi ra quảng trường hướng trạm xe buýt bên kia chạy tới thì bên tai truyền tới tiếng còi xe, trong lòng cô tự nhiên nhảy lên một cái, vội quay đầu nhìn sang.

Một chiếc xe hơi màu đen có chút quen thuộc, cửa sổ xe hạ xuống, bên trong là một người có khuôn mặt tuần tú mà trầm mặc, đang lẳng lặng nhìn cô.

"Lên xe đi." Người kia nhàn nhạt nói, không cho cô có thời gian suy nghĩ.

Tô Hồng Tụ lần này không dè dặt do dự nữa, chăm chú mở cửa xe trước mặt rồi ngồi vào.

Như cũ sẽ có đèn đỏ, kẹt xe, vẫn là hai người ở trong một không gian trầm mặc. Nhưng lần này, trong buồng xe không có âm nhạc nhẹ nhàng vang lên nữa.

Tô Hồng Tụ cảm giác hơi thở của cô hơi gấp gáp, dường như lúc nào cô ở trước mặt Mạnh Tư Thành ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp? Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp của bản thân, hít mấy hơi thật sâu, lại phát hiện trong không khí có mùi rượu nhàn nhạt.

Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn cô một cái, rồi cuộc phá vỡ trầm mặc bên trong buồng xe, hỏi cô: "Sao vậy?"

Tô Hồng Tụ ho nhẹ, nhỏ giọng nói: "Có phải anh uống rượu, đúng không?"

Mạnh Tư Thành hơi kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Mùi của cô rất thính, mùi nhạt như vậy mà cũng có thể ngửi được."

Tô Hồng Tụ vội vàng gật đầu nói: "Đúng vậy, mũi của tôi từ nhỏ cũng rất thính, mẹ tôi nói tôi phải cảm tình con chó mới đúng."

Đây là lần đầu tiên Mạnh Tư Thành nghe được cô nói về chuyện gia đình, tâm tình của anh tự nhiên tốt hẳn lên, bên môi từ từ nâng lên một nụ cười nói: "Vậy à, mẹ cô đã nói như vậy, cô không cần cảm tình con chó cũng đã giống như con chó nhỏ rồi."

Lúc đầu Tô Hồng Tụ nghe xong vẫn chưa hiểu được, còn gật đầu liên tục, một lát sau mới phản ứng được, nghiêng đầu sang ngạc nhiên nhìn Mạnh Tư Thành nói: "Anh, anh chẳng lẽ là con chó nhỏ!"

Mạnh Tư Thành chột nhứ mày, không thừa nhận nói: "Tôi đâu có nói vậy? Tôi chỉ nói giống như mà thôi, không có nói cô là chó con."

Tô Hồng Tụ cảm thấy lúc này anh rõ ràng nói như vậy, nhưng vì sao anh lại không thừa nhận đây? Nhưng nếu muốn cô tranh luận với anh, cái miệng cô kém cỏi như vậy dĩ nhiên tranh luận không lại anh, vì vậy cô chỉ khẽ mấp máy miệng, không nói gì nữa.

Chó con thì chó con đi, dù sao cô sẽ không bởi vì lời nói của anh mà thật sự phải biến thành chó con được. Hơn nữa Tô Hồng Tụ cảm thấy so sánh với chó con cũng đáng yêu đấy chứ, ít nhất chó con có một cái đuôi đáng yêu luôn ngoe nguẩy dao động nha!

Sau khi trải qua cuộc đối thoại đó, không khí đang ngưng đọng trong buồng xe, giống như trở nên dễ thở hơn.

Tô Hồng Tụ cảm giác cô nếu đã ngồi nhờ xe người ta, cô phải dùng cảm một chút cùng người ta nói chuyện mới phải, vì vậy do dự một chút, rồi nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh uống rượu thật à?"

Mạnh Tư Thành nhìn đường xá phía trước, gật đầu nói: "Uống không nhiều lắm."

Tô Hồng Tụ "Oh" một tiếng, rồi lại ngậm miệng không nói.

Một lát sau, bỗng nhiên cô lại mở miệng nói: "Này, vậy anh có thường xuyên uống rượu không?"

Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn cô một cái, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi không quá thích uống rượu, thỉnh thoảng cùng bạn bè đi ra ngoài uống vài ly, hoặc là bắt đầu đi đi xa giao cũng sẽ uống một chút." Dĩ nhiên, còn có thời điểm tâm trạng không tốt sẽ một mình uống rượu giải sầu, nhưng câu nói cuối cùng này anh không muốn nói ra.

Tô Hồng Tụ gật đầu, rất nghiêm túc nói: "Như vậy là tốt rồi. Hiện tại anh đang lái xe, uống rượu rất nguy hiểm, hơn nữa uống rượu đối với sức khỏe không tốt, anh cần phải chú ý nha, không thể uống quá nhiều."

Nghe vậy Mạnh Tư Thành lập tức bật cười.

Tô Hồng Tụ mở to mắt tò mò nhìn anh hỏi: "Anh cười cái gì vậy?"

Mạnh Tư Thành không trả lời, thành thạo lái xe vào một chỗ đỗ xe cao cấp, dừng cười, nhàn nhạt nói: "Tối nay cùng nhau ăn cơm đi."

Tô Hồng Tụ càng thêm kinh ngạc, nhìn phía ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện ra, đây không phải đường trở về nhà cô, mà là một nơi xa lạ, vội hỏi: "Tại sao muốn đi ăn cơm? Đây là nơi nào vậy?"

Mạnh Tư Thành đã dừng xe ở chỗ đậu, tắt máy, rút chìa khóa xe, nghe được câu hỏi của cô thì anh ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi: "Sao vậy, tối nay cô có hẹn với người khác?"

Tô Hồng Tụ dĩ nhiên không có cuộc hẹn nào, nhưng là ——

Tô Hồng Tụ đang định câu nói kế tiếp từ "Nhưng là", lại bị Mạnh Tư Thành trực tiếp cắt đứt.

"Chúng ta dù gì cũng coi như bạn học cũ, vừa là đồng hương, tôi có thể mời cô ăn cơm được không?"

Câu hỏi ngược lại này rất có tác dụng, trực tiếp đem câu nói trong miệng mà Tô Hồng Tụ sắp sửa nói ra thành không có ý nghĩa nào đến mức không cần nói ra khỏi miệng câu "Nhưng là" nữa.

Cho nên Tô Hồng Tụ có chút thấp thỏm ngoan ngoãn đi theo Mạnh Tư Thành vào khách sạn.

Đây là một nhà. . . . . khách sạn rất sang trọng, Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nhìn đại sảnh tráng lệ cùng với nụ cười thân thiết của cô nhân viên lễ tân đang cúi người chào, kinh ngạc cho ra một cái kết luận.

Mạnh Tư Thành giống như là khách quen ở đây, cô nhân viên lễ tân thấy anh liền nở nụ cười sáng lạn, và lập tức có một cô nhân viên phục vụ khác ăn mặc lịch sự lễ phép dẫn bọn họ lên trên tầng.

Tô Hồng Tụ hơi lo sợ đi theo Mạnh Tư Thành lên tầng, cô đi rất cẩn thận. Bậc cầu thang dưới chân cô không biết làm bằng chất liệu gì nhưng nhìn qua rất quý giá, khiến cô cảm giác không nên đi lên đó bằng đôi giày giá rẻ của cô. Nơi này là một thế giới hoàn toàn khác với thế giới của Tô Hồng Tụ, ở nơi không thuộc về cô này trong lòng Tô Hồng Tụ bắt đầu có ý muốn chạy trốn.

Mạnh Tư Thành chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn Tô Hồng Tụ.

Cô nhân viên phục vụ dẫn đường cũng dừng bước quay đầu lại nhìn, hơi không hiểu đang có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn rất lễ phép đem nghi vấn này giấu sau nụ cười hàm súc.

Mạnh Tư Thành cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Hồng Tụ, phảng phất giống như thấy được Tô Hồng Tụ mười mấy năm trước thận trọng đứng trong đám người.

Cô khẽ cúi thấp đầu, thân thể đơn bạc hơi kinh hoảng (kinh ngạc + hoảng sợ), cũng có chút e lệ, giống như mười mấy năm trước, khi bọn họ vẫn còn là trẻ con.

Mạnh Tư Thành chợt đưa tay ra.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo hàm chứa bất an.

Cô đang lo lắng thì thấy ở trước mặt xuất hiện một bàn tay, ngón tay thon dài mà sạch sẽ, giống như thật ấm áp.

Cô ngẩng đầu lên chút nữa, lại thấy ánh mắt của Mạnh Tư Thành thường ngày sâu không thấy đáy khiến cô không thấy được bất kỳ tâm tình gì của anh, nhưng hiện tại ánh mắt anh lại để cho cô thấy được thương tiếc không cách nào nói rõ.

Thật sự là thương tiếc sao? Đây là ảo giác của cô đi, giống như rất nhiều năm trước, ở trên xe ô tô cũ rách anh đối với cô vươn tay giúp đỡ.

Đang ở lúc Tô Hồng Tụ ngẩn ra, Mạnh Tư Thành chậm rãi không để cô có thời gian suy nghĩ nói: "Cầm lấy tay của tôi đi."

Tô Hồng Tụ không hiểu tại sao anh muốn cô cầm tay của anh, nhưng hiện tại cô giống như cũng không cần hiểu điều này. Cô chỉ cần biết rằng, Mạnh Tư Thành đã nói thì không thể không nghe, yêu cầu của Mạnh Tư Thành là không cho cự tuyệt, thế là đủ rồi.

Vì vậy cô chỉ có thể sợ hãi vươn tay ra, đặt vào bàn tay thon dài kia, nhìn qua thật ấm áp, nhưng cũng rất xa lạ.

Mạnh Tư Thành cảm thấy tay của Tô Hồng Tụ hơi lạnh, còn khẽ run.

Anh cẩn thận từng li từng tí nắm tay của cô, cảm hơi chặt, không dám dùng sức quá mức.

Anh nắm tay của cô, dẫn cô cùng đi lên tầng.

=====

Bữa cơm hôm đó, Tô Hồng Tụ ăn có phần thấp thỏm không yên, Mạnh Tư Thành chăm sóc cô cơ hồ rất cẩn thận.

Nữ nhân viên phục vụ đứng ở một bên ngấm ngầm cười nhìn cặp đôi này, trong lòng có mấy phần kinh ngạc. Chuyện bạch mã hoàng tử và cô bé lọ lem vì

dụ đã sớm thấy nhưng không thể trách rồi, nhưng hôm nay bạch mã hoàng tử quá mức đẹp trai, không những sắc sảo tí mỉ, lại lộ ra sự chững chạc tự tin, tóm lại quá mức tốt đẹp. Còn bên cạnh chính là cô bé lọ lem, tướng mạo bình thường, ăn mặc giản dị, hành động hơi chậm chạp, hình như cũng đã hơi lớn tuổi. Chẳng lẽ bây giờ những người đàn ông thành đạt đều thích gái lơ thì rồi hả ? Nữ nhân viên phục vụ cảm thấy đây là một đại bất quá, có thể đưa ra cùng đám chị em thảo luận .

Ăn cơm tối xong, giống như buổi tối hôm trước Tô Hồng Tụ được Mạnh Tư Thành đưa đến trước cửa nhà.

Khi cơn gió Thu phất qua gương mặt cô, Tô Hồng Tụ cảm giác cô đang mơ, chỉ là đi đến trước khu nhà cô ở, liền dần dần tỉnh lại khỏi giấc mơ này.

Một buổi tối được Mạnh Tư Thành sắc sảo tí mỉ và thỉnh thoảng chuyện trò vui vẻ, khiến cô ở trước mặt anh đã tự nhiên hơn một chút.

Cô ngại ngùng nhìn anh cười nói: "Tôi nay đã làm cho anh phải tốn kém rồi, còn phải làm phiền đưa tôi về nữa."

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn cô, đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô giống như đóa hoa nở mùa xuân vậy.

Anh nở nụ cười, nhàn nhạt nói: "Cô quá khách sáo rồi."

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn Mạnh Tư Thành một chút, rồi nhìn quanh bốn phía, đột nhiên cảm thấy không khí có chút xấu hổ, bởi vì tất cả quá mức tốt đẹp mà bắt đầu lúng túng sao?

Mạnh Tư Thành thấy cô cúi đầu không nói lời nào, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu, cười nói: "Ừ, đã không còn sớm, tôi lên nhà đây."

Mạnh Tư Thành nghe được lời của cô..., ngẩng đầu nhìn khu nhà cũ kỹ kia, từng dãy cửa sổ, có phòng sáng phòng tối. Mà cô ở gian phòng đang tắt đèn nào chứ ?

Ánh mắt của anh trở lại một lần nữa trên mặt của cô, đưa mắt nhìn, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: "Cô ở phòng nào?"

Tô Hồng Tụ ngẩng mặt, chỉ chỉ căn phòng gần trong góc tầng ba đến một chiếc cửa sổ tối nói: "Chính là chỗ đó."

Mạnh Tư Thành gật đầu một cái: "Tốt, vậy cô lên đi, tôi ở chỗ này nhìn, sau khi vào phòng, thì mở đèn. Tôi thấy được ánh đèn sáng thì sẽ đi."

Tô Hồng Tụ hơi không hiểu, nhưng ngẩng đầu lên nhìn anh một cái chợt hiểu được, trên mặt hơi nóng lên.

Cô khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Được rồi." Sau đó xoay người đi tới cửa cầu thang vừa tối vừa chật hẹp.

Lúc đi đến cửa cầu thang, chợt nghe tiếng gọi của người phía sau "Tô Hồng Tụ" .

Cô vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mạnh Tư Thành lặng lẽ đứng ở nơi đó nhìn cô.

"Có chuyện gì vậy?" Cô tò mò hỏi.

Trong bóng đêm, thần sắc trong đôi mắt của Mạnh Tư Thành không người nào có thể hiểu được, anh lắc đầu một cái, từ từ nói: "Không có việc gì, cô đi lên đi."

Trong lòng Tô Hồng Tụ giống như có một loại tâm tình kỳ quái đang chậm rãi dâng lên, nhưng cô không hiểu tại sao lại như vậy, cũng không biết nên xử lý ra sao, vì vậy từ từ quay đầu lại đi vào cầu thang chật hẹp kia.

Tối hôm đó, Mạnh Tư Thành chứng kiến tới khi cái cửa sổ đó sáng đèn, lại lặng lẽ đứng đấy một lúc lâu nữa, mới chậm rãi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sau này mỗi thứ ba, Mạnh Tư Thành đều chờ ở quảng trường gần đó, đưa Tô Hồng Tụ về nhà sau khi tan việc. Đây là điều Tô Hồng Tụ dùng thời gian hơn một tháng từ từ lĩnh ngộ ra quy luật này. Có lúc anh sẽ mang cô cùng đi ăn cơm, có lúc giống như anh có việc, thì trực tiếp đưa cô về nhà.

Tô Hồng Tụ không biết Mạnh Tư Thành đi làm ở tầng nào của tòa nhà này, cô cũng không hỏi qua. Nhưng cô đã từng lặng lẽ đứng ở đại sảnh, xem biển hiệu của tất cả các công ty ở các tầng, suy đoán Mạnh Tư Thành ở tầng nào đây? Căn cứ lần gặp mặt đầu tiên trong thang máy, anh hình như ở tầng hai

mười trở lên? Nhưng tăng hai mươi trở lên không có bất kỳ công ty nào liên quan đến luật pháp cả ? Vì Tô Hồng Tụ biết Mạnh Tư Thành học đại học chuyên ngành luật.

Tô Hồng Tụ suy đoán thật lâu cuối cùng cho ra một cái kết luận, có lẽ Mạnh Tư Thành không đi làm ở nơi này, anh chỉ vừa vặn thứ ba có chuyện gì đi đến chỗ này, sẽ ở ngày này vừa vặn có thể thuận đường đưa cô về nhà, tính tình người ta thật tốt thuận đường nên đưa cô về nhà.

Đây là kết luận duy nhất mà đầu óc không tính là thông minh của Tô Hồng Tụ có thể đưa ra .

Trải qua hơn một tháng có năm sáu lần thứ ba gặp mặt, Tô Hồng Tụ và Mạnh Tư Thành dần dần có thể nói chuyện tự nhiên, trong buồng xe không còn lúng túng như lúc đầu nữa, bọn họ bắt đầu nói kinh nghiệm của bản thân đã trải qua mấy năm nay, hoặc nói chuyện làm ăn. Dĩ nhiên, Tô Hồng Tụ nói..., mà không phải là Mạnh Tư Thành. Mạnh Tư Thành cũng không phải loại người thích nói chuyện (chủ yếu là không thích nói nhảm), ít nhất anh ở trước mặt Tô Hồng Tụ chưa bao giờ là một người thích nói chuyện. Anh nhất định bảo trì trầm mặc lắng nghe Tô Hồng Tụ nói.

Nhưng Tô Hồng Tụ là một người thích nói chuyện sao? Không phải. Vì vậy hai người mặc dù không còn lúng túng nữa, lại vẫn như cũ trầm mặc, trùng hợp đối thoại luôn là Mạnh Tư Thành hỏi Tô Hồng Tụ đáp.

Ví dụ như hiện tại.

"Cô đến công ty mới đi làm chắc được hai tháng rồi nhỉ?" Đang cầm vô lăng Mạnh Tư Thành không chú ý hỏi.

"Ừ, còn mười ngày nữa là hai tháng." Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu, còn nghiêm túc trả lời thời gian cụ thể.

"Cảm giác như thế nào, đã thích ứng được chưa?" Mạnh Tư Thành tiếp tục truy vấn.

"Tạm được." Tô Hồng Tụ trả lời rất đơn giản, bởi vì cô cũng không biết thế nào gọi là " đã thích ứng" .

"Tạm được là có ý gì? Quan hệ đồng nghiệp ra sao? Công việc có bận không?" Mạnh Tư Thành chau mày, không thích câu trả lời dó của cô, đành phải hỏi cho cặn kẽ hơn.

Lần này Tô Hồng Tụ nghiêm túc suy nghĩ một lát, điều này làm cho Mạnh Tư Thành càng thêm nghi ngờ.

Tô Hồng Tụ không thể làm gì khác hơn là giải thích nói: "Quan hệ đồng nghiệp cũng tốt, mọi người coi nhau như bạn bè." Nhưng có cảm giác hơi xa cách.

Tô Hồng Tụ lại suy nghĩ, chau mày nói ra nghi hoặc của cô: "Trên công việc, không tính là có tiến triển, mỗi ngày đều làm việc, nhưng giống như làm việc đó không dùng vào việc gì."

Lúc này Mạnh Tư Thành hơi hiểu ra, quay đầu nhìn cô một cái, đôi mắt khẽ nheo lại nói: "Cô đang làm những việc gì? Nói cặn kẽ chút!"

Tô Hồng Tụ nói cụ thể hơn: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, kể từ sau khi tôi đến công ty này, mỗi ngày chuyện chính là sửa sang lại tư liệu cũ. Chỉ là không hiểu, tôi nghĩ công ty lớn như vậy, chả nhẽ người ta thuê tôi tới chỉ muốn tôi sửa sang lại những tư liệu kia thôi sao?"

Thật ra thì cô cũng nghĩ tới, mặc kệ cô làm chuyện gì, dù sao mỗi tháng cũng được hơn 3500 đồng tiền doanh thu điều này rất tốt. (trước kia tiền lương của Tô Hồng Tụ không cần nộp thuế, hiện tại cần phải nộp thuế, vì vậy cô cũng hiểu thì ra tiền lương 4000 đồng tới tay cũng không phải 4000), nhưng có lúc cô cũng không nhìn được nghi ngờ, chẳng lẽ người ta cho cô 4000 đồng chỉ để cho cô sắp xếp lại tư liệu sao?

Sắc mặt của Mạnh Tư Thành từ từ trầm xuống.

Tô Hồng Tụ chợt phát hiện sắc mặt của anh giống như thật không tốt, còn tưởng rằng cô nói những chuyện này chọc phiền anh, vội cẩn thận hỏi: "Sao thế ? Vậy tôi không nói nữa, những chuyện này cũng không có gì thú vị."

Thấy Mạnh Tư Thành nghiêm mặt không nói một câu, Tô Hồng Tụ mau ngậm miệng không nói thêm gì nữa. Nhưng chốc lát, cô len lén nhìn sang, sắc mặt của Mạnh Tư Thành như cũ rất khó coi.

Vì vậy mà cô càng thêm không hiểu tại sao.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ nghĩ, cho tới bây giờ tâm tình của Mạnh Tư Thành cô không hiểu được.

Ngày thứ hai đi làm đến chỗ ngồi của cô, để túi xách xuống sau đó mở máy vi tính ra, lại cảm giác ánh mắt của So-phie ngồi bên cạnh nhìn cô hơi kỳ quái, vội vàng cười hỏi: "Có chuyện gì không?"

So-phie kéo ra một nụ cười, lắc đầu nói: "Trần Tỹ (Trần Hồng) bảo cô vào phòng làm việc của cô ấy một chuyện."

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, tới nơi này gần hai tháng, đây là lần đầu tiên Trần Hồng gọi cô. Cô đứng lên, nom nớp lo sợ mà đi đến phòng làm việc của Trần Hồng.

Trần Hồng quan sát từ trên xuống dưới cô gái vừa đi vào phòng, trình độ học vấn bình thường, tuổi không nhỏ, ăn mặc quê mùa chất phác, mặc dù dễ nhìn, nhưng không thể nói là xinh đẹp. Nhưng một người như vậy, không hiểu tại sao được vào làm ở công ty, hôm nay lại được Vương quản lý chú ý

đây?

Cảm thấy dưới ánh mắt của cô ta bộ dạng Tô Hồng Tụ hơi co rúm lại, cười nhạt rồi thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt hỏi: "Tới hai tháng rồi, trên công tác đã thích ứng được chưa?"

Tô Hồng Tụ vội vàng gật đầu nói: "Rất tốt, tôi thích ứng được."

Trần Hồng gật đầu, nói tiếp: "Cô mới đến, nên tôi chưa hiểu rõ tình huống, cho nên vẫn để cô sắp xếp tư liệu cho cô quen thuộc hoàn cảnh, chỉ sợ cũng có hơi uất ức cho cô."

Lời nói này làm Tô Hồng Tụ bối rối, vội vàng lắc đầu lại khoát tay nói: "Không có uất ức không có uất ức."

Trần Hồng cười thâm, rồi nói: "Bắt đầu từ hôm nay, cô và Cindy cùng nhau phụ trách bên phía trưng mục của cô ấy đi."

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, kinh ngạc nhìn Trần Hồng, không nghĩ tới cô đột nhiên được thay đổi công việc.

Trần Hồng quét mắt nhìn vẻ mặt Tô Hồng Tụ đang ngây ngốc, nhíu mày hỏi: "Thế nào, không muốn sao?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu, cười nói: "Không phải ạ."

Trần Hồng gật đầu một cái, sau đó vừa bấm điện thoại nội bộ vừa nói: "Vậy cô đi ra ngoài trước đi, tôi bây giờ gọi điện thoại nói với Cindy, cô ra ngoài thì trực tiếp đi tìm cô ấy."

Tô Hồng Tụ liên tiếp gật đầu rồi đi ra khỏi phòng làm việc của Trần Hồng.

Kế tiếp, công việc của Tô Hồng Tụ có chuyển biến lớn, từ người không có tiền đồ nhất lập tức biến thành người có tiền đồ nhất cũng là nhân vật máu chốt nhất của phòng kế toán.

Tô Hồng Tụ rất vui mừng, khuya về nhà cô gọi điện thoại cho mẹ nói chuyện này, mẹ cô dĩ nhiên vui mừng thay cô, thậm chí còn ý vị sâu xa thở dài làm người, chính là muốn xem thực tế, không chừng trước đây cho con làm hai tháng sắp xếp tư liệu là để khảo nghiệm con!

Mặc dù Tô Hồng Tụ cảm thấy cách nói để khảo nghiệm này hơi 囧, nhưng suy nghĩ thì cũng chỉ có nguyên nhân này.

Tô Hồng Tụ không biết làm sao, cô có loại ý muốn đem tin tức tốt này chia sẻ cho Mạnh Tư Thành biết, nhưng cô chợt phát hiện, gần hai tháng, bọn họ gặp mặt cũng được năm sáu lần, nhưng cô lại không có phương thức liên lạc của anh.

Cô không khỏi cúi đầu nghĩ, bọn họ coi như là cái gì?

Tô Hồng Tụ ở trong lòng suy nghĩ một chút vấn đề này, cũng hơi ngượng ngùng. Bởi vì bọn họ tiếp xúc với nhau không nhiều, lời nói cũng thật sự rất ít, hai tháng năm sáu lần gặp mặt cũng là một dạng bình thân giống như nước. Duy nhất một lần để cho cô nhớ tới hơi đỏ mặt chính là anh nắm tay của cô, đi lên tầng nhà hàng.

Bọn họ, thực sự chỉ là quan hệ bạn học cũ bình thường thôi.

Tô Hồng Tụ nhắm mắt lại, như vậy đưa ra kết luận.

Đang lúc Tô Hồng Tụ suy nghĩ rối rắm về vấn đề này, Mạnh Tư Thành đang cùng bạn tốt Quách Tứ uống rượu với nhau.

Quách Tứ là người Mạnh Tư Thành quen biết ở chỗ thực tập, theo lời Quách Tứ nói thì hai người họ xem như vừa thấy đã yêu cảm mến lẫn nhau từ đó gắn bó không rời.

Năm đó Mạnh Tư Thành tốt nghiệp đại học, đang suy nghĩ về hướng đi nào để phát triển sự nghiệp thì Quách Tứ đã chạy tới vỗ bả vai anh nói: anh em, cùng tôi trở về đi, chúng ta ở thành phố S làm lớn một phen!

Quách Tứ quê ở thành phố S, trong nhà có nhiều người làm chính trị, nhiều năm qua quan hệ đó là một mớ rắc rối phức tạp, mà cha của Quách Tứ còn là nhị bá thủ (cái chức vụ này mình chịu) ở tỉnh hội thành phố S, cũng bởi vì cái này đi, Quách Tứ mới khoe khoang khoác lác muốn mời Mạnh Tư Thành cùng nhau trở về gây dựng sự nghiệp.

Quách Tứ nói như thế này: Tôi không phải đại tài, nhưng có quan hệ mạnh vì gạo, mà lão Mạnh đây là người tôi hiểu rõ, cũng khiến tôi tin tưởng, hai người chúng ta liên thủ đây tuyệt đối là quân anh tụ hội trời sinh một đôi.

Mạnh Tư Thành sau khi suy tính tình thế lúc đó, nếu như ở lại Bắc Kinh không phải không thể được, nhưng anh hoàn toàn không có quan hệ nên con đường phát triển sẽ gặp phải nhiều trở ngại, mà nếu anh trở về thành phố S, một là có Quách Tứ giúp đỡ hai là trình độ học vấn của anh ở thành phố S sẽ có lợi hơn, vì vậy sau một phen cân nhắc Mạnh Tư Thành dứt khoát cùng Quách Tứ trở về thành phố S.

Về phần Mạnh Tư Thành lúc đang suy nghĩ vấn đề này có nhớ hay không anh đã từng có ước mơ nào đó thật lâu trước kia, cái này chỉ có chính anh biết mà thôi.

Hai người bạn họ sau khi trở lại thành phố S, mở công ty luật, dựa vào quan hệ nhận được vụ án về kinh tế lớn, từ đó kiếm được một khoản hồi, danh tiếng cũng dần dần có, vì vậy từ đó đặc biệt nhận làm mấy vụ án về kinh tế ở thành phố S. Phát triển tới hôm nay, không chỉ làm các vụ án kinh tế ở thành phố này, ngay cả tỉnh khác cũng có người chạy tới xin bọn họ thay mặt. Nhưng bọn họ làm quá mức thịnh vượng, công ty luật mặc dù đã lớn hơn, nhưng vẫn xuất hiện cục diện cung không đủ cầu. Dưới tình huống này những vụ án kinh tế mấy triệu bọn họ cũng lười phải nhận.

Mà hiện tại, Quách Tứ đối với người bạn tâm trạng đang không tốt cùng nhau uống rượu trong biệt thự.

Quách Tứ nhìn Mạnh Tư Thành, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Mạnh Tư Thành ơi Mạnh Tư Thành, hay để tôi gọi một tiểu muội muội tới cùng anh uống rượu nha, tôi sớm đã chuẩn bị tai tốt lắm để nghe anh chêm chọc, nhưng anh không nói câu nào chỉ uống rồi uống..., cái này làm tôi có chút buồn bực rồi!"

Mạnh Tư Thành bưng một ly rượu lên, chậm rãi uống vào, con người sâu không thấy đáy ít thấy bất kỳ tâm tình gì.

Quách Tứ lần nữa thở dài nói: "Được rồi, mặc dù tôi cảm thấy rất không có khả năng, nhưng tôi đoán là vì phụ nữ đi. Bởi vì có thể để cho một người đàn ông phiền muộn như vậy chỉ có phụ nữ mà thôi."

Mạnh Tư Thành môi mỏng giật giật, mi tâm (điểm giữa 2 đầu chân mày) chau lại càng chặt hơn.

Quách Tứ thấy vậy ngạc nhiên than vãn nói: "Thực sự là bởi vì phụ nữ ? ? ?"

Mạnh Tư Thành được không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Quách Tứ nhìn vẻ mặt này của anh, biết anh ta đã đoán đúng, lập tức đứng dậy nói: "Trời ạ! Chuyện khi nào, anh thế nhưng động phạm tâm!"

Mạnh Tư Thành lạnh lùng liếc anh ta một cái nói: "Anh ngồi xuống đi."

Quách Tứ cò kè mặc cả nói: "Anh phải nói cho tôi biết chân tướng, tôi sẽ ngồi xuống!"

Mạnh Tư Thành gạt đầu một cái, anh thật sự cần một thợ giày thối làm tham mưu.

Quách Tứ vội vàng ngồi xuống rồi nói: "Nói đi nói đi, anh em rửa tai lắng nghe, thuận tiện bày mưu tính kế cho anh!"

Mạnh Tư Thành chau mày chậm rãi nói: "Có một người, tôi cảm thấy được hình như tôi thích cô ấy."

Quách Tứ gạt đầu thật mạnh nói: "Thích thì theo đuổi đi!"

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn ly rượu, thở dài, khổ sở nói: "Nhưng tôi không biết cảm giác của cô ấy đối với tôi là gì, vẫn luôn không biết."

Quách Tứ nhíu mày, nhìn anh em của mình đang khổ sở mất mát, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Mạnh Tư Thành, tôi quả thật không thể tin được người tôi đang thấy bây giờ là Mạnh Tư Thành, anh lại bị một phụ nữ hành hạ thành bộ dạng như vậy ! Tôi hiện tại thật hiểu kỳ đây là một người phụ nữ như thế nào !"

Mạnh Tư Thành nhìn Quách Tứ một cái, nhàn nhạt nói: "Anh không phải nói là giúp thôi bày mưu sao ? Kế sách của tôi đâu ?"

Quách Tứ bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Cái này căn bản không cần kế sách, dùng đầu gối cũng biết vấn đề, làm sao anh lại không hiểu được."

Mạnh Tư Thành ngước mắt lên: "Nói." Gặp phải Tô Hồng Tụ, đầu óc của anh thực sự không hiểu .

Quách Tứ thở dài mà nói: "Anh cứ mặc kệ cô ấy thích hay không thích mình, chỉ cần anh thích cô ấy, vậy anh phải theo đuổi! Việc này còn phải nghĩ nữa sao?"

Chỉ cần thích cô, vậy thì phải theo đuổi . . . . .

Mạnh Tư Thành gạt đầu nói: "Anh nói không sai, đạo lý đơn giản như vậy, tại sao tôi lại không hiểu nhỉ ?"

Nhưng chỉ trong lòng anh biết, anh không phải không nghĩ ra. Mà đối mặt với cô thì dường như anh luôn thiếu hụt dũng khí.

Thời niên thiếu, cô nói cô phải gả cho người có tiền, câu nói kia cơ hồ đã kích toàn bộ lòng tin của Mạnh Tư Thành .

Sau đó, Mạnh Tư Thành một mực cố gắng, cố gắng đi đến thật cao, để cô theo không kịp. Hiện tại anh đã ở vị trí cao cao tại thượng nhưng Mạnh Tư Thành lại vẫn như cũ khổ sở, lo lắng.

Anh rốt cuộc đang lo lắng cái gì? !

Nghĩ tới đây, Mạnh Tư Thành một ngụm uống xuống ly rượu anh đang cầm trong tay .

Đã nhiều năm, anh không phải đã phù hợp với điều kiện ban đầu của cô rồi sao?

Chương 14

Mấy ngày nay, Tô Hồng Tụ bắt đầu quen thuộc với công việc mới, rất mới mẻ, cô cố gắng nghiêm túc học hỏi. Thật may cô đã có vài năm kinh nghiệm làm kế toán cùng với kiến thức vững chắc, vì thế làm quen rất nhanh, ngay cả Cindy cũng khen ngợi năng lực của cô. Điều này làm cho Tô Hồng Tụ thờ phào nhẹ nhõm, thật ra cô vẫn lo lắng cô ở công ty làm việc không được tốt bị người ta đuổi đi.

Công việc dần dần quen thuộc, cuối cùng Tô Hồng Tụ cũng có tâm tư ngẩng đầu nhìn những người khác một chút, nhưng vừa nhìn mới phát hiện, ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh nhìn cô hơi kỳ quái. Cô không hiểu, cũng không tiện hỏi người ta, chỉ có thể âm thầm suy đoán ở trong lòng, người của công ty lớn nên cũng hơi khác lạ đi.

Ở tại ngày nào đó lúc cô đi toilet, nghe được cuộc nói chuyện của hai vị đồng nghiệp, khiến cô phải kinh hãi.

Ngày đó cô đang ngồi trong buồng toilet, nghe bên ngoài cửa có tiếng động, hình như có hai người đi vào.

Hai người kia cũng không biết trong phòng còn có Tô Hồng Tụ, nên không kiêng kỵ trò chuyện giết thì giờ.

Một người trong đó có giọng lạnh lạnh nói: "Nhìn thì thấy rất đáng hoàng, một người im lặng, thật không biết rốt cuộc có bối cảnh như thế nào!"

Một người khác giọng lạnh lẽo nói: "Chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều, ngay từ lúc người ta vào công ty đi, nghe nói chỉ gặp mặt một lần liền được nhận vào! Cái này có thể thấy được người ta có bối cảnh, hiện tại may mắn rơi xuống người ta, cũng không có gì kỳ quái đi! Tôi à, không cách nào so sánh được!"

Giọng lạnh lạnh thờ dãi nói: "Tôi dĩ nhiên biết cô ta nhất định là có quan hệ, cũng không nghĩ tới cùng người ta so đo cái gì, chỉ thật sự không hiểu đây rốt cuộc là quan hệ thế nào, có chút tò mò a!"

Giọng lạnh lẽo chột hạ thấp nói: "Nếu cô tò mò, tôi trực tiếp nói với cô vậy, lời này cô cũng đừng nói cho người khác biết."

Giọng nói lạnh lạnh vội vàng cam kết: "Đó là đương nhiên, tôi không nói lung tung đâu, cô nói nhanh đi."

Giọng lạnh lẽo thần bí nói: "Tôi nghe Trần Tử nói, là Vương quản lý trực tiếp ra quyết định nhận Tô Hồng Tụ vào, bây giờ công việc thay đổi cũng do một tay Vương quản lý sắp xếp!"

Giọng nói lạnh lạnh nghi ngờ hỏi: "Vậy Vương đầu trọc và Tô Hồng Tụ có quan hệ thế nào nhỉ? Chẳng lẽ?" giọng nói chột thấp xuống, giọng nói tự nhiên nhỏ xuống này lộ ra nồng nặc bất quái cùng cảm giác nghi ngờ.

Giọng nói lạnh lẽo chột cười lên: "Người ta rốt cuộc có quan hệ gì, tôi cũng không biết được!"

Hai người lúc này nghĩ đã hết chuyện, đi đến bồn rửa tay, rồi cười nói rời đi.

Hoàn toàn không nghĩ tới người nghe lên được những lời nói này lại trùng hợp là Tô Hồng Tụ bây giờ đang ngồi ngốc ở trên bồn cầu.

Cô, và Vương quản lý, có quan hệ như thế nào đây?

=====

Tô Hồng Tụ hơi sửa sang lại bản thân, ra khỏi toilet, liền đi thẳng đến phòng làm việc của Vương quản lý, người trong câu chuyện kia.

Đồng nghiệp xung quanh thấy từ trước đến giờ người cẩn thận như Tô Hồng Tụ thật không ngờ lại có bộ dáng vội vã, cũng hơi kinh ngạc, nhìn phương hướng cô đi lại là phòng làm việc của Vương quản lý, trong ánh mắt có chút mập mờ.

Mặc dù bình thường Tô Hồng Tụ hơi chậm hiểu, nhưng cô cũng không phải ngốc, những ánh mắt này, liên lạc với những lời nói cô vừa mới nghe được kia, cô làm sao không hiểu người khác đang nghĩ về cô như thế nào đây?

Nghĩ tới đây, trên mặt của Tô Hồng Tụ dâng lên một mặt ửng hồng. Cô, lại bị người ta hiểu lầm rồi?

Ba bước cũng thành hai bước đi đến trước cửa phòng làm việc của Vương quản lý, Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, rồi nhẹ nhàng gõ cửa gõ lim vừa dày vừa nặng.

"Mời vào." Bên trong phòng làm việc truyền đến giọng nói hơi thô của Vương quản lý.

Tô Hồng Tụ cẩn thận đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trên bàn làm việc khá lớn bằng gỗ lim bày các biểu đồ lớn nhỏ, phía sau có một người đầu hói. Người hói đầu này chính là Vương quản lý.

Vương quản lý ngẩng đầu lên, nhìn người vừa tới, thấy là Tô Hồng Tụ, vội cười ha ha đứng lên, tràn ra một nụ cười hoàn toàn hiện ra các nếp nhăn như bánh bao rồi nói: "Ồ, là Hồng Tụ à, nhanh ngồi xuống, ngồi xuống đi."

Vương quản lý vừa cười, vừa chỉ vào ghế sa lon bên cạnh mời Tô Hồng Tụ ngồi xuống.

Tô Hồng Tụ nhìn ghế sa lon, được làm bằng da thật màu đen, không biết cô có nên ngồi xuống hay không. Dù sao cô cũng là cấp dưới, hơn nữa còn đến đây chất vấn.

Vương quản lý vẫn nhiệt tình chỉ vào ghế sa lon kia, cười ha ha cô ý muốn Tô Hồng Tụ ngồi xuống nói chuyện. Tô Hồng Tụ không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống ghế sa lon kia. Ghế sa lon rất đàn hồi, nhưng Tô Hồng Tụ không cảm thấy thoải mái, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Vương quản lý cười thân thiết quan sát Tô Hồng Tụ, lúc này mới lên tiếng nói: "Hồng Tụ à, công việc có thuận lợi không?"

Tô Hồng Tụ cắn môi, không biết nên hay không nên gật đầu.

Vương quản lý là ai a, tự nhiên nhìn ra Tô Hồng Tụ đang có vấn đề nào đó, liền cười cười, tiếp tục hỏi: "Hồng Tụ, Mạnh tổng giám đốc không thường xuyên ở đây, có chuyện gì cô liên tục tiếp nói cho lão Vương ta biết, cũng giống nhau, giữa chúng ta ngàn vạn đừng khách khí!"

Tô Hồng Tụ nghe được câu này, trong đầu giống như có thứ gì đang hiện ra, vội vàng hỏi: "Mạnh tổng giám đốc? Mạnh tổng giám đốc nào?"

Họ Mạnh? Ở cùng tầng này? Chỗ này hình như không bình thường?

Vương quản lý lúc này mới cảm giác có cái gì không đúng, hơi nghi ngờ nhìn Tô Hồng Tụ hỏi: "Sao thế, Hồng Tụ, cô không phải biết Mạnh tổng giám đốc sao?"

Tô Hồng Tụ thấy thần sắc nghi hoặc của Vương quản lý, đã ý thức được suy đoán của cô 89% là sự thật, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Mạnh tổng giám đốc tên gì, là Mạnh Tư Thành sao?"

Vương quản lý cảm thấy Tô Hồng Tụ không được bình thường, nhưng chuyện đã nói ra, Tô Hồng Tụ cũng nói ra tên của mạnh tổng giám đốc rồi, ông ta cũng đành phải gật đầu.

Tô Hồng Tụ thấy Vương quản lý gật đầu, trong đại não liền kêu lên âm âm, giống như có thứ gì đang kịch liệt xoay tròn.

Mạnh Tư Thành, con người giỏi giang Mạnh Tư Thành, cô đã từng chỉ có thể ở một bên len lén hâm mộ con người vĩ đại đó, hôm nay quả nhiên anh đã đứng ở đỉnh của Kim Tự Tháp cao cao.

Cô, vĩnh viễn chỉ có thể ở chỗ thấp ngẩng đầu nhìn anh!

Tô Hồng Tụ dĩ nhiên biết khoảng cách của cô và Mạnh Tư Thành đã sớm xa xôi như vậy, nhưng nghe được Mạnh Tư Thành lại là người lãnh đạo trực tiếp của công ty cô đang làm việc, cô có một loại cảm giác xấu hổ khó nói lên lời.

Nếu như đó là một vết thương, cái vết thương này vốn chỉ sinh trưởng ở chỗ tối đau âm ỉ. Hôm nay, vết sẹo đã liền lại chảy máu đầm đìa đặt ở trước mắt, khắp nơi nhắc nhở Tô Hồng Tụ cái gì là đau.

Cô ở lầu phòng vấn đầu tiên gặp lại anh, sau đó thì sao, anh từ thương hại mà đưa cho cô một cơ hội sao?

Sau đó, có phải xuất phát từ tình cảm bạn học ngày xưa, lấy một loại thái độ cao cao tại thượng thỉnh thoảng quan tâm đối với cô?

Tô Hồng Tụ a Tô Hồng Tụ, thì ra cô chính là một kẻ đáng thương núp ở chỗ tối tăm, cô ở thành phố này lăn lộn gần bảy năm lại như cũ nghèo rớt mùng tơi, ở đây nhiều năm như vậy phải dựa vào người khác đồng tình cùng bố thí mới có thể sinh tồn được!

Vương quản lý thấy sắc mặt Tô Hồng Tụ tái nhợt, trong mắt phiếm trong suốt, sợ hết hồn, hỏi vội: "Hồng Tụ, làm sao vậy?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu một cái, cắn cắn môi đè nén tâm trạng của bản thân, miễn cưỡng nói: "Không có gì, tôi không sao."

Vương quản lý tự nhiên nhìn ra Tô Hồng Tụ hiển nhiên có chuyện, nhưng ông ta không biết có chuyện gì xảy ra, cũng không biết nên xử lý như thế nào. Dù sao Tô Hồng Tụ không phải cấp dưới bình thường. Quan hệ của Tô Hồng Tụ và Mạnh Tư Thành không đơn giản, Vương quản lý nhìn ra được điều này.

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, giọng run rẩy nói: "Vương quản lý, tôi đi ra ngoài trước." Nói xong không đợi Vương quản lý trả lời, cô liền chạy ra ngoài.

Vương quản lý nhìn Tô Hồng Tụ vội vàng chạy đi, bắt đầu suy nghĩ ông ta đã nói sai cái gì hay đã làm sai chuyện gì rồi sao? Nghĩ tới hai ngày trước Mạnh tổng giám đốc gọi điện thoại đến, Vương quản lý cảm giác ông nên thông báo cho Mạnh tổng giám đốc một tiếng.

Bởi vì Vương quản lý mơ hồ cảm thấy, ngày đó cuộc điện thoại của Mạnh tổng giám đốc, chợt nghe giống như rất không chú ý nhắc tới Tô Hồng Tụ, nhưng cẩn thận một chút là có thể nhận ra không chú ý đến cỡ nào cố ý.

Vì vậy ông gọi điện thoại cho Mạnh Tư Thành, sau mấy câu hàn huyên linh tinh, Vương quản lý cố làm lơ đang nói đến chuyện ngày hôm nay.

Đầu điện thoại bên kia Mạnh Tư Thành trầm ngâm một hồi lâu, mới chậm rãi hỏi: "Nói tóm lại, cô ấy biết tên của tôi rồi?"

Lúc này Vương quản lý chân chính cảm giác ông đã làm sai chuyện, không thể làm gì khác hơn là vội vàng gạt đầu một cái, gạt đầu xong mới nhớ tới là đang nói chuyện điện thoại, lại không thể làm gì khác hơn đành nói: "Đúng vậy".

Sau đó đầu điện thoại bên kia lại lâm vào trầm mặc, làm cho Vương quản lý hơi chột dạ.

Vương quản lý ho nhẹ một tiếng, thử dò xét nói: "Mạnh tổng giám đốc, ngài xem. . . . . Chuyện này?"

Đầu điện thoại bên kia lại truyền đến giọng giống như lơ đãng của Mạnh Tư Thành nói: "Không có việc gì, chuyện này ngài không cần quan tâm."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Mạnh Tư Thành chau mày suy nghĩ sau khi đã cúp điện thoại.

Anh cũng không phải muốn trốn tránh thực tế, nhưng không biết vì sao, anh biết rất rõ sớm muộn gì có một ngày Tô Hồng Tụ sẽ biết thân phận của anh, nhưng anh vẫn một mực trốn tránh.

Hôm nay, cô đã biết, hơn nữa xem ra còn biết trong hoàn cảnh không tốt đẹp lắm.

Mạnh Tư Thành đứng dậy mặc thêm áo khoác, cầm chìa khóa xe rồi đi xuống lầu.

Anh không biết nên nói cái gì với cô, nhưng anh cảm thấy mình nên chạy nhanh qua đó.

=====

Đồng nghiệp công ty thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Hồng Tụ còn như muốn khóc từ phòng làm việc của Vương quản lý đi ra, bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc, thỉnh thoảng gặp phải mấy người biết nội tình, bắt đầu châu đầu ghé tai suy đoán đã xảy ra chuyện gì.

Tô Hồng Tụ không để ý ánh mắt của người khác, lúc này cô chỉ muốn chạy đến một chỗ không người liếm láp một chút vết thương của mình. Nhưng đi tới chỗ nào giống như đều có người, người ở khắp công ty, khắp nơi đều có ánh mắt tò mò của người khác!

Cô cắn môi nhịn xuống nước mắt, chợt thấy bên cạnh có một cái cửa nhỏ, chạy tới liều mạng đẩy ra cửa sắt nhỏ đó.

Đây là cầu thang bộ, bình thường tất cả mọi người đều đi thang máy, trên căn bản không có ai đi tới cái cầu thang nhỏ này.

Cuối cùng Tô Hồng Tụ cũng tìm được chỗ không có người, không để ý chỗ này sạch sẽ hay không sạch sẽ, đặt mông ngồi trên bậc thang, vùi đầu ở giữa hai đầu gối, hai cánh tay ôm đầu gối rồi khóc nức nở.

Thì ra người khác nói chuyện là thật, cô thật sự bằng quan hệ mới vào được công ty này, cũng nhờ vào một câu nói của Mạnh Tư Thành mới được đổi công việc đây!

Người khác nói không sai, cô mới là người vô dụng cái gì cũng sai, cái gì cũng không hiểu cái gì cũng không biết, tuổi lớn như vậy vẫn là kẻ vô tích sự thậm chí ngay cả một người bạn trai cũng không có!

Ở công ty gia đình làm việc cẩn trọng năm năm, bị người ta nói mấy câu rắm cũng không dám phát một cái đã bị người đuổi ra khỏi cửa! Không tìm được việc làm, lo sợ, bôn ba mệt nhọc, tội nghiệp, cuối cùng rốt cuộc gặp lại Mạnh Tư Thành một người luôn ở cao cao tại thượng, người ta đồng tình thương hại mới cho cô một phần công việc!

Tô Hồng Tụ a, may thật đấy, lại vẫn nghĩ rằng bằng bản lĩnh thật sự mới có công việc này đây! May có tài đức gì chứ?

Ở nơi này Tô Hồng Tụ vừa khóc vừa hồi tưởng lại quá khứ, thậm chí còn nghĩ tới những năm qua ở thành phố này tích lũy kinh nghiệm, càng nghĩ càng cảm giác cô thật đáng thương, nước mắt từ thân không ngừng được ào ào rơi xuống.

Cô đã không rõ ràng lắm rốt cuộc bởi vì cái gì mà uất ức. Bởi vì Mạnh Tư Thành quá mức thành công mà phát ra nhắc nhở cho bản thân cô vẫn đang nghèo khổ và thất bại, hay bởi vì cô nhờ quen biết Mạnh Tư Thành mới tìm được công việc này mà cảm thấy vô cùng xấu hổ và khó chịu đây? Hoặc cái gì cũng không phải, cô vì cuộc đời thất bại của bản thân mà mất mát khổ sở?

Tô Hồng Tụ ngồi chồm hổm ở nơi đó, ôm đầu, rơi nước mắt. Giờ khắc này, cái gì cô cũng không muốn quản, chỉ muốn khóc một trận mà thôi.

Không biết trải qua bao lâu, nước mắt của cô dần dần ngừng lại. Giống như trong hành lang có trận gió lạnh thổi qua, cô thất hồn lạc phách ngẩng đầu lên.

Khi cô ngẩng đầu lên, lại thấy một cái tay đưa ra trước mặt cô .

Ngón tay thon dài mà ấm áp, cầm một túi khăn giấy sạch sẽ tinh xảo .

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, ánh mắt khóc đến hơi khô sấp thấy được người trước mắt lại là —— Mạnh Tư Thành.

"Lau mặt một chút đi."

Ở con gió thổi nhẹ, cô nghe được giọng nói nhàn nhạt kia .

Tô Hồng Tụ lặng lẽ nhận lấy khăn giấy, rút ra lau mặt.

Đang lau, cô cảm thấy người kia đi tới bên cạnh mình, rồi ngồi xuống bên cạnh cô .

Tô Hồng Tụ cúi đầu, trong tay nắm chặt khăn giấy, không biết nói gì.

"Cô bị làm sao vậy?" Sau một lúc lâu, Mạnh Tư Thành chợt mở miệng hỏi.

Tô Hồng Tụ biết mình có chuyện, nhưng những lời này cô không có cách nào nói ra với Mạnh Tư Thành .

Nói như thế nào đây ? Nói cô ở trước mặt anh tự ti mặc cảm ? Nói anh quá thành công có những tia sáng chói mắt để cho cô cảm giác không có đất dung thân ? Nói cô bởi vì bị anh làm nổi bật ra thất bại của bản thân mà hận không được biến mất trên thế giới này ? Hay, cô nói với Mạnh Tư Thành, bởi vì sự tốt bụng của anh, mà cô bị người khác nhạo báng ?

Hướng về phía Mạnh Tư Thành, một câu nói Tô Hồng Tụ đều nói không ra. Cô cắn môi cúi đầu, không nói lời nào.

Tô Hồng Tụ không lên tiếng, người ngồi bên cạnh cô cũng yên lặng, thời gian giống như đọng lại, đọng lại ở trong cầu thang an tĩnh mà vắng vẻ này.

Lúc bọn họ ở chỗ này vẫn đang im lặng, Mạnh Tư Thành chợt mở miệng nói chuyện.

"Công ty này của bạn tôi, tôi được anh ta nhờ cậy, mỗi tuần tới đây duy nhất ngày thứ Ba xem xét, cho nên bị đặt một cái danh hiệu tổng giám đốc ." Mạnh Tư Thành mở miệng giải thích, lại che giấu một phần sự thật.

"Một ngày kia, tôi nghe Vương quản lý nói đến chuyện phỏng vấn nhân viên, ông ta nói cảm thấy cô không tệ, rất thích hợp, công ty lại đang cần tuyển người gấp, tôi liền đề cho ông ta trực tiếp tuyển cô vào. Không sai, tôi nghe theo lời nói đó, nhưng tính ra tôi không nói lời nào, cô như cũ vẫn được tuyển vào, nếu như cô vì vậy cảm thấy khó chịu, thì không cần đâu." Mạnh Tư Thành tiếp tục giải thích. Mấy năm làm nghề luật sư kiếm sống, anh sớm học xong cách nói dối thế nào mới có thể để cho người khác tin phục.

Tô Hồng Tụ cúi đầu đưa bốn khăn giấy, nghe Mạnh Tư Thành giải thích như vậy, tất cả đều quang minh chính đại, giống như những uất ức vừa rồi cũng có chút vô lý.

Mạnh Tư Thành quay đầu nhìn Tô Hồng Tụ một cái, nói tiếp: "Cô có phải cảm thấy tôi làm như vậy là làm nhục cô, hoặc uất ức cô, vậy cô nghĩ thế nào liền xử lý thế ấy đi! Nếu như cô muốn rời đi, vậy tôi chỉ có thể để cho Vương quản lý vội vàng tuyển người tiếp vậy."

Tô Hồng Tụ nghe Mạnh Tư Thành nói, cảm thấy có chút đạo lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại vẫn cảm thấy kỳ quái.

"Nếu như công ty cần tuyển người gấp như vậy, nhân vật quan trọng, vậy làm sao tôi tới đây đã lâu, chỉ giao cho tôi sửa sang lại tài liệu cũ đây?" Tô Hồng Tụ hai mắt đỏ bừng nhìn Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành không nghĩ tới Tô Hồng Tụ luôn phản ứng chậm chạp lại có câu hỏi này, khẽ sững sốt một chút, lập tức giải thích nói: "Thật ra thì tôi tuyển gấp, không phải một nhân viên kế toán, mà là một thư ký."

Cuối cùng đến phiên Tô Hồng Tụ sững sốt hỏi: "Thư ký?"

Mạnh Tư Thành gật đầu, tiếp tục cứng cỏi nói: "Đúng vậy. Tôi mới tiếp quản công ty, đối với người của công ty và các loại tình huống đều không hiểu rõ, cho nên cần một thư ký quen thuộc các loại tình huống giúp tôi. Nhưng cô cũng biết, bởi vì bên trong công ty có một số nhân viên lâu năm đối với tôi có chút phòng bị, tôi không thể tùy tiện tìm một nhân viên lâu năm để làm thư ký."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, ngược lại tin tưởng. Mặc dù cô không để ý đến chuyện bên ngoài, nhưng cũng biết loại quan hệ tế nhị giữa quản lý của các phòng và tổng giám đốc .

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ tin lời nói của anh, tiếp tục nói: "Dưới tình huống này, tôi cũng cần tìm một người tôi có thể hoàn toàn tin tưởng, đồng thời đối với các tình huống của công ty —— đặc biệt là phương diện tài vụ, để làm thư ký."

Mạnh Tư Thành cố ý nhấn mạnh hai chữ "tài vụ", sau khi nói xong anh nhìn Tô Hồng Tụ, trịnh trọng nói: "Vậy, cô đã hiểu ý của tôi chưa ?"

Tô Hồng Tụ được anh giải thích như vậy rất tin không nghi ngờ, hết sức đồng ý nói: "Tôi hiểu rồi!"

Mạnh Tư Thành hài lòng gật đầu nói: "Rất tốt. Tô Hồng Tụ, cô nên biết, tôi rất tin nhiệm cô, mà cô lại có nhiều năm kinh nghiệm làm kế toán, cho nên cô là lựa chọn tốt nhất."

Tô Hồng Tụ tiếp tục gật đầu, sau khi đến công ty xảy ra đủ loại chuyện kỳ quái, lập tức cô đã tìm được đáp án.

Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn ánh mắt hơi sưng đỏ của Tô Hồng Tụ, nhân nhạ hỏi: "Tốt lắm, Tô Hồng Tụ, cô hiện tại có thể nói cho tôi biết, mới vừa rồi khóc đến uất ức như vậy, rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

Tô Hồng Tụ ở dưới ánh mắt lạnh nhạt lại nhu hòa của Mạnh Tư Thành, không biết làm sao, theo bản năng xoa xoa đôi mắt khô khốc vì khóc, nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì."

Nghe Mạnh Tư Thành nói một hồi, Tô Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy vừa rồi một phen uất ức kia có chút không giải thích được, trên mặt cũng nóng lên.

Mạnh Tư Thành không tiếp tục truy vấn, nhìn gương mặt của Tô Hồng Tụ, khẽ gật đầu nói: "Không có việc gì thì tốt."

Vì vậy Tô Hồng Tụ như trút được gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Lớn tiếng nói, hình như có điều không đúng a!

Thư ký, đây là một nghề nghiệp hoàn toàn khác.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ nghĩ loại người không đủ cơ trí, không biết nhìn sắc mặt người khác, cũng không biết nói những lời nịnh nọt thể mà có một ngày trở thành thư ký, hơn nữa còn là một thư ký cho Tổng giám đốc quản lý gần 300 nhân viên.

Chỉ là, nếu làm, sẽ phải làm cho thật tốt, đây là phương châm làm việc của Tô Hồng Tụ, cũng là cách đối nhân xử thế của cô.

Hiện tại Tô Hồng Tụ đang làm việc ở trong phòng làm việc của Mạnh Tư Thành, đây là yêu cầu của Mạnh Tư Thành đưa ra. Nguyên văn câu nói như sau: "Cô là thư ký của tôi, giúp tôi xử lý các vấn đề trong công việc, dĩ nhiên phải ở trong phòng làm việc của tôi."

Câu nói đó cỡ nào thể hiện phong cách của Mạnh Tư Thành a, cỡ nào đáng tin a! Cho nên khiến Tô Hồng Tụ ngoan ngoãn thu thập đồ đạc, không nói hai lời đem đến phòng làm việc của Mạnh Tư Thành.

Trên đường đi tự nhiên không thiếu những ánh mắt kỳ quái của người khác, ngay cả ánh mắt của mấy vị trưởng phòng cũng khác lạ, nghi ngờ, khần trương, còn có các loại ghen tỵ, thậm chí còn có ghé tai nói chuyện to nhỏ, thật là đủ loại đặc sắc riêng.

Mạnh Tư Thành đã sớm đoán được những điều này, nên đã có một khóa giáo dục tư tưởng đối với Tô Hồng Tụ, anh nó hai người là bạn học cũ, cô không giúp anh thì ai giúp đây? Nếu cô thật sự muốn giúp đỡ anh, nhất định phải thừa nhận được ánh mắt của người khác đối với cô, anh còn nói cô không cần phải quá để ý cái nhìn của người khác chỉ cần biết cố gắng giúp đỡ anh như thế nào là được. . . . . Anh nói xong khiến Tô Hồng Tụ cảm thấy trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người vậy trước phải chịu đựng các loại ánh mắt của người khác đồng thời vứt bỏ những lời nói linh tinh của họ chỉ toàn tâm toàn ý phục vụ vị Tổng giám đốc Mạnh Tư Thành vĩ đại thôi.

Sau đó, Mạnh Tư Thành triệu tập quản lý của các phòng, nói ra chuyện này để trưng cầu ý của mọi người, quản lý các phòng nghe xong rồi rít bày tỏ đồng ý nói: "Tổng giám đốc xác thực cần một người thư ký.", cũng rồi rít lên tiếng bày tỏ sẽ ủng hộ và phối hợp với thư ký của Tổng giám đốc.

Như thế, vốn chỉ là một tiểu tốt trong công ty, trong nháy mắt Tô Hồng Tụ từ gả rùng bay lên làm phượng hoàng, trở thành người đắc lực nhất và được tin tưởng nhất ở bên cạnh người có địa vị cao nhất trong công ty. Thậm chí, khi Mạnh Tư Thành không ở công ty, tất cả sự vụ trước tiên có thể báo cáo cho Tô Hồng Tụ - Tô thư ký sẽ tập hợp sửa sang lại và kịp thời đem chuyện quan trọng báo cáo cho Tổng giám đốc.

Mà Mạnh Tư Thành cũng thay đổi thói quen, mỗi tuần có năm ngày làm việc sẽ có hai ngày anh sẽ tới DMC.

Những ngày Mạnh Tư Thành không đến làm, sẽ gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ, nghiêm túc nghe Tô Hồng Tụ cẩn thận tỉ mỉ báo cáo công việc, sau đó bắt đầu đưa ra các loại chỉ thị bảo Tô Hồng Tụ làm cái này cái nọ, Tô Hồng Tụ liên tiếp đồng ý, cũng nghiêm túc ghi vào sổ tay.

Mạnh Tư Thành sau khi giải quyết xong công việc, giống như vẫn chưa thỏa mãn, không nói cái gì, nhưng cũng không cúp điện thoại.

Vì vậy, Tô Hồng Tụ không thể làm gì khác hơn là hỏi: "Tổng giám đốc, xin hỏi còn chuyện gì nữa không?" Tô Hồng Tụ là một người rất nghiêm túc, cô cảm thấy cô là thư ký của anh, thì phải tuân theo quy định, hiện tại không thể giống như trước đây mở miệng lại gọi thẳng tên Mạnh Tư Thành được.

Mạnh Tư Thành nghe được giọng điệu kính cẩn đối với tổng giám đốc của Tô Hồng Tụ, nhất thời lời muốn nói đều nói không ra, chỉ có thể từ tốn nói: "Không có việc gì, cô tiếp tục làm việc đi." Sau đó cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ cũng không để ý, cô cảm thấy không hiểu được suy nghĩ của Mạnh Tư Thành. Suy nghĩ của anh nếu dễ dàng để cho người khác biết, có thể làm được đến chức Tổng giám đốc sao? Cho nên sau khi Mạnh Tư Thành cúp điện thoại, Tô Hồng Tụ cũng không suy nghĩ gì, cầm lên sổ tay, tiếp tục nghiêm túc sắp xếp công việc.

Mạnh Tư Thành mỗi tuần hai ba ngày đi làm ở đây, không thể thiếu hội nghị thường kỳ mười giờ sáng, vì vậy thư ký Tô Hồng Tụ cũng theo đi họp, dường như trở thành một thành viên không lớn không nhỏ trong công ty.

Thật may trước kia khi Tô Hồng Tụ làm việc ở công ty gia đình trong năm năm ngoài làm công việc kế toán, đồng thời còn kiêm nhiệm công việc thư ký, văn thư, vì vậy hiện tại cô làm thư ký chẳng những không có lỗi, ngược lại còn làm rất quy củ rõ ràng. Điều này khiến các vị trưởng phòng lau mắt mà nhìn, cũng làm cho Mạnh Tư Thành kinh ngạc.

Mạnh Tư Thành sau khi kinh ngạc, thì hiểu ra. Thật ra Tô Hồng Tụ cũng không ngốc, chỉ là tính cách của cô hơi hướng nội, bởi vì hướng nội mà có vẻ vụng về. Chỉ cần cho cô cơ hội, từ từ, nhờ tính cách tỉ mỉ cô có thể làm tốt rất nhiều chuyện. Nghĩ tới đây, khóe môi của Mạnh Tư Thành từ từ hiện lên một nụ cười.

Tô Hồng Tụ khi bắt đầu công việc làm thư ký thật ra cũng luống cuống tay chân, nhưng sau đó dần dần trở nên thuận buồm xuôi gió. Bởi vì cô phát hiện, bất luận làm ở vị trí một viên chức nhỏ hay làm ở vị trí một thư ký Tổng giám đốc, thì cô đều làm cùng một công việc. Trước kia cô sửa sang lại tài liệu cũ, hiện tại chuyển sang sửa sang và tập hợp lại các loại tin tức của các phòng hoặc của quản lý các phòng báo lên. Mặc dù nội dung công việc so với trước kia rộng hơn, số liệu phức tạp hơn, tình huống cũng phức tạp, nhưng rốt cuộc chỉ cần chăm chỉ chú ý, từ từ quen thuộc, thì vẫn có thể làm tốt. Huống chi, cô cũng không cần phải là người đưa ra các quyết sách quan trọng, cô chỉ cần đem phân loại các loại báo cáo rõ ràng rồi báo lại cho Mạnh Tư Thành là được.

Mà trong phương diện quan hệ giữa người với người thì sao, Tô Hồng Tụ cũng có bước đột phá to lớn. Trước kia cô cảm thấy quản lý của các phòng đều cao cao tại thượng, hôm nay xem ra cũng chỉ là người bình thường thôi. Vì vậy dần dần cô ít đi tâm trạng lo lắng và khấn trương trước kia, từ từ trở nên bình tĩnh thông dong.

Mạnh Tư Thành rất hài lòng trước những thay đổi của Tô Hồng Tụ, anh cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô giống như càng ngày càng gần.

Thật ra văn phòng luật bên kia cực kì bận rộn, nhưng anh vẫn cố gắng mỗi tuần rút ra thời gian để đến công ty DMC, thậm chí có thời điểm anh còn đem công việc của văn phòng luật mang đến bên này làm.

Anh bảo người ta sắp xếp thêm một cái bàn ở trong phòng làm việc của anh, để cho Tô Hồng Tụ ngồi làm việc ở đó. Vì vậy mỗi lần anh ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính trên bàn làm việc, vừa đúng có thể nhìn thấy Tô Hồng Tụ chăm chỉ cúi đầu đang thay anh viết tài liệu gì đó, hoặc là đang đọc báo cáo hay họp đồng.

Lúc đó, trong lòng anh luôn có một loại cảm giác ảm áp khó nói, giống như trở lại rất nhiều năm trước, thỉnh thoảng anh từ bài thi của mình ngẩng đầu lên, là có thể thấy bộ dạng của Tô Hồng Tụ đang chăm chỉ học tập.

Mặc dù Tô Hồng Tụ là một người nghiêm túc, nhưng ánh mắt của Mạnh Tư Thành nhìn cô chằm chằm thật lâu, rõ ràng đến mức người chậm lụt như Tô Hồng Tụ giống như cảm thấy cái gì, nên nhìn lại hướng Mạnh Tư Thành.

Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành đang nhìn cô, nên nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì không? Mạnh tổng giám đốc."

Lần đầu tiên Mạnh Tư Thành ở trước mặt Tô Hồng Tụ cảm thấy lúng túng và luống cuống, anh vừa ho nhẹ vừa nói: "Không có việc gì, sắp tan việc, tôi muốn đưa cô về nhà thôi."

Tô Hồng Tụ khẽ gật đầu một cái. Chỉ cần Mạnh Tư Thành đến DMC bên này, anh sẽ đưa cô về nhà sau khi tan việc. Mặc dù cô cảm thấy rất không ổn nhưng người luôn không có quyền lên tiếng và quyền phản bác đã thành thói quen nên cô không có ý kiến.

Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn Tô Hồng Tụ tâm trạng anh hơi do dự, nhân dịp hỏi: "Được không?"

Đĩ nhiên không sao, cho nên Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

==Mạnh Tư Thành rất hài lòng, tắt máy tính, sau đó hạ lệnh nói: "Đi thôi, tan việc rồi."

Tô Hồng Tụ không hiểu "A" một tiếng nói: "Nhưng bây giờ chưa đến thời gian tan việc mà, tôi còn chưa làm xong việc." Hiện tại mới năm giờ, mà Tô Hồng Tụ còn muốn xem thêm một bản báo cáo nữa. Những báo cáo kia, đều là bạn học Mạnh Tư Thành muốn xem.

Nhưng Mạnh Tư Thành dĩ nhiên không cho phép cô nghi ngờ anh, dứt khoát nói: "Tan việc." Nói xong, đem laptop đóng lại, bỏ vào túi xách của anh.

Tô Hồng Tụ là thư ký, để xứng chức thư ký có phải hay không điều đầu tiên là phải nghe theo lời nói của Tổng giám đốc? Cho nên cô cũng không kiên trì, vội vàng thu thập bản làm việc rồi đi theo Mạnh Tư Thành đi ra ngoài. Dù sao ngày mai Mạnh Tư Thành không nhất định sẽ đến đây, lúc đó cô tăng

ca làm việc cũng giống nhau.

Trong xe âm nhạc vẫn nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Mạnh Tư Thành nghiêm túc lái xe, Tô Hồng Tụ ngồi ở vị trí bên cạnh anh.

Đang đi, trong túi của Tô Hồng Tụ vang lên tiếng nhạc. Tô Hồng Tụ vội vàng mở túi xách ra, là mẹ cô gọi. Vừa nghe máy mẹ cô nói đã nhờ di nào đó giới thiệu đối tượng cho Tô Hồng Tụ, người kia cũng làm việc ở thành phố S, nhà cũng khá giả, ngoại hình không tồi, bà muốn Tô Hồng Tụ có thời gian thì liên lạc một chút với người ta.

Tò Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy rất lúng túng, gờ tay lên che lấy điện thoại di động, trộm nhìn Mạnh Tư Thành một chút, chỉ thấy anh vẫn đang chuyên tâm lái xe, hình như cũng không chú ý tới cô.

Tô Hồng Tụ vội vàng nhỏ giọng nói với điện thoại di động: "Mẹ à, hiện tại con đang bận, khi nào con về đến nhà thì nói sau nhé, bái bai." Nói xong vội vàng cúp điện thoại.

Không biết vì sao, Tô Hồng Tụ cảm thấy để cho Mạnh Tư Thành nghe được chuyện cô vội vã đi xem mắt thì rất lúng túng, nhưng cô nhìn dáng vẻ của Mạnh Tư Thành, hình như không nghe được chuyện này. Thật may mặc dù điện thoại di động của cô đã là đồ cổ nhưng hiệu quả cách âm thế nhưng không tệ!

Mạnh Tư Thành thực sự không nghe được giọng nói của đầu kia điện thoại, nhưng anh nghe được lời nói của Tô Hồng Tụ, bèn hỏi: "Là mẹ cô gọi à?"

Tô Hồng Tụ cười nói: "Đúng vậy a."

Mạnh Tư Thành gạt đầu, lại tiếp tục hỏi: "Mẹ cô nói chuyện gì vậy?" Để cho cô vội vàng cúp điện thoại, hơn nữa giống như đang đi làm trộm vậy.

Tô Hồng Tụ cúp điện thoại, cẩn thận đem điện thoại đồ cổ cất vào túi, lúc này mới trả lời nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ dặn dò chú ý an toàn về nhà sớm thôi." Tô Hồng Tụ không muốn nhắc tới chuyện đi xem mắt ở trước mặt của Mạnh Tư Thành, cho nên liền nói dối lấp liếm cho qua, giọng nói cũng có chút lo lắng.

Manh Tư Thành lại không chú ý tới giọng nói hơi không tự nhiên của Tô Hồng Tụ, anh bị một chuyện khác hấp dẫn đi lực chú ý nên hỏi: "Cái điện thoại này của cô thoát nhìn rất cũ rồi, mua từ lúc nào vậy?"

Tô Hồng Tụ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Lúc tôi tốt nghiệp đại học."

Tô Hồng Tụ tốt nghiệp từ bảy năm trước, cho nên cái điện thoại di động này đi theo cô bảy năm rồi ???

Manh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tu đem chiếc điện thoại di động đã loang lổ bỏ vào túi xách, không nói gì, quay đầu tiếp tục lái xe.

XOX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-OX-00XO

Ngày thứ hai, Tô Hồng Tụ phát hiện trên bàn làm việc của cô nhiều hơn một chiếc điện thoại iphone hoàn toàn mới.

Điều này khiến cô rất ngạc nhiên, cô nghi ngờ hỏi người đã hai ngày liên tiếp đến đây đi làm : "Đây là cái gì?"

Mạnh Tư Thành đang thảo luận với Quách Tứ về vụ án mới nhận trên ở msn, nghe được câu hỏi của cô đầu cũng không ngẩng lên anh chỉ nói: "Điện thoại mới của cô."

"Tôi sao?" Tô Hồng Tu hoàn toàn kinh ngạc hỏi lại.

"Đúng vậy, xét thấy thư ký của tôi vất vả và bận rộn với công việc và lại thường xuyên cần liên lạc với tôi, cho nên tôi nghĩ thư ký của tôi nên trang bị một công cụ truyền tin hoàn toàn mới." Mạnh Tư Thành vừa gõ bàn phím, không ngừng đầu lên vừa giải thích một hồi, anh nói xong Tô Hồng Tụ vẫn tiếp tục á khẩu không trả lời được.

"Nhưng. . . . ." Tô Hồng Tu cảm thấy có cái gì không đúng.

"Nhưng mà cái gì?" Mạnh Tư Thành không đợi cô nói tiếp, lập tức hỏi ngược lại.

"Nhưng tôi không biết dùng . . . ." điện thoại Tô Hồng Tụ dùng trước kia là loại điện thoại có chức năng đơn giản nhất, iphone cô chỉ nhìn người khác cầm qua, còn cô chưa từng có dùng qua.

Manh Tư Thành trong lúc cấp bách cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, cười nhạt nói: "Cô có thể học dùng, bên trong có sách hướng dẫn."

Nói xong anh tiếp tục cúi đầu bận rộn, mở ra một văn bản khác xem xét, vừa nhìn vừa nói: "Cái điện thoại di động cổ kia cũng sắp hỏng rồi. Ngược lại, cái điện thoại di động này trong mỗi tháng sẽ tự động được nạp vào hai trăm đồng, là phúc lợi của công ty."

"À? Như vậy sao được?" Tô Hồng Tu nhất thời cảm giác cô giống như được chiếm tiên nghi rất lớn.

Mạnh Tư Thành nhân nhạ nói: "Chẳng lẽ thư ký không cần gọi điện thoại để báo cáo cho Tổng giám đốc là tôi sao? Chẳng lẽ làm một thư ký vạn nhất gặp phải tình huống khẩn cấp, vào buổi tối hoặc Chủ nhật cô không cần dùng di động để gọi sao? Nhớ, đây không chỉ là phúc lợi, mà còn là một loại

trách nhiệm."

Mạnh Tư Thành giọng nói nhẹ nhàng, lại mang đạo lý nặng ngàn cân, anh nói xong Tô Hồng Tụ không lời nào để nói, Tô Hồng Tụ cảm giác nếu cô không nhận cái điện thoại di động này quả thực là không tận tâm không xứng trách nhiệm của một người thư ký!

Cho nên Tô Hồng Tụ chỉ có thể thử dò xét cầm lên chiếc điện thoại di động nặng trĩu mang theo hơi thở mới, sau đó mở ra sách hướng dẫn thăm dò các chức năng của nó.

Mạnh Tư Thành giương mắt thấy Tô Hồng Tụ mở ra chiếc điện thoại di động kia, tay anh đang cầm con chuột kê ngừng, giống như lo lắng nói: "Số di động của tôi, đã được lưu vào rồi."

Hơn nữa, anh còn đặt mình ở vị trí người liên lạc quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chuông điện thoại reo, Tô Hồng Tụ luống cuống tay chân nghe điện thoại. Cô vẫn không bỏ chiếc điện thoại di động cũ, chỉ có tính năng dùng bàn phím. Mà di động mới là màn hình cảm ứng, cô dùng chưa quen.

Điện thoại gọi đến là một dãy số quen thuộc, điện thoại nhà. Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, nhấn nút không nghe, sau đó nhanh chóng gọi lại.

Đầu kia bắt máy, Tô Hồng Tụ vội nói: "Mẹ à, là con!" Bình thường vì có thể giúp mẹ cô tiết kiệm tiền, cô luôn cúp điện thoại rồi gọi lại. Nhưng lần này dùng không phải điện thoại của cô mà là điện thoại của công ty, nên Tô Hồng Tụ hơi lo lắng.

Bên kia mẹ cô nghi ngờ bắt máy nghe số điện thoại lạ đang gọi đến, lại nghe được giọng nói của con gái bên kia đầu điện thoại, vội hỏi: "Hong Tụ, có chuyện gì vậy, sao con lại dùng số điện thoại khác?"

Hồng Tụ gấp gáp giải thích với mẹ cô chuyện chiếc điện thoại di động công ty cấp cho, nhưng theo bản năng cô vẫn giấu diếm chuyện mình làm thư ký, cũng không nói đang làm việc cho Mạnh Tư Thành.

Mẹ cô nghe xong tất nhiên rất vui mừng, nói công ty này không tệ. Lời kế tiếp dĩ nhiên là dặn dò Tô Hồng Tụ phải chăm chỉ nỗ lực làm việc, không làm cho người ta thất vọng.

Những lời này Tô Hồng Tụ đã nghe nhiều đến nỗi lỗ tai sinh kén rồi, cô vội nói sang chuyện khác: "Mẹ, trước tiên nói con biết người mà bạn mẹ định giới thiệu cho con thế nào đi?" Tô Hồng Tụ thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài lên người khác.

Lúc này mẹ Tô mới nhớ tới chuyện xem mặt, vội nói: "Mẹ đã nhìn qua cậu ta rồi, nhìn không tệ, bộ dạng đàng hoàng. Cha mẹ cậu ta nhận thầu xây dựng một số công trình, hoàn cảnh gia đình rất tốt, nếu con được gả vào nhà đó cũng không cần phải chịu khổ nữa."

Tô Hồng Tụ nghe vậy hơi xấu hổ nói: "Xem mẹ nói này, chuyện chưa đâu vào đâu, mẹ đã nói đến chuyện cưới xin rồi! Lại nói, người ta lập gia đình cũng không thể chỉ vì cuộc sống vật chất à!"

Mẹ Tô đã cầu nhàu vô số lần về chuyện này với con gái rồi, cũng biết kế tiếp con gái bà muốn nói gì, vì vậy liền nói: "Hong Tụ à, hiện tại đừng nghĩ trước nhiều quá, trước tiên con cứ liên lạc với người ta, xem một chút tính cách người này như thế nào đi! Nếu thích hợp, đừng ngại liên tục quen một thời gian xem sao!"

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi, vậy làm sao con liên lạc được với anh ta?"

Mẹ Tô vừa nghe con gái không có ý phản đối, vội vàng cầm lấy một tờ giấy, đọc lên số điện thoại của đối phương, cuối cùng còn dặn dò nói: "Người làm môi cũng nói cho người ta số điện thoại của con rồi, con cứ đợi một chút, để đối phương liên lạc với con, ngàn vạn lần không được chủ động liên lạc trước!"

Trong lòng Tô Hồng Tụ nghĩ con gái mẹ từ bao giờ là loại chủ động tích cực làm quen trước với người ta đâu, vì vậy cô liền tiếp đồng ý với dặn dò của mẹ cô.

Sau đó Tô Hồng Tụ hỏi thăm tình trạng sức khỏe của mẹ cô, lại thông báo một chút tình hình gần đây của cô như gần đây công việc không bận lắm, rất thuận lợi, quan hệ đồng nghiệp rất tốt ....

Cuộc điện thoại này gọi thật lâu, cuối cùng sau khi mẹ cô dặn dò một hồi cô mới cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ vuốt ve chiếc điện thoại di động mới tinh, suy nghĩ một chút rồi đem số điện thoại mẹ cô vừa cho lưu vào điện thoại di động, lúc lưu số cô mới chợt nhớ tới quên hỏi tên tuổi của đối phương. Suy nghĩ một chút cô lưu vào tên là: người vô danh.

Lưu xong số điện thoại của người vô danh, cô ngẫu nhiên lật tới số điện thoại của Mạnh Tư Thành.

Điện thoại di động mới, nên còn chưa kịp lưu số điện thoại của nhiều người, trong danh bạ tên Mạnh Tư Thành được đánh thật to không ngờ để ở mục người quan trọng.

Tô Hồng Tụ vươn tay vuốt ve cẩn thận qua mấy chữ cái kia, không biết làm sao lại nhớ đến bộ dạng đang làm việc của anh lúc ban ngày.

Mặc dù cô cực kì nghiêm túc khi đang làm việc, nhưng thỉnh thoảng một môi cũng sẽ ngẩng đầu lên nhìn anh mấy lần.

Anh luôn một tay nắm con chuột, khẽ nhúc nhậy lại nghiêm túc nhìn màn hình máy tính. Lông mày của anh rất đậm, đôi mắt sâu khiến người nhìn không hiểu anh đang nghĩ gì.

Tô Hồng Tụ cảm thấy, bộ dạng anh nghiêm túc làm việc vô cùng. . . . . có sức hút, mà khi anh ngẩng đầu nhìn cô, loại ánh mắt, rõ ràng hờ hững, nhưng lại khiến cô cảm thấy nóng bỏng.

Đúng vậy, nóng bỏng, còn có sức hút. . . . . đôi mắt của Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng nhắm lại.

Thật ra, cô không nên nghĩ những thứ này.

Anh và cô, khác nhau một trời một vực, tuyệt đối không có khả năng. Tô Hồng Tụ tự nói với mình ở trong lòng như vậy.

XXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOX

Ngày thứ hai người được giới thiệu gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ, điện thoại gọi đến lúc Tô Hồng Tụ đang một mình chiến đấu hăng hái ở trong phòng làm việc.

Tô Hồng Tụ có chút lúng túng, không biết nên nói gì với đối phương, nhưng bộ dạng của đối phương cũng rất tự nhiên, trước tiên tự giới thiệu bản thân, sau đó hỏi lúc nào thì Tô Hồng Tụ rảnh, thì hẹn gặp mặt thôi.

Tô Hồng Tụ đi xem mắt cũng không phải lần đầu tiên, nghe hỏi như vậy liền mau nói cô gần đây có thời gian, căn bản cũng không bận lắm.

Người kia vừa nghe, nói thẳng, nếu không liền tối nay luôn, hai người gặp mặt, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút cũng không có chuyện gì, liền đồng ý, hai bên hỏi thăm địa điểm của đối phương, cuối cùng chọn một địa điểm đều không quá xa so với hai người.

Tô Hồng Tụ sau khi cúp máy, chợt nhớ tới, vừa rồi người đàn ông kia một phen tự giới thiệu bản thân, lại không có nói tên họ của anh ta, vì vậy người vô danh chỉ có thể tiếp tục là người vô danh thôi.

Đang lúc cô chuẩn bị tiếp tục chăm chỉ làm việc thì điện thoại lại vang lên, là Mạnh Tư Thành gọi. Tô Hồng Tụ vội vàng nghe máy, lại nghe được giọng nói hơi bất mãn của Mạnh Tư Thành: "Tôi vừa rồi gọi cho cô rất nhiều lần nhưng máy điện thoại đều bận, có chuyện gì xảy ra à?"

Nhất thời Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi xấu hổ, cô thế mà lại lợi dụng điện thoại của công ty để nói chuyện riêng, hơn nữa còn ảnh hưởng điện thoại của người lãnh đạo trực tiếp gọi cho cô?

Cô mau nói: "Thật xin lỗi, mới vừa rồi là điện thoại của gia đình, thời gian nói hơi lâu."

Bên kia Mạnh Tư Thành hơi dừng lại, hỏi: "Là điện thoại nhà à?"

Tô Hồng Tụ gật đầu liên tục, càng thêm ngượng ngùng nói: "Vâng, thật xin lỗi, tôi. . . ." Cô lấy đồ công dụng làm việc riêng, cô vô cùng xấu hổ.

Ai ngờ Mạnh Tư Thành không đợi cô nói xong, trực tiếp hỏi: "Mẹ cô không có việc gì chứ?"

Tô Hồng Tụ có chút kỳ quái hỏi lại: "Mẹ tôi? Không có việc gì. "

Bên đầu điện thoại kia Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng "À" một tiếng, lúc này mới nói: "Tốt, không có việc gì thì tốt. Thật ra tôi cũng không có gì chuyện quan trọng, chính là ——" anh hơi dừng lại nói tiếp: "Chính là nói trước với cô, ngày mai tôi đến công ty."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Vâng, tôi biết rồi."

Mạnh Tư Thành giống như rất vội, sau khi nói xong câu ngày mai gặp, liền cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ cúp điện thoại xong sau một lúc lâu, mới phản ứng được, cô nói cuộc điện thoại lúc này là điện thoại nhà, khiến Mạnh Tư Thành hiểu lầm là do mẹ cô gọi đến ? điện thoại nhà, thật ra có ý là. . . . . cuộc điện thoại có liên quan đến chuyện của người trong nhà, dĩ nhiên cũng bao gồm điện thoại của người được người trong nhà giới thiệu xem mắt.

Nhưng, Tô Hồng Tụ nuốt nước miếng nghĩ, nếu Mạnh Tư Thành đã hiểu lầm, vậy cũng không nên nói ra chuyện này.

Dù sao, chuyện xem mắt, cô còn chưa không biết xấu hổ mà quang minh chính đại (thẳng thắn) nói cho người khác biết , đặc biệt là Mạnh Tư Thành.

XXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOX

Buổi tối, Tô Hồng Tụ đến chỗ đã hẹn gặp người vô danh.

Vóc dáng của người vô danh không lùn, da ngăm đen, nhìn rất đàng hoàng. Người vô danh nhìn thấy Tô Hồng Tụ, mỉm cười lễ phép, nói mấy câu, rồi dẫn cô đi đến một nhà hàng coi như sạch sẽ.

Trong bữa ăn hai bên coi như nói chuyện với nhau cũng vui vẻ, chủ yếu là người vô danh nói. Người vô danh làm việc tại một công ty bảo hiểm ở thành phố S, có lẽ vì vậy luyện được bản lĩnh biết ăn nói.

Tô Hồng Tụ vốn ít nói, hướng chỉ còn đối mặt với một người xa lạ, vì vậy chỉ im lặng nghe anh ta nói.

Người vô danh nói nửa ngày, khát nước, nâng ly trà lên uống, hỏi Tô Hồng Tụ: "Còn cô thì sao, cô nói một chút về bản thân đi!"

Tô Hồng Tụ cảm giác cô không có gì để nói, nhưng nếu đã bị hỏi tới, chỉ có thể máy móc nói cô làm việc ở đâu, nhà trọ ở chỗ nào ....

Người vô danh gật đầu liên tục, còn thỉnh thoảng hỏi mấy câu, nghe được chỗ Tô Hồng Tụ đang làm việc còn khen nói: "Tiền thuê chỗ đó rất đắt, công ty của cô, chắc quy mô cũng không nhỏ!"

Tô Hồng Tụ mỉm cười, không biết nói cái gì cho phải, nên không nói gì.

Ăn cơm tối xong, sau khi người vô danh tính tiền, hai người cùng đi ra khỏi nhà hàng, bên ngoài trời đã tối.

Người vô danh đề nghị nói: "Để tôi đưa cô về nhà thôi."

Tô Hồng Tụ vội nói: "Không cần đâu, chỗ này cách chỗ tôi ở cũng không xa."

Người vô danh kiên trì nói: "Nhất định tôi phải đưa cô về nhà! Đã muộn thế này rồi, con gái đi một mình không an toàn, tại sao tôi có thể để một mình cô trở về đây."

Tô Hồng Tụ thấy anh ta kiên trì, cũng không tiện từ chối nữa, đành ngậm cho phép.

Chỗ này cách chỗ ở của Tô Hồng Tụ chỉ mấy trạm xe, hai người lên xe buýt, người vô danh kiên trì mua vé cho hai người.

Sau khi xuống xe, người vô danh lại kiên trì muốn đưa Tô Hồng Tụ về tận nhà, nói là: làm việc phải đến nơi đến chốn.

Tô Hồng Tụ cự tuyệt, ai biết người vô danh nói thẳng: "Không biết cô nghĩ thế nào, nhưng tôi cảm thấy cô thật tốt. Nếu như cô không có ý kiến, tôi cũng vậy không có ý kiến."

Lời này nói ra lập tức đem Tô Hồng Tụ sửng sốt tại chỗ.

Người vô danh nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Con người của tôi nói chuyện tương đối thẳng thắn, cô đừng để ý. Nếu không trở về cô hãy suy nghĩ một chút, nếu thấy thích hợp, chúng ta cứ tiếp tục gặp gỡ, nếu như không thích hợp, cô cứ nói thẳng, chúng ta vẫn còn là đồng hương."

Anh ta đã nói như vậy, Tô Hồng Tụ chỉ có thể cúi đầu gật đầu một cái.

Vì vậy người vô danh tiếp tục kiên trì muốn đưa Tô Hồng Tụ đến dưới nhà, lần này Tô Hồng Tụ không cự tuyệt nữa.

Khi Tô Hồng Tụ đi tới dưới khu nhà, đi vào cầu thang hẹp thì cô quay đầu lại. Cô nhìn thấy người vô danh vẫn đứng ở nơi đó, nhìn thấy cô quay đầu lại liền hướng cô mỉm cười.

Tô Hồng Tụ lập tức nhớ tới một buổi tối, Mạnh Tư Thành đưa cô về nhà, đang lúc cô đi vào cầu thang thì Mạnh Tư Thành chợt gọi tên của cô.

Khi đó, Mạnh Tư Thành đang suy nghĩ gì?

Tô Hồng Tụ máy móc mỉm cười lại với người vô danh, rồi đi lên tầng.

Trở lại trong nhà, điện thoại di động liền vang lên, cầm lên vừa nhìn, là Mạnh Tư Thành.

Nhấn nút nghe, liền nghe được giọng nói hồ hởi của Mạnh Tư Thành: "Ngủ chưa?"

Tô Hồng Tụ vợ nói: "Vẫn chưa." Thật ra mới từ bên ngoài trở về.

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, giống như giải thích nói: "Vốn nghĩ gọi điện thoại cho cô sớm hơn, nhưng vừa rồi có việc gấp. Hiện tại mới gọi được cho cô, không biết cô đã ngủ hay chưa."

Tô Hồng Tụ nói: "Không sao, tôi còn chưa ngủ."

Bên kia Mạnh Tư Thành nói: "Vậy thì tốt."

Sau đó, trong điện thoại hai người rơi vào trầm mặc, Tô Hồng Tụ cảm giác giống như cô có thể nghe được tiếng hít thở như có như không của Mạnh Tư Thành ở bên kia điện thoại.

Cũng chính lúc này, cô lại nhớ đến ngày đó anh lặng lẽ đứng dưới khu nhà của cô, trong đầu không khổng chế được tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

Tô Hồng Tụ nghĩ đến lời nói của người vô danh tối nay, cô từ lúc sinh ra lần đầu tiên lấy dũng khí, hít một hơi thật sâu hỏi: "Mạnh Tư Thành, tôi có chuyện muốn hỏi."

Mạnh Tư Thành nghe được cô nói chuyện, vợ nói: "Ừ, cô hỏi đi."

Tô Hồng Tụ do dự một chút, lúc này giống như rất trịnh trọng mở miệng: "Mạnh Tư Thành, anh rất chiều cô giúp đỡ tôi, tôi rất cảm kích. Nhưng tại sao?"

Nói xong, cô đột nhiên cảm thấy cô nói thế đã rõ ràng chưa nhỉ? lại vội vàng bổ sung: "Anh có phải hay không là thương hại tôi?"

Bên kia Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, trầm mặc thật lâu.

Tô Hồng Tụ chỉ nghe được bên đầu điện thoại kia tiếng thở dốc giống như không ổn. . . . . Có chút nặng.

Tô Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy không thở nổi, giống như cô đang ngừng lại tất cả hô hấp để chờ đáp án của anh.

Qua thật lâu, cô mới nghe được giọng nói của Mạnh Tư Thành, nhàn nhạt, giống như không để ý nói: "Cô suy nghĩ nhiều rồi. Chúng ta sớm đã quen biết, không phải sao? Mặc dù trước kia không tiếp xúc nhiều, nhưng cũng coi như là bạn học nhiều năm. Chẳng lẽ tôi không nên chiều cô chăm sóc một chút cho cô sao?"

Tô Hồng Tụ nghe thế, tâm trạng từ từ trầm xuống.

Đây là tâm trạng gì? Là trút được gánh nặng, hay còn là không hiểu mất mát?

Tô Hồng Tụ không biết cô đang chờ đợi cái gì, cô không nên, cũng không cần thiết đi chờ đợi cái gì, không phải sao?

Mạnh Tư Thành không nghe được đáp lại của Tô Hồng Tụ, ở bên đầu điện thoại kia anh nhu hòa hỏi: "Sao vậy?"

Tô Hồng Tụ vợ trả lời: "Không có gì."

Mạnh Tư Thành nghe được giọng nói nhàn nhạt không nhanh của Tô Hồng Tụ, suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng an ủi nói: "Mọi việc không cần suy nghĩ nhiều quá, hiểu không?"

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Ừ."

Mạnh Tư Thành ở đầu kia điện thoại cười, nói: "Đã không còn sớm, ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm."

Hai người chúc nhau ngủ ngon, liền cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ cầm trong tay cái điện thoại mới tinh để sang một bên, tâm trạng có chút phờ phạc rồi đi rửa mặt.

Khi dòng nước lạnh leo chảy trên mặt cô, cô không khỏi tự hỏi, Tô Hồng Tụ à Tô Hồng Tụ, mày đang chờ đợi cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tác giả có lời muốn nói:

Về chuyện xem mắt, mấy ngày sau mẹ Tô gọi điện thoại cho cô hỏi qua chuyện này, Tô Hồng Tụ vẫn đang do dự. Vì vậy cô lại bị mẹ quở trách một hồi, ví dụ như "Con cũng lớn như vậy, còn do dự cái gì", hay "Mẹ đã lớn tuổi rồi, chỉ hy vọng con có thể tìm được một người đang hoàng có thể tin tưởng, con không thể để cho mẹ yên tâm một chút sao".

Tâm trạng của Tô Hồng Tụ ỉu xìu mà cúp điện thoại, nhớ tới những năm qua mẹ cô ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng cô, mà cô lại là người vô tích sự, không làm mẹ yên tâm ngược lại còn khắp nơi khiến mẹ lo lắng, chột trong lòng có một cổ chua xót xông tới.

Nói cái gì có yêu hay không, tình cảm hay không tình cảm, cái gọi là cảm giác, cái gọi là tình yêu, cũng chỉ là người có tiền ăn uống no đủ rồi mới theo đuổi tình thần thôi! Mà cô thì sao, tuổi một xấp đầy gái ế, về ngoài bình thường, trình độ học vấn thường thường, công việc cũng thường thường, trong nhà có mẹ già, ở trong thành phố này như lục bình phiêu bạt, như vậy cô có tư cách gì theo đuổi cái loại tình cảm hư vô mờ mịt đây?

Tuy nói kết hôn là chuyện lớn của đời người, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tìm một người cùng bạn hợp tác cùng nhau trải qua chuyện củi gạo dầu muối hàng ngày thôi. Mà những cái đó người vô danh, theo như lời mẹ nói, chính là một người thích hợp.

Tô Hồng Tụ cúi đầu, lặng lẽ mở ra danh bạ của điện thoại di động, thấy được ba chữ Mạnh Tư Thành được đặt ở vị trí quan trọng. Cô nhìn một lát ba chữ kia, cuối cùng kéo qua, tìm được số của người vô danh.

Có lẽ cô nên nghiêm túc tìm bạn trai rồi, tìm người có thể đi đến kết hôn, mà không phải giống như một đứa bé mong mỏi một thứ không phải của mình.

XXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOOXXOO

Hôm nay thứ hai, Mạnh Tư Thành lại đến DMC.

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu nhìn về phía Tô Hồng Tụ, phát hiện cô đang cúi đầu nhắn tin.

"Dùng đã quen chưa?" Mạnh Tư Thành lơ đãng hỏi.

Tô Hồng Tụ ngượng ngùng ngẩng đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi không nên đang giờ làm việc nhắn tin."

Mạnh Tư Thành nâng lên một chút ý cười nói: "Tô Hồng Tụ, vấn đề lớn nhất của cô đó là quá nghiêm túc, biết không?"

Tô Hồng Tụ cũng cười nói: "Thế sao, vậy tôi sẽ thay đổi, có được không?"

Ánh mắt Mạnh Tư Thành dịu dàng nhìn Tô Hồng Tụ, chỉ thấy cô cúi đầu ngượng ngùng cười, giống như hoa nở mùa xuân. Lúc ấy lòng anh dâng lên một cảm giác mềm mại, trong miệng nhẹ nhàng nói: "Không cần. Cô không cần vì bất luận người nào mà phải thay đổi bản thân." Trong giọng nói của anh hàm chứa một chút xiu chính anh cũng không biết đó là cứng chiều.

Tô Hồng Tụ cảm nhận được trong giọng nói của anh có dịu dàng cứng chiều, ngẩng đầu lên lại đón nhận ánh mắt của anh. Ánh mắt của anh —— giống như có chút nóng bỏng.

Gương mặt của cô chột nóng lên, giống như hô hấp cũng khó khăn, tay cô đang nhắn tin cũng ngừng lại, lại cúi đầu không biết nói gì cho phải.

Mà Mạnh Tư Thành cũng không biết xảy ra chuyện gì, anh ngừng công việc trong tay, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn cô, điều này làm cho Tô Hồng Tụ càng thêm không biết làm sao.

Thời gian ở nơi này như dừng lại, không khí cũng ngưng lại. Tô Hồng Tụ cảm thấy phòng làm việc vốn rộng rãi giống như bị thu hẹp lại.

Đang lúc cô không biết làm sao thì điện thoại của cô để trên bàn làm việc rung lên.

Mạnh tư thành ho một tiếng, dời mắt trở lại màn hình máy tính của anh, nhàn nhạt nói: "Cô có tin nhắn."

Tô Hồng Tụ giật mình, vội vàng cầm điện thoại di động lên mở ra, có hai tin nhắn chưa đọc, là người vô danh.

"Tôi nay có rảnh không, tan việc cùng nhau ăn cơm? :)"

"Tại sao không nhắn lại? Công việc quá bận rộn?"

Tô Hồng Tụ đọc xong, lại để điện thoại di động ở một bên, tiếp tục cúi đầu chăm chỉ làm việc.

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu nhìn cô rồi hỏi: "Có tin nhắn sao không nhắn lại?"

Tô Hồng Tụ nấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Không phải tin nhắn quan trọng lắm."

Tại sao phải nói dối? Tại sao không nói cho anh biết chuyện cô đi xem mắt? Tại sao không cách nào ở trước mặt anh nhắn tin cho đối tượng đang hẹn hò đây?

Tô Hồng Tụ không giải thích được những câu hỏi này, trong lòng cô rối loạn, liền quyết định ứng phó lung tung.

Mạnh Tư Thành không nghi ngờ gì, trong lòng của anh cái người có chút vụng về Tô Hồng Tụ này còn không có học được nói dối đâu. Vì vậy anh gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Tốt, vậy thì tiếp tục công việc thôi."

Tô Hồng Tụ gật đầu, tiếp tục công việc. Nhưng cô phát hiện cô không thể tập trung như bình thường, luôn suy nghĩ lung tung, thật là tâm loạn như ma.

Thật vất vả đến năm giờ, đây là giờ tan việc của Mạnh Tư Thành. Làm việc cùng Mạnh Tư Thành, tất nhiên cũng là lúc Tô Hồng Tụ tan việc.

Mạnh Tư Thành thu dọn đồ đạc cầm lên cái chìa khóa, Tô Hồng Tụ cũng từ từ thu dọn đồ đạc.

Theo như lệ thường, anh sẽ đưa cô về nhà. Nhưng tối nay. . . . . không phải cô nên đi gặp người vô danh sao?

Người vô danh cũng gửi nhiều tin nhắn rồi, cô còn chưa trả lời lại.

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ có chút mắt hờn mắt vía, nhíu mày hỏi: "Sao vậy, có chỗ không thoải mái? Hôm nay hình như tinh thần của cô không tốt lắm."

Tô Hồng Tụ nghe vậy vội vàng lắc đầu.

Mạnh Tư Thành đang muốn nói gì, lúc này chuông điện thoại của Tô Hồng Tụ vang lên.

Tô Hồng Tụ vừa nhìn, người gọi đến chính là người vô danh, cô nhìn trộm Mạnh Tư Thành, không biết nên nhận hay không nhận.

Nếu nhận điện thoại, cô cảm thấy cực kì lúng túng.

Đúng vậy, là lúng túng, Tô Hồng Tụ lo lắng tìm cho mình một lý do, để cho một người tài giỏi như Mạnh Tư Thành biết chuyện một người gần như gái ế là cô muốn đi xem mắt, thì thật quá mức xấu hổ.

Không nhận điện thoại, thì thật không có lễ phép.

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ đang không biết làm sao, lơ đãng hỏi: "Có chuyện gì vậy, sao không nhận điện thoại?"

Tô Hồng Tụ hoảng hốt, vội vàng nhận điện thoại, bước nhanh đi tới bên ngoài phòng làm việc.

Bên kia người vô danh bất đắc dĩ hỏi: "Sao không trả lời tin nhắn vậy?"

Tô Hồng Tụ luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, buổi chiều hôm nay tôi rất bận, không có cả thời gian đọc tin nhắn."

Người vô danh nghe nói như thế, thờ phào nhẹ nhõm, thử dò xét hỏi: "Vậy buổi tối cô có thời gian không? Cùng nhau đi ăn cơm." Nói xong lại bổ sung: "Nếu không có thời gian, thì để hôm khác vậy."

Giọng nói của người vô danh hơi buồn rầu, xem ra hôm nay không có hi vọng gặp được Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhớ tới quyết tâm của cô tối hôm qua, lại nhìn bên trong phòng làm việc, nhỏ giọng nói: "Vậy thì tối nay gặp."

Người vô danh vừa nghe mừng rỡ nói: "Tốt, vậy thì chỗ cũ đi! Không gặp không về."

Tô Hồng Tụ cúp điện thoại trở lại phòng làm việc, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Mạnh Tư Thành, khiến cô càng thêm lúng túng.

Cô cố lấy dũng khí nói: "Mạnh tổng, tối nay tôi có việc, không làm phiền anh đưa tôi về."

Mạnh Tư Thành không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu một cái, sắc mặt có chút tối tăm, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn anh một cái, không biết giải thích như thế nào. Nhưng cũng tựa như không có cái gì cần giải thích? Dù sao cô không hiểu bản thân tại sao có chút áy náy, cũng không hiểu tại sao sắc mặt anh có chút khó coi.

Mạnh Tư Thành từ tốn nói: "Đi thôi, cùng nhau đi xuống đi."

Vì vậy sắc mặt của Mạnh Tư Thành không thay đổi bước đi đằng trước, ở phía sau Tô Hồng Tụ đuổi sát theo.

Công ty DMC chính thức tan việc là năm giờ rưỡi, lúc này phần lớn nhân viên công ty vẫn đang mong đợi năm giờ rưỡi đến. Vì vậy dọc theo đường đi tự nhiên gặp mặt nhân viên công ty, mọi người nhìn thấy hai người lúc này đã không còn kinh ngạc, chỉ có bất đắc dĩ, ghen tỵ và không hiểu.

Đi qua quầy lễ tân, nhân viên lễ tân đưa mắt nhìn hai người họ đi ra cửa kính, rồi nhìn bọn họ đi vào thang máy, không khỏi ở trong lòng tự hỏi: Mình có

điểm nào không bằng Tô Hồng Tụ chứ ? !

Trong thang máy, bởi vì giờ tan việc chưa đến, nên chỉ có anh và cô.

Không gian bịt kín, chỉ có hai người đều im lặng. Giống như trở lại thời điểm bọn họ vô tình gặp lại trong thang máy.

Mạnh Tư Thành chợt phá vỡ trầm mặc nói: "Cô có tin nhắn và điện thoại gọi đến cũng không ít nha." Giọng nói của anh như cũ rất nhẹ rất nhạt, nghe không ra hàm ý bên trong.

Những lời này nói ra, ngược lại chọc trúng chỗ Tô Hồng Tụ vẫn áy náy.

Cô vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn một chút sắc mặt của Mạnh Tư Thành, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, tôi, tôi không nên dùng điện thoại công ty vào việc riêng."

Mạnh Tư Thành nghe vậy, quay đầu đưa mắt nhìn Tô Hồng Tụ một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi: "Cô cảm thấy tôi sẽ để ý vấn đề này sao?"

Tô Hồng Tụ hơi khó xử nói: "Tôi cũng không biết anh có để ý hay không, chẳng qua tôi cảm thấy làm như vậy không tốt lắm!"

Mạnh Tư Thành nhìn chằm chằm cái đầu đang cúi xuống thật thấp, nhìn mái tóc mềm mại của cô, chợt cười nói: "Cô. . . . . Cô chỉ vì loại sự tình như vậy mà lo lắng sao?" Trong giọng nói của anh, mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Tô Hồng Tụ ngượng ngùng mà cười nhẹ. Thật ra cô có chút để ý vấn đề này, nhưng tại sao nghe Mạnh Tư Thành nói, giống như căn bản không phải chuyện gì cần để ý chứ?

Cô mím môi mỉm cười, giải thích nói: "Tôi luôn cảm thấy như vậy là không tốt nha, tôi phát hiện người khác không được tặng điện thoại di động, chỉ có tôi được, như vậy sẽ bị người khác nói ra nói vào."

Mạnh Tư Thành giương nhẹ mày kiếm, nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ nở nụ cười, biết rõ còn hỏi: "A, sẽ nói cái gì?"

Tô Hồng Tụ mặt hơi ửng đỏ, nói xấu có rất nhiều phiên bản, nhưng mỗi phiên bản đều có điểm giống nhau là quan hệ giữa cô và anh không đơn giản. Dĩ nhiên Tô Hồng Tụ ngượng ngùng sẽ không nói ra.

Cô hơi do dự, mới chậm rãi nói: "Người khác sẽ cảm thấy anh đối với tôi quan tâm quá mức, như vậy không tốt."

Mạnh Tư Thành không chấp nhận mà cười nói: "Quan tâm quá mức thì sao? Cô là bạn học cũ của tôi, tôi quan tâm cô một chút thì thế nào? Tôi chính là muốn chăm sóc cô, thì xảy ra chuyện gì sao? Nơi nào đến phiên bọn họ nói này nói nọ!"

Mặt của Tô Hồng Tụ càng đỏ hơn, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Người khác sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta. . . . ."

Nói xong mặt cô liền nóng lên, nhịp tim cũng tăng nhanh.

Cô không biết tại sao lại nói ra chuyện này, đây xem là thử dò xét sao? Trong lòng Tô Hồng Tụ hơi run rẩy.

Mạnh Tư Thành nghe được câu này, nụ cười dần dần thu lại.

Anh nhìn chiếc cổ trắng nõn của Tô Hồng Tụ khẽ ửng hồng, chợt cảm thấy một loại cảm giác hít thở không thông.

Anh đang vây xung quanh cô một cái lưới, một cái lưới vô hình.

Nhưng, hiện tại anh có nên buộc chặt cái lưới này lại không?

Anh nhìn Tô Hồng Tụ vẫn đang cúi thấp đầu, không khỏi hỏi bản thân, cái này có làm con mồi sợ hãi, không biết cô đã chuẩn bị xong chưa?

Qua một lúc lâu, Mạnh Tư Thành nghe được anh lấy một loại thái độ giống như không để ý, nhẹ nhàng nói: "Đó chẳng qua chỉ là mấy câu chuyện bát quái nhàm chán thôi, cô không cần để ý là được."

Tô Hồng Tụ nghe xong những lời này.

Những lời này khiến lòng cô như một khối băng.

Sau khi băng tan ra, thì là nước lạnh.

Lòng của cô cũng lạnh dần.

Tại sao vốn chính là cao không thể với, cô lại cố tình ôm lấy một tia hi vọng yếu ớt đây? Cô ở trong lòng âm thầm châm biếm bản thân.

Sau đó cô ngẩng đầu lên, cố mỉm cười, cười như không hề để ý chút nào.

Mạnh Tur Thành nhìn Tô Hồng Tụ mỉm cười, trong lòng có chút không ra vị gì. Nhưng anh tự nhủ, thật may là hiện tại không nói, nếu làm con mồi nhỏ sợ hãi, hiển nhiên cô còn chưa chuẩn bị xong.

Thang máy kêu đình một tiếng, đến tầng một, hai người đi ra thang máy.

Mạnh Tur Thành nhìn bên ngoài trời đã dần tối, nhân nhạ hỏi: "Trời đã hơi tối, cần tôi đưa cô đi không?" Anh biết Tô Hồng Tụ buổi tối có việc, nhưng không biết Tô Hồng Tụ có việc gì.

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không cần đâu, chỉ cách mấy trạm xe buýt thôi."

Mạnh Tur Thành gật đầu, rồi đi hướng chỗ xe của anh đậu.

Đi vài bước, anh do dự, quay đầu lại, nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Tô Hồng Tụ."

Tô Hồng Tụ quay đầu lại, nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong mắt hơi khó hiểu.

Mạnh Tur Thành nhẹ giọng "Khụ" một tiếng, lúc này mới hỏi: "Người nào vừa gọi điện thoại tới vậy?"

Sau khi nói xong, Mạnh Tur Thành đột nhiên cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, vội vàng bổ sung nói: "Hiện tại có rất nhiều tên lừa gạt, ở bên ngoài đều không an toàn. Cô buổi tối muộn đi ra ngoài, phải chú ý một chút."

Tô Hồng Tụ nhìn thấy đáng về ân cần của Mạnh Tur Thành, chợt cảm thấy một loại ấm áp trước nay chưa có.

Ở nơi thành thị xa lạ, chưa từng có người quan tâm với cô như vậy?

Cô mỉm cười nói: "Không sao đâu, người tối nay tôi gặp là biết gốc biết rễ." Là cháu trai của một di ở quê, có thể xem là biết gốc biết rễ nhỉ?

Mạnh Tur Thành không nghe được câu trả lời anh muốn nghe, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng "Nha" một tiếng.

Tô Hồng Tụ chợt muốn dứt khoát trực tiếp nói cho Mạnh Tur Thành chuyện cô đi xem mắt, nhưng lời đến khóe miệng thế nào cũng không nói ra được, đồng thời, chuyện này còn chưa chắc chắn, nói ra chẳng phải rất mất thể diện?

Huống chi, ở trước mặt Mạnh Tur Thành tài giỏi như vậy nói chuyện cô đi xem mắt, điều này làm cho cô cảm thấy khó mà mở miệng.

Anh ưu tú như vậy, cô thấy mình hèn mọn nhỏ bé đã lớn tuổi phải dựa vào trong nhà giới thiệu đi xem mắt, nên đồng tình như thế nào đây?

Vì vậy cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Một bạn học cùng đại học, gần đây đến thành phố S, nói muốn hợp mặt."

Mạnh Tur Thành đột nhiên cảm thấy lòng của anh đang treo ngược lên bây giờ mới rơi xuống.

Anh dịu dàng nhìn Tô Hồng Tụ, lần nữa xác nhận nói: "Thực sự không cần tôi đưa đi sao?."

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không cần không cần."

Mạnh Tur Thành cười nhẹ nói: "Tốt, vậy cô đi cẩn thận."

=====

Một lát sau, Mạnh Tur Thành lái xe ra bãi đậu xe thì thấy Tô Hồng Tụ quàng một chiếc khăn hồng đang lên một chiếc xe buýt.

Anh nghĩ tới bộ dạng Tô Hồng Tụ lắc đầu liên tục, bên môi tràn ra một nụ cười.

Tô Hồng Tụ, thật sự là một người rất dễ xấu hổ, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Thời gian gần đây của Tô Hồng Tụ xem ra trôi qua không tệ, ít nhất thoát nhìn là như vậy.

Cấp trên là bạn học ngày xưa, rất tin tưởng cô, các hạng mục công việc làm cũng thuận buồm xuôi gió. Mặt kinh tế có cải thiện rất lớn, tích góp được nhiều tiền hơn, tiền gửi về nhà cho mẹ cô cũng nhiều hơn. Quan trọng hơn, cô đang gấp gờ tìm hiểu một đối tượng.

Đối tượng này, chính là người vô danh, tên thật Tôn Kiến Nghiệp.

Tiếp xúc một thời gian ngắn, Tô Hồng Tụ phát hiện Tôn Kiến Nghiệp xem như là người thành thật. Bởi vì từng có qua một đoạn tình thất bại, cho nên đối với những cô gái xinh đẹp không thích lắm, ngược lại muốn tìm loại cô gái trung thực như Tô Hồng Tụ. Trung thực, đây là đánh giá của Tôn Kiến Nghiệp đối với Tô Hồng Tụ.

Tôn Kiến Nghiệp nói thế này: "Hiện tại tôi muốn tìm một người hiền lành làm vợ, hai người hòa hợp sống qua ngày."

Tô Hồng Tụ nghe vậy, tự hỏi bản thân, hiện tại cô không phải cũng muốn tìm một người đàn ông có thể tin tưởng để gả sao? Như vậy cô yên tâm, cũng làm cho mẹ cô yên tâm.

Cô ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy Tôn Kiến Nghiệp dùng ánh mắt chờ mong đang nhìn cô, trong lòng cô có chút mê mang. Tôn Kiến Nghiệp không tệ, nhưng cô lại không có cảm giác với anh ta.

Nói đến loại cảm giác này, đối với người chưa bao giờ trải qua tình yêu như Tô Hồng Tụ, xác thực có chút mong manh. Nhưng cũng bởi vì chưa trải qua, cho nên kỳ vọng loại cảm giác đó sao? Cho dù ở trong mắt người khác cô đã là một cô gái lớn tuổi, lại vẫn hi vọng gặp được một tình yêu oanh oanh liệt liệt thuộc về mình, một tình yêu khiến cô như thiêu thân lao vào lửa.

Lúc Tô Hồng Tụ đang thất thần, lại nghe đến Tôn Kiến Nghiệp nói: "Chúng ta đã gặp mặt mấy lần, cô cảm thấy tôi thế nào?"

Người Tô Hồng Tụ cứng đờ, nói không ra lời.

Tôn Kiến Nghiệp là người rất tốt, đang hoang có thể tin cậy, lấy điều kiện hiện tại của cô mà nói, chính xác là ứng viên tốt nhất. Nhưng, nhưng cô thật không hiểu bản thân đang ra sao nữa?

Tôn Kiến Nghiệp thấy Tô Hồng Tụ không nói lời nào, mỉm cười nói: "Không sao, đừng vội, cứ từ từ suy nghĩ."

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Cô cần phải bình tĩnh, từ từ làm rõ ràng suy nghĩ của mình.

=====

Mạnh Tư Thành phát hiện hai tuần gần đây Tô Hồng Tụ sau khi tan việc luôn có hẹn, khiến anh không có cơ hội đưa cô về nhà.

Mạnh Tư Thành muốn tranh thủ thời gian đi DMC mấy lần, làm rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, nhưng gần đây văn phòng luật bên kia mới nhận một vụ căn bản không có thời gian. Mà qua điện thoại, có một số việc không nói được rõ ràng. Tô Hồng Tụ luôn luôn đều lấy giọng nói một mực cung kính với anh, mở miệng một tiếng Mạnh tổng, không thì là Mạnh tổng giám đốc!

Hôm nay anh lại gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ, nghe đầu bên kia Tô Hồng Tụ báo cáo tình huống của công ty, rồi anh đưa ra chỉ thị. Mỗi ngày cô đều tập hợp các loại báo biểu gửi cho anh, trên căn bản chỉ cần nhìn qua anh đã biết tình trạng của bên kia rồi.

Nhưng, anh rất ưa thích cảm giác mỗi ngày cô gọi điện thoại cho anh, mặc dù như học sinh tiểu học một mực cung kính, anh cũng nguyện ý nghe.

Sau khi cúp điện thoại anh cảm thấy vẫn chưa được thỏa mãn, anh bỏ Laptop ra, nhấn nút mở máy, chờ hệ thống win-dows từ từ khởi động. Đang lúc ấy thì, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, rất hiếm khi thấy Quách Tứ mặc âu phục xuất hiện.

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, rồi nhìn màn hình máy tính nhập mật mã mở máy.

Quách Tứ dựa vào bàn làm việc của anh, cúi đầu hiếu kỳ nói: "Mạnh Tư Thành, xem ra gần đây cậu không có việc gì phiền não nha!"

Mạnh Tư Thành mở ra hộp thư của mình, cũng đăng nhập vào MSN, tùy ý hỏi: "Cậu đang hi vọng tôi có phiền não?"

Quách Tứ than thở: "Mặc dù cậu không có gì phiền não, nhưng có chút buồn bực, tôi nhìn ra được."

Mạnh Tư Thành bùng lên cả phê ổng một ngụm, nhàn nhạt nói: "Từ khi nào cậu học được xem tướng rồi hả?"

Quách Tứ cười: "Chẳng những tôi có thể xem tướng, còn có thể xem tâm."

Mạnh Tư Thành để cả phê xuống, rút khăn giấy lau khóe môi.

Quách Tứ nhướn mày cười nói: "Tốt, cậu không hỏi, tôi vẫn nói tiếp. Tôi xem được, gần đây cậu đang theo đuổi một cô gái, phải không?"

Mạnh Tư Thành lắc đầu thờ dài nói: "Điều này cần đoán sao?"

Quách Tứ ha ha cười nói: "Xem ra việc tôi đây dùng đầu gối nghĩ ra đã chỉ rõ cho cậu phương hướng đi tới!"

Mạnh Tư Thành nhàn nhạt cười: "Có thể cho là như thế."

Quách Tứ nhủ mày ngạc nhiên nói: "Oa, cậu rút cuộc thừa nhận! Vậy còn không mau thẳng thắn nói ra, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Mạnh Tư Thành mỉm môi cười nói: "Hiện tại không được, chờ sau này đi."

Quách Tứ bất mãn, làm bộ vỗ bàn nói: "Tại sao hiện tại không được? Chẳng lẽ cậu sợ tôi giành với cậu sao?"

Mạnh Tư Thành mở ra thư chưa đọc trong email, vừa xem vừa nhàn nhạt nói: "Chính là sợ cậu giành, được chưa?"

Lời vừa nói ra, làm cho đồng chí Quách Tứ được một phen cười nhạo, vỗ bả vai anh bắt đắc dĩ thờ dài mấy tiếng nói: "Cậu xong rồi, thực sự xong rồi! Đàn ông một khi thích một phụ nữ sẽ rất ngốc, cậu sớm muộn gì cũng bị Game Over."

Mạnh Tư Thành đầu cũng không ngẩng lên nói: "Tốt, tôi hi vọng sớm bị Game Over."

Quách Tứ càng thêm bất đắc dĩ, vượt mặt đi ra ngoài nói: "Được rồi, chúc cậu tốc chiến tốc thắng, tôi đang chờ muốn nhìn thấy rốt cuộc là yêu tinh phương nào mê hoặc Mạnh Tư Thành nhà chúng ta!"

Mạnh Tư Thành không nói chuyện, nhìn Quách Tứ đi ra khỏi phòng làm việc của anh, tốc chiến tốc thắng? Đường như một chút lòng tin anh cũng không có.

Đối với anh của hiện tại, Tô Hồng Tụ giống như một con mèo nhỏ tội nghiệp ở trong tay anh, còn không phải mặc anh muốn làm gì thì làm sao? Tại sao khi đối mặt với cô, anh lại không có lòng tin có thể nắm chắc được cô?

Lo trước lo sau, chần chừ không quyết, đây không phải tính cách của Mạnh Tư Thành.

Nhưng, vì đối phương là Tô Hồng Tụ, cho dù cô là một cô gái vụng về, nên anh phải cẩn thận từng li từng tí, từng chút một, chỉ sợ làm cô hốt hoảng.

Mạnh Tư Thành chau mày nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, lại giống như không nhìn cái gì cả.

Anh nghĩ mấy ngày nay cảm xúc của anh đều bị Tô Hồng Tụ chi phối, một tia lo lắng từ từ xông lên đầu.

Tại sao vừa gặp Tô Hồng Tụ, anh liền không phải con người tràn đầy tự tin Mạnh Tư Thành nữa ?

Anh vượt núi băng đèo tự tin mình có thể đạp bằng tất cả nhấp nhô, nhưng vì cái gì anh lại không bước qua được ngọn núi tên là Tô Hồng Tụ đây ?

=====

MSN ngoại truyện:

Sau một hồi bận rộn Mạnh tư thành mở ra msn, ở danh sách liên lạc tìm được biểu tượng có hình cái đầu rất đơn giản của Tô Hồng Tụ.

Mạnh Tư Thành: "Đang bận?"

Tô Hồng Tụ: "Đúng vậy, Mạnh tổng, có chuyện gì sao?"

Mạnh Tư Thành: "Không có việc gì."

Tô Hồng Tụ: "Nha."

Mạnh Tư Thành: "Vậy cô làm việc tiếp đi."

Tô Hồng Tụ: "Vâng."

Mạnh Tư Thành chau mày bất mãn, răng rắc viết chữ: "Trên điện thoại di động cũng có thể lên msn, biết không?"

Tô Hồng Tụ: "A? Hình như có thấy chức năng này."

Mạnh Tư Thành: "Vậy tại sao chưa từng gặp cô lên bằng điện thoại?"

Tô Hồng Tụ: "Không phải tôi đang dùng msn trong máy vi tính sao."

Mạnh Tư Thành: "Buổi tối không thấy cô lên."

Tô Hồng Tụ: "A? Buổi tối cũng phải lên?"

Mạnh Tư Thành: "Đúng vậy. Chẳng lẽ làm một thư ký, không phải cô nên 24h đều tần chức tần trách sao?"

(Nữ Vương: 24h tần chức tần trách? Có làm hay không, đem người ta thành cô nàng gọi là có à?)

Sau một lúc lâu, Tô Hồng Tụ trả lời lại: "Được rồi."

Mạnh Tư Thành: "Ừ, có lẽ buổi tối tôi có chuyện muốn tìm cô, cô nhớ lên msn đấy."

Tô Hồng Tụ: "Vâng, Mạnh tổng."

=

Tô Hồng Tụ về đến nhà, đã là mười giờ.

Hôm nay cô và bạn trai chính thức Tôn Kiến Nghiệp hẹn hò, Tôn Kiến Nghiệp đưa cô đến khu nhà.

Tôn Kiến Nghiệp nghĩ muốn lên xem phòng cô một chút, nhưng bị cô cự tuyệt thẳng thừng. Làm cho Tôn Kiến Nghiệp hơi ngượng ngùng giải thích, không có ý gì khác, chỉ muốn hiểu Tô Hồng Tụ hơn một chút.

Tô Hồng Tụ cũng cảm thấy vừa rồi cô nói chuyện có phần hơi cương quyết, thật sự không giống tính cách của cô, vì vậy cũng giải thích, chuyện này để sau rồi nói hôm nay quá muộn rồi. Sau đó Tôn Kiến Nghiệp vội vàng gạt đầu tỏ vẻ hiểu, tiếp nữa hai người lúng túng nói tạm biệt.

Vào nhà, cô vội vàng tắm rửa rồi nằm ở trên giường, mở ra điện thoại di động vừa nhìn phát hiện có bốn cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Mạnh Tư Thành!

Cô cuống quýt gọi lại, điện thoại vang lên một tiếng liền bị bắt máy, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp đè nén của Mạnh Tư Thành: "Tô Hồng Tụ?"

Tô Hồng Tụ vội vàng trả lời: "Mạnh tổng, thật xin lỗi, tôi không nghe thấy chuông điện thoại."

Mạnh Tư Thành trầm mặc, tiếp tục hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" giọng nói của anh không thể hiện cảm xúc.

Nghe Mạnh Tư Thành hỏi như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ lộp bộp một tiếng, trả lời thế nào bây giờ? Nói rõ cho anh biết cô và đối tượng đang tìm hiểu đi hẹn hò?

Vậy ngộ nhỡ anh hỏi cụ thể thì làm thế nào? Cô giải thích thế nào với Mạnh Tư Thành về việc một cô gái đã lớn tuổi đi hẹn hò?

Lần trước vì chuyện này cô đã nói ra một lời nói dối, hôm nay lại khiến cô không biết nên giải thích chuyện này như thế nào rồi.

Ai ngờ lúc cô đang do dự nên hay không nói ra sự thật thì bên kia Mạnh Tư Thành hơi nghi ngờ hỏi: "Cô làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Hồng Tụ nhất thời cà lăm, đang muốn dứt khoát nói ra, ai biết Mạnh Tư Thành chợt có chút nóng nảy nói: "Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?"

Giọng nói kia có mấy phần nghiêm nghị, đem lời cô vốn lấy dũng khí muốn nói ra dọa cho nuốt trở về trong bụng, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, nhất thời bắt được một lý do, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi tôi ngủ thiếp đi, cho nên không nghe được tiếng chuông điện thoại."

Mạnh Tư Thành hiển nhiên không nghĩ tới con cừu nhỏ thế nhưng lại nói dối lừa gạt anh, nghe cô nói xong, anh nhíu mày hỏi: "Sớm như vậy đã ngủ rồi hả? Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Tô Hồng Tụ không nghĩ tới Mạnh Tư Thành lại tin lời nói của cô, hơn nữa còn là một lý do cô tìm được trong nháy mắt. Cô nghe giọng nói của Mạnh Tư Thành bên kia, cảm giác cô có thể nhìn thấy dáng vẻ chau mày của anh, vội vàng nhỏ giọng giải thích: "Là có hơi nhức đầu, nhưng mà bây giờ không sao."

Giọng nói của Mạnh Tư Thành lại càng thêm nghiêm túc: "Làm sao lại bị nhức đầu? Hay đi bệnh viện kiểm tra một chút xem chuyện gì không?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không cần kiểm tra, không có chuyện gì lớn đâu."

Mạnh Tư Thành lại càng thêm mất hứng nói: "Cô không kiểm tra làm sao biết không có chuyện gì lớn? Ngày mai cô không cần đi làm, đi bệnh viện kiểm tra."

Tô Hồng Tụ không nghĩ tới vì một câu nói dối thế nhưng đưa tới phiền hà lớn như thế, liền vội vàng giải thích: "Thật không có chuyện gì, chính là buổi tối gió thổi hơi lớn mà thôi, hiện tại ngủ một giấc đã không sao."

Giọng điệu của Mạnh Tư Thành rất kiên cường nói: "Được rồi, vậy tự bản thân cô chú ý một chút, sớm nghỉ ngơi một chút. Sáng sớm ngày mai nếu như có cái gì không thoải mái liền nhanh đi bệnh viện, biết không?"

Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu nói: "Tôi biết rồi."

Mạnh Tư Thành gạt đầu nói: "Tốt, vậy đi nghỉ ngơi sớm một chút."

Tô Hồng Tụ nhỏ giọng "Ừ", chợt nhớ tới một chuyện nói: "Nhưng, tôi còn chưa lên msn mà Mạnh tổng không phải nói buổi tối có chuyện muốn tôi lên msn sao? Có chuyện gì không?"

Bên đầu điện thoại kia Mạnh Tư Thành trầm mặc một lúc lâu, giọng nói giống như từ trong kẽ răng rít ra ngoài nói: "Không cần, cô đi ngủ đi." Nói xong

thì cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Mấy ngày nay Mạnh Tư Thành càng cảm thấy Tô Hồng Tụ kỳ lạ, giống như gần đây ở ngoài thời gian làm việc anh muốn liên lạc với cô trở nên khó khăn rồi, hơn nữa khi anh và cô nói chuyện, cô giống như luôn mất hồn.

Điều này khiến một tia lo lắng núp ở sâu trong lòng Mạnh Tư Thành lớn dần lên. Con người của Tô Hồng Tụ rõ ràng nhìn rất đơn giản, tại sao đối với anh mà nói tựa như một mê cung đây? Anh giăng ra lưới, nhưng cô giống như sương mù, khiến anh không thể bắt được đầu mối?

Mạnh Tư Thành bận rộn mấy ngày, cuối cùng rút ra được một ngày, cố ý chạy đến DMC giả bộ chăm chỉ, thật ra thì mắt thỉnh thoảng quét về phía Tô Hồng Tụ đang vui đùa chiến đấu hăng hái với công việc.

Anh nghĩ buổi tối sẽ dẫn cô đến một nơi thanh tĩnh để ăn cơm, sau đó cùng cô nói chuyện một chút.

Nói chuyện một chút, nói chuyện gì đây? Thăng thần nói với cô tâm sự trong lòng của anh sao?

Mạnh Tư Thành khép hờ mắt, tim tự nhiên cũng đập thật nhanh, khiến trên mặt cũng có một chút hồng lên.

Đúng lúc Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn về phía anh, ngạc nhiên phát hiện khuôn mặt của anh có một chút hồng, vội vàng hỏi: "Tổng giám đốc, mặt anh làm sao đỏ rần lên vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Mạnh Tư Thành xấu hổ nhẹ "Khụ" một tiếng, lắc đầu nói: "Không sao, có thể do quá nóng."

Làm một thư ký tận tâm, Tô Hồng Tụ nghe anh nói vậy lập tức đứng dậy đi xem máy điều hòa không khí. Không có vấn đề gì đang là 22 độ, cũng không bật chế độ thổi nóng.

Cô nghi hoặc nhìn Mạnh Tư Thành, thấy trên người Mạnh Tư Thành chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cổ áo còn mở ra một nút áo, nhìn qua bộ dáng rất tùy ý, thậm chí có một chút hấp dẫn.

Mạnh Tư Thành cảm thấy ánh mắt của Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm cổ áo của anh, chợt có một loại cảm giác quý dị không được tự nhiên. Anh biết bản thân suy nghĩ nhiều, nhưng anh vẫn không nhận được cổ họng ngứa ngáy, lần nữa nhẹ "Khụ" một tiếng rồi nói: "Tôi không sao, cô không cần phải để ý."

Tô Hồng Tụ thu hồi lại suy nghĩ vừa rồi của cô, nhìn trên mặt Mạnh Tư Thành càng ngày càng đỏ, trở về ngồi vào vị trí công tác của cô, đồng thời nghĩ tới có nên nói Mạnh Tư Thành đi bệnh viện kiểm tra một chút không đây?

Cô chợt nghĩ đến công ty có một chiếc hòm nhỏ, phía trên có dấu chữ thập màu đỏ, hình như là hòm thuốc công cộng, liền vội vàng chạy đi.

Mạnh Tư Thành đang có chút không được tự nhiên, thấy cô đi ra ngoài cũng không hỏi nhiều, không tự chủ đưa tay sờ sờ cổ áo của mình.

Anh sớm đã thành thói quen mặt không biến sắc, có rất ít người có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của anh, cũng có rất ít người có thể khiến anh mất bình tĩnh như thế. Tại sao khi anh bị Tô Hồng Tụ nhìn lại khiến cho anh mất bình tĩnh đây?

Mạnh Tư Thành không nghĩ cô lại ảnh hưởng lớn đến cảm xúc của anh như thế, vì vậy một điểm bất an vẫn chất chứa trong lòng anh dần dần xông ra, sắc mặt anh cũng dần trầm xuống. Tô Hồng Tụ, một Tô Hồng Tụ bình thường, chẳng lẽ đối với anh có ảnh hưởng lớn như thế sao?

Ở lúc anh đã tự tin để có thể nắm tất cả mọi thứ trong tay, ở lúc anh cho rằng trên thế giới này không có bất kỳ vật gì có thể đánh ngã được anh thì có xuất hiện trước mặt anh, ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh, khiến anh dễ dàng cảm thấy bất an.

Vào giờ khắc này, nội tâm của Mạnh Tư Thành thật phức tạp.

Lúc anh hiểu ra anh đã yêu cô, anh muốn theo đuổi cô, cũng muốn chần sóc cho cô, nhưng khi anh phát hiện Tô Hồng Tụ như một đám sương mù thì anh có một loại cảm giác lo lắng không hiểu được. Ở trước mặt Tô Hồng Tụ, tự ái của anh đã từng bị tổn thương. Mặc dù vết thương đã sớm khỏi hẳn, anh cũng cho là mình đã sớm không cần để ý đến, nhưng hôm nay ở trước mặt cô loại cảm giác không được tự nhiên này lại trở dậy mãnh liệt, khiến Mạnh Tư Thành ý thức được, thì ra tất cả nguy trạng của anh khi đứng trước mặt Tô Hồng Tụ đều bị phá hủy hết.

Chỉ cần một ánh mắt của Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt anh giống như lại trở về chàng trai mười mấy năm trước chỉ có hai bàn tay trắng liên tiếp thất bại

trước mặt Tô Hồng Tụ .

Một Mạnh Tư Thành trấn định tự nhiên, một Mạnh Tư Thành bình tĩnh ung dung, đây là kết quả mười năm anh rèn luyện được. Mười năm rèn luyện, ở trước mặt một Tô Hồng Tụ bình thường lại không chịu nổi một kích sao?

Lúc anh đang suy nghĩ, Tô Hồng Tụ đẩy cửa tiến vào, tay cầm một cái nhiệt kế.

Cô mở nhiệt kế ra, đem nhiệt kế để xuống 35 độ, sau đó đưa đến trước mặt Mạnh Tư Thành nói: "Tổng giám đốc, anh thử đo nhiệt độ đi!"

Đôi mắt Mạnh Tư Thành lạnh nhạt nhìn lên .

Tô Hồng Tụ thấy được ánh mắt lạnh nhạt của Mạnh Tư Thành, chợt không biết phải làm sao .

Ánh mắt của anh lạnh nhạt mà xa xôi, giống như nhìn một khoảng không nào đó. Anh ngược mắt nhìn cô, nhưng lại như cũ khiến cô có một loại cảm giác ánh mắt anh đang từ trên cao nhìn xuống cô vậy.

Tô Hồng Tụ nhất thời có chút cà lăm nói: "Mạnh tổng, ... Có muốn thử đo nhiệt độ một chút hay không ?"

Giọng nói của Mạnh Tư Thành lạnh nhạt trầm thấp, tràn đầy cảm giác uy nghiêm nói: "Đặt ở chỗ đó đi, tôi không cần."

Tô Hồng Tụ vội vàng đem nhiệt kế để ở một bên, rồi nhanh chóng trở về ngồi lại vị trí của cô .

Cô vừa làm việc vừa sợ hãi ở trong lòng, thỉnh thoảng len lén ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Thành.

Không sao hiểu được, ở trong lòng Tô Hồng Tụ rút ra một kết luận về Mạnh Tư Thành. Đồng thời một lần nữa bắt đầu đi cộng thêm mất mát thừa nhận, cô và anh quả nhiên vĩnh viễn không ở cùng một tần số.

Mạnh Tư Thành đang suy nghĩ gì, Tô Hồng Tụ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được .

==Mạnh Tư Thành nhìn ánh mắt cẩn thận của Tô Hồng Tụ tất nhiên hiểu được trong lòng cô đang lo sợ, trên mặt anh như cũ vẫn trấn định tự nhiên, nhưng trong lòng lại là sóng biển ngập trời .

Anh nắm thật chặt con chuột trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, nhưng lại xem không vào bất kỳ một chữ nào.

Tại sao phải làm vậy chứ?

Tại sao phải hù dọa cô ấy đây?

Chuyện đã qua thì đã là quá khứ, cần gì phải để ý chứ?

Không phải anh đã sớm biết, mọi hành động của Tô Hồng Tụ đều có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh sao, hiện tại anh đang đi so đo cái gì đây?

Bây giờ còn cần đi thổ lộ sao? Bây giờ nói thế nào được? Vô luận bây giờ anh nói cái gì, cô tin mới là lạ!

Đang lúc trong lòng Mạnh Tư Thành sôi trào không dứt đồng thời sắc mặt càng ngày càng khó coi, chuông điện thoại của anh reo lên.

Anh cầm lên, thật bất ngờ, lại là bạn tốt thời trung học, đồng thời cũng là bạn thân lúc đại học —— Tôn Bách Công

Sau khi tốt nghiệp đại học ở lại Bắc Kinh làm việc, hôm nay không biết tại sao chợt chạy đến thành phố S chơi. Sau một hồi nói chuyện, Tôn Bách Công nói tối nay nếu như có thời gian thì mọi người cùng nhau ăn bữa cơm gặp mặt.

Mạnh Tư Thành ngược mắt nhìn Tô Hồng Tụ đang cúi đầu nghiêm túc làm việc nhưng rõ ràng có chút lo lắng một cái, đồng ý Tôn Bách Công nói: "Tốt, vậy buổi tối nay để tôi làm chủ nhà tận tình tiếp đón đi !"

Tôn Bách Công không khách khí cười nói: "Đó là đương nhiên! Tôi chạy đến thành phố S chính vì muốn làm thịt tên tiểu tử cậu mà !"

Nghe Tôn Bách Công nói vậy, Mạnh Tư Thành cũng cười: "Nghe cậu nói như thế, tôi thật có chút lo lắng bị cậu ăn sạt nghiệp rồi."

Tôn Bách Công xì mũi coi thường nói: "Thôi, không phải bày ra bộ dạng đó! Trong đám bạn học chúng ta hiện tại tình trạng tốt nhất chính là cậu, làm như chúng ta không biết đấy! Dù sao tối nay anh em đã quyết định rồi! Không ăn cho cậu sạt nghiệp thì chưa về!"

Mạnh Tư Thành không nhịn được cười lên, nói: "Được rồi, tôi chờ cậu ăn sạt nghiệp."

Hai người nói thêm vài câu, đồng thời hẹn địa điểm, liền muốn cúp điện thoại.

Ai ngờ trước khi cúp điện thoại, Tôn Bách Công thần thần bí bí nói: "Lần này tôi đến, còn dẫn theo một người nữa, cậu cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nha!"

Mạnh Tư Thành cười, gật đầu nói: "Được rồi, bất luận là thần thánh phương nào, cứ phóng ngựa tới đây!"

Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Tư Thành suy nghĩ một chút, lại cầm điện thoại lên gọi, điện thoại vừa thông máy anh chỉ nhàn nhạt ra lệnh: "Tối nay đặt cho tôi một phòng riêng ở Khai Phi." Bên kia vội vàng đồng ý, Mạnh Tư Thành liền cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ ngồi ở một bên nghe anh nói chuyện điện thoại, đầu tiên nghe được đối phương là Tôn Bách Công thì hơi vui mừng, dù sao cũng là bạn học cũ nhiều năm không gặp, sau đó lại thấy Mạnh Tư Thành gọi điện đặt nhà hàng thì trong lòng cô âm thầm áy náy, dù sao, người làm thư ký là cô! Tại sao Mạnh Tư Thành chưa bao giờ để cô làm những chuyện này ?

Cô nghĩ đây, liền cúi đầu hơi không được tự nhiên, đồng thời tự hỏi bản thân có phải vẫn chưa làm tròn bổn phận của một thư ký hay không.

Mạnh Tư Thành nhìn bộ dạng Tô Hồng Tụ đang cúi đầu, trong lòng anh vừa mới bốc lên hơi hận lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Tôn Bách Công là bạn tốt của anh, không sai, nhưng anh cũng không quên được sự việc của nhiều năm về trước.

Anh cố gắng đi làm thêm, chính vì muốn tiết kiệm chút tiền để lúc nghỉ hè đi thăm cô, nhưng cô thì sao?

Sự kiện kia làm cho Mạnh Tư Thành một đả kích thật lớn, khiến một thời gian thật dài anh không thể nào quên được. Mặc dù sau khi anh tỉnh táo lại dùng lý trí phân tích chuyện này, hơn nữa cố ý thử dò xét suy nghĩ của Tôn Bách Công, anh rút ra kết luận Tôn Bách Công không có ý gì với Tô Hồng Tụ, nhưng anh vẫn không cách nào quên được loại cảm giác đau đớn lúc đó.

Vì vậy lại trở về chuyện vừa xảy ra lúc nãy, Mạnh Tư Thành, nếu như hiện tại Tô Hồng Tụ lại làm một chuyện tương tự như vậy, anh có thể tránh thoát được không? Có thể bảo đảm bản thân sẽ không bị thương tổn sao?

Mạnh Tư Thành sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, giống như lơ đãng nói: "Tôn Bách Công đến thành phố S chơi, tối nay hẹn cùng nhau ăn cơm, cô cũng cùng đi nhé." Nói xong đôi mắt anh cẩn thận quan sát thái độ của Tô Hồng Tụ .

Mà Tô Hồng Tụ nghe xong, kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi: "Tôi cùng đi? Như thế có được không?"

Tôn Bách Công và Mạnh Tư Thành là anh em tốt nhiều năm, lần này gặp lại tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói, mà cô là một người không chơi thân với họ lắm cùng đi, hình như không được hay .

Thấy bộ dạng cô kinh ngạc, Mạnh Tư Thành không nói ra được tâm trạng anh là vui hay không vui, lạnh lùng nói: "Năm đó người ta đã nhiệt tình chiêu đãi cô, hiện tại cô không muốn đi sao ?"

Tô Hồng Tụ không nói gì, hoàn toàn im lặng. Thật sự cô nên đi, chỉ bằng người ta đã từng chiêu đãi qua cô, vì vậy cô khẽ gật đầu một cái.

Mạnh Tư Thành nhìn bộ dạng cô ngây ngốc gật đầu, cảm thật chặt con chuột trong tay, kêu răng rắc, anh chợt đứng lên nói: "Cô làm việc tiếp đi, tôi đi ra ngoài một chút."

Nói xong không đợi cô nói gì liền đạp cửa mà đi.

Tô Hồng Tụ trợn mắt há mồm nhìn bộ dạng anh đạp cửa đi ra, một lần nữa không hiểu đang anh làm sao.

Mạnh Tư Thành, làm sao vậy?

=

Cả buổi chiều Tô Hồng Tụ làm việc trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, khi sắp đến giờ tan việc, cô cho rằng Mạnh Tư Thành sẽ không trở lại nữa, kết quả lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra.

Mạnh Tư Thành mỉm cười nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Thu dọn đồ đạc, đi thôi."

Tô Hồng Tụ vội vàng đứng lên, cuống quýt thu dọn đồ đạc, vội vàng bỏ vào trong túi.

Mạnh Tư Thành nhìn bộ dạng cô hốt hoảng, đứng ở cửa phòng làm việc không nói lời nào.

Tô Hồng Tụ thu thập xong, cầm túi xách nhỏ giọng nói: "Tôi thu dọn xong rồi, đi luôn bây giờ sao ?"

Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn gương mặt của cô đang không biết phải làm sao, rồi anh chợt xoay người bước đi thật nhanh ra ngoài.

Tô Hồng Tụ do dự một chút, vội vàng chạy chậm đuổi theo.

Cô tự nói với mình, không có biện pháp, cô đang đi theo một ông chủ có tính cách khó hiểu như vậy, anh chính là một người như thế, từ thời trung học đã là như vậy rồi.

Nhưng, trong lòng cô vẫn nổi lên uất ức.

Mấy ngày trước, anh còn rất dịu dàng, dịu dàng đến mức cô dường như muốn hiểu lắm.

Tác giả có lời muốn nói: giải thích một chút, tính cách của Mạnh Tư Thành thật sự rất khó hiểu.

Một lần bị rấn cấn, lại phát hiện thì ra bản thân quan tâm đến con rấn này, lập tức rất lo lắng.

Anh là loại dựa vào bản thân hai bàn tay trắng dựng nghiệp nên có tâm lý tự bảo vệ bản thân hơi mạnh.

==Trong truyện này nội tâm của nam chính và nữ chính đều có khúc mắc, cho nên bọn họ muốn hạnh phúc ở chung một chỗ, thì phải từ từ, cõi ra khúc mắc của bản thân, cũng học được thế nào là yêu, là chung đụng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mạnh Tư Thành và Tô Hồng Tụ đi đến nhà hàng đã hẹn trước, cả đoạn đường đi hai người đều không nói chuyện, trong buồng xe trừ im lặng còn có cảm giác đè nén.

Trong lúc đó Mạnh Tư Thành giống như lơ đãng nói một câu: "Tôn Bách Công vẫn đang độc thân."

Tô Hồng Tụ nghĩ rằng cả đoạn đường này Mạnh Tư Thành sẽ không nói lời nào, lúc cô nghe thấy anh nói chuyện, lấy làm kinh ngạc, khẽ nhếch miệng ngạc nhiên nhìn Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm con đường phía trước, không để ý đến Tô Hồng Tụ nữa.

Tô Hồng Tụ không biết làm sao chỉ ngập ngừng nói: "À, vậy rất tốt. . . . ."

Sau khi nói xong cô cũng không biết cô vừa nói "Rất tốt" có ý nghĩa gì, vì vậy vội vàng bổ sung nói: "Hiện tại hình như đang lưu hành xu hướng này, ừ, đặc biệt là nam, có một cụm từ chỉ trường hợp này đó là kim cương vương lão ngũ, anh ấy như vậy tốt vô cùng."

Trên mặt Mạnh Tư Thành lại đen hơn mấy phần.

Được rồi, từ trên lý trí mà nói, anh phỏng đoán, phân tích, anh cũng cảm giác, Tôn Bách Công và Tô Hồng Tụ hiển nhiên là không có gì.

Nhưng, anh vẫn cảm thấy khó chịu, cũng không thể quên sự kiện năm đó của hai người đối với anh tạo thành một đả kích rất lớn.

Ở trước mặt Tô Hồng Tụ cảm xúc của anh kịch liệt phập phồng, cùng ghen tức đối với Tôn Bách Công, hôm nay anh còn có hành động hù dọa đối với Tô Hồng Tụ, còn có đoạn thời gian này Tô Hồng Tụ cho anh cảm giác không cách nào nắm bắt được, khiến trong lòng Mạnh Tư Thành sôi trào gay gắt, đủ loại cảm xúc phức tạp ở chung một chỗ, anh đã không biết rốt cuộc bản thân muốn như thế nào rồi!

Tô Hồng Tụ cẩn thận nhìn sắc mặt của Mạnh Tư Thành càng ngày càng khó coi, nhỏ giọng quan tâm nói: "Tổng giám đốc, sắc mặt của anh rất kém, chẳng lẽ không thoải mái ở đâu sao?"

Mạnh Tư Thành từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: "Tôi không sao."

Tô Hồng Tụ coi như có ngu nữa cũng nhìn ra Mạnh Tư Thành đang có chuyện, ánh mắt của cô chuyển qua nhìn hai tay của anh đang nắm chặt tay lái.

Đôi bàn tay rộng cùng những ngón tay thon dài, bởi vì quá dùng sức mà nổi gân xanh.

Đột nhiên Tô Hồng Tụ cảm thấy Mạnh Tư Thành bên cạnh cô như một tòa núi lửa, một ngọn núi nhìn như bình tĩnh nhưng không biết lúc nào sẽ phun trào ra lửa.

Cô cảm thấy không khí trong xe có chút đè nén, cố gắng hít sâu mấy hơi, cường bách bản thân dời tầm mắt nhìn ra phía ngoài xe.

Nhất định anh vì chuyện nào đó mà khó chịu. . . . . Nhưng anh cần sự an ủi của cô sao?

Thiên chi kiêu tử (người tài giỏi) Mạnh Tư Thành có cần một Tô Hồng Tụ gốc gác đến an ủi sao?

Vì vậy Tô Hồng Tụ xoay mặt đi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Anh sẽ không cần sự an ủi của cô đâu.

==Xe rất nhanh đã đến nhà hàng, có tiếp tân tao nhã lễ phép tiến đến chào đón. Mạnh Tư Thành xuống xe, Tô Hồng Tụ cũng vội vàng đi theo xuống.

Lúc này Tôn Bách Công còn chưa tới, gọi điện thoại thì anh ta nói đang sắp đến nơi rồi .

Mạnh Tư Thành nhìn đồng hồ, xem chừng Tôn Bách Công cũng sắp đến, vì vậy không đi vào mà đứng ở cửa chờ .

Tô Hồng Tụ hơi lo lắng đứng ở nơi đó, cô đã nhiều năm không gặp lại Tôn Bách Công, một lần là lúc sau khi tốt nghiệp trung học và một lần là khi cô đi thăm trường đại học T, trong ấn tượng của cô Tôn Bách Công là một người nhiệt tình, tính cách cởi mở.

Mạnh Tư Thành nghiêng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, môi mông của anh mím chặt tiếp tục chờ đợi.

Một chiếc xe taxi dừng ở trước cửa nhà hàng, một đôi giày cao gót rồi đến đôi chân thon dài đẹp đẽ nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, sau đó cô gái này hơi cong người, lấy một loại tư thế ưu nhã xuống xe.

Tóc dài hơi xoắn, ở mùa đông mặc váy dài lay động theo mỗi bước đi, một cô gái đẹp làm người khác phải chú ý.

Tô Hồng Tụ cảm thấy cô gái này có hơi quen mắt, còn đang nghi hoặc, liền nghe thấy một giọng nam hơi quen thuộc sáng khoái cười nói: "Mạnh Tư Thành, chúng tôi ở chỗ này!"

Cô giương mắt nhìn sang gương mặt tuấn tú đang cười rất vui vẻ, chính là nhiều năm không gặp Tôn Bách Công!

Mạnh Tư Thành đã sớm cười ngênh đón, cùng Tôn Bách Công bắt tay, còn khoa trương ôm xuống.

Hai người đàn ông sau một phen thể hiện tình cảm thân thiết, Tôn Bách Công cười chỉ chỉ người đẹp bên cạnh nói: "Mạnh Tư Thành cái tên tiểu tử này, chẳng lẽ không thấy bên cạnh có vị đại mỹ nữ sao?"

Mạnh Tư Thành nhìn đến người thần bí mà Tôn Bách Công nói đến, không khỏi tỉ mỉ quan sát mấy lần vị mỹ nữ (cô gái đẹp) kia, chợt lộ ra thần sắc mừng rỡ: "Đàm Tư Tư?"

Mà Tô Hồng Tụ ở lúc Mạnh Tư Thành nói ra cái tên này, lập tức cũng đem gương mặt tinh xảo của cô gái đó cùng cô bé trong ký ức là giống nhau.

Đúng vậy, cô ấy là Đàm Tư Tư, hoa khôi thời trung học.

Đàm Tư Tư đưa ngón tay thon gầy nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài hơi xoắn, nở một nụ cười tao nhã, dùng loại giọng nói trách cứ: "Mạnh Tư Thành, cái người này, mấy năm không gặp, cậu đã không nhận ra tôi rồi!"

Mạnh Tư Thành cũng cười nói: "Đàm Tư Tư, nhiều năm không gặp, cậu đã biến thành đại mỹ nữ, tôi làm sao có thể nhận ra được đây!"

Đàm Tư Tư mím môi cười nói: "Làm trò, nhiều năm không gặp, cái miệng của người này sao lại ngọt như vậy ? Hay là luật sư nào cũng như vậy?"

Ở một bên Tôn Bách Công bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: "Hai người đủ rồi đi, nhiều năm không gặp, vừa gặp liền liếc mắt đưa tình cho tôi xem, đây không phải muốn tôi khó chịu sao!"

Đàm Tư Tư nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Tôn Bách Công, giận trách: "Tôn Bách Công, cậu tạm thời im miệng lại, nếu không ——"

Tôn Bách Công giơ tay làm tư thế đầu hàng nói: "Được được, Đàm đại tiểu thư, tôi nói sai rồi, hai người không phải vừa gặp đã liếc mắt đưa tình. . . . ."

Đàm Tư Tư cười gật đầu: "Cái này còn nghe được."

Tôn Bách Công lại tiếp tục nói: "Hai người không phải vừa gặp đã liếc mắt đưa tình, mà là vừa thấy mặt đã lưỡng tình tương duyệt không thể tách rời!"

Cuối cùng Mạnh Tư Thành nghe không nổi nữa, làm bộ hung hăng vỗ bả vai của Tôn Bách Công nói: "Bạn học Tôn Bách Công, cậu còn muốn ăn com nữa không?"

Tôn Bách Công bất đắc dĩ nói: "Được rồi, hai Tư Tư bắt tay cùng kháng địch, tôi không phản bác được, tôi đầu hàng."

Hai Tư Tư, là chỉ Đàm Tư Tư và Mạnh Tư Thành. Chỉ vì tên của hai người đều có chữ Tư, và lại lúc ấy hai người ở trong trường học đều là nhân vật nổi tiếng, vì vậy mọi người đặt biệt hiệu cho họ như vậy .

Mạnh Tư Thành nghe nói đến hai Tư Tư, tự nhiên chợt nhớ tới nhiều năm trước nam sinh trong túc xá nói đùa, lúc ấy bọn họ mang nữ sinh trong lớp ra bình luận, mà lúc đó Tôn Bách Công cũng bình luận về Tô Hồng Tụ .

Nghĩ tới đây, anh quay đầu nhìn Tô Hồng Tụ, chỉ thấy Tô Hồng Tụ một người cô độc đứng ở dưới bậc thang, bộ dạng hơi dè dặt cũng có chút không được tự nhiên.

Lúc này Tôn Bách Công nhìn theo ánh mắt của Mạnh Tư Thành, phát hiện ra Tô Hồng Tụ.

Anh ta sợ hãi kêu một tiếng: "Mạnh Tư Thành, tôi nghĩ rằng mình đã dẫn theo nhân vật thần bí, thì ra tiểu tử nguoi cũng dẫn theo nhân vật thần bí!"

Mạnh Tư Thành cười, nhân nhạ giải thích nói: "Hiện tại Tô Hồng Tụ là thư ký của tôi."

Vốn ba người bọn họ vui mừng gặp nhau, Tô Hồng Tụ cũng chỉ là người đứng bên ngoài xem mà thôi, hiện tại đột nhiên thành tiêu điểm bị mấy người họ nhìn chăm chú, cô đành phải đi lên, hướng về phía Đàm Tư Tư và Tôn Bách Công cười nhẹ nói: "Đã lâu không gặp."

Tôn Bách Công là người hào phóng, và lại ấn tượng của anh ta đối với Tô Hồng Tụ cũng không tệ, nghe được Tô Hồng Tụ trở thành thư ký của Mạnh Tư Thành, không khỏi khen có duyên phận, vừa nhiệt tình tán dương Tô Hồng Tụ càng ngày càng xinh đẹp.

Tô Hồng Tụ không có cảm giác cô xinh đẹp, nhưng cô cảm thấy Tôn Bách Công nói chuyện rất có ý tứ, liền nhẹ nhàng cười đáp lại.

Đàm Tư Tư cũng nở nụ cười lễ phép với Tô Hồng Tụ.

Mạnh Tư Thành thấy Tô Hồng Tụ cười với Tôn Bách Công, trong mắt chợt lóe lên, nhưng ngay sau đó lại khôi phục thái độ bình thường, cười nói: "Mấy vị muốn ở trong gió rét ôn chuyện sao?"

Tôn Bách Công lập tức phản ứng kịp, vì vậy một nhóm bốn người cười nói đi vào nhà hàng.

Phòng là đã sớm chuẩn bị tốt, thức ăn do thư ký dựa theo thói quen thường ngày của Mạnh Tư Thành và món ăn sở trường của nhà hàng này, bốn người coi như khách và chủ đều vui mừng.

Mạnh Tư Thành và Tôn Bách Công nhiều năm không gặp, trong bữa tiệc nói đùa ôn chuyện, không tránh được uống một chút rượu.

Tô Hồng Tụ thấy Tôn Bách Công rót rượu cho Mạnh Tư Thành, nghĩ muốn nhắc nhở anh tí về còn phải lái xe, nhưng lúc cô muốn mở miệng nói, thì nghe đến giọng nói êm ái của Đàm Tư Tư ở một bên nói: "Mạnh Tư Thành, làm một luật sư, cậu lại muốn biết pháp mà vẫn phạm pháp sao?"

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng nhún mày nhìn về phía Đàm Tư Tư.

Đàm Tư Tư có chút nghịch ngợm nghiêng đầu nói: "Say rượu lái xe, chính là phạm pháp nha."

Đôi mắt Mạnh Tư Thành sâu không thấy đáy nhân nhạ nhìn Đàm Tư Tư, ung dung gơ ly rượu lên, cười nói: "Không sao, tôi sẽ tìm người giúp tôi lái xe về."

Đàm Tư Tư nở nụ cười quyến rũ, khi cười hai má hiện lên hai lúm đồng tiền tinh xảo. Cô ấy cũng cầm ly rượu lên nói: "Tốt, nếu như vậy, thì uống với tôi một chén đi! Chúng ta nhiều năm không gặp, hôm nay nhất định không say không về!"

Tôn Bách Công nghe vậy cười ha ha, vén tay áo lên không khách khí rót một ly rượu đầy cho Đàm Tư Tư. Anh ta nhìn thấy một bên đang cúi đầu dùng bữa Tô Hồng Tụ, cười hỏi: "Tô Hồng Tụ, hay cậu cũng làm một ly đi."

Tô Hồng Tụ đang cúi đầu lặng yên suy nghĩ, chợt nghe Tôn Bách Công gọi tên cô, khẽ giật mình, đang muốn nói chuyện, liền nghe thấy Mạnh Tư Thành ở một bên nhân nhạ nói: "Không cần, cô ấy không uống rượu."

Tôn Bách Công nhìn một chút Tô Hồng Tụ, lại nhìn một chút Mạnh Tư Thành, cười nói: "Cũng được, nếu Hồng Tụ không uống rượu, vậy thì uống trà đi."

Nói xong anh ta lại muốn đưa tay cầm lấy bình trà muốn rót trà cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vội vàng đứng dậy tự cầm lấy bình trà nói: "Không cần, tôi tự mình rót là được."

Ai ngờ tay cô còn chưa chạm đến bình trà, liền có một bàn tay thon dài nắm lấy bình trà.

Mạnh Tư Thành cầm lấy bình trà, chậm rãi rót trà vào chén cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhìn chăm chăm nước trà từ trong ấm trà chậm rãi chảy ra, rót đầy một ly trà.

Cô ngược mắt, thấy bàn tay thon dài, lên chút nữa, thấy một đôi mắt thâm trầm, sau đó cô vội vàng dời tầm mắt đi.

Tôn Bách Công gơ chén lên, bộ dạng rất hào phóng cười nói: "Tốt, hiện tại chúng ta vì nhiều năm rồi mới gặp mặt, cạn ly!"

Ba ly rượu một ly trà, nhẹ nhàng đụng vào nhau.

Sau đó mỗi người uống một hơi cạn sạch ly của mình.

Kế tiếp, mọi người vừa ăn vừa uống, dĩ nhiên còn nói đến đủ loại chuyện thú vị thời trung học. Bất luận là chuyện buồn hay vui, hôm nay lần nữa nói đến đều có một cảm xúc, vì vậy tiếng cười không ngừng.

Mà Tôn Bách Công không nhắc tới cách gọi hai Tur Tur nữa, ngược lại Đàm Tur Tur cười rồi nói đến Tô Hồng Tụ.

Vì vậy khiến Tô Hồng Tụ cực kỳ xấu hổ khi nghe câu nói được lưu hành lúc đó: "Ủy viên thể dục hô một tiếng, Hồng Tụ run lại run".

Tô Hồng Tụ xấu hổ, đặc biệt là bên cạnh còn có một vị hỏa lực bắn ra bốn phía đồng thời lại lạnh nhạt vô cùng, khiến cô cúi đầu cổ đỏ bừng.

Đàm Tur Tur cười quyền rũ, đôi mắt trong trẻo đảo quanh nhìn Mạnh Tur Thành và Tô Hồng Tụ.

Mạnh Tur Thành cười nhạt, rất tự nhiên nói: "Khi đó thật ngốc, đây là tôi không đứng."

Tô Hồng Tụ liền vội vàng lắc đầu nói: "Không không không, là tôi quá ngốc."

Tôn Bách Công thấy thế mau hoà giải nói: "Theo tôi thì cả hai người đều sai làm rồi!"

Vì vậy ba người cùng nhìn về phía anh ta.

Lấy được chú ý của mọi người, anh ta cười hắc hắc nói: "Hai người các người không vui vẻ mà uống rượu đi, ngược lại ở chỗ này giống như hai con vịt nhận tội lỗi về phía mình, thật là sai lầm lớn rồi! Phải biết, khi đó làm việc ngốc ngếch gì tất cả đều là những ký ức đặc biệt! Lúc nhớ lại đều là những ký ức tốt đẹp cả!"

Đàm Tur Tur nghe xong, cười hi hi nói: "Tôn Bách Công, cậu từ bao giờ lại trở thành triết học gia rồi hả?"

Tôn Bách Công nhếch mày nói: "Tôi vẫn luôn như vậy, thế nào, cậu bây giờ mới biết sao?"

Anh ta mày rậm mắt to, khi nháy mắt đáng vẻ có mấy phần đáng yêu, vì vậy khiến tất cả mọi người đều cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cả buổi tối mọi người ăn uống vui vẻ, nói đến đủ loại chuyện thời học sinh, thật hăng hái, về sau đừng nói những người khác, ngay cả Mạnh Tur Thành trong mắt cũng có chút ướt át.

Tô Hồng Tụ chỉ cúi đầu dùng bữa.

Thời đi học, không có phần của cô, hiện tại như cũ cũng không có phần của cô. Những chuyện kia cách cô rất xa xôi, cho nên cô không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu làm bộ dùng bữa.

Ngược lại Tôn Bách Công chú ý tới Tô Hồng Tụ đang ngồi một bên bị bỏ quên, vì vậy liền hỏi tình hình mấy năm nay của Tô Hồng Tụ. Nhưng Tô Hồng Tụ cảm thấy cuộc sống cô trải qua mấy năm nay rất bình thường không còn gì đáng nói, nói ra cũng thực nhàm chán, vì vậy tùy tiện ứng phó mấy câu.

Cuối cùng thời gian cũng không còn sớm, rượu hết người muốn tản, hai người đàn ông cũng cảm thấy nên đem hai vị nữ sĩ về nhà rồi. Hỏi mới biết, Đàm Tur Tur đang ở nhà người thân, khu Đông Sa, thuộc khu biệt thự hạng sang, vừa đúng cùng chỗ với Mạnh Tur Thành. Vì vậy quyết định Mạnh Tur Thành đưa Đàm Tur Tur về, Tôn Bách Công đưa Tô Hồng Tụ về.

Đàm Tur Tur cười nhìn Mạnh Tur Thành, cười đến ngọt ngào. Tô Hồng Tụ cúi đầu không nói.

Mấy người đi ra nhà hàng, phát hiện bên ngoài trời đang mưa, trong mưa còn xen lẫn vụn băng, đẩy cửa liền có gió lạnh cùng hơi nước ập đến, khiến mọi người không khỏi rung mình một cái.

Mạnh Tur Thành đã sớm gọi điện thoại cho tài xế đến lấy xe, thuận tiện đưa Đàm Tur Tur về nhà, nên tài xế đã sớm đợi ở ngoài cửa rồi. Mà Tôn Bách Công phụ trách diendanlequydon.com đưa Tô Hồng Tụ về nhà, sau đó tự bắt xe trở về khách sạn.

Đợi một lúc lâu, Mạnh Tur Thành thấy Tôn Bách Công và Tô Hồng Tụ đã lên taxi, lúc này mới cùng Đàm Tur Tur lên xe.

Trong taxi, Tô Hồng Tụ ngồi ở ghế sau quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ngoài cửa xe có những giọt mưa tí tách chảy xuống, khiến tầm mắt có chút mơ hồ.

Nhưng khi nhìn qua cửa xe bị nước mưa làm mờ, cô vẫn thấy được cách đó không xa chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, cùng với bóng hai người cười nói cùng lên xe.

Hai người bạn họ, một người cao lớn đẹp trai tuổi trẻ tài cao, một xinh đẹp tao nhã thông dong, nhìn qua, thật xứng đôi .

Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng mấp máy môi, muốn quay đầu đi.

Nhưng đúng lúc này, đang muốn bước vào trong xe Mạnh Tư Thành giống như lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên này.

Tô Hồng Tụ cảm thấy đôi mắt sắc bén kia giống như có thể xuyên qua mưa bụi nhìn vào cửa sổ xe, trong lúc cuống quýt thậm chí cô có ý muốn trốn tránh.

Ai ngờ Mạnh Tư Thành cũng chỉ là lơ đãng liếc mắt một cái, ngay sau đó liền quay đầu mỉm cười với Đàm Tư Tư, rồi lên xe.

Cửa xe vừa đóng, cần gạt nước nhẹ nhàng dao động, chiếc xe chậm rãi đi trong mưa.

Trong taxi, ngồi chỗ cạnh tài xế Tôn Bách Công nhìn kính chiếu hậu thấy Tô Hồng Tụ có chút hồn bay phách lạc, mỉm cười có ý xin lỗi nói: "Hồng Tụ, ba người chúng tôi gặp mặt, không tránh được nói nhiều lời, nếu đối với cậu có chút lạnh nhạt, cậu cũng đừng để ý nhé!"

Tô Hồng Tụ vội cười, ngượng ngùng nói: "Tôn Bách Công sao cậu lại nói vậy, tôi thấy mọi người nói chuyện vui vẻ, tôi cũng cảm thấy rất vui."

Tôn Bách Công cười thoải mái nói: "Tô Hồng Tụ à Tô Hồng Tụ, cậu vẫn luôn đáng yêu như thế!"

Tô Hồng Tụ khẽ cúi đầu, mỉm môi cười nhạt. Đáng yêu? Cái này là đáng yêu ư, Tô Hồng Tụ không biết định nghĩa của Tôn Bách Công về đáng yêu là như thế nào.

Bởi vì trời mưa, nên bị kẹt xe, Tôn Bách Công là người hay nói, anh ta kể một số chuyện đôi nhân xử thế mấy năm này ở Bắc Kinh rút ra được, cũng rất thú vị, vì vậy ngay cả tài xế taxi kia cũng chen vào tán gẫu mấy câu.

Cuối cùng đã tới chỗ đường Tô Hồng Tụ ở, lúc này mưa cũng đã tạnh .

Tô Hồng Tụ có ý để Tôn Bách Công ngồi luôn chiếc xe taxi này về, nếu không trời mưa to cũng khó bắt được taxi, ai biết tài xế taxi kia rất thoải máiĐLQĐ, nói Tôn Bách Công cứ xuống đưa người về, ông ấy ở chỗ này chờ Tôn Bách Công quay lại, ông ấy tiếp tục trở về.

Mùa đông sau cơn mưa, thời tiết rất trong lành ẩm ướt lạnh, hai người xuống xe đi vào lối hẹp kia, lại có chút lạnh.

Tô Hồng Tụ lấy tay lôi kéo chiếc khăn quàng cổ màu hồng của cô và áo khoác ngoài, cô chợt nhớ đến Đàm Tư Tư mặc váy.

Đầu mùa đông, trên đường các cô gái phần lớn bắt đầu ăn mặc kín đáo, nhưng Đàm Tư Tư mặc váy ở mùa đông lại khiến cô cảm thấy cô ấy phóng khoáng và xinh đẹp.

Cúi đầu xem lại bản thân, thời điểm này, Tô Hồng Tụ cảm giác nhìn cô thật bình thường.

Tôn Bách Công đưa Tô Hồng Tụ đến dưới khu nhà, quan sát hoàn cảnh xung quanh, chau mày nói: "Hồng Tụ à, có phải tên nhóc Mạnh Tư Thành kia ngược đãi cậu không?"

Tô Hồng Tụ hơi ngẩn ra, sao Tôn Bách Công lại nói như thế?

Tôn Bách Công tức giận bất bình nói: "Cậu làm thư ký cho Mạnh Tư Thành, anh ta lại cắt xén tiền lương của cậu, khiến cậu ở nơi chim không đẻ trứng như vậy!"

Tô Hồng Tụ cười: "Anh ấy không có cắt xén tiền lương của tôi, là tự tôi muốn ở khu nhà thuê ít tiền thôi."

Nếu như nói hoàn cảnh của cô bị bại lộ ở trước mặt Mạnh Tư Thành sẽ làm cô lo lắng không yên, nhưng ở trước mặt Tôn Bách Công cô lại không có áp lực chút nào rất tự nhiên.

Tôn Bách Công cười, trong đôi mắt mang theo một tia dịu dàng nói: "Tô Hồng Tụ, tương lai ai cưới được cậu nhất định là người hạnh phúc nhất."

Tô Hồng Tụ cúi đầu cười.

Người cưới được cô sẽ là aiĐLQĐ? Tương lai của cô đang ở nơi nào?

—Sau khi Tôn Bách Công nhìn Tô Hồng Tụ lên tầng, quay đầu lại đi đến chỗ xe taxi đang chờ. Tô Hồng Tụ có chút mệt mỏi đi vào gian phòng nhỏ của cô, mở đèn, chỉ thấy một phòng lạnh lạnh.

Cô lên tinh thần đi tắm rửa, rồi lên giường.

Ai ngờ nằm trên giường nửa ngày cũng không cảm thấy buồn ngủ, lẩn qua lộn lại khiến giường kêu kéo kẹt.

Cô chợt nhớ tới trước đó vài ngày Mạnh Tư Thành nói có chuyện muốn cô lên msn qua di động, liền tiện tay lấy điện thoại ở đầu giường, mở ra Internet

đăng nhập vào msn.

Danh sách msn của Tô Hồng Tụ cũng không có mấy người, chỉ có mấy bạn học thân thiết lúc học đại học và mấy đồng nghiệp thôi. Bây giờ đã hơn mười hai giờ, tất cả đều không ai lên msn cảĐLQĐ.

Tô Hồng Tụ không khỏi tự giễu, tại sao lại muốn đăng nhập msn làm gì, cô đang đợi cái gì?

Khi cô đang nằng muốn thoát ra, chợt msn bắn ra một khung tin nhắn, là Mạnh Tư Thành.

"Về đến nhà rồi sao?" hộp thoại màu trắng hiện lên mấy chữ đơn giản.

Tô Hồng Tụ nhìn câu hỏi này, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng rốt cuộc nhớ tới thân phận của cô, vội vàng trả lời: "Về rồi. Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?"

Ai ngờ câu hỏi gửi đi, hộp thoại màu trắng thật lâu cũng không có nhúc nhích bắn ra câu nào nữa.

Đang lúc Tô Hồng Tụ có chút lo lắng, Mạnh Tư Thành trả lời lại: "Tôi vừa đưa Tư Tư về đến nhà, hiện tại mới trở về."

Bây giờ đã hơn mười hai giờ, anh đưa cô ấy về, đưa đến giờ này?

Tô Hồng Tụ cười khổ, cô bắt đầu cảm thấy may mắn là đang nói chuyện với anh qua Internet cô không cần che giấu cảm xúc của mình.

Cô suy nghĩ một chút, chầm chước lời nói, mới chậm rãi trả lời: "Vây thì tốt."

Bên kia im lặng, bỗng nhiên lại nhảy ra một câu: "Bây giờ đang làm gì?"

Tô Hồng Tụ không hiểu, nhưng vẫn vội vàng trả lời: "Đang ngủ."

Bên kia im lặng lần nữa, mới trả lời: "Vây cô ngủ đi."

Tô Hồng Tụ không thể làm gì khác hơn trả lời: "Vâng."

Cô gửi xong tin nhắn này, không biết làm sao lại không muốn đăng xuất, nên nằm ở trên giường giờ điện thoại di động lên nhìn.

Nhìn chằm chằm biểu tượng hình cái đầu nho nhỏĐLQĐ, cũng không biết đang chờ đợi cái gì.

Nhưng cái đó hình cái đầu giống như đi ngủ, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Sau đó tay cô giờ điện thoại di động có chút mỏi, liền để điện thoại ở cạnh gối, cách một lát lại cầm lên xem một chút, vẫn không có động tĩnh gì. Đầu nhỏ giống như rất an tĩnh ngồi ở chỗ đó, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tiếp sau đó, cô giống như mơ hồ ngủ thiếp đi, trong giấc mộng, nằm mơ thấy Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn cô, không nói một câu.

Cô muốn nói gì đó với anh, nhưng giống như bị câm, thế nào cũng không nói ra được, trong lòng quỳnhĐLQĐ lên liền tỉnh, sau khi tỉnh lại cô vội vàng cầm điện thoại lên, phát hiện biểu tượng đầu nhỏ đã là màu xám tro ở trạng thái đăng xuất.

Nhìn giờ đã là hai giờ đêm.

Cô lặng lẽ thoát ra msn, tắt Internet.

Một đêm này, Tô Hồng Tụ nằm ở trên giường nửa tỉnh nửa mê, cô không biết rốt cuộc cô có ngủ hay không nữa?

Sáng sớm hôm sauĐLQĐ, đầu cô đau như nứt, tinh thần uể oải, cầm lên điện thoại di động, cô gọi cho Tôn Kiến Nghiệp.

Tôn Kiến Nghiệp giống như vẫn còn đang ngủ, mơ mơ hồ hồ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tô Hồng Tụ cười nhẹ nói: "Tôi suy nghĩ xong rồi, chúng ta chính thức xác định làm người yêu được không?"

Bên kia Tôn Kiến Nghiệp lập tức tỉnh táo, dừng lại một látĐLQĐ, rồi nói: "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hôm nay là thứ sáu, Tô Hồng Tụ làm việc lòng có chút không yên, một phần do đêm qua mất ngủ, một nguyên nhân khác, chính là vì Mạnh Tư Thành.

Đã bốn giờ chiều rồi, vẫn chưa thấy Mạnh Tư Thành gọi điện thoại đến. Mà bình thường, anh đều gọi điện thoại đến từ rất sớm để hỏi thăm tình hình của công ty.

Tô Hồng Tụ hết lần này đến lần khác nhìn điện thoại vẫn yên lặng đặt trên bàn, nhưng điện thoại di động giống như là bị bỏ quên, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cô cầm điện thoại lên, nghĩ tới tới hôm qua cô yên lặng chờ đợi, trong lòng nói không ra được tư vị gì. Cô ngồi ngầy ngẩn một hồi, ĐẾ LỘ ĐẾ liền dứt khoát dần lòng, đem điện thoại di động để vào trong túi, không muốn nhìn đến nó nữa.

Ai ngờ mới vừa bỏ vào trong túi, tiếng chuông di động lại vang lên, trong lòng cô vui mừng, cuống quýt lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, hiển thị người gọi đến lại là: Tôn Kiến Nghiệp!

Giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, cô chợt nhớ lại, nếu như đầu óc của cô không bị choáng váng mà nhớ lắm, sáng sớm hôm nay cô mới chính thức tuyên bố người này chính là bạn trai của cô!

Nhận điện thoại, quả nhiên là Tôn Kiến Nghiệp, không phải mọi người đều nói phải tìm hiểu nhau nhiều hơn để tình cảm được thăng tiến sao? vì vậy anh ta hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm, Tô Hồng Tụ nắm chặt điện thoại, cắn môi gật đầu đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng cô cảm thấy rất tội tệ.

Cô đã quyết định, quyết định tìm một đối tượng xem ra thích hợp nhất để lui tới, sau đó vì vậy gả cho người ta hoàn thành một chuyện lớn trong đời! Tại sao cô lại vẫn ở chỗ này tâm tâm niệm niệm mà nghĩ đến thần long thấy đầu không thấy đuôi tổng giám đốc Mạnh đây?

Đó là điều cô nên nghĩ sao? Cô nữ phụ lòng mẹ già ở nhà và con người nhìn rất thành thật Tôn Kiến Nghiệp sao?

Tô Hồng Tụ ở trong lòng đối với bản thân tự khiển trách một phen diendanlequydon.com, dùng sức lắc đầu để quên đi tất cả, quên Mạnh Tư Thành, tập trung làm việc đi làm việc đi! Chỉ có công việc mới là điều cô nên làm nhất .

—Ngày hôm nay là thứ bảy, vì đã hẹn trước từ hôm qua, nên Tô Hồng Tụ và Tôn Kiến Nghiệp cùng nhau ăn cơm, rất kỳ quái là hai người đã chính thức trở thành người yêu của nhau nhưng khi ở cùng một chỗ vẫn không được tự nhiên. Tô Hồng Tụ không nhìn ra Tôn Kiến Nghiệp đang vui hay không vui, mà Tôn Kiến Nghiệp giống như có tâm sự nặng nề, nên không nhận ra cô gái đang mắt hờn ngời đối diện anh ta .

Cơm nước xong, hai người đi dạo ở quảng trường gần đó một vòng, sau đó Tôn Kiến Nghiệp đưa Tô Hồng Tụ về nhà.

Lần này, có thể là vì đã trở thành người yêu, Tôn Kiến Nghiệp đến thăm phòng của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cũng không từ chối nữa.

Cô nam quả nữ đêm hôm khuya khoắc, nhưng không có xảy ra chuyện gì, chỉ là vào ngồi một lúc, uống cốc nước, sau đó nói một số chuyện linh tinh như giao thông ở đây hay tiền thuê phòng thế nào mà thôi.

Tôn Kiến Nghiệp còn đi xem cái phòng bếp nhỏ nhỏ của Tô Hồng Tụ, hỏi có nấu cơm được hay không ..., Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng trả lời tường tận đầu đuôi một dạng như học sinh tiểu học.

Sau đó Tôn Kiến Nghiệp nhìn đồng hồ đã mười giờ, mà hai bên cũng đang rơi vào cục diện không ai nói lời nào, nên anh ta quyết định đứng dậy muốn rời đi.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ mấy ngày trước Tôn Kiến Nghiệp đối với cô giống như rất nhiệt tình, không biết tại sao hôm nay lại có thái độ ngược lại như vậy? Đang có chút hiếu kỳ, không ngờ Tôn Kiến Nghiệp đang đi đến cửa phòng chợt quay đầu lại nói: "Hôm nay cảm xúc của tôi không tốt lắm, không phải vì cô đâu, cô đừng để ý nhé."

Tô Hồng Tụ gật đầu liên tục, nói: "Tôi hiểu."

Tôn Kiến Nghiệp nghiêm túc nói: "Nếu như có thể cùng cô phát triển tiếp, tôi cảm thấy rất vui vẻ."

Tô Hồng Tụ hơi đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Tôn Kiến Nghiệp nở một nụ cười có chút miễn cưỡng, đóng cửa lại giúp cô rồi rời đi.

—Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, ngã xuống giường, nghĩ tới mọi chuyện xảy ra hai ngày nay, cô tự cười với bản thân, tự nói với mình, quyết định của cô không sai, ít nhất cô nên để mẹ được yên tâm.

Nghĩ đến mẹ, cô mới nhớ còn chưa nói với bà chuyện này, nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ, mẹ cô chắc vẫn chưa đi ngủ, cô vội vàng gọi điện thoại cho bà.

Mẹ cô nghe được chuyện của Tô Hồng Tụ và Tôn Kiến Nghiệp, bà rất vui mừng, liên tiếp nói bà đã có thể yên tâm, còn nói ngộ nhờ bà có xảy ra chuyện gì, cũng không phải tiếc nuối cái gì nữa, nói xong rom rớm nước mắt. Tô Hồng Tụ vội vàng nhỏ nhẹ an ủi bà.

Mẹ cô lau nước mắt, lại thúc dục Tô Hồng Tụ kết hôn, điều này làm cho Tô Hồng Tụ một phen dờ khóc dờ cười, vừa mới xác định quan hệ, bây giờ đã nhắc tới chuyện kết hôn?

Thật vất vả mới thuyết phục được mẹ cô, cúp điện thoại, Tô Hồng Tụ đi tắm, lại không có chút buồn ngủ nào. **Diễn ๓Đàn Lê ๓Quý Đôn**. Suy nghĩ một chút mai là chủ nhật, cũng không cần dậy sớm, dứt khoát đem nồi cháo chén bát trong phòng bếp mang ra rửa lại.

Dọn dẹp xong, nhìn điện thoại di động, đã mười hai giờ, nên ngủ thôi ?

Vì vậy cô nằm lên giường, nhưng lần qua lộn lại vẫn không ngủ được, ngẩng đầu nhìn thấy điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường, do dự một chút, rồi cầm lên điện thoại mở Internet, đăng nhập msn.

Đêm khuya yên tĩnh, msn không có người nào online.

Tô Hồng Tụ cắn môi cười khổ, rốt cuộc cô đang chờ cái gì ?

Vì vậy cô thoát khỏi msn, đóng Internet, suy nghĩ một chút, cô còn muốn tắt máy điện thoại!

Ai ngờ đang lúc muốn tắt máy, chuông điện thoại chợt vang lên, ở trong đêm khuya yên tĩnh, làm cho Tô Hồng Tụ sợ hết hồn.

Nhìn hiện thị người gọi đến ba chữ thật to Mạnh Tư Thành, tim cô tự nhiên đập nhanh hơn.

Cắn môi do dự một chút, cô nhấn lên nút "Nghe".

Đầu điện thoại bên kia không thấy ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở như có như không.

Nhất thời, Tô Hồng Tụ cảm giác hô hấp của cô hơi khó khăn, rốt cuộc không nhịn được nhẹ giọng "A lô" một tiếng.

Bên kia Mạnh Tư Thành cuối cùng cũng nói chuyện, chỉ là giọng nói rất khàn và thô ráp, thậm chí còn hơi suy yếu.

"Không có việc gì, gọi nhầm điện thoại thôi." Nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ nhìn điện thoại bị cúp, ngăn người một chút, ngay sau đó nghĩ đến giọng nói vừa rồi của anh, sao lại suy yếu khàn khàn như vậy?

Cô rất nhanh nhớ đến chuyện hôm qua, chẳng lẽ anh ngã bệnh rồi?

Vì vậy Tô Hồng Tụ bắt đầu do dự, có phải hay không nên gọi lại hỏi qua một chút ?

Anh nói anh không có việc gì, một người cường hãn kiên cường như anh sẽ cần sự quan tâm của một Tô Hồng Tụ ngốc ngếch sao?

Nhưng, ... hình như anh ngã bệnh rồi, nghe giọng nói của anh rất suy yếu, lại còn rất khàn.

Sau một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cô quyết định gọi lại cho anh, coi như không phải lo lắng anh ngã bệnh, cú điện thoại vừa nãy rất kỳ lạ, cô cũng nên gọi lại hỏi một chút chứ?

Sau khi Tô Hồng Tụ tự tìm được lý do cho bản thân, liền vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi lại. Chuông reo một lúc lâu, điện thoại cuối cùng cũng được nhận. Bên kia giọng nói yếu ớt của Mạnh Tư Thành hỏi: "Sao vậy?"

Tô Hồng Tụ cuống quýt hỏi: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao điện thoại chợt bị cúp."

Mạnh Tư Thành trầm mặc, sau đó giọng nói hơi nóng nảy: "Tôi nói không có việc gì!" Sau đó "Pằng" một tiếng điện thoại lại bị cắt đứt.

Tô Hồng Tụ càng thêm lo lắng! Nhất định là anh ngã bệnh rồi, vì anh đang không thoải mái, cho nên mới như vậy đi?

Vì vậy cô lại lấy dũng khí, gọi lại lần nữa, lần này vừa tiếp thông liền vội vàng hỏi: "Mạnh Tư Thành, có phải anh ngã bệnh rồi không?"

Tiếng hít thở của Mạnh Tư Thành có chút nặng nề, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng, nhưng không nói gì, cũng không cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ khẩn trương hỏi: "Bây giờ anh đang ở đâu? Rốt cuộc như thế nào? Đã đi bệnh viện chưa? Có người chăm sóc hay không?"

Cô nói ra liên tiếp những câu hỏi, nhưng người bên kia không trả lời lại câu nào, khiến Tô Hồng Tụ càng thêm lo lắng, siết chặt điện thoại di động đang muốn tiếp tục hỏi, lại nghe Mạnh Tư Thành nói: "Tô Hồng Tụ,**Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn** tại sao tôi chưa từng phát hiện, cô lại có thể nói nhiều như vậy?"

Nhất thời Tô Hồng Tụ há hốc mồm cứng lưỡi, đúng vậy, tại sao cô chợt nhiều lời như thế đây? Vì vậy cô cà lăm nói: "Chuyện này. . . . . Ngã bệnh. . . . Bệnh viện. . . . ."

Mạnh Tư Thành dứt khoát cắt đứt lời của cô..., lạnh lùng nói: "Cô nói nhảm nhiều như vậy, có tác dụng gì không?"

Tô Hồng Tụ xấu hổ nói: "Không. . . . ."

Sau đó Mạnh Tư Thành trầm mặc, rồi nặng nề mở miệng nói: "Cứ cho là tôi ngã bệnh, đối với cô cũng không ảnh hưởng gì!"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không phải, anh bị bệnh, tôi, tôi. . . . ."

Giọng nói của Mạnh Tư Thành hơi gấp gáp cắt lời cô hỏi: "Cô làm sao à?"

Tô Hồng Tụ lầm bầm nói: "Tôi. . . . ." Cô làm sao? Anh ngã bệnh, cô rất lo lắng rất đau lòng !

Bên kia Mạnh Tư Thành giống như thờ dài, có chút mất mát nói: "Thôi, không nói chuyện với cô nữa, tôi cúp máy đây." Nói xong muốn cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ vội vàng ngăn lại nói: "Không cần, Mạnh Tư Thành, thực sự anh đang ngã bệnh sao?"

Mạnh Tư Thành ho khan, sau đó có chút mất mát tự lầm bầm: "Nếu tôi ngã bệnh, cô sẽ chăm sóc cho tôi sao."

Giọng nói của anh, tại sao lại bắt đắ dĩ như vậy ? Giống như đối với tất cả mọi thứ mất đi lòng tin, giống như không còn hy vọng, giống như một đứa bé bị toàn bộ thế giới từ bỏ!

Trong lòng của Tô Hồng Tụ, lập tức bị níu chặt, đau đớn khiến cô không thở nổi.

Trong mắt cô có chút ướt át, nhưng cô cố gắng nhin xuống, cắn răng nói: "Sẽ không, tôi làm sao mặc kệ anh được?"

Mạnh Tư Thành chợt cười nhàn nhạt nói: "Vậy cô đến đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Mạnh Tư Thành chợt cười nhàn nhạt nói: "Vậy cô đến đây đi didiendanlequydon.com."

"Hả?" Tô Hồng Tụ có chút ngốc lảng didiendanlequydon.com, không hiểu ý của anh là gì.

Mạnh Tư Thành giải thích : "Cô không đến đây, thì chăm sóc tôi thế nào didiendanlequydon.com? Hay cô chỉ tùy tiện nói như thế mà thôi, thật ra trong lòng cô didiendanlequydon.com không muốn chăm sóc cho tôi?"

Tô Hồng Tụ sợ hãi lắc đầu nói: "Tôi không phải không muốn chăm sóc cho anh, bây giờ tôi lập tức đến đó, có được không?"

Mạnh Tư Thành giống như thật biết điều nói: " Được."

Tô Hồng Tụ vừa cầm điện thoại, vừa vội vã mặc quần áo rồi cầm lấy túi xách đi ra bên ngoài, trong miệng còn ừ ừ nói: "Tôi lập tức đến ngay."

Mạnh Tư Thành ho khan, khàn khàn nói: "Đề tôi bảo tài xế đến đón cô, cô đứng ở dưới nhà chờ một tí."

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, tự tôi đón xe cũng được."

Nói xong cô liền cúp điện thoại, mặc áo khoác, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Buổi đêm mùa đông, rất lạnh, cũng rất yên tĩnh, cô vội vã chạy xuống lầu, một mình chạy ra ngõ nhỏ, đi ra đường cái.

Trên đường xe đi lại không nhiều lắm, thỉnh thoảng đi qua mấy xe taxi cũng đã có khách, Tô Hồng Tụ lo lắng đợi một lúc lâu, nhưng một chiếc xe taxi cũng không thấy.

Lúc này Mạnh Tư Thành lại gọi điện đến, cô vừa nhận đã nghe anh hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu ?"

Tô Hồng Tụ vội nói: "Bây giờ tôi đang ở trên đường chờ xe taxi, chờ một lát tôi sẽ đến ngay thôi."

Mạnh Tư Thành ho khan lại hỏi: "Vậy cô có biết tôi đang ở chỗ nào sao?"

Tô Hồng Tụ nhất thời đông cứng ở trong gióĐDLQĐ, nhưng ngay sau đó vội vàng hỏi: "Vậy anh đang ở chỗ nào?"

Mạnh Tư Thành hít một hơi thật sâu, có chút suy yếu nói: "Cô đừng cúp điện thoại, chờ gọi được xe taxi để tôi nói chuyện với tài xếdiendanlequydon.com " Tô Hồng Tụ không dám nói một chữ không, vì vậy cô liền cầm điện thoại hết nhìn đồng tới nhìn tây chờ xe taxi.

Gió lạnh mùa đông thổi đến tay của côĐDLQĐ, thật sự đau thấu xương, nhưng cô không để ý chút nào, chỉ tâm tâm niệm niệm muốn đón được một chiếc xe taxidiendanlequydon.com. Thật may, có một chiếc xe đèn sáng xe không có khách dừng ở bên người cô, cô vội vàng ngồi lên.

"Có xe?" Mạnh Tư Thành nhẹ giọng hỏi trong điện thoại.

Cô vội vàng trả lời: "Đúng vậy, đã lên xe."

Mạnh Tư Thành khàn giọng ra lệnh: "Đưa điện thoại cho tài xế."

Tài xế cũng đang chờ Tô Hồng Tụ nói địa chỉ, thấy Tô Hồng Tụ đem điện thoại đưa đến trong tay ông ta, ban đầu còn không hiểu, sau lại nghe được giọng nam ở đầu bên kia, mới tỉnh ngộ.

Chỉ nghe bên trong có một giọng nói khàn khàn nói địa chỉ của một chung cư, đó vốn là địa chỉ khu biệt thự hạng sang số một số hai thành phố. Tài xế nghe xong vội đồng ý, lại nghe được giọng nam kia chợt chuyển thành nghiêm nghị nói: "Đưa cô ấy bình an đến đây, tôi không muốn xảy ra bất kỳ điều gì không may!"

Tài xế đột nhiên cảm thấy giọng nói khàn khàn này rất hung dữ và uy nghiêmĐDLQĐ, nửa đêm canh ba nghe được khiến trái tim ông ta có chút lạnh giá, nhìn bên cạnh cô gái thoát nhìn rất đáng hoàng, ông ta vội vàng đồng ý.

Ngay sau đó giọng nói khàn khàn lại nhàn nhạt ra lệnh nóiDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Đưa đi động cho cô ấy."

Tài xế dĩ nhiên biết "Cô ấy" chính là cô gái đang ngồi bên cạnh ôngĐDLQĐ, liền vội vàng đưa điện thoại di động cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vội vàng nhận lấy, lại nghe được giọng nói tràn đầy mệt mỏi của Mạnh Tư Thành nói: "Đừng cúp điện thoạiĐDLQĐ."

Tô Hồng Tụ gật đầu luôn miệng nói: "Tôi không cúp, tôi không cúp."

Tài xế khởi động xe, xe chậm rãi đi về phía trước, Tô Hồng Tụ nắm chặt điện thoại trong tay không dám buông ra chút nào.

Dọc theo đường đi bên đầu điện thoại kia Mạnh Tư Thành cũng không nói lời nào, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng, còn có tiếng động giống như đứng dậy uống nước.

Tô Hồng Tụ nghe tiếng ho khan của anh ở đầu bên kia điện thoại, tay siết chặt điện thoại có chút phát run.

Anh ấy đang bị bệnh, anh ấy đang khó chịu, anh ấy không có người chăm sóc, anh ấy chỉ có một mình.

Đôi mắt cô hơi ướt át nhìn chằm chằm đèn đường bên ngoài, trong lòng chỉ hy vọng có thể đi nhanh lên một chút nữa, mau hơn chút nữa!

Xe taxi đi rất nhanh, rồi vững vàng dừng ở một mảnh sân cỏ, tài xế taxi hỏi: "Tiểu thư, dừng ở đây hay đi tiếp?"

Tô Hồng Tụ mờ mịt nhìn ra bên ngoài, mơ hồ nhìn ra được đó là một vườn hoa rộng rãi trước khu biệt thự. Ngồi ở trong xe chỉ có thể nhìn thấy khu biệt thự như ẩn như hiện, ánh đèn màu vàng, lan can phong cách Châu Âu, cùng với bảo vệ đang giữ cửa.

Đang lúc cô không biết làm sao thì đầu điện thoại bên kia Mạnh Tư Thành khàn khàn hỏi: "Đã đến chưa?"

Tô Hồng Tụ vội nói: "Ừ, chắc là đến rồi, bên ngoài hình như là một khu biệt thự, còn có bảo vệ." Xin tha thứ cho sự ngu ngốc của cô, nơi này rốt cuộc là nơi nào đây? Đầu óc cô hơi choáng váng rồi.

Mạnh Tư Thành ho khan, mệt mỏi nói: "Vậy xuống xe đi, tôi gọi điện thoại nhờ bảo vệ dẫn cô đi."

Tô Hồng Tụ nghe xong, nói đồng ý, rồi lấy ví từ trong túi xách, rút một tờ tiền giấy đưa cho tài xế. Thật may, mấy ngày trước vì tính toán đóng tiền thuê phòng mà cô đi rút mấy trăm đồng, nếu không lấy phong cách không mang nhiều tiền trên người của cô, lúc này sợ không tránh được lúng túng rồi!

Tài xế rất nhanh tìm tiền lẻ, lại hỏi có muốn hóa đơn không, Tô Hồng Tụ lắc đầu một cái xuống xe, vừa đi vừa nghe được đầu bên kia Mạnh Tư Thành bấm một số điện thoại, rồi cùng đối phương nói gì đó.

Tô Hồng Tụ đi tới cửa, thấy mấy người bảo vệ đứng ở nơi đó, bộ dáng rất nghiêm túc, cô có chút không biết nên làm gì rồi.

Lúc này Mạnh Tư Thành cũng nói xong điện thoại, anh uống một ngụm nước, sau đó hỏi cô: "Cô đang đứng ngay cửa ra vào sao?"

Tô Hồng Tụ nhỏ giọng "Ừ" một tiếng: "Vậy bây giờ tôi đứng ở nơi này chờ sao?" Tô Hồng Tụ coi như ngu ngốc cũng biết nơi này không phải có thể tùy

tiện ra vào, muốn ra vào thì phải có thẻ ra vào gì đó.

Mạnh Tư Thành còn chưa nói gì, cô nhìn thấy trong phòng an ninh lóe lên ánh đèn sau đó đi ra một người mặc đồng phục bảo vệ, đi ra nhìn quanh, rất có lễ phép đi tới trước mặt Tô Hồng Tụ hỏi: "Xin hỏi, cô có phải là Tô tiểu thư không?"

Mạnh Tư Thành ở trong điện thoại cũng nghe được câu hỏi này, giải thích nói: "Anh ta sẽ đưa cô đến chỗ tôi, cô đến trước nhà thì nhấn chuông cửa là được. Tôi cúp máy trước." Nói xong liền cúp điện thoại.

Trong nháy mắt điện thoại bị ngắt, Tô Hồng Tụ tự nhiên có loại cảm giác mất mát, giống như một đứa bé không có người lớn giúp đỡ.

Nhân viên an ninh kia rất lễ phép hỏi: "Tô tiểu thư?"

Tô Hồng Tụ vội vàng cười. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, gật đầu nói: "Vâng, tôi họ Tô."

Bảo vệ gật đầu mỉm cười nói. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Mạnh tiên sinh nhờ tôi đưa tiểu thư đến nhà ngài ấy, Tô tiểu thư, mời đi theo tôi?"

Tô Hồng Tụ gật đầu cười nói: "Vâng."

Sau khi vào chung cư này, Tô Hồng Tụ không để ý nhìn xung quanh, chỉ bước nhanh đi theo nhân viên an ninh kia qua những cây sồi hoặc vườn hoa, trong nháy mắt liền đến trước cửa một tòa biệt thự.

Cửa chính mang phong cách phương Tây ở dưới ánh đèn màu trắng có cảm giác rất thần bí, Tô Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy cô giống như đi lạc và một nơi thần bí nào đó.

Bảo vệ cười lễ phép nói: "Tô tiểu thư, nơi này chính là nhà của Mạnh tiên sinh, theo Mạnh tiên sinh yêu cầu, tôi chỉ đưa tiểu thư đến đây thôi. Kế tiếp tiểu thư chỉ cần nhấn chuông cửa, Mạnh tiên sinh sẽ mở cửa cho tiểu thư."

Tô Hồng Tụ gật đầu liên tục, nhân viên an ninh kia liền lễ phép gật đầu một cái rồi rời đi.

Tô Hồng Tụ nhìn xung quanh, đèn đường im ắng, cây sồi cao lớn bị gió thổi vang lên sào sạt, mà Tô Hồng Tụ nhìn ngôi biệt thự thần bí lẳng lặng đứng sừng ở trước mặt cô, chờ cô đi vào.

Cô nghĩ đến Mạnh Tư Thành đang ở trong ngôi biệt thự này, hay sau cánh cửa kia có một người cô đơn đang bị bệnh, cô hít một hơi thật sâu rồi chạy tới, nhấn chuông cửa.

Trên chuông cửa có bộ đàm truyền đến giọng nói khàn khàn của Mạnh Tư Thành nói: "Tôi mở cửa rồi, cô tự đẩy cửa vào đi, tôi ở trên tầng hai."

Tô Hồng Tụ cuống quýt gật đầu nói. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Tôi lập tức đi lên."

Sau đó cô thử dùng sức đẩy cửa, không ngờ cửa kia không cần tốn chút sức nào thì đã bị đẩy ra. Sau khi tiến vào phát. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn. hiện bên trong phòng khách mang phong cách đen trắng, dưới ánh đèn, có cảm giác thần bí và lạnh lẽo.

Tô Hồng Tụ nhìn hoa cả mắt bước nhanh đi đến cầu thang, dọc theo nấc thang kia đi lên trên tầng.

Tiếng bước chân của cô rất nhẹ, nhưng ở không gian yên tĩnh ban đêm, liền cực kỳ vang dội.

Trong lòng Tô Hồng Tụ lo lắng, cô đột nhiên cảm thấy mình đang đi phải một con đường xa lạ.

Nhưng, ở nấc thang cuối cùng. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, có phải hay không có một người, một người bình thường thoạt nhìn rất kiên cường không có gì không làm được, đang suy yếu nằm ở nơi đó chờ đợi sự chăm sóc của cô đây?

Cô thả chậm bước chân. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, đi hết bậc thang, đang lúc cô hỗn loạn không biết nên đi về phía nào, từ một phòng truyền đến tiếng ho khan thật thấp.

Cô đi nhanh lên, cửa phòng khép hờ, cô cố lấy dũng khí, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cửa mở ra, bên trong có một chiếc giường rất lớn, một người đàn ông mặc áo ngủ có chút mệt mỏi tựa vào đầu giường, chính là Mạnh Tư Thành.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chợt trong lòng Tô Hồng Tụ hơi bối rối, trên mặt dường như nóng lèndiendanlequydon.com, tay cũng không biết nên để vào đâu, ngay người đứng ở cửa, không biết nên vào hay nên ra

Mạnh Tur Thành nhìn lên, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào Tô Hồng Tụ.

Nhất thời, khiến mặt Tô Hồng Tụ càng thêm nóng, cô liếm môi, cà lăm nói: "Anh, anh không sao chứ?"

Mạnh Tur Thành giống như phục hồi tinh thần, nhấp máy môi rồi quay đầu nhìn về một phía khác, nhàn nhạt nói: "Cô xem bộ dạng tôi bây giờ giống như không có chuyện gì sao?"

Tô Hồng Tụ nhìn bộ dạng anh suy yếu nằm ở trên giường, lo lắng, nhưng lại không biết làm sao lắp bắp nói ra một cái kết luận: "Anh ngã bệnh rồi."

Mạnh Tur Thành không nhìn cô, xoay mặt đi nhìn về phía bức tường, môi mím lại thật chặt, khiến khuôn mặt cương nghị thoát nhìn rất quật cường.

Tô Hồng Tụ lo lắng nói: "Anh nên đi bệnh viện thôi."

Ngã bệnh nên đi bệnh viện, cô không phải là bác sĩ, thật ra cô đến đây cũng không có tác dụng gì cả! Tại sao lòng cô lại nóng như lửa đốt đã chạy đến đây rồi?

Mạnh Tur Thành nhấp máy môi, giọng nói khàn khàn lạnh lùng nói: "Không cần, chỉ là cảm mạo nóng sốt bình thường mà thôi."

Tô Hồng Tụ thấy gương mặt của anh hơi đỏ lên, ngay cả tai cũng hơi hồng, càng thêm lo lắng, cô khẩn trương hỏi: "Vậy đã kiểm tra nhiệt độ chưa, bao nhiêu độ?"

Mạnh Tur Thành lần nữa đưa ánh mắt về phía cô, trong ánh mắt có mấy phần ý lạnh và nóng nảy, rất không kiên nhẫn nói: "Không phải cô đến chăm sóc tôi sao? Còn đứng ở cửa nói làm cái gì? Cô đứng ở cửa nói tôi liền khỏi bệnh à?"

Mấy câu anh vừa nói ra khiến Tô Hồng Tụ á khẩu không trả lời được, ai ngờ Mạnh Tur Thành cười lạnh nói: "Cô đứng cách xa tôi như vậy, chẳng lẽ sợ tôi ăn cô phải không?"

Tô Hồng Tụ liều mạng lắc đầu nói: "Không phải không phải." Nói xong nhấc bước cẩn thận đi đến bên giường của Mạnh Tur Thành.

Ánh mắt thâm trầm phức tạp của Mạnh Tur Thành nhìn chăm chăm vào cô, nhìn cô từ từ đến gần, ánh mắt dần trở nên đen hơn.

Tô Hồng Tụ đi đến bên giường, tức thì cảm giác có một loại hơi thở mãnh liệt thuộc về phái nam phả vào mặt, khiến hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn, mà Mạnh Tur Thành chăm chú nhìn vào mắt cô, càng làm cho ánh mắt của cô không biết nên nhìn đi đâu nữa.

Ở trong cơn hoảng loạn cô nhìn thấy trên bàn bên cạnh có một hộp cấp cứu, mở ra, bên trong có nhiệt kế và một đồng các loại thuốc thường dùng, vội hỏi: "Đã đo nhiệt độ chưa, bao nhiêu độ, rốt cuộc tình hình hiện tại như thế nào rồi?"

Mạnh Tur Thành nhìn cô, khẽ mím đôi môi mỏng không trả lời lại.

Cô có chút bất đắc dĩ, đưa tay cầm lên nhiệt kế kia, chỉ thấy màu đỏ thủy ngân hiển thị ở mức 35 độ, trong lòng cô nghĩ chắc anh còn chưa đo qua nhiệt độ đâu? Vì vậy nhẹ nhàng đưa nhiệt kế đến trước mặt Mạnh Tur Thành nói: "Cho anh, trước tiên đo nhiệt độ kiểm tra một chút nhé."

Đôi môi của Mạnh Tur Thành giật giật, hơi tức giận nói: "Tôi bị bệnh rồi, cô còn để cho tôi tự đo nhiệt độ sao?"

Tô Hồng Tụ không rõ nói: "Đo nhiệt độ, là muốn đo nhiệt độ của anh, dĩ nhiên anh phải tự làm rồi."

Mạnh Tur Thành nhíu lông mày, nóng nảy nói: "Cô giúp tôi đo đi!"

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn Mạnh Tur Thành đang chau mày mím môi thoát nhìn đang rất không vui, cô cảm thấy có chút muốn cười khổ. Chẳng lẽ sau khi bị bệnh, mọi người đều sẽ trở thành một đứa bé hay tức giận sao? Kể cả Mạnh Tur Thành, người khiến cô nghĩ rằng không có việc gì không làm được cũng giống như vậy sao?

Cô bất đắc dĩ mím môi cười nhẹ nói: "Được rồi, tôi đo giúp anh." Nói xong cô nhẹ nhàng cúi người xuống, dịu dàng vén chăn lên, nhẹ nhàng lên cánh tay của Mạnh Tur Thành. Mà Mạnh Tur Thành cũng rất ngoan ngoãn phối hợp, để cô đo nhiệt kế cho anh.

Tô Hồng Tụ tự nhiên nhớ đến lúc còn bé cô có nuôi một con chó nhỏ, Mạnh Tur Thành lúc này thế nào có điểm giống với con chó nhỏ kia đây?

Mạnh Tur Thành nhìn nụ cười nhàn nhạt của cô, không được tự nhiên hỏi: "Cô cười cái gì?"

Tô Hồng Tụ vội vàng nén cười, cắn môi lắc đầu nói: "Không cười cái gì, anh cứ nằm nghỉ ngơi ở đây, để tôi tìm xem trong nhà anh có thuốc cảm cúm hay không."

Lúc này Mạnh Tư Thành không nói gì, rất nghe lời dựa và thành giường. Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào Tô Hồng Tụ, nhưng ánh mắt kia dần dần trở nên nhu hòa đi.

Vì thân thể mẹ cô không tốt thường xuyên phải uống thuốc, nên lâu ngày Tô Hồng Tụ cũng trở thành bác sĩ của gia đình, đối với công dụng của các loại thuốc cô cũng biết một chút, sau một lúc cô đã tìm ra thuốc thích hợp cho anhdiendanlequydon.com. Cô lại hỏi Mạnh Tư Thành nước uống ở đâu, Mạnh Tư Thành chỉ máy lọc nước ở góc phòng.

Cô rót một cốc nước, lấy ra liều lượng thuốc vừa phải để lên bàn, cô nhìn đồng hồ thấy chưa đến thời gian nhìn nhiệt kế, lại hỏi Mạnh Tư Thành phòng bếp ở đâu, trong nhà có gừng và đường đỏ không?

Mạnh Tư Thành chỉ xuống tầng dưới, chau mày nói: "Phòng bếp ở dưới tầng, còn gừng và đường đỏ, chắc là có đi, tôi cũng không biết."

Tô Hồng Tụ thấy đáng và không rõ lắm của anh, không thể làm gì khác hơn tự cô đến phòng bếp thử tìm xem.

Cô đi xuống tầng một, sau một phen tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được phòng bếp, so với phòng Tô Hồng Tụ đang ở còn thoáng rộng rãi hơn nhiều.

Cô mở tủ lạnh ra, ngạc nhiên phát hiện bên trong có đầy đủ mọi thứ, vội vàng trước tìm cái nồi cho nước vào đun sôi lên, sau đó lấy gừng và đường đỏ, đem gừng băm nhỏ, rồi cho gừng và đường đỏ cùng thả vào trong nồi nấu.

Làm xong những thứ này, cô lại nhìn đồng hồ thấy đã đến lúc xem nhiệt kế, lại đi lên trên tầng, chỉ thấy Mạnh Tư Thành đang ngơ ngác dựa vào đầu giường, đáng vẻ như có điều đang suy nghĩ, thấy cô đi vào, đôi mắt anh liền nhìn đến đây.

Tô Hồng Tụ mỉm cười, dịu dàng nói: "Đến lúc rồi, xem nhiệt độ bao nhiêu."

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, đôi mắt vẫn đang ngơ ngác nhìn cô chăm chăm, trên tay anh cũng không có động tĩnh gì.

Tô Hồng Tụ bắt đầu đi, đi tới cúi người nâng lên cánh tay của anh, lấy nhiệt kế ra.

Có lẽ lần này cảm xúc của cô so với vừa rồi buông lỏng hơn, lúc cô đang cúi người, một lần nữa cảm nhận được hơi thở mãnh liệt của phái nam phả vào mặt, khiến mặt cô lại nóng lên.

Lần này Mạnh Tư Thành lại không phối hợp, anh không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, giống như lên án nói: "Mặt của cô đỏ."

Tô Hồng Tụ ngượng ngùng cắn môi, trên mặt nóng lợi hại, lúng túng nói: "Là vì tôi chạy lên chạy xuống mệt."

Mạnh Tư Thành nghiêm túc nhìn cô, nói: "Tôi không tin."

Tô Hồng Tụ không biết làm sao cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không tin thì thôi."

Mạnh Tư Thành chợt giơ tay lên, ngón tay thon dài của anh vuốt nhẹ gương mặt của cô.

Người Tô Hồng Tụ cứng đờ tại chỗ, muốn động cũng không dám động.

Cô cho rằng má của cô đã rất nóng, nhưng khi ngón tay của anh như có như không chạm vào cô, so với gương mặt của cô còn nóng hơn.

Mạnh Tư Thành thì thầm nói: "Cô cũng sốt rồi." Giọng nói của anh trầm thấp, khe khẽ, giống như làm bầm lâu bầu.

Cả người Tô Hồng Tụ cứng ngắc, mặt nóng lên, tim giống như muốn nhảy ra ngoài. Một câu cô cũng không dám nói, cũng không biết nên nói cái gì, mặc cho những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó từ từ rời khỏi gương mặt của cô.

Khi bàn tay của Mạnh Tư Thành rời đi gương mặt của cô, anh nhẹ nhàng hỏi: "Cô không hít thở sao?"

Tô Hồng Tụ cả kinh, lúc này mới phát hiện cô đang nín thở, liền lui về phía sau mấy bước, mở miệng thở hổn hển.

Ánh mắt Mạnh Tư Thành dần dần có mấy phần vui vẻ và nhu hòa, bên môi cũng nâng lên cười nhẹ, đôi mắt vốn thâm trầm bây giờ có chút tỏa sáng nhìn cô.

Tô Hồng Tụ nhìn đáng vẻ của anh, cô vì quá xấu hổ biến thành giận, cắn môi nói: "Anh ngã bệnh, tại sao không thấy có bộ dáng của bệnh nhân đây?" Lại vẫn có thể cười được? Lại vẫn có bộ dạng phấn khởi đây!

Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, lập tức dựa vào đầu giường, nhún mày lại, tỏ vẻ yếu ớt nói: "Đúng vậy, tôi ngã bệnh, tôi đang sốt lên."

Tô Hồng Tụ cảm thấy dở khóc dở cười, đưa tay nói: "Nhiệt kế, lấy ra đi."

Lúc này Mạnh Tư Thành lại tự mình lấy ra nhiệt kế, anh giơ lên xem, chau mày mang theo mấy phần uất ức nói: "Cô xem, tôi lên 38 độ rồi." Nói xong thì đưa cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cầm lấy và xem xét, quả nhiên là 38 độ còn hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lại khuôn mặt đỏ bừng của Mạnh Tư Thành, lo lắng nói: "Hay là

đi bệnh viện đi, được không? Tôi sợ chỉ uống thuốc cũng không có tác dụng."

Mạnh Tư Thành chau mày, quật cường nhếch môi nói: "Không đi bệnh viện."

Tô Hồng Tụ bắt đầu đi, cầm thuốc và cốc nước ở bên cạnh đưa cho anh nói: "Không đi thì thôi vậy, trước tiên uống thuốc đã."

Mạnh Tư Thành "Ừ" một tiếng, rất nghe lời nhận lấy thuốc trong tay Tô Hồng Tụ, ngửa cổ uống vào.

Tô Hồng Tụ lại vội vàng đưa cho anh cốc nước nói: "Phát sốt phải uống nhiều nước, anh uống nước đi."

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ, nhận lấy cốc nước, uống một hơi cạn sạch.

Tô Hồng Tụ nhìn anh uống thuốc xong, giúp anh nằm xuống đắp kín chăn cho anh, dịu dàng nói: "Anh nằm nghỉ đi, tôi đi xuống xem canh gừng đã nấu xong chưa, anh uống một ít canh gừng rồi hãy ngủ nhé?"

Ánh mắt của Mạnh Tư Thành sâu xa nhìn Tô Hồng Tụ, suy nghĩ một chút mới mở miệng nói: "Vậy cô phải nhanh lên một chút rồi quay lại nhé."

Một lần nữa Tô Hồng Tụ lại cảm thấy hôm nay người đàn ông này giống như một đứa trẻ đang làm nũng, cô mím môi cười, nhẹ nhàng nói diendanlequydon.com: "Rất nhanh thôi, anh nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Tô Hồng Tụ vội vàng chạy xuống lầu, thấy trong nồi nước đường đỏ và gừng đã sôi, vội tìm một cái bát múc đầy một bát diendanlequydon.com, sau đó tìm một cái khay cẩn thận từng li từng tí bụng đỏ đi lên tầng.

Mạnh Tư Thành vừa nhìn thấy màu sắc của canh gừng, lập tức chau mày nói không uống..., Tô Hồng Tụ không biết làm sao đành phải vừa khuyên vừa nói lí lẽ. Cuối cùng Mạnh Tư Thành vẫn rất miễn cưỡng uống vào, vừa uống vừa dùng ánh mắt vô tội nhìn Tô Hồng Tụ, điều này khiến Tô Hồng Tụ có một loại cảm giác đang bắt nạt một đứa trẻ vô tội!

Uống xong canh gừng, Tô Hồng Tụ giúp đỡ Mạnh Tư Thành nằm xuống, lại lần nữa đắp kín chăn cho anh, nhẹ nhàng nói diendanlequydon.com: "Bây giờ anh ngủ một giấc đi, được không?"

Mạnh Tư Thành đang ốm, thật ra đầu có chút choáng váng, vừa rồi cũng chỉ là cố gắng gượng mà thôi, bây giờ uống thuốc xong đầu anh càng cảm thấy choáng váng, thực sự cần phải đi ngủ, nhưng anh vẫn không nhìn được mà hỏi: "Tôi ngủ, vậy còn cô?" Cô có phải hay không sẽ lên lên rồi đi?

Tô Hồng Tụ đem bát canh gừng đặt lên bàn, vừa dọn dẹp thuốc men trên bàn vừa nói: "Anh ngủ đi diendanlequydon.com, sáu giờ sau anh còn phải uống một lần thuốc nữa mà, tôi ngồi đây nhìn anh, đến giờ uống thuốc sẽ gọi anh dậy."

Mặc dù đầu óc Mạnh Tư Thành đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn chau mày hỏi: "Nếu không cô đi sang phòng khách bên cạnh nghỉ ngơi một chút?"

Tô Hồng Tụ cười lắc đầu nói: "Không cần, tôi không buồn ngủ, ngồi ở đây là được rồi."

Mạnh Tư Thành mím môi nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ, do dự một chút mở miệng nói: "Nếu không —— nếu không cô nằm ở đây nghỉ một lát đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Mạnh Tư Thành mím môi nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ, do dự một chút mở miệng nói: "Nếu không —— nếu không cô nằm ở đây nghỉ một lát đi."

Lúc đầu Tô Hồng Tụ còn chưa hiểu ra, ngay sau đó cô chợt nghĩ ra ý tứ của anh. Nằm nghỉ ở đây, có thể là ở đâu, không phải là nằm xuống chiếc giường anh đang nằm đấy chứ?

Trong đầu cô lập tức nổ ầm một tiếng, trên mặt đỏ ửng. Vừa rồi vì cô quá lo lắng cho bệnh tình của Mạnh Tư Thành mà bỏ qua hơi thở mãnh liệt của phái nam trong phòng ngủ này, bây giờ một lần nữa phả vào mặt cô, bao quanh cô, khiến cô có cảm giác khó thở. Mà người đàn ông ở trước mắt cô này, mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, càng làm cho cô có một loại cảm giác bị bức bách và nóng nực, khiến cô không dám đến gần, giống như chỉ cần hơi một tí đến gần anh, cả người cô sẽ run rẩy không kiềm chế được.

Cô cẩn thận nhìn về phía Mạnh Tư Thành, thấy Mạnh Tư Thành nằm ở đó hơi nghiêng mặt đi, cô chỉ nhìn thấy gò má của anh. Gò má anh có đường cong kiên nghị, môi mím chặt tạo cảm giác nghiêm túc, giống như vừa rồi anh không nói cái gì cả.

Nhất thời cô không biết nên nói gì, cô có thể nói đồng ý sao? Cô nam quả nữ đêm khuya, hai người cùng ngủ trên một chiếc giường?

Cô cúi đầu, mặc dù đêm hôm khuya khoắt cô chạy đến nhà của anh, nhưng đó là vì anh bị bệnh! Dĩ nhiên cô cũng không quên, hai ngày trước cô mới đồng ý cùng đối tượng hẹn hò chính thức xác định quan hệ.

Lúc cô đang nằng nễ phải trả lời thế nào, liền nghe thấy giọng nói hơi buồn bực của Mạnh Tư Thành: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là sợ cô mệt mỗi thôi." Sau đó anh lại nói tiếp: "Dù sao giường cũng khá lớn."

Đúng vậy, giường khá lớn, nhưng bất luận lớn cỡ nào, thì đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ cùng nhau nằm ở phía trên, việc này đều cảm thấy có điều mập mờ và khiến người khác hiểu lầm. Tô Hồng Tụ tự nhận bản thân cô không có loại hào phóng không để ý việc đó, cũng hiểu coi như cô nằm ở trên giường cũng không thể ngủ được.

Để cho cô ngủ cùng một giường với người đàn ông cô chỉ cần đến gần một chút cả người liền khẩn trương, cô có thể bình tĩnh được sao? Làm sao cô có thể ngủ được?

Mạnh Tư Thành đợi thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời của cô, chợt có chút phiền não và không kiên nhẫn nói: "Thôi, tùy cô, tôi đi ngủ đây." Nói xong lật người nằm nghiêng, cũng không nhìn Tô Hồng Tụ một cái, chum kín chắn cả người đi ngủ.

Tô Hồng Tụ đứng ở đó một lúc lâu, nghĩ thầm để anh chum kín chắn ngủ như vậy không tốt, rốt cuộc cô thử vươn tay ra, mang theo sợ hãi, nhẹ nhàng đem chân của anh kéo xuống, giúp anh không bị khó thở.

Mạnh Tư Thành đang nhắm mắt, không biết đang ngủ thật hay ngủ giả, cũng không có kháng nghị, mặc cho cô đem chân hơi kéo xuống.

Tô Hồng Tụ cảm giác ngón tay cô cầm góc chăn cũng hơi nóng lên, vì vậy vội vàng hơi kéo xuống chắn rồi lập tức rút tay lại.

Thật ra ban đầu Mạnh Tư Thành vẫn chưa ngủ, còn cố dựng lỗ tai nghe động tĩnh của Tô Hồng Tụ, ai ngờ chờ cả ngày, Tô Hồng Tụ trừ giúp anh kéo chắn, rồi không hề có bất kỳ động tác nào khác, trong lòng anh tất nhiên thất vọng cực kỳ. Sau đó do tác dụng của thuốc, hơn nửa đầu anh cũng đang choáng váng, rất nhanh anh đã đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc anh tỉnh lại trong ánh trăng mờ, phát hiện bên cạnh không có người, trong lòng anh lo lắng, vội muốn đứng dậy, không ngờ lúc muốn đứng dậy anh nhìn thấy Tô Hồng Tụ đang nằm sắp ngủ ở bên cạnh giường của anh.

Cô mặc một chiếc áo lông màu trắng, yên lặng nằm ở đó, những sợi tóc mềm mại theo lưng chảy xuống, có mấy sợi còn nghịch ngợm lan tràn đến trên chân, đến trong tay của anh.

Nhìn cô an tĩnh nằm ở bên giường, trong lòng Mạnh Tư Thành chợt dâng lên một loại cảm giác khác thường.

Bao nhiêu năm rồi, anh vì cô mà khổ sở, bị tổn thương, cố ý lạnh lùng muốn quên đi, sau đó, không còn biết tin tức của cô, anh cho rằng bọn họ cuối cùng cũng trở thành người dưng, kiếp này sẽ không gặp lại.

Không ngờ, ở nơi thành thị rộng lớn này, bọn họ gặp lại nhau; Lúc rạng sáng, anh đột nhiên tỉnh lại, phát hiện cô yên tĩnh ngủ ở bên cạnh giường của anh.

Vượt qua mấy chục năm, vượt qua ngựa xe như nước ở cái thành phố này, vượt qua thân phận và địa vị, cô ở đây, yên tĩnh nằm bên cạnh anh.

Mạnh Tư Thành bị cảm xúc khác thường kia xâm chiếm, khiến hốc mắt của anh không nhận được có chút uрон ướt.

Đúng vậy, cô ở chỗ này bảo vệ anh, bất luận anh chất vấn cùng phiền não thế nào, hiện tại cô đang ở bên cạnh anh, an tường nằm ở chỗ này.

Mạnh Tư Thành nhìn xuống cảm xúc đang dâng trào trong lòng, run rẩy vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Mái tóc của cô mềm mại giống như trong tưởng tượng của anh, đó là nơi anh vẫn khát vọng lại chưa từng được chạm đến.

Đúng lúc này, người Tô Hồng Tụ hơi động dậy, Mạnh Tư Thành ngăn ra, lập tức thu tay về, không được tự nhiên hơi nghiêng mặt đi.

Tô Hồng Tụ chống người lên, phát hiện cánh tay cô có chút tê dại đau đớn, mắt cũng mờ lung, giương mắt thấy Mạnh Tư Thành đã tỉnh, vội hỏi hiện tại cảm giác thế nào, lại vội vàng nhìn đồng hồ phát hiện mới sáu giờ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy cô vội vàng đi lấy nhiệt kế, đi rót cho Mạnh Tư Thành cốc nước, lấy thuốc đưa tới, lại phát hiện Mạnh Tư Thành đang ngơ ngác nhìn cô không nói lời nào, cũng không đưa tay ra nhận thuốc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tô Hồng Tụ chưa từng gặp qua người vĩ đại như Mạnh Tư Thành cũng sẽ có vẻ mặt như thế, còn tưởng rằng anh vẫn đang không thoải mái, theo bản năng vươn tay sờ sờ trán của anh, phát hiện trán anh hơi có mồ hôi ẩm thấp, đã bớt nóng rồi.

Cô thấy Mạnh Tư Thành giống như càng thêm ngăn người nhìn cô, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Anh còn chỗ nào không thoải mái sao?"

Mạnh Tư Thành phản ứng kịp, nghe giọng nói ôn hòa nhỏ nhẹ của cô, trong miệng không nhận được lắm bảhỏi: "Cô sẽ luôn chăm sóc tôi sao?"

Tô Hồng Tụ nghe vậy bật cười, chỉ xem như anh ngã bệnh từ tối hôm qua đến hôm nay vẫn chưa khôi phục như cũ, không khỏi thở dài mọi người ngã bệnh đều giống như đứa trẻ nha!

Mạnh Tư Thành nhìn cô hỏi lại: "Có thể hay không?"

Đôi mắt Tô Hồng Tụ nhìn anh dịu dàng như nước, nụ cười giống như một đóa hoa không biết tên nở rộ buổi sớm.

Sau đó anh nghe thấy cô dịu dàng nói: "Được!"

Một tiếng "Được" này không hề do dự như chuyện đương nhiên khiến trong lòng anh từ từ nhộn nhạo, nhộn nhạo ra ầm ập, nhộn nhạo ra dịu dàng, cũng nhộn nhạo ra môi anh từ từ tràn ra tươi cười.

Sau đó anh nghe thấy giọng nói của bản thân phát ra nhàn nhạt, nhưng tràn đầy ầm ập gọi: "Tô Hồng Tụ."

Tô Hồng Tụ nhìn anh, ánh mắt dịu dàng của cô khiến tim của anh bị một loại cảm giác ầm ập bao vây, Tô Hồng Tụ cười hỏi: "Sao vậy?"

Anh êm ái nói: "Không có gì, tôi chỉ muốn gọi tên của cô thôi."

Tô Hồng Tụ cúi đầu, mặt hơi ửng hồng, sau đó giống như nhớ tới cái gì, nôi cháo cô nấu cho anh ở phòng bếp, hầm cả đêm, phải nhanh đi xuống xem một chút, vì vậy không kịp nói gì vội vàng đứng dậy chạy xuống tầng dưới.

Mạnh Tư Thành nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô chạy ra khỏi phòng, nụ cười bên môi càng thêm dịu dàng.

Một lát sau Tô Hồng Tụ bung một bát cháo đã được nấu nhừ đi lên, nhìn Mạnh Tư Thành ăn xong, lại đo nhiệt độ, phát hiện anh vẫn còn hơi sốt, 37 độ.

Vì vậy Tô Hồng Tụ khuyên anh nằm trên giường nghỉ ngơi, Mạnh Tư Thành không muốn ngủ, nhưng vừa rồi uống thuốc có thành phần gây buồn ngủ, hơn nữa bây giờ cũng mới sáu giờ, nằm trên giường nhìn Tô Hồng Tụ, nhìn một chút không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Tô Hồng Tụ nhìn anh ngủ, phát hiện lúc ngủ anh không giống như thường ngày thâm trầm và nghiêm nghị, mà có dáng vẻ buông lỏng nhìn hơi trẻ con, đôi môi bình thường nhìn rất cương nghị bây giờ hơi cong lên, giống như đang cười, cả người anh nhu hòa đi rất nhiều.

Tô Hồng Tụ nhìn anh một lúc lâu, chợt nhớ tình hình hiện tại của mình, lập tức ý thức được cô đang luống cuống, trong lòng có một cỗ cảm giác khó tả, áy náy và mất mát, lắc đầu một cái, tự trách bản thân mới sáng sớm đã có những suy nghĩ lung tung, bèn đứng lên dọn dẹp đồ đạc ở cái bàn bên cạnh.

Trên bàn để tán loạn một số loại thuốc, nhiệt kế, dụng cụ y tế, cô đem những thứ này đều bỏ vào bên trong hộp cấp cứu.

Dọn dẹp sạch sẽ xong cái bándiendanlequydon.com, lúc này cô phát hiện phía dưới giống như để một tấm hình, vì vậy Tô Hồng Tụ cũng không suy nghĩ nhiều diendanlequydon.com, tiện tay cầm lên nhìn.

Trong hình là một đôi giống như kim đồng ngọc nữ. Nam chính Mạnh Tư Thành thời đại học, mặc đồ cử nhân, mỉm cười nhìn ống kính diendanlequydon.com, mà nữ sinh bên cạnh mặc váy màu hồng, hơi nghiêng người dựa vào Mạnh Tư Thành, đồng thời tay cô ấy còn nắm vào cánh tay của Mạnh Tư Thành, nhìn ống kính cười thật tươi.

Nữ sinh kia, mấy ngày trước cô đã gặp Đàm Tư Tư.

Trong lòng Tô Hồng Tụ như bị nhéo một cái, mấy ngày trước, anh còn đưa cô ấy về nhà, hai người rất hợp nhau, xem ra thật xứng đôi. Mà hôm nay, lúc Mạnh Tư Thành ngã bệnh, tại sao anh phải lấy ra hình của cô ấy đây?

Lúc này Tô Hồng Tụ không biết trong lòng cô đang có cảm giác gì? Là ghen tỵ sao? Chẳng phải cô đã sớm biết rồi sao, hơn nữa cô đã quyết định cùng Tôn Kiến Nghiệp chính thức tìm hiểu, tương lai kết hôn rồi cùng nhau sống hạnh phúc sao?

Nhưng nếu không phải là ghen tỵ, thì tại sao tim cô lại cảm thấy đau đớn khó chịu là cái gì đây?

Tô Hồng Tụ chăm chú nhìn tấm hình kia, chăm chú nhìn trong hình một đôi kim đồng ngọc nữ, trong khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra một điều, cái loại cảm giác chờ đợi mơ hồ trong lòng cô đối với Mạnh Tư Thành, thì ra là yêu.

Thì ra, cô yêu Mạnh Tư Thành sao?

Nếu không phải là yêu, tại sao tim sẽ đau đến mức dường như không cách nào hô hấp, nếu không phải là yêu, tại sao sự ghen tỵ trong lòng cô giống như một con dao đang cắt tim của cô vậy?

Cô như cái xác không hồn từ từ đi xuống cầu thang, đi đến phòng khách, ngơ ngác ngồi ở ghế sofa lon .

Sau này cô nên làm gì đây diendanlequydon.com?

Tình yêu, thực quý giá diendanlequydon.com, cô nên đi tranh thủ sao? Nếu như đi tranh thủ, cô dùng cái gì đi tranh thủ?

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại hình ảnh cô gái có nụ cười ngọt ngào trong ảnh, còn có nụ cười nhàn nhạt của Mạnh Tư Thành, tim cô sớm đã rơi vào một mảnh lạnh lẽo.

Cô không biết đã ngồi ở chỗ này bao lâuĐDLQĐ, chỉ biết trời bên ngoài dần sáng lên, mà chân tay của cô cũng hơi cứng ngắc.

Cuối cùng giữa một mảnh mờ mịt, cô miễn cưỡng đứng lên, tự nhủ với bản thân, tình yêu đối với cô có lẽ quá mức xa xỉĐDLQĐ, vì yêu mà bất chấp tất cả theo đuổi hiển nhiên cũng không phải chuyện Tô Hồng Tụ sẽ làm.

Cô còn có mẹ già ở đang chờ côĐDLQĐ, cô còn cần tự trang trải cuộc sống của mìnhĐDLQĐ, một cuộc sống bình thường và hạnh phúc.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ cố gắng đem phần tình yêu này mai táng ở trong lòng, cô sẽ cố gắng đi tìm hiểu những điểm tốt đẹp của Tôn Kiến Nghiệp, tương lai nếu thấy hợp lý để kết hôn, thì cô muốn cố gắng làm một người vợ người mẹ tốt.

Cho dù không có tình yêu, cô cũng có thể hạnh phúcĐDLQĐ, người bình thường lấy được hạnh phúc bình thường.

Lúc cô đang mờ mịt đứng lên, định phòng bếp xem một chút thì cửa chính bị mở ra, một người phụ nữ trung niên nhìn phúc hậu đi tới.

Người phụ nữ trung niên thấy cô, hơi kinh ngạc, ngay sau đó lễ phép tự giới thiệu bản thân là người giúp việc cho nhà họ Mạnh, gọi di Quách. Tô Hồng Tụ vội vàng mỉm cười chào hỏi, nói cô là nhân viên công ty của Mạnh Tư Thành, Mạnh Tư Thành ngã bệnh, tới đây chăm sóc một chút.

Di Quách kinh ngạc quan sát Tô Hồng Tụ lần nữa, mà Tô Hồng Tụ dưới loại ánh mắt muốn tìm tòi quan sát cảm thấy không được tự nhiênĐDLQĐ, hơn nữa cả đêm cô không được nghỉ ngơi tốt, xác thực có hơi mệt, liền vội nói tình hình hiện tại của Mạnh Tư Thành, cũng nói cho di Quách biết trong phòng bếp có cháo, lát nữa phiền bà mang tới cho Mạnh Tư Thành.

Ánh mắt của di Quách vẫn mang theo điểm tìm tòi nghiên cứu, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tô Hồng Tụ nghĩ nếu di giúp việc đã đếnĐDLQĐ, cô cũng không cần thiết ở lại đây nữa, nhẹ nhàng lên tầng, lấy áo khoác và túi xách, vội vàng xuống tầng rồi điĐDLQĐ.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Khi Mạnh Tư Thành tỉnh lại lần nữa, đã hơn mười giờ, anh nhìn bốn phía phát hiện không thấy Tô Hồng Tụ đâu, đang muốn xuống giường, lại nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, theo sau chính là giọng nói của di QuáchDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Tiên sinh, anh đã dậy chưa?"

Mạnh Tư Thành hắng giọng một cái rồi nói: "Vào đi." Cửa bị đẩy ra, di Quách cầm khay thức ăn đi tới, phía trên đặt một chén cháo loãng đang bốc hơi nóng.

Di Quách nhìn sắc mặt của Mạnh Tư Thành một chút, cười nói: "Mạnh tiên sinh, ngủ một giấc dậy, xem ra tinh thần của anh tốt lên rất nhiều rồi, nhân lúc cháo còn nóng tranh thủ ăn đi."

Mạnh Tư Thành ngửi được mùi cháo xông vào mũi, cảm thấy anh cũng hơi đói, liền nhận lấy bát cháo, vừa ăn vừa hỏi: "Di Quách, lúc đi đến đây có nhìn thấy một vị tiểu thư hay không?"

Di Quách mỉm cười trả lờiĐDLQĐ: "Tiên sinh, có phải anh hỏi vị tiểu thư mặc áo màu trắng đúng không? Sáng nay tôi vừa đến cô ấy đã vội vàng rời đi, trước khi đi còn dặn dò tôi chờ anh tỉnh lại đem cháo bung lên cho anh đấy!"

Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, trong lòng cảm thấy ấm áp, mặc dù vẫn còn có chút khó hiểu tại sao Tô Hồng Tụ đi mà không chào tạm biệt, nhưng nghĩ tới dáng vẻ vội vàng của cô vì anh bị bệnh, khóe môi vẫn không tự chủ được tràn ra một nụ cười.

Bất luận thế nào, thật ra cô có đề ý đến anh, đúng không?

Di Quách nhìn vị tiên sinh rất ít khi mỉm cười thế nhưng lộ ra một nụ cười như vậy, đã trải qua chuyện đời bà tự nhiên nhìn ra được tiên sinh và vị tiểu thư bà gặp sáng sớm hôm nay có gì đó. Trên đời này nếu có cái gì có thể khiến một người không thích cười lại cười thành như vậy, cũng chỉ có tình yêu đi.

Sau khi Mạnh Tư Thành ăn xong cháo, cảm giác tinh thần của anh tốt lên rất nhiều, đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ không, lúc này chợt nhận được điện thoại của Quách Tứ gọi đến, bộ dạng hơi nóng nảy, nói chỗ anh ta có chuyện quan trọng anh phải đến ngay, anh mà không tới anh ta sẽ bị phá sản, nếu như vậy anh ta sẽ không chịu nổi.

Mạnh Tư Thành biết từ trước đến nay Quách Tứ nói chuyện khoa trương, cũng không quá để ý, nhưng nhìn bộ dạng anh ta lo lắng như vậy, anh vẫn cầm lên chìa khóa xe đi xuống tầng. Đến nơi vừa nhìn, quả nhiên không phải là chuyện quan trọng gì, lại phải bồi mỳ vậy ở trên tỉnh ăn cơm!

Mạnh Tư Thành có chút dở khóc dở cười, nhưng đã đến rồi nếu bây giờ rút lui thì không lịch sự, vì vậy đành ngồi xuống lần lượt bồi rượu nói chuyện xã giao, lúc thích hợp còn phải vỗ tay nịnh bợ lôi kéo quan hệ, những thứ này tự nhiên cũng không thiếu được.

Đợi đến Mạnh Tư Thành được tự do, thì đêm đã khuya, anh lái xe không biết thế nào lái đến chỗ gần khu trọ của Tô Hồng TụDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn. Đem xe dừng lại, một người dọc theo ngõ nhỏ âm u đi đến dưới khu nhà trọ của Tô Hồng TụDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, lại thấy cửa sổ phòng cô vẫn sáng đèn, hơi mờ mờ, nhưng lại cảm thấy có mùi vị ấm áp.

Mạnh Tư Thành lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, qua một lúc lâu, điện thoại mới được bắt máy, đầu kia truyền đến giọng nói của Tô Hồng Tụ có chút khàn khàn: "A lô, Mạnh tổng à."

Mạnh Tư Thành nhẹ "Khụ" một tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Đã ngủ chưa?"

Đầu bên kia Tô Hồng Tụ im lặng một lúc, giọng cô hơi buồn buồn nói: "Vẫn chưa."

Mạnh Tư Thành là dạng người nào, tự nhiên nghe được giọng nói của cô có vấn đề bèn hỏi: "Cô làm sao vậy, chẳng lẽ cũng ngã bệnh rồi?"

Bên kia Tô Hồng Tụ vội vàng nói: "Tôi không có ngã bệnh."

Mạnh Tư Thành càng nghi ngờ, nhíu mày hỏi: "Vậy cô có chuyện gì sao, giọng nói nghe sa sút như vậy."

Tô Hồng Tụ do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: "Thật sự tôi không có việc gì, chỉ hơi mệt một chút thôi."

Mạnh Tư Thành nghĩ đến hôm qua cô bận rộn chăm sóc anh một đêm, đoán chừng cô không được ngủ tốtĐDLQĐ, nhất thời trong lòng anh cảm thấy hơi đau, giọng cũng nhu hòa hơn nói: "Vậy cô sớm nghỉ ngơi một chút đi, nếu như mệt, ngày mai không cần phải đi làm, cứ ở nhà mà ngủ bù, biết không?"

Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, không nói gì nữa.

Mạnh Tư Thành nghe tiếng hít thở như có như không ở đầu điện thoại bên kia, ngẩng đầu nhìn ánh đèn ôn hòa chiếu ra từ ô cửa sổ nhỏ, không muốn cúp điện thoại.

Đêm khuya mùa đông vừa yên tĩnh lại lạnh lẽo, tay Mạnh Tư Thành từ từ trở nên cứng ngắt, nhưng anh vẫn giữ điện thoại, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ đó, trong lòng lại có một tia ấm áp.

Đầu điện thoại bên kia Tô Hồng Tụ do dự mở miệng nói: "Mạnh Tư Thành. . . ." giọng cô khe khẽ gọi tên anh, rồi dừng lại, giống như có gì đó muốn nói nhưng không nói ra được.

Mạnh Tư Thành chợt cảm thấy đau lòng, cái loại cảm giác mong đợi nhưng lại không có được, đối mặt với người mà bản thân ngày nhớ đêm mong nhưng lại không thể không cố ý chậm lại bước chân của mình.

Thế nhưng anh lại còn nở nụ cười nhàn nhạt, êm ái hỏi: "Tô Hồng Tụ, sao vậy, cô có gì muốn hỏi tôi à?" Anh cảm thấy giọng nói dịu dàng của anh đang phiêu tán trong bầu trời đêm lạnh lạnh này, anh nhìn lên ô cửa sổ đóĐDLQĐ, trong lòng nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của cô.

Cô muốn hỏi anh cái gì không?

Bên kia Tô Hồng Tụ nghĩ lại câu hỏi của anh, cô cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói: "Mạnh Tư Thành, Đạo này Đàm Tư Tư có khỏe không?"

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi vậy, nhất thời cảm xúc đang bị treo ngược lên của anh từ từ chìm dần xuống đáy cốc, trong lòng cảm giác thất vọng lan tràn nói: "Cô muốn hỏi tôi điều này sao?"

Tô Hồng Tụ nói thêm: "Bạn học cũ mà, lần trước gặp mặt, cũng không có xin số điện thoại, tôi thấy quan hệ giữa anh và cô ấy không tệ, nên thuận tiện hỏi một chút."

Trong lòng Mạnh Tư Thành cũng không biết cảm xúc bây giờ của anh là gì nữa, liền tùy tiện nói: "Cô ấy có thể có cái gì không tốt, dĩ nhiên là rất tốt."

Tô Hồng Tụ "Ừ" một tiếng, bên kia giống như truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt, sau đó mới nghe được giọng của cô nói: "Thời gian không sớm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi rồi."

Mạnh Tư Thành không muốn cúp điện thoại, nhưng nghĩ tới sức khỏe của cô nên đi nghỉ ngơi nằng một chút, dặn dò nói: "Chúc ngủ ngon, ngày mai không cần phải đi làm"

Tô Hồng Tụ giống như không yên lòng, nói đồng ý rồi cúp điện thoại luôn.

Mạnh Tư Thành kinh ngạc nhìn điện thoại đã bị cúp máy một lúc lâu, rồi mới đi về. Buổi đêm trăng sáng ánh sao thưa thớt, xung quanh yên tĩnh, lúc này anh mới có cảm giác cả người mệt mỏi, xem ra vừa khỏi bệnh anh cũng nên về nghỉ ngơi.

Lúc Mạnh Tư Thành về đến nhà, đã sắp đến mười hai giờ rồi, anh đi tắm xong liền muốn lên giường ngủ, lại đúng lúc thấy tấm hình đặt trên tủ đầu giường.

Anh cầm lên vừa nhìn, là ảnh chụp chung của anh và Đàm Tư Tư lúc tốt nghiệp đại học. Chợt anh nhớ tới câu hỏi khác thường vừa rồi của Tô Hồng Tụ, một suy đoán khiến trong lòng anh cảm thấy ngọt ngào.

Cô đến chăm sóc anh, nhất định đã nhìn thấy tấm hình này? Chẳng lẽ vì cô nhìn thấy tấm hình này nên mới vội vàng rời đi? Mà đêm nay cô hỏi về Đàm Tư Tư là có ý gì đây?

Trong đầu Mạnh Tư Thành nhớ lại lúc Đàm Tư Tư xuất hiện thì vẻ mặt của Tô Hồng Tụ rất rối rắm, anh càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của anh là chính xác.

Chẳng lẽ Tô Hồng Tụ đang ghen?

Vì nhìn thấy tấm hình này nên cô mới vội vàng rời đi, cũng vì thấy tấm hình này cô mới đột nhiên hỏi về Đàm Tư Tư, có lẽ cô đang thử dò xét quan hệ giữa anh và Đàm Tư Tư là gì?

Nghĩ đến khả năng này, Mạnh Tư Thành có cảm giác như mở cò trong bụng.

Thì ra cô có quan tâm đến anh, khi cô nghe nói anh ngã bệnh liền vội vã chạy đến, cô nhìn thấy tấm hình này liền nổi lên hiểu lầm, rõ ràng thể hiện cô có quan tâm đến anh, vì quan tâm nên mới ghen!

Cảm xúc hưng phấn đó từ từ truyền khắp toàn thân Mạnh Tư Thành, nghĩ đến dáng vẻ ghen tuông của cô, anh không nhịn được cười lên.

Bé ngọc, em đang ăn loại dấm gì đây a! Có biết hay không, vị trí của em trong lòng anh quan trọng thế nào không?

Mạnh Tư Thành nằm trên giường, trong đầu nhớ lại dáng vẻ Tô Hồng Tụ ngượng ngùng cúi đầu, còn có dáng vẻ lúc cô đỏ mặt. Anh đang thầm cười trong lòng, tự nhủ, cô bé này, anh đã bỏ lỡ rất nhiều lần, lần này, bất luận như thế nào anh cũng không muốn bỏ lỡ lần nữa.

Ngày mai, nhất định anh phải đi tìm cô, chọn một nơi ấm áp xinh đẹp, nói cho cô biết cảm xúc của anh đối với cô nhiều năm qua.

Còn tối nay, anh cứ để cho cô ăn một chút dấm chua đi! Mạnh Tư Thành mang theo nụ cười vui vẻ, từ từ chìm vào giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau, Mạnh Tư Thành đến làm ở công ty DMC, lúc Tô Hồng Tụ nhìn thấy anh, khẽ run lên, ngay sau đó nhìn vào vị trí của anh.

Mạnh Tư Thành càng thêm chắc chắn, cô đang ghen, một lần nữa xác nhận lại chuyện này, cảm xúc của Mạnh Tư Thành rất tốt. Anh cười nhẹ nói: "Buổi trưa hôm nay, cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi."

Bình thường thỉnh thoảng Mạnh Tư Thành sẽ dẫn cô ra bên ngoài ăn trưa, Tô Hồng Tụ nghe cũng không có gì kinh ngạc, lại nhìn dáng vẻ của anh vừa nói bên môi còn mang theo nụ cười, cô nghĩ chắc anh đang có chuyện vui, nên cũng không hỏi nhiều.

Buổi trưa, Mạnh Tư Thành dẫn cô đến một nhà hàng kiểu Nhật gần đó, điều này khiến cô hơi cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng chỉ tò mò một chút mà thôi, dù sao suy nghĩ của Mạnh Tư Thành cho tới bây giờ cô chưa bao giờ đoán được.

Nhà hàng ăn kiểu Nhật, có những căn phòng ăn nhỏ được thiết kế tinh xảo, bên trong có chiếu Tatami và trang trí mang phong cách đậm chất Nhật Bản, còn có phục vụ mặc ki-mô-nô mang thức ăn lên.

Tô Hồng Tụ đối với đồ ăn Nhật đều không có cảm giác, nhưng sau khi đi ăn cùng Mạnh Tư Thành một hai lần, cũng có thể ăn ra được mùi vị của một số món ví dụ như miếng cá sống... Chi là hiện tại cô đã hiểu ra cảm xúc của mình đối với Mạnh Tư Thành, nhưng lại khiến cô tuyệt vọng, cô quyết tâm muốn chôn dấu tình cảm này xuống, vì vậy buồn bực ăn uống, cái gì mà tôm da hồ món gì mà bạch tuộc còn có hầu Bắc Cực, cô hoàn toàn không biết mùi vị của nó ra sao.

Mạnh Tư Thành càng thêm xác định tâm tư của Tô Hồng Tụ, vì vậy trong lòng anh đối với lời chuẩn bị nói ra nắm chắc hơn vài phần. Anh bắt đầu cảm thấy người đang ở trước mắt anh không cách nào nắm bắt được này, rốt cuộc đang ở trong lòng bàn tay của anh, có lẽ chỉ cần anh nói rõ ràng với cô, chỉ cần vươn tay ra cầm lấy, thì cô sẽ ở trong lòng bàn tay của anh.

Anh nhìn dáng vẻ Tô Hồng Tụ đang cúi đầu cẩn thận ăn một con hàu, bộ dáng kia giống như một con sóc đáng yêu, Mạnh Tư Thành cảm thấy trong lòng anh một cỗ dòng nước ấm áp ngày càng dâng lên, anh mỉm cười nhìn cô.

Tô Hồng Tụ tự nói với bản thân không cần để ý đến nhất cử nhất động của người này, nhưng bị một người nhìn chăm chăm như vậy vẫn có cảm giác, liền ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt kia đang mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt kia, chứa sự dịu dàng vô hạn.

Tô Hồng Tụ cảm thấy tình cảnh này hơi quái dị, hai người ngồi trong một phòng bao yên tĩnh, ánh mắt anh nhìn cô sẽ làm cho người ta hiểu lầm, người không biết nhất định sẽ nghĩ rằng giữa anh và cô có tình cảm gì đó. Nhưng, giữa bọn họ, không phải là quan hệ bạn học cũ, thì là quan hệ giữa giám đốc và nhân viên sao?

Lúc cô đang suy nghĩ, lại thấy Mạnh Tư Thành chợt vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm qua khóe môi cô, nhất thời như có dòng điện tê dại chạy khắp toàn thân cô, khiến mặt cô đỏ bừng.

Bộ dáng cô luống cuống, được Mạnh Tư Thành thu hết vào trong mắt, anh cười nhàn nhạt nói: "Bên miệng cô dính đồ ăn."

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn khăn giấy lúc này vừa lau qua môi cô, quả nhiên có chút dấu vết mờ mờ, cô nghĩ chắc lúc này ăn cái gì không chú ý, để bị dính vào khỏe môi.

Trên mặt cô nóng lên, Bộ dạng lúc này của cô, nhất định rất xấu đúng không? Nhưng cho dù như vậy, anh chỉ cần nhắc nhở một câu thôi, cần gì phải có động tác. . . . . thân mật như vậy? Động tác như thế, có lẽ chỉ có người rất thân với nhau mới làm thôi.

Tô Hồng Tụ cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Tư Thành, nhưng Mạnh Tư Thành giống như không chút nào nhận thấy được hành vi của anh có cái gì không đúng, để khăn giấy xuống, ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: "Cô làm sao vậy, sao mặt lại đỏ như vậy?"

Nhất thời Tô Hồng Tụ cảm thấy trước mắt cô có một cỗ hơi thở nóng bỏng, dường như khiến cô không cách nào thở được, cũng không biết nên để tay ở đâu nữa. Cô hơi hoảng hốt đứng dậy, cả lăm nói: "Tôi không sao, tôi, tôi muốn đi toilet." Nói xong cô như chạy trốn chết đi ra khỏi phòng bao.

Nụ cười bên môi của Mạnh Tư Thành càng sâu, tại sao từ trước đến nay anh không phát hiện ra, ở trước mặt anh Tô Hồng Tụ rất dễ bị khản trương. Cô, tựa như một con cừu nhỏ, với suy nghĩ trong sáng khiến người ta vừa nhìn đã biết cô đang nghĩ gì.

Mạnh Tư Thành, trước kia cái gì đã che đi cặp mắt của anh, che lại lòng của anh? Chẳng lẽ lâm vào trong tình yêu, thậm chí ngay cả một điều đơn giản như vậy anh cũng không nhận thấy được?

Mạnh Tư Thành suy nghĩ về Tô Hồng Tụ, rồi cảm thấy lời nói lát nữa anh định nói với cô nắm chắc hơn rồi, thậm chí anh bắt đầu phỏng đoán, nếu như anh nói ra tình cảm thâm mến nhiều năm nay của anh, cô sẽ có biểu hiện gì? Kinh ngạc, không dám tin Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, sau đó là vui mừng Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn? Cuối cùng sẽ là ngượng ngùng đồng ý sao? Nghĩ đến đây, Mạnh Tư Thành mong đợi nhìn ra bên ngoài, anh nghĩ, đợi cô đi vào, anh sẽ phải rèn sắt khi còn nóng, nói ra tình cảm nhiều năm qua trong lòng anh.

Lúc Mạnh Tư Thành đang nghĩ thì trong phòng chợt vang lên tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của Tô Hồng Tụ để ở trên bàn.

Anh tiện tay cầm điện thoại di động lên Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, lại thấy một cái tên: Tôn Kiến Nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chuông điện thoại vang lên, Mạnh Tư Thành tiện tay cầm lên, thấy một cái tên: Tôn Kiến Nghiệp.

Anh nhú mày lại, Tôn Kiến Nghiệp là ai? Nhưng lúc này anh cũng không để ý, theo lẽ phép cũng không nhận cuộc gọi. Không ngờ chuông điện thoại kêu thật lâu vừa im lặng, chỉ chốc lát sau chuông điện thoại lại vang lên.

Mạnh Tư Thành bắt đầu nghĩ, có lẽ là việc gấp, anh nhìn ra bên ngoài vẫn chưa thấy Tô Hồng Tụ quay lại, liền giúp cô nhận điện thoại.

Điện thoại vừa thông, bên kia truyền tới một giọng nam nói: "Hồng Tụ, anh mua vé xem phim, tối nay anh đứng trước cửa rạp chiếu phim chờ em nhé ." (ogy: vì Hồng Tụ và Tôn Kiến Nghiệp chính thức xác định làm người yêu nên mình đổi cách xưng hô mọi người nhé)

Vé xem phim? Cùng nhau đi xem? Mạnh Tư Thành đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, lạnh giọng hỏi: "Anh tìm Tô Hồng Tụ à? Anh là ai?"

Bên kia Tôn Kiến Nghiệp hơi kinh ngạc nói: "Anh không phải là Tô Hồng Tụ? Vậy anh là ai? Tôi là bạn trai của Tô Hồng Tụ."

Mạnh Tư Thành cảm thấy đầu óc anh kêu "Ông" một tiếng, sau đó người đàn ông kia nói cái gì, Mạnh Tư Thành một chữ cũng không có nghe vào! Trong đầu anh chỉ quanh quẩn ba chữ: bạn trai!(ogy: trong bản convert là "nam bằng hữu" vì vậy nên có ba chữ nha mọi người. Tại có liên quan đến phía sau nên mình giữ nguyên là ba chữ. ^^)

Người này là bạn trai của Tô Hồng Tụ? Từ lúc nào thì Tô Hồng Tụ đã có bạn trai rồi?

Mọi cảm xúc tốt đẹp trong ngày hôm nay của Mạnh Tư Thành tất cả đều không còn sót lại chút gì, một cỗ tức giận nổi lên khiến trái tim anh kích động.

Cô, đã có bạn trai rồi sao? !

Khi Tô Hồng Tụ ở trong phòng vệ sinh cố gắng bình tĩnh cảm xúc nửa ngày, sửa sang tóc tai, mang theo tinh thần lo lắng mà đi trở về phòng bao thì thấy sắc mặt âm trầm của Mạnh Tư Thành. Cô kinh ngạc, lúc cô đi ra ngoài cảm xúc của anh vẫn còn rất tốt mà, thế nào hiện tại chợt biến thành như vậy.

Mạnh Tư Thành nghe thấy tiếng động ở cửa, đôi mắt anh nhìn chăm chú về phía Tô Hồng Tụ. Ở trong lòng Tô Hồng Tụ khẽ run một cái, cô nghi ngờ nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đôi mắt đen sâu thẳm của Mạnh Tư Thành nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, lại thấy bộ dạng cô mờ mịt không biết gì, vì vậy càng tức hơn. Cô lại vẫn giả bộ vô tội? Đúng rồi, nhìn qua bộ dạng của cô luôn ngây thơ trông sáng hoặc là bộ dạng ngốc nghếch, nhưng trên thực tế thì sao? Cô khiến anh chẳng hay biết gì, cứ như vậy lừa dối anh! Ở dưới mí mắt anh lừa anh!

Thấy anh nhìn cô như vậy, Tô Hồng Tụ càng thêm lo lắng, cô nhỏ giọng hỏi anh lần nữa: "Tổng giám đốc Mạnh, anh không sao chứ?"

Mạnh Tư Thành quay mặt đi, mặt anh xanh lét từ trong kẽ răng nháy ra mấy chữ: "Tôi không sao."

Đĩ nhiên Tô Hồng Tụ biết anh không phải không có chuyện gì, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm từ xưa của cô, chuyện của anh hiển nhiên không phải chuyện mà cô có thể dễ dàng đoán được, vì vậy liền cẩn thận trở lại chỗ ngồi của cô. Cô cảm thấy cái móng cũng ngồi không yên rồi, giống như ngồi bàn chông vậy.

Ngồi dưới loại ánh mắt này của anh, dĩ nhiên cô không thể ngồi ăn được nữa, không thể làm gì khác hơn là cà lăm đề nghị: "Tổng giám đốc, anh, anh không ăn nữa sao?" Không thể trách cô hỏi câu này, vì anh chỉ ngồi nhìn chằm chằm vào cô không hề có ý muốn ăn cơm!

Mạnh Tư Thành nhìn chằm chằm bộ dạng đang thấp thòm lo lắng của cô, mặt không chút thay đổi nói: "Không ăn, đi thôi!"

Vì vậy hai người một trước một sau trở lại công ty, đi qua các phòng ban mọi người nhìn thấy Tổng giám đốc sắc mặt âm trầm đi đằng trước, đi theo phía sau là bộ dạng có lỗi của Tô Hồng Tụ, rồi rít bắt đầu suy đoán, có phải Tô Hồng Tụ đã làm sai điều gì đắc tội với Tổng giám đốc rồi?

Tô Hồng Tụ thấp thòm lo lắng đi theo Mạnh Tư Thành về phòng làm việc, sau đó hai người ngồi xuống tiếp tục làm việc, nhưng không khí so với buổi sáng thì đã khác nhau một trời một vực, cả phòng làm việc giống như bao phủ ở một loại tối tăm áp bách, làm cho người ta hít thở không thông. Nhiều lần Tô Hồng Tụ muốn hỏi chuyện gì xảy ra, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống. Thôi, suy nghĩ của Mạnh Tư Thành cô không hiểu được, coi như có hỏi anh cũng sẽ không nói với cô.

Khi sắp hết giờ làm thì tiếng chuông điện thoại của Tô Hồng Tụ vang lên, nghe tiếng chuông ngắn ngủi này hiển nhiên là tin nhắn. Mà Mạnh Tư Thành vừa nghe đến âm thanh này, đôi mắt anh lập tức nhìn tới, lạnh giọng hỏi: "Cô có tin nhắn?"

Tô Hồng Tụ vội vàng cầm lên vừa nhìn, là tin nhắn của Tôn Kiến Nghiệp, trên đó viết: Vừa rồi chuyện gì xảy ra? Người kia là ai vậy, vì sao lại hung dữ như vậy à?

Tô Hồng Tụ lúng túng, người kia là ai vậy? Vừa mới xảy ra chuyện gì sao?

Mạnh Tư Thành nhìn dáng vẻ lúng túng của cô, dĩ nhiên cho là cô đang sợ lời nói dối của cô bị vạch trần, anh cười lạnh một tiếng nói: "Sao vậy? Ai nhắn tin thế?" Anh thấy Tô Hồng Tụ nhếch miệng muốn nói cái gì rồi lại nói không ra, liền nói tiếp: "Bạn trai à."

Nghe nói như thế, Tô Hồng Tụ lạnh cả người, làm sao anh biết? Tại sao anh biết cô có bạn trai đây? Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mạnh Tư Thành thấy trên mặt của Tô Hồng Tụ lộ vẻ kinh hoàng và luống cuống, tâm tình bị đè nén một buổi chiều tức giận của anh cơ hồ muốn bộc phát ra, không nhịn được cắn răng hỏi: "Tô Hồng Tụ, cô nói cho tôi biết, từ bao giờ cô đã có một bạn trai rồi?!"

Anh vì tức giận quá mà nói ra câu hỏi kia, sau khi nói ra thì anh mới biết, ba chữ kia, tựa như ba thanh kiếm, đang cắt vào tim anh.

Thật đau đớn, đó là loại đau đớn anh chưa từng cảm nhận qua. Đó là lừa gạt, phản bội cùng cảm giác bị xem là thằng ngốc! Đó là loại cảm giác được bay lên mây lại bị ngã trở về mặt đất!

Tô Hồng Tụ nghe được giọng nói của anh tràn đầy tức giận và chất vấn, nhất thời sắc mặt cô trắng bệch. Đúng vậy, là cô lừa anh, trong chuyện này, cô vẫn luôn lừa gạt anh, không nói cho anh biết sự thật. Chuyện cho tới bây giờ, cô giải thích như thế nào đây?

Mạnh Tư Thành nhìn bộ dạng cô hoảng sợ luống cuống ngồi ở chỗ đó, không nói ra bất kỳ một câu giải thích, đáy lòng anh còn một tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ! Quả nhiên cô có bạn trai, cô đã cùng người khác ở cùng một chỗ! Cô lừa anh, căn bản cô không thích anh! Cô vẫn luôn diễn trò mà thôi!

Cô, cũng không phải của anh, cho tới bây giờ đều không phải!

Mạnh Tư Thành suy nghĩ ở trong lòng càng lúc càng tức giận bắt đầu không kiềm chế được nữa, anh không nhịn được cắn chặt răng, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Đúng lúc này Tô Hồng Tụ, cúi đầu nhỏ giọng thừa nhận nhandiendanlequydon.com: "Đúng vậy, anh ấy là bạn trai tôi."

Mà câu này không khác nào phá hủy một tia lý trí cuối cùng của Mạnh Tư Thành, anh nghe đến câu này đột nhiên đứng dậy, mấy bước đi tới bên cạnh Tô Hồng Tụ, hai tay giữ chặt bả vai của cô, đôi mắt tràn đầy tức giận chăm chú nhìn cô, cắn răng nghiêng lợi gào thét: "Nói cho tôi biết, từ lúc nào cô có bạn trai? Nói nhandiendanlequydon.com!"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt ẩn chứa tức giận ngập trời của Mạnh Tư Thành.

Ánh mắt anh tràn đầy phản hận nhìn cô, giống như cô đã làm một chuyện xấu không thể tha thứ, mà sâu thẳm trong đôi mắt đang tức giận ngập trời, còn xen lẫn một tia đau đớn.

Cô cảm thấy bả vai bị anh giữ chặt, rất đau, diendanlequydon.comcô còn cảm thấy bàn tay Mạnh Tư Thành đang giữ bả vai của cô hơi run rẩy.

Cô muốn hỏi, anh làm sao vậy, làm sao anh lại tức giận như vậy? Nhưng trong đầu cô đã trống rỗng, cổ họng giống như không phát ra được âm thanh nào. Chỉ có một giọng nói đang phẫn nộ vang vọng ở bên tai cô.

Nói cho tôi biết, từ khi nào cô có bạn trai? từ khi nào cô có bạn trai?

Đột nhiên Mạnh Tư Thành buông cô radiendanlequydon.com, đoạt lấy điện thoại di động trong tay cô, nhanh chóng mở ra, nhất thời sắc mặt càng thêm âm trầm.

Từng tin nhắn, đều là tin nhắn của người đàn ông kia gửi cho cô! !

Có lúc ở trong giờ làm việc, có lúc đêm khuya, có tin nhắn mời ăn cơm, cũng có tin nhắn thảo luận về chuyện tương lai, tất cả đều là của anh ta! Anh ta còn trực tiếp gọi cô là Hồng Tụ, thậm chí cô họ Tô anh ta cũng không mang theo để gọi! Có thể thấy được hai người rất thân mật!

Mặt Tô Hồng Tụ biến sắc, muốn lấy lại điện thoại di độngdiendanlequydon.com, nhưng bị ánh mắt rét lạnh của Mạnh Tư Thành nhìn, tay liền co rúm lại không dám động đậy.

Mạnh Tư Thành lại kiểm tra nhật ký cuộc gọi, quả nhiên đều là nói chuyện mấy chục phút điện thoại! Khi cô nói chuyện điện thoại với anh luôn là bộ dạng hân hạnh không thể lập tức cắt đứt liên lạc! Chẳng lẽ cô có rất nhiều lời muốn nói với người kia như vậy sao?

Anh đưa điện thoại di động cho cô, cầm bàn muốn cô và anh liên hệ được dễ dàng hơn, lại không nghĩ đếndiendanlequydon.com, cô lại dùng điện thoại anh đưa để hẹn hò cùng người đàn ông khác!

Mạnh Tư Thành hít một hơi thật sâu, đè nén tức giận, chợt mỉm cười lạnh lẽo, lấy một loại ngữ điệu nguy hiểm mà êm ái hỏi: "Tô Hồng Tụ, cô nói cho tôi biết, làm sao cô quen biết anh ta!"

Tô Hồng Tụ chu miệng, cảm thấy cổ họng hơi khô sấp, không biết nên nói như thế nào.

Mạnh Tư Thành đề điện thoại lên bàn "Rầm" một tiếng, giống như rất có tính nhấn nại, từ từ nói: "Tô Hồng Tụ, hôm nay cô phải nói cho rõ ràng!"

Tô Hồng Tụ cảm thấy Mạnh Tư Thành đang ở trước mắt cô là một người hoàn toàn xa lạ, nguy hiểm lạnh lùng âm trầm. Cô ngẩng đầu lên, cắn cắn môi, hơi khó khăn nói: "Đây là do người nhà giới thiệu, là đối tượng xem mắt của tôi."

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng nhún mày nói: "A, thì ra là đối tượng xem mắt?" Trong giọng nói của anh quả nhiên giống như Tô Hồng Tụ đã đoán trước có trào phúng và khinh thường, giọng anh lạnh lùng mà tràn đầy ác ý nói: "Vậy bắt đầu gặp mặt từ lúc nào? Để hiện tại đã tiến triển thành bạn trai rồi?"

Khi Mạnh Tư Thành nói ra những lời này thì một lần nữa trái tim anh lại kịch liệt đau đớn. Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ của anh, lại ở dưới mí mắt của anh cùng người đàn ông khác hẹn hò?

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhỏ giọng mà đem quá trình cô và Tôn Kiến Nghiệp đi lại chậm rãi nói radiendanlequydon.com, trong lúc đó Mạnh Tư Thành thỉnh thoảng hỏi một số chi tiết, Tô Hồng Tụ dĩ nhiên không diendanlequydon.comdám giấu giếm, thành thật mà trả lời.

Nhưng mà, khi cô ngẩng đầu lên, len lén dò xét sắc mặt của Mạnh Tư Thành. Sắc mặt của anh, càng lúc càng âm trầm, âm trầm đến mức khiến lòng người kinh sợ.dienanlequydon.com

Mạnh Tư Thành nghe xong, sắc mặt đen lại, sau một hồi trầm tư, chợt cắn răng nói: "Tô Hồng Tụ, không phải người này mời cô đi xem phim saodianlequydon.com? Tối nay, cô nên đi đến nơi hẹn thôi."

Tô Hồng Tụ lấy làm kinh hãidiendanlequydon.com, chuyện gì đang xảy ra đây?

Mạnh Tư Thành nở nụ cười lạnh lẽo, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Tôi và cô cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ ngồi chỗ bên cạnh tài xế, cẩn thận nhìn Mạnh Tư Thành ngồi ở bên cạnh. Thấy môi anh mím thật chặt, cảm giác lạnh lùng xa cách, mày kiếm khẽ nhíu, giống như đang đè nén những cơn gió vô tận cuồng nộ và dữ dội. Cô muốn thu hồi ánh mắt vừa đúng lúc nhìn qua bàn tay anh

đang nắm tay lái, bàn tay với những ngón thon dài đang giữ chặt tay lái, đầu ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên.

Tô Hồng Tụ đã mơ hồ hiểu được cái gì đó, có một loại cảm giác đang dạo chơi trong lòng cô, nhưng không rõ rệt, cô không thể bắt được. Hôm nay Mạnh Tư Thành nổi lên giận dữ, khiến cô nghĩ muốn giải thích, nhưng cổ họng như bị thứ gì đó ngăn chặn, nói không ra. Chuyện đến bây giờ, cô có thể nói cái gì đây?

Cô lo lắng căn môi, nhìn cảnh đêm bên ngoài, xe đang hướng rạp chiếu phim mà Tôn Kiến Nghiệp đã hẹn, tiếp theo, rốt cuộc sẽ kết thúc như thế nào đây?

Rốt cuộc Mạnh Tư Thành muốn làm gì?

Mạnh Tư Thành cũng không biết anh muốn làm gì, trong lòng có một loại tức giận đến mức khó sở tận cùng đang thôi thúc anh, anh muốn nhìn một chút, người đàn ông được Tô Hồng Tụ gọi là "Bạn trai", rốt cuộc là người như thế nào?

Rốt cuộc là người như thế nào, lại dễ dàng như vậy, được ở vị trí mà nhiều năm trước tới nay anh khát vọng mà không cách nào đạt được? !

Mạnh Tư Thành lái xe được thật nhanh, còn vượt mấy cái đèn đỏ, rất nhanh liền tới trước cửa rạp chiếu phim, phim còn chưa chiếu, bên ngoài có rất nhiều người là người yêu hoặc là bạn bè đang chờ nhau, lục tục đi vào rạp. Mạnh Tư Thành dừng xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn bên ngoài xe, quay đầu lại lạnh giọng ép hỏi: "Người kia là người nào?"

Tô Hồng Tụ nhìn phía ngoài cửa sổ, ở trong đám người, đột nhiên thấy Tôn Kiến Nghiệp đang cúi đầu, đứng trước cửa rạp chiếu phim chờ cô.

Mạnh Tư Thành nhìn theo ánh mắt của cô, rất nhanh thấy được người đàn ông đang chờ cô.

Nhìn qua là người có vóc dáng bình thường, quần áo bình thường, phong cách bình thường, thậm chí còn hơi quê mùa. Mạnh Tư Thành lạnh lùng xem xét kỹ lưỡng người đàn ông kia, anh nhìn thế nào cũng không hiểu, chẳng lẽ Tô Hồng Tụ thích dạng đàn ông này hay sao?

Anh thu hồi ánh mắt, rồi dùng loại ánh mắt khó hiểu quan sát kỹ lưỡng Tô Hồng Tụ, giọng điệu rất châm chọc mà cười nói: "Tô Hồng Tụ, người đàn ông này, chính là người cô chọn sao?"

Lúc này Tô Hồng Tụ cũng chỉ có thể co rúm lại gật gật đầu, trong lòng cô bắt đầu ý thức được, có lẽ cô sai lầm rồi, mười phần đều sai.

Thấy Tô Hồng Tụ gật đầu, Mạnh Tư Thành hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Tô Hồng Tụ càng thêm thấp thòm không yên, Mạnh Tư Thành, rốt cuộc muốn làm gì? Nhưng lúc này Tô Hồng Tụ, không dám đi hỏi, cũng không dám xuống xe rời đi, cô chỉ có thể cúi đầu im lặng, cùng im lặng với anh.

Dần dần, trời càng ngày càng tối, những đôi tình nhân dắt tay nhau lục tục đi vào rạp, nhưng Mạnh Tư Thành không lên tiếng, vì vậy Tô Hồng Tụ cũng không dám nhúc nhích.

Chờ ở phía ngoài Tôn Kiến Nghiệp đã hơi nóng nẩy, lấy điện thoại gọi cho Tô Hồng Tụ, gọi một lần, hai lần, đều không có người nghe máy.

Tô Hồng Tụ căn môi nhìn điện thoại vẫn đang phát ra tiếng nhạc du dương, trong lòng lo lắng dần dần tăng thêm. Cho dù hôm nay muốn cô lỡ hẹn, cũng không nên để người ở bên ngoài kia chờ sốt ruột chứ?

Cô nhìn trộm Mạnh Tư Thành, phát hiện mặt bên của Mạnh Tư Thành vẫn lạnh lùng như cũ không nói một lời, suy nghĩ một chút liền cẩn thận vươn tay, hướng phía điện thoại vẫn đang phát ra tiếng nhạc kia.

Ai ngờ người vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ không nhúc nhích Mạnh Tư Thành chợt vươn tay, trước Tô Hồng Tụ một bước đem điện thoại di động cầm lấy, mắt lạnh nhìn tên hiển thị cuộc gọi tới, xem thường hừ một tiếng, đem điện thoại tắt đi, ném sang một bên mà Tô Hồng Tụ không thể lấy được.

Mặt Tô Hồng Tụ trắng bệch, cơ thể co rúm lại thu tay về.

Sắc trời đã tối hẳn, bên ngoài trước cửa rạp chiếu phim người đã bắt đầu thưa thớt, chỉ còn lại một bóng người cô đơn, cầm điện thoại lo lắng gọi đi gọi lại. Mà bên trong xe, sắc mặt Mạnh Tư Thành sa sầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông đang lo lắng ngoài kia, không nói một lời, còn Tô Hồng Tụ vẫn cúi đầu lúng túng cực kỳ, nghe tiếng chuông điện thoại, trong lòng như có lửa như đốt.

Tô Hồng Tụ căn môi suy nghĩ, lúc tiếng chuông điện thoại vừa ngừng rốt cuộc cô hạ quyết tâm, sẽ mở cửa xe xuống xe, ai ngờ dùng sức lôi kéo, cửa xe vẫn không nhúc nhích, thì ra đã bị khóa.

Cô hơi bất đắc dĩ hỏi: "Mạnh Tư Thành, rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Nghe được câu này, Mạnh Tư Thành quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng mang theo một tia đau đớn nhìn cô, cứng đờ hỏi: "Tô Hồng Tụ, cô vẫn còn mặt mũi đi hỏi tôi, cô lại còn hỏi tôi muốn như thế nào! Tôi lại muốn hỏi cô, rốt cuộc cô muốn như thế nào?"

Tô Hồng Tụ không khỏi ngơ ngẩn, tại sao giọng điệu của anh giống như cô đã làm chuyện ác độc không thể tha thứ vậy.

Mạnh Tư Thành lại khó nén được tức giận, to tiếng nói: "Tô Hồng Tụ, cô nói cho tôi biết, nói cho tôi biết tại sao cô lại chọn người đàn ông này? Nói cho tôi biết tại sao cô lại lừa tôi? Tại sao!" Câu "tại sao" cuối cùng, anh nói như gào lên.

Âm thanh kia vang vọng trong toa xe, làm cho Tô Hồng Tụ muốn ngất, cô nên nói như thế nào, nói vì cô không muốn cho anh nhìn thấy bản thân quá mức tệ hại, mới cố ý che giấu chuyện cô đi xem mắt sao?

Mạnh Tư Thành nhắm mắt hít một hơi thật sâu, từ từ hỏi: "Tô Hồng Tụ, cô nói cho tôi biết được không, nói cho tôi biết tại sao cô lại chọn người đàn ông này? Rốt cuộc anh ta có cái gì tốt?"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt anh có khổ sở cùng không cam lòng, cô cười khổ, nhẹ giọng giải thích nói: "Anh ấy là một người rất bình thường, bản thân tôi cũng là một người quá mức bình thường, tôi cảm thấy chúng tôi là cùng một loại người, ở chung một chỗ có lẽ là thích hợp nhất rồi."

Mạnh Tư Thành cười lạnh hỏi: "Hai người là cùng một loại người?" Vậy thì sao? Tôi và cô không phải cùng một loại người sao? Bởi vì tôi và cô không cùng một loại người, mới bị cô bài xích đến một nơi xa xôi sao?

Tô Hồng Tụ nếu đã nói ra thì dứt khoát nói tiếp: "Tình hình nhà tôi anh cũng biết, sức khỏe của mẹ tôi không tốt, thật ra thì bà rất không yên tâm để tôi một mình, vì vậy bà mới nhờ người giới thiệu. . . . ."

Nói tới chỗ này, giọng nói của cô hơi dừng lại rồi nói: "Người này, điều kiện kinh tế gia đình anh ta cũng khá, mẹ tôi cảm thấy, tìm một người như vậy, đối với tương lai của tôi sẽ khá hơn một chút, mà bà cũng có thể yên tâm." Cô rành mạch dàng nói ra tất cả.

"Gia đình anh ta có điều kiện kinh tế tốt?" Trong lòng Mạnh Tư Thành co rút đau đớn, tiếp tục châm chọc mà cười, giọng nói bi thương: "Tô Hồng Tụ à Tô Hồng Tụ! Đã nhiều năm như vậy rồi, cô ——"

Anh chợt nhớ tới nhiều năm về trước, câu nói kia của cô đâm anh bị thương, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cô vẫn không thay đổi? Lúc cô lựa chọn đàn ông, vẫn suy nghĩ như cũ, muốn tìm một kẻ có tiền sao?

Mạnh Tư Thành, thì ra mày đã sai lầm rồi, vẫn luôn nhìn lầm, cho tới bây giờ cô đều không phải là một cô bé đơn thuần, cô vẫn luôn tính toán, lừa gạt cùng phản bội! Uống phí mày còn cảm động, còn tin tưởng cô, còn cho rằng người con gái này có thể ở bên cạnh mình cả đời!

Mạnh Tư Thành khổ sở lắc đầu một cái, nhìn ánh mắt có chút né tránh của Tô Hồng Tụ, cười khổ nói: "Tô Hồng Tụ, là tôi nhìn lầm cô, thì ra cô vẫn luôn là người thực dụng và vụ lợi! Tôi lại còn cho rằng chỉ cần tôi ——" Anh khổ sở nuốt xuống lời sắp sửa nói ra, cắn răng nói: "Tô Hồng Tụ, cô làm tôi quá thất vọng!"

Con người thực dụng và vụ lợi Tô Hồng Tụ, con người khiến anh quá mức thất vọng Tô Hồng Tụ, bây giờ đang cúi thấp đầu không nói một lời, gương mặt cô đỏ bừng.

Đúng vậy, cô là người quá mức thực dụng và vụ lợi, thực dụng đến mức khi chọn nửa kia cho tương lai cũng suy tính quá nhiều nhân tố bên ngoài, đến mức miễn cưỡng chính mình đi tiếp nhận một người đàn ông mà bản thân cũng không có cảm giác gì.

Như vậy Tô Hồng Tụ, thực sự là rất tệ hại, còn khiến người khác rất thất vọng. Đừng nói là Mạnh Tư Thành, ngay cả Tô Hồng Tụ, cũng tự khinh bỉ chính mình.

Cho nên cô cúi đầu, một câu cũng không thể phản bác.

Trong buồng xe tiếng chuông điện thoại dần ngưng, bên ngoài đèn nê ông được bật lên, người kia vì chờ lâu rốt cuộc thất vọng và lo lắng rời đi.

Thật lâu sau, Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, bình tĩnh đề nghị: "Tôi nghĩ, hiện tại tôi không thích hợp làm thư ký của anh nữa, anh hãy để tôi trở lại chỗ cũ thôi."

Mạnh Tư Thành cười lạnh nói: "Tô Hồng Tụ, cô cho rằng cô nghĩ không muốn làm thì có thể đi sao? Tôi không đồng ý, tôi không cho phép!" Cô có bạn trai thì sao? Cô ở sau lưng tôi len lén cùng người đàn ông khác hẹn hò? Coi như tôi là người phá đám cũng phải đi quấy nhiễu hai người!

Nghe được câu này, Trong lòng Tô Hồng Tụ chết lặng lẫn đau xót. Rốt cuộc anh muốn như thế nào, để cho cô rời đi.

Một đêm kia, Tô Hồng Tụ không biết làm sao cô đi như thế nào về nhà, cũng không biết cô làm thế nào nằm ở trên giường. Điện thoại di động của cô bị Mạnh Tư Thành tịch thu rồi, hôm nay bất luận là mẹ cô hay Tôn Kiến Nghiệp gọi đến, đều là tạm thời không liên lạc được rồi. Lúc ấy Mạnh Tư Thành chỉ lạnh lùng buông xuống một câu: Ngày mai sẽ trả lại cho cô.

Ngày hôm sau khi cô đẩy ra cửa phòng làm việc, phát hiện Mạnh Tư Thành đã ngồi ở phía sau bàn làm việc rồi. Thấy Tô Hồng Tụ vào phòng làm việc, anh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô một cái, tròng mắt của anh hơi đỏ lên.

Tô Hồng Tụ lo lắng ngồi vào bàn làm việc của mình, cúi đầu làm việc, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Một lát sau, Mạnh Tư Thành chợt ném cho cô một chiếc điện thoại di động, là kiểu di động dành cho nữ mới lưu hành gần đây, hiển nhiên không phải chiếc điện thoại cũ rồi.

Mạnh Tư Thành lạnh nhạt mở miệng nói: "Đây là điện thoại di động mới của cô, số điện thoại của mẹ cô, tôi đã lưu vào rồi, nhưng không có số của

người nào đó đâu, tôi nghĩ cô không cần thiết phải liên lạc lại với anh ta đi?"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, cô hiểu "người nào đó" trong lời anh nói là ám chỉ ai. Từ trước đến giờ cô luôn nhát gan hèn yếu, không biết lấy dũng khí ở đâu, thế nhưng mở miệng nói: "Mạnh Tư Thành, anh ấy không phải người nào đó, anh ấy là bạn trai của tôi, là người mà tôi chọn."

Mạnh Tư Thành nghe cô nói như thế, dường như bị nổi đóa nói: "Cô —— cô, tốt, anh ta là bạn trai cô! Nhưng hiện tại đây không phải số điện thoại mà cô cho anh ta nữa, cô có thể làm gì? Tôi chính là không cho đấy!"

Tô Hồng Tụ cắn môi cúi đầu diendanlequydon.com, vùi đầu vào công việc.

Mạnh Tư Thành đột nhiên cảm thấy anh phát ra hỏa như đánh vào bị bông, đồng thời cũng cảm thấy hành vi của anh quả thật như một đứa bé đang cố tình gây sự! Vì vậy chợt đứng lên, thu dọn đồ đạc đẩy cửa ra rồi bỏ đi.

Kể từ ngày đó, rất nhiều ngày Tô Hồng Tụ không có gặp Mạnh Tư Thành. Chỉ mỗi ngày đều đặn nhận được điện thoại của anh.

Giọng nói của anh đầu tiên luôn là ác liệt hỏi thăm sự tình của công ty, có gì hơi không đúng thì sẽ là giọng nói châm chọc, những điều này Tô Hồng Tụ dĩ nhiên không dám phản bác diendanlequydon.com, lặng lẽ chịu đựng. Mà sau khi Mạnh Tư Thành nghe báo cáo xong, lại liên tiếp đưa ra rất nhiều mệnh lệnh, phân phó chuyện này chuyện kia khiến Tô Hồng Tụ đi làm

Mặc dù Tô Hồng Tụ có nghe ra rất nhiều chuyện thật sự không cần thiết phải làm, nhưng nếu anh là lãnh đạo của cô, anh để cho cô làm, cô chỉ có thể thuận theo anh, không dám phản bác.

Tô Hồng Tụ bởi vì mỗi ngày phải xử lý quá nhiều công việc, nên đến buổi tối lúc tan việc công việc vẫn còn chưa làm xong diendanlequydon.com, lúc này Mạnh Tư Thành luôn rất đúng giờ gọi điện thoại tới, hỏi thăm công việc ngày hôm nay đã làm xong chưa, nếu như chưa xong thì tiếp tục làm thêm giờ đi!

Tô Hồng Tụ cũng không phản bác lời nào, chỉ có thể thuận theo lời anh nói ở lại, làm thêm giờ, thậm chí có lúc phải làm đến mười giờ mười một giờ.

Trong tình cảnh như thế diendanlequydon.com, cô không có thời gian và sức lực đi xử lý chuyện Tôn Kiến Nghiệp, mặc dù cô thông qua mẹ đã liên lạc lại với Tôn Kiến Nghiệp, nhưng kỳ quái là Tôn Kiến Nghiệp cũng không có hỏi tới chuyện ngày hôm đó. Hai người trên danh nghĩa là bạn trai bạn gái, giống như rất ân ý lựa chọn tránh nói đến sự kiện kia. Hơn nữa gần đây Tôn Kiến Nghiệp giống như cũng rất vội, đừng bảo là gặp mặt, thậm chí ngay cả điện thoại cũng rất ít gọi, một tuần chỉ có một hai cuộc điện thoại hỏi thăm thôi.

Tô Hồng Tụ lại không hề giải thích cho anh ta, cô loay hoay bề đầu sứt trán làm việc, xong việc đã là đêm khuya diendanlequydon.com, buổi tối về đến nhà, nằm ở trên giường ngủ cũng không ngon, luôn nằm mơ, nằm mơ thấy ánh mắt Mạnh Tư Thành vừa hận vừa xem thường nhìn cô, sau đó tỉnh lại phát hiện toàn thân mồ hôi lạnh.

Rất lâu rồi cô không nhìn thấy Mạnh Tư Thành diendanlequydon.com, đang lúc cô cho rằng có lẽ vĩnh viễn chỉ có thể nghe được giọng nói lạnh lùng của người này ở đầu bên kia điện thoại thì một ngày này, cửa phòng làm việc chợt bị đẩy ra.

Mạnh Tư Thành, một thân tây trang trắng tắp, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, đứng ở trước cửa diendanlequydon.com, lẳng lặng nhìn cô.

Cô có chút luống cuống đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên chào hỏi như thế nào.

"Mạnh. . . . . Tổng giám đốc Mạnh. . . . ." giọng cô lo lắng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Mạnh Tư Thành đi vào phòng làm việc đóng cửa lại, cũng đem ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh nhốt ở bên ngoài.

Anh nhìn cô gái bởi vì sự xuất hiện của anh mà luống cuống đứng lên, sắc mặt của cô tái nhợt, dưới mắt còn quầng thâm, xem ra tinh thần không tốt lắm, cũng gầy đi rất nhiều.

Tại sao lại gầy đi? Là vì công việc quá nhiều nên mệt mỏi, hay bởi vì người đàn ông kia?

Vào giờ khắc này Mạnh Tư Thành chợt không biết trong lòng anh đang có cảm xúc gì, không muốn nhìn thấy cô, cố ý dùng công việc để ép cô đến không thở nổi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô thì trong lòng vẫn co rút đau đớn.

Anh cố làm ra vẻ lạnh lùng thu hồi tầm mắt, vòng qua cô đi đến trước bàn làm việc của mình ngồi xuống.

Tô Hồng Tụ chào hỏi nhưng không lấy được bất kỳ câu trả lời nào, không thể làm gì khác hơn là đứng sờ ngó xuống, cô đã không thể bình tĩnh được nữa, cũng không cách nào tập trung vào công việc.

Đang lúc bên trong thật im lặng, Mạnh Tư Thành chợt ngẩng đầu lên, có chút thất bại nói: "Cô đi đi."

Tô Hồng Tụ hơi ngần ra, đi? Đi tới chỗ nào đây?

Mạnh Tư Thành quay mặt qua chỗ khác, nhàn nhạt nói: "Những ngày qua cô làm thêm giờ cũng vất vả, hôm nay tôi cho cô nghỉ."

Thật sự những ngày này Tô Hồng Tụ ngày đêm vất vả, cũng ngủ không ngon, Chủ nhật vẫn còn ở công ty tăng ca làm việc, hôm nay nghe nói như thế ngược lại cảm thấy cả kinh.

Ai biết Mạnh Tư Thành chợt giật tít mặt nói: "Còn không đi nhanh lên? Tôi đã đến đây rồi, không cần cả cô cũng ở đây nữa, cô tan việc đi!"

Tô Hồng Tụ xác thực cũng đang mệt mỏi, hơn nữa trong giọng điệu của Mạnh Tư Thành có ghét bỏ cùng không kiên nhẫn, nhất thời làm cho cô luống cuống tay chân thu thập đồ đạc của mình, cuối cùng nói với Mạnh Tư Thành câu gặp lại, sau đó vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Mạnh Tư Thành nghe được tiếng đóng cửa, mới ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cánh cửa, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Tô Hồng Tụ sau khi đi ra công ty, tinh thần hoảng hốt ngồi xe buýt trở lại nhà, nằm vật xuống giường ngã đầu đi ngủ. Mấy ngày nay mất ngủ cùng mệt mỏi, khiến cô không có sức lực đi suy nghĩ xem Mạnh Tư Thành đến cùng đang có chuyện gì, mà nên làm sao với chuyện của Tôn Kiến Nghiệp bây giờ!

Cũng không biết ngủ bao lâu, chuông điện thoại vang lên, thì ra là mẹ cô. Nhận điện thoại, đầu tiên mẹ cô hỏi chuyện công việc, Tô Hồng Tụ cố gắng lên tinh thần, nói tất cả đều rất tốt được lãnh đạo rất coi trọng quan hệ đồng nghiệp cũng rất tốt. Sau đó mẹ cô lại hỏi chuyện của cô và Tôn Kiến Nghiệp, nhất thời Tô Hồng Tụ không biết trả lời thế nào, tuy nói tốt khoe xấu che, nhưng cũng không thể lừa gạt mẹ mình nha!

Mà mẹ Tô dĩ nhiên nghe ra trong giọng nói của Tô Hồng Tụ do dự, vội hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có phải quan hệ với anh chàng kia có gì không tốt .... Tô Hồng Tụ biết chuyện như vậy có gạt cũng không gạt được, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói ra tình huống gần đây của cô, chỉ nói hiện tại hai người qua lại hơi lạnh nhạt, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mẹ Tô thở dài, hơi ý vị sâu xa nói: thật ra mặc dù mẹ hi vọng con được gả vào một nhà khá giả, cả đời không lo ăn không lo mặc mà mẹ cũng yên tâm. Nhưng đối tượng đó cũng phải cam tâm tình nguyện, chọn người mình thích mới được. Nếu như mình không thích, miễn cưỡng gả đi, đoán chừng cũng sẽ không có hạnh phúc. Cho nên trong chuyện này con phải suy nghĩ cho kỹ.

Nghe những lời này, trong lòng Tô Hồng Tụ chấn động, không nghĩ tới cả đời mẹ cô ở nông thôn lại nói ra đạo lý như vậy. Sau khi cúp điện thoại, cô nằm trên giường suy nghĩ lời mẹ cô nói, chợt đối với quyết định lúc trước của cô sinh ra nghi ngờ.

Đang lúc ấy thì, chuông điện thoại lại vang lên, cầm lên vừa nhìn, là Tôn Kiến Nghiệp.

Cô hơi do dự nhận cuộc gọi, lại nghe được Tôn Kiến Nghiệp dùng một loại giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Có một việc, anh muốn cùng em nói chuyện, không biết bây giờ em có rảnh không?"

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Cũng may, bây giờ em đang rảnh."

Bên kia Tôn Kiến Nghiệp tiếp tục hỏi: "Vậy em ở nhà sao? Anh đến được không? Nói chuyện qua điện thoại không tiện lắm."

Tô Hồng Tụ thấy giọng nói của anh ta trịnh trọng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý nói: "Vâng, vậy anh đến đây đi."

Mặc dù nói Tô Hồng Tụ không biết rốt cuộc Tôn Kiến Nghiệp muốn nói chuyện gì, nhưng nghĩ tới tình trạng gần đây của bọn họ, trong lòng cô biết chắc cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Thật may hôm nay mẹ cũng biết chuyện rồi, nếu hôm nay hai bọn họ chia tay, coi như mẹ cô cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Suy nghĩ ra điểm này, Tô Hồng Tụ rất bình tĩnh chờ Tôn Kiến Nghiệp đến.

Cũng không lâu lắm, cô nghe được tiếng gõ cửa, mở ra vừa nhìn quả nhiên là Tôn Kiến Nghiệp, chỉ thấy giữa lông mày anh ta hiện vẻ chán chường, trong ánh mắt còn có chút áy náy. Tô Hồng Tụ đối với chuyện anh ta muốn nói Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, chắc chắn với suy nghĩ của cô vài phần.

Quả nhiên, sau khi Tôn Kiến Nghiệp tùy tiện hỏi han vài câu, im lặng một lát, mới khó khăn nói: "Hồng Tụ, có một chuyện, anh muốn nói với em."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Có chuyện gì, anh cứ nói đi."

Tôn Kiến Nghiệp bày ra bộ dạng khổ não nói: "Hồng Tụ, em là một cô gái rất tốt, anh cũng cảm thấy em rất thích hợp để làm vợ, nếu như anh có thể lấy được em Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, cũng là phúc phận của anh."

Tô Hồng Tụ thấy anh ta khó nói ra như vậy, liền ôn hòa cười, thay anh ta nói: "Nhưng, anh không có biện pháp để tiếp nhận em hoặc là nói không muốn kết hôn với em, đúng không?"

Tôn Kiến Nghiệp gật đầu một cái, áy náy nói: "Hồng Tụ, bạn gái cũ của anh, trở về tìm anh rồi. Anh hiểu biết rõ em thích hợp làm vợ hơn, cũng sẽ là một hiền thê lương mẫu, nhưng khi cô ấy trở về Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, anh không có biện pháp đẩy cô ấy ra."

Tô Hồng Tụ gật đầu cười nói: "Em hiểu. Anh yêu cô ấy, anh chẳng qua chỉ cảm thấy em là người thích hợp thôi, còn cô ấy lại là người anh yêu nên không cách nào buông tay được."

Tôn Kiến Nghiệp do dự một chút, mới giải thích nói: "Tình huống bây giờ của cô ấy thật không tốt, rất tệ, anh nhìn cảm thấy rất khó chịu. Cho dù trước kia bị cô ấy phản bội, anh cũng không có cách nào mặc kệ cô ấy." Nói xong anh ta khò sở vuốt mặt, bất đắc dĩ nói: "Có thể em cảm thấy con người của anh quá kỳ lạ, nhưng anh không có cách nào mặc kệ cô ấy được, thật sự!"

Tô Hồng Tụ cười thờ dãi, dịu dàng trấn an nói: "Anh không phải khổ sở như vậy, em có thể hiểu. Thật ra thì anh là một người lương thiện, bất luận như thế nào, cô ấy cũng là người anh yêu, cho nên dù cô ấy có làm chuyện sai lầm gì, anh vẫn sẽ chăm sóc cô ấy như cũ, đối tốt với cô ấy, đúng không?"

Tôn Kiến Nghiệp nâng mắt lên, áy náy nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Thật xin lỗi!"

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười nói: "Thật ra em cũng nên nói với anh câu thật xin lỗi, ngày đó ở rạp chiếu phim..."

Ai ngờ Tôn Kiến Nghiệp lắc đầu một cái: "Không sao, em không phải giải thích. Ngày đó có một người đàn ông nhận điện thoại, anh gọi chỉ muốn biết em không xảy ra chuyện gì thôi."

Nói tới chỗ này, hai người không nhịn được nhìn nhau cười, có chút cười khổ, có một chút dịu dàng.

Thì ra, hai người đều cố gắng đi chấp nhận lẫn nhau, nhưng trong lòng của bọn họ đã sớm nói cho bọn họ biết rốt cuộc bản thân nên làm như thế nào rồi.

Hơn mười giờ đêm, Tô Hồng Tụ đưa mắt nhìn Tôn Kiến Nghiệp đi xuống khu nhà, trải qua cuộc nói chuyện hôm nay, cảm giác so với trước đã khá hơn nhiều. Lúc này cô mới chợt phát hiện, thì ra cô vẫn luôn đề nén tình cảm của mình, cô đang liều mạng dùng lý trí áp chế tình cảm của mình, tự nói với bản thân phải làm như thế nào. Hôm nay nói chuyện cùng Tôn Kiến Nghiệp, anh ta dễ chịu, cô cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Đóng cửa trở lại trong phòng, không ngờ thấy trên bàn có một chiếc điện thoại di động, nhìn có hơi quen mắt, nghĩ lại, không phải là điện thoại của Tôn Kiến Nghiệp sao? Chắc lúc ra về để quên.

Vì vậy cô vội vàng cầm lên, chạy xuống khu nhà, vừa hay nhìn thấy trong màn đêm bóng dáng anh ta đang dần đi xa, vì vậy Tô Hồng Tụ vừa gọi tên anh ta vừa chạy tới.

Tôn Kiến Nghiệp quay đầu nhìn thấy Tô Hồng Tụ đang vội vàng chạy tới, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội nhìn đến trong tay cô cầm điện thoại di động của anh ta, thế mới biết thì ra anh ta để quên điện thoại ở trong nhà cô.

Tôn Kiến Nghiệp nhìn Tô Hồng Tụ bởi vì chạy mà khuôn mặt trở nên hồng, cười nói: "Hồng Tụ, em là một cô gái tốt, nhất định sẽ có một người đàn ông tốt hơn anh rất nhiều phát hiện ra những điều tốt đẹp của em, cho em hạnh phúc cả đời. Lại nói, anh còn rất ghen tỵ với người đàn ông kia nữa."

Tô Hồng Tụ nghe thế xấu hổ, không biết làm sao lại nhớ tới Mạnh Tư Thành, trong lòng cứng đờ, miễn cưỡng cười nói: "Người này lại nói đi đâu rồi, không phải chỉ đưa lại điện thoại thôi sao?"

Tôn Kiến Nghiệp thấy cô ngượng ngùng, cũng không nói gì nữa, chỉ cười nói: "Về sau chúng ta hãy làm bạn bè tốt của nhau đi, một mình em ở nơi đất khách quê người, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì đừng có ngại, gọi điện thoại cho anh là được."

Tô Hồng Tụ thấy anh ta nói xong, cảm kích gật đầu một cái.

Tôn Kiến Nghiệp thấy thời gian không còn sớm, liền cầm điện thoại di động vội vàng rời đi.

Tô Hồng Tụ nhìn bóng lưng anh ta vội vàng rời đi, mỉm cười, rồi chậm chậm đi trở về. Lúc này đêm đã khuya, ánh trăng mờ ảo, cây cối khô héo, cảm giác có phần thê lương, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một ít ánh đèn mờ mờ ở mấy ô cửa sổ trên tầng, làm cho trong đêm đông vắng lạnh này thêm vào một chút sắc màu ấm áp.

Lúc cô đang muốn đi về, chợt thấy cây khô phía trước lộ ra một bóng người, ngược sáng, không thấy rõ mặt, chỉ mờ mờ có thể nhìn đến đôi phương thân hình cao to, mặc tây trang, chìm trong bóng đêm.

Tô Hồng Tụ sợ hết hồn, vội đến lúc định thần nhìn lại, phát hiện cái bóng dáng kia có chút quen thuộc.

Người kia từ trong bóng râm đi ra, đứng ở chỗ có ánh đèn chiếu đến lúc này Tô Hồng Tụ mới thấy rõ ràng gương mặt của anh ta.

Sóng mũi cao, đôi mắt thâm trầm, môi mỏng khẽ mỉm lại, quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức nửa đêm tỉnh lại trong giấc mơ vẫn rõ ràng như vậy.

Mạnh Tư Thành, thì ra là anh.

Chương 30

Tô Hồng Tụ đưa điện thoại cho Tôn Kiến Nghiệp xong, rồi đi từ từ trở về nhà, lúc này theo ánh đèn chiếu xuống một cây khô gần đó, cô nhìn thấy một người từ từ đi ra.

Bóng dáng cao lớn, gương mặt kiên nghị, từ từ đến gần, chỗ ánh sáng giao thoa, cô nhận ra người đó.

Thì ra là anh, Mạnh Tư Thành.

Ánh đèn sáng tối, còn có bóng cây loang lổ, co nhìn không rõ ánh mắt của anh, nhưng vẫn cảm nhận được cảm giác bị áp bức.

Mạnh Tư Thành nhìn cô không nói lời nào, cả người cô bắt đầu không được tự nhiên, do dự một chút cô nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Làm sao anh lại ở chỗ này?"

Mạnh Tư Thành đi từng bước một ra khỏi bóng tối, đèn đường mờ mờ chiếu xuống gương mặt kiên nghị, có vẻ mơ hồ không rõ, một đôi mắt thâm trầm bao vây Tô Hồng Tụ, mỗi mòng mím chặt lộ vẻ lãnh khốc và kiên nghị. Tô Hồng Tụ càng thêm không biết làm gì, tại sao bộ dáng của anh nhìn cô, giống như cô đã phạm vào một sai lầm thật lớn, giống như cô đã làm chuyện không thể tha thứ ?

Tô Hồng Tụ khẩn trương liếm môi, lẩm bầm nói: "Làm sao anh lại ở chỗ này? anh làm sao vậy?"

Mạnh Tư Thành đi từng bước một đến trước mặt Tô Hồng Tụ, đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm, lông mày nhíu chặt, cắn răng nhỏ giọng chất vấn: "Tô Hồng Tụ, đêm hôm khuya khoắt, tại sao người đàn ông kia lại từ trong nhà cô đi ra?"

Tô Hồng Tụ sợ run lên một lúc sau mới hiểu được anh nói người đàn ông kia là Tôn Kiến Nghiệp đúng không? Sự việc vừa rồi anh đều nhìn thấy được?

Cô hơi cả lăm nói: "Anh ấy. . . . . anh ấy. . . . ." Cô nghĩ muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy không biết giải thích như thế nào. Đúng vậy, đêm hôm khuya khoắt, xác thực người đàn ông kia đi ra từ trong phòng của cô! Nhưng, những điều này có quan hệ với Mạnh Tư Thành sao? Cô có cần phải giải thích cho anh hiểu không?

Mạnh Tư Thành nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng của cô, trái tim trầm xuống, lông mày khóa càng chặt hơn, tức giận nói: "Đừng nói nữa!" Anh không muốn nghe thấy đáp án kia của cô!

Câu nói tức giận kia, ở trong đêm tối vang lên làm cho người ta phải sợ hãi, khiến cả người Tô Hồng Tụ run lên, không nhìn được lùi về sau một bước, nhưng lúc cô lao đảo lùi về sau một bước, ánh mắt cô nhìn thấy ánh mắt của anh, trong lòng chợt nảy lên một cái!

Trong đôi mắt kia, có tức giận, cũng có thống hận, còn có ghen tức vô hạn và sự đè nén.

Cô không hiểu tại sao anh lại nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng tràn ngập sự thống hận như vậy, giống như anh cũng không hiểu tại sao bản thân lại trở nên như vậy, giống như không dám tin sự việc lại thành ra như vậy?

Mạnh Tư Thành, anh làm sao vậy? Giờ khắc này, Tô Hồng Tụ cảm giác trong lòng của cô bị kéo lên, giống như chân tướng sắp lộ ra vậy .

Mạnh Tư Thành đè nén tâm trạng hít sâu một hơi, nhìn Tô Hồng Tụ đang liên tiếp lui về phía sau tránh né, lắc đầu khổ sở tự giễu nói: "Tô Hồng Tụ, tại sao cô phải làm như vậy chứ? Chẳng lẽ tôi rất đáng sợ? Cô nói cho tôi biết được không?"

Nghe được câu hỏi với giọng nói khổ sở đè nén của anh, Tô Hồng Tụ cảm thấy có một loại mê mang cùng đau đớn đang từ từ lên men ở trong lòng cô, sau đó dần dần khuếch tán, cảm giác đau đớn xâm nhập toàn thân cô.

Cô cảm thấy môi cô ở trong gió rét đang run rẩy, nhìn người đàn ông ở trước mắt cô đang bị khổ sở hành hạ, người đàn ông cô cho rằng luôn cao cao tại thượng khiến cô chỉ dám âm thầm ngưỡng mộ, lòng của cô, cũng ở trong gió rét của tháng mười hai khẽ run.

Mạnh Tư Thành tiến lên ép sát cô, cắn răng nghiền lợi nói: "Tô Hồng Tụ, tôi vẫn luôn cố gắng, nỗ lực đạt được nhiều hơn, tôi nghĩ rằng làm như vậy, tôi có thể sẽ có được điều tôi muốn! Nhưng tại sao, tôi vẫn như cũ không chiếm được đây? !"

Tô Hồng Tụ lại lui về sau một bước, nhắm mắt thật chặt, cố gắng khiến sự ướt át trong mắt tiêu tán ĐŁLQĐ, hít sâu một cái, trải qua thời gian dài nghỉ ngơi, trong nháy mắt này giống như tất cả mọi việc đều được phơi bày ra ánh sáng.

Mạnh Tư Thành hung dữ nhìn chăm chăm vào Tô Hồng Tụ, lạnh giọng ép hỏi: "Tô Hồng Tụ, rốt cuộc cô quan tâm những điều gì? Nếu như cô cần tiền, chẳng lẽ tôi không phải thí sinh tốt nhất sao? Hiện tại tôi có rất nhiều rất nhiều tiền, tôi có thể cho cô tất cả những thứ cô muốn! Tại sao cô còn phải làm

như vậy chứ?"

Tô Hồng Tụ cảm thấy lòng cô đang co rút đau đớn, loại đau này rõ ràng đến mức giống như cô có thể nghe thấy âm thanh đau lòng của cô. Cô mở mắt ra, kiên định nhìn anh, lần đầu tiên cô nhìn anh như vậy.

"Mạnh Tư Thành, anh đi đi, chúng ta vẫn luôn không phải cùng một loại người, bộ dạng này của anh đối với quan hệ của chúng ta cũng không tốt." Ở trong gió lạnh cô nghe được giọng nói của mình, từ khi sinh ra lần đầu tiên có một loại kiên định và kiên quyết như thế.

Lông mày Mạnh Tư Thành càng nhíu chặt, đôi mắt anh nheo lại, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Tô Hồng Tụ, cô đang đuổi tôi đi sao?"

Tô Hồng Tụ hơi nghiêng mặt đi, nhìn ánh đèn mờ lung, nhìn những ngôi nhà mơ hồ trong đêm, chính là không muốn nhìn anh.

"Anh không đi, còn muốn như thế nào đây?" Sau khi anh nói như vậy, lại còn có thể làm như thế nào đây?

Mạnh Tư Thành cười lạnh, đôi mắt nheo lại giống như có vệt nước sáng lóe lên, anh hít một hơi thật sâu, kiên định lắc đầu nói: "Tôi không đi! Tại sao tôi phải đi? Tôi sẽ thành cái gì nếu như chưa làm bất kỳ điều gì đã phải tránh đi như vậy?" Anh càng nói càng lớn, càng nói càng tức giận.

Tô Hồng Tụ cười bất đắc dĩ nói: "Tốt, vậy anh không phải đi, tôi đi!" Nói xong cô đo vòng qua anh để trở về.

Vẫn đứng thẳng bất động Mạnh Tư Thành thấy cô đang đi qua bên cạnh anh thì chợt vươn tay, lúc cô không đề phòng chợt bị anh kéo. Tô Hồng Tụ ngẩn ra, không kịp giãy giụa, bị bàn tay to kia lôi kéo, liền bị kéo vào trong một lồng ngực ấm áp.

Trong đêm đông rét lạnh, lồng ngực ấm áp phập phồng kịch liệt, một đôi cánh tay vững vàng cầm giữ cô ở bên trong, không thể nhúc nhích chút nào.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Tô Hồng Tụ gần sát thân thể của một người đàn ông như thế, ngượng ngùng và hốt hoảng đánh tới, khiến cô không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ biết ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành cúi đầu, nhìn cô gái đang ngốc lảng ở trong ngực, cảm thụ sự mềm mại ấm áp của cô, không nhịn được có chút cuồng loạn thì thầm nói: "Đừng đi. . . . .được không?"

Kèm theo giọng nói thì thầm này, một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Hồng Tụ bây giờ mới phản ứng lại, e lệ và tức giận khiến cô liều mạng giằng co, một bên giãy giụa một bên nhỏ giọng kêu ầm lên: "Buông tôi ra! Anh muốn làm gì, Mạnh Tư Thành, anh điên rồi sao?"

Mạnh Tư Thành giống như đang mê muội, nhỏ giọng nói: "Đừng vậy, tôi điên rồi, tôi điên thật rồi!" Anh vừa nói vừa ôm cô chặt hơn, anh ôm cô giống như muốn đem cô khảm vào trong thân thể của anh vậy.

Tô Hồng Tụ tức giận vô cùng, hai tay dùng sức nắm chặt lấy cánh tay của anh nhưng căn bản không làm nên chuyện gì, cô tức giận hỏi: "Mạnh Tư Thành, anh đang làm cái gì đây? Quấy rối tình dục sao? Anh còn như vậy tôi sẽ kêu lớn lên đấy!"

Mạnh Tư Thành cười nói: "Cô muốn gọi? Vậy cô gọi đi!"

Tô Hồng Tụ giận đến mặt đều nóng lên, hít sâu một cái há mồm định lên tiếng kêu to, đang lúc ấy thì, Mạnh Tư Thành chợt cúi mặt xuống, trong nháy mắt cô không chuẩn bị môi mòng tìm được môi của cô.

Tô Hồng Tụ chỉ có thể "Nức nở nghẹn ngào", không phát ra được âm thanh gì nữaĐLQĐ, đôi môi lạnh lẽo đang bao trùm môi cô, sau đó cái lưỡi nóng rực vội vàng thăm dò vào đôi môi đang hé mở của cô, công thành đoạt đất, đã mạn xâm chiếm răng môi của cô, điên cuồng mút vào hương thơm của cô.

Cô nức nở, liều mạng giùng giàng muốn né tránh, lại bị một bàn tay to của anh đặt phía sau đầu vững vàng cố định, mà hai tay cô đang giãy giụa cũng bị cánh tay kiên cố của anh giam cầm, không thể nhúc nhích.

Lần đầu tiên từ khi sinh ra Tô Hồng Tụ có loại cảm giác bị cưỡng bách, bị cưỡng bách nâng đầu lên, mở miệng ra mặc cho người ta thô bạo xâm chiếm. Cô muốn tránh, nhưng môi mòng nóng dần lại dính sát môi cô, cái lưỡi nóng rực linh hoạt đang lật khuấy ở bên trong, hô hấp dần trở nên khó khăn, chứ đừng nói đến việc tránh né.

Ở nơi này cô đang bị xâm chiếm, trong lúc hoảng hốt cô thấy, trong đôi mắt của anh có giãy giụa và tàn nhẫn, cũng có thống khổ và hành hạ.

Đôi mắt nguyên bản đã hơi ướt át hiện tại nước mắt từ từ chảy xuống. Mạnh Tư Thành, tại sao anh lại bức cô đến nỗi nông nỗi này? Anh nói những lời đó, là đem cô đặt ở chỗ nào đây?

Cô nhắm mắt lại, hướng về phía chiếc lưỡi linh hoạt đang dây dưa lật khuấy giữa răng môi của cô, nhẹ nhàng cắn xuống. Ngay sau đó, liền có một chút vị ngọt lan tràn ở trong miệng, đó là mùi vị hỗn tạp giữa chua xót và ngọt ngào.

Cảm thấy thân thể cứng rắn nóng rực kia đột nhiên cứng đờ, lồng ngực đang kịch liệt phập phồng giống như dừng lại.

Tô Hồng Tụ mở mắt ra, thấy Mạnh Tư Thành dùng một loại ánh mắt khó tin nhìn cô.

Cô từ từ lui về phía sau, thoát khỏi lồng ngực của anh. Lúc này cánh tay anh cứng ngắc vẫn đề ngang ở nơi đó, nhưng không có bất kỳ sức lực gì, mặc cho cô rời đi.

Tô Hồng Tụ giờ tay lên, xoa xoa đôi môi của cô cảm giác hơi ngai ngái, khỏe môi bắt đầu dĩ nở nụ cười.

Lông mi dày rậm của Mạnh Tư Thành rũ xuống, ánh mắt vốn điên cuồng đã từ từ tắt đi, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm.

Tô Hồng Tụ cười khỏ, từ từ mở miệng nói: "Mạnh Tư Thành, anh có phải đang cảm thấy rất ngoài ý muốn? Đúng là rất ngoài ý muốn, anh chưa từng nghĩ một Tô Hồng Tụ mềm yếu vô năng chợt phản kháng anh, lại dám hung hăng cắn anh một cái, phải không?"

Mạnh Tư Thành chau mày, môi mím chặt không nói một lời.

Tô Hồng Tụ tiếp tục cười, ở trong gió lạnh chậm rãi cười: "Mạnh Tư Thành, thật ra tôi muốn hỏi anh một chuyện, anh nhất định phải nói cho tôi biết, được không?"

Đôi mắt thâm trầm của Mạnh Tư Thành có một tia sáng lướt qua, anh khẽ gật đầu.

Tô Hồng Tụ ngửa mặt lên, nhẹ giọng hỏi: "Mạnh Tư Thành, có phải anh yêu thích tôi hay không?"

Đôi mắt Mạnh Tư Thành nhìn xuống, ngay sau đó nâng lên, nhìn cô thật sâu, hít một hơi, giống như đang hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng nói: "Đúng vậy, tôi vẫn luôn thích em, từ thật lâu trước kia, tôi đã thích em rồi." Giọng nói của anh có một chút mơ hồ không rõ, nhưng Tô Hồng Tụ nghe được, trong giọng nói của anh có vẻ nín khở sở, còn có nồng đậm mất mát. (Ogy: vì đây là Mạnh Tư Thành đang tỏ tình nên mình đổi cách xưng hô của 2 nhân vật nhé m.n)

Trong mắt Tô Hồng Tụ có nước mắt chảy xuống, ở trong gió rét lạnh lẽo nước mắt theo gương mặt cô chảy xuống. Giọng nói của cô hơi nghẹn ngào, nhưng lại kiên định quyết tuyệt nói: "Mạnh Tư Thành, tôi vẫn không nghĩ ra, nhưng hôm nay rốt cuộc tôi đã biết, thì ra anh vẫn luôn yêu thích tôi ."

Cô hít mũi một cái bắt đầu nhớ lại nói: "Thật lâu trước đây, anh đối với người khác cũng còn coi là ôn hòa , duy chỉ có đối với tôi luôn là quắc mắt trừng mi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, tôi vẫn luôn không hiểu tại sao; sau này, tôi chạy đến công ty của anh phỏng vấn, anh đã giúp đỡ tôi rất nhiềuDDLQĐ, nhưng lúc giúp đỡ tôi, chung quy lại vẫn là tâm tình bất định lúc lạnh lúc nóng, tôi cũng vẫn không hiểu tại sao; sau đó nữa, tôi có bạn trai, anh chợt giận dữ ngút trời, giống như tôi đã làm chuyện xấu xa ác độc không thể tha thứ, tôi cũng vẫn không hiểu tại sao! Hôm nay, anh nhục nhã tôi như vậy, cuối cùng tôi đã hiểu tại sao rồi!"

Cô ngẩng mặt lên, để cho ánh mắt cô nhìn vào trong ánh mắt của anh, cắn răng nói: "Mạnh Tư Thành, rốt cuộc tôi hiểu được, thì ra tất cả mọi chuyện, đều là bởi vì anh vẫn luôn yêu thích tôi! Anh yêu thích tôi, cho nên đối với tôi lúc nóng lúc lạnh; cũng bởi vì anh yêu thích tôi, cho nên anh mới nhục nhã tôi như vậy, phải không?"

Mạnh Tư Thành giống như không dám trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt sáng trong của cô, anh không được tự nhiên hơi nghiêng mặt đi, môi mím chặtDDLQĐ.

Tô Hồng Tụ nhìn một bên gương mặt góc cạnh của anh, cười lạnh nói: "Mạnh Tư Thành, chúng ta từ rất nhỏ đã quen biết nhau, tôi ở trước mặt anh vẫn luôn rất tự ti, bởi vì anh ưu tú như vậy đứng cạnh thế kia, mà tôi lại ngốc như vậy kém cỏi và yếu đuối, nhưng hôm nay tôi mới biết ——" cô hít một hơi thật sâu, nói lớn: "Thì ra anh mới là người yếu đuối nhất tự ti nhất!"

"Anh yếu đuối nên không dám thừa nhận yêu thích tôi, cho nên mới cư xử với tôi như vậy, có phải không? ! Anh cũng rất tự ti, tự ti nên không dám đối mặt người mình thích, cho nên anh mới tránh mặt tôi, mới nhục nhã tôi như vậy, có phải không? !"

Giọng nói của cô bén nhọn, theo gió lạnh gào thét truyền đến tai của Mạnh Tư Thành rõ ràng.

Mạnh Tư Thành cắn răng, giằng giằng nói: "Tô Hồng Tụ, tôi không muốn đối nghịch với em, tôi cũng không nghĩ muốn nhục nhã làm tổn thương em, tôi chỉ là ——" anh nghĩ giải thích, nhưng chợt phát hiện anh cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Anh chỉ là thế nào đâyDDLQĐ? Anh chỉ là muốn không lộ dấu vết bảo vệ tim của mình, đồng thời có thể lấy được thứ mình muốn sao?

Chẳng lẽ anh đã quá mức hèn nhát, cho nên mới sợ bị thương tổn? Có phải đã quá mức tự ti, cho nên mới sợ gặp phải một chút cự tuyệt của cô, cho nên mới nói ra những lời như vậy làm vữa khí cho chính mình?

Tô Hồng Tụ thấy tình cảnh này, thờ dài lắc đầu nóiDDLQĐ: "Mạnh Tư Thành anh biết không, mặc dù tôi rất tự ti tôi cũng rất hèn nhát, nhưng ít nhất tôi dám thừa nhận tình cảm củaDDLQĐ bản thân mình!"

Mạnh Tư Thành nghe nói như thếDDLQĐ, thân hình khẽ chấn động, chợt xoay đầu lại, hai mắt trông mong mà nhìn chăm chăm vào cô.

Tô Hồng Tụ cười thê lương, dịu dàng nói: "Mạnh Tư Thành, anh có phải đang muốn dò xét, dò xét xem tôi có phải hay không cũng thích anh? Vậy tôi có thể nói cho anh biết, bây giờ tôi đã hiểu ——"

Cô dừng lại, nhìn Mạnh Tư Thành đang nheo lại đôi mắt khản trương mà chờ đợi đang nhìn cô, lúc này mới chậm rãi nói tiếp: "Tôi hiểu, thì ra qua nhiều năm như vậy, tôi cũng vẫn thích anh."

Chương 31

"Tôi hiểu, thì ra qua nhiều năm như vậy, tôi cũng vậy vẫn thích anh."

Nghe được những lời này, trong mắt Mạnh Tư Thành đột nhiên sáng lên, anh nhìn Tô Hồng Tụ, lại thấy trên mặt Tô Hồng Tụ mang theo đau thương cùng tuyệt vọng, vốn có chút vui mừng nhưng hiện tại tâm liền từ từ chìm xuống.

Tô Hồng Tụ giờ tay lên, lau nước mắt bên quai hàm, mang theo giọng mũi nói: "Mạnh Tư Thành, tôi thích anh, nhưng hai chúng ta không thể anh có biết không?"

Trong mắt Mạnh Tư Thành mờ đi, mở miệng trầm thấp hỏi: "Tại sao?"

Tô Hồng Tụ cắn môi, buộc bản thân không rơi lệ nữa, bắt đầu dĩ cười nói: "Mạnh Tư Thành, anh yêu thích tôi, nhưng cái thích ấy là ngôi sao ở trên cao nhìn xuống, anh thương hại tôi đồng tình tôi, thậm chí cho rằng có thể không chế được tôi, phải không?"

Mạnh Tư Thành im lặng, mím môi không nói.

Trong mắt Tô Hồng Tụ lóe lên lệ quang nói: "Chúng ta cho tới bây giờ đều là bất bình đẳng, anh vẫn luôn ở trên cao nhìn xuống tôi, mà tôi cũng vẫn luôn là người ngẩng đầu nhìn anh, anh ở trước mặt của tôi cho tới bây giờ đều là lạnh lùng thâm trầm, còn tôi ở trước mặt anh cho tới bây giờ đều là nom nớp lo sợ, hai người chúng ta như vậy, làm sao có thể ở chung một chỗ đây?"

Mạnh Tư Thành nâng mắt nhìn lên, ngưng mắt nhìn gương mặt còn vương nước mắt của Tô Hồng Tụ nói: "Tô Hồng Tụ, em nói em cũng yêu thích tôi."

Anh một mực nhắc lại những lời này, cô cũng thích anh, không phải sao?

Nhưng nếu như cô cũng thích anh, tại sao bây giờ hai người lại trở nên nông nổi này?

Tô Hồng Tụ thê lương mà cười nói: "Mạnh Tư Thành, hai người ở chung một chỗ không phải chỉ có thích là được. Đúng vậy, lúc trước tôi muốn tìm một người thích hợp để gả, không cần yêu, chỉ cần hai người có thể chung sống hòa thuận ở cùng nhau cuộc sống, như vậy ta liền có thể hạnh phúc. Nhưng nếu như mà ta biết cái gì là yêu, nếu như mà ta biết tự ta ở yêu, ta lại không biện pháp tiếp nhận cùng mình người yêu miễn cưỡng như vậy ở cùng nhau."

Mạnh Tư Thành chau mày nói: "Tôi không hiểu rõ ý của em." Nếu như cô cũng thích anh, thì mọi chuyện cần phải phức tạp như thế sao? Mạnh Tư Thành không cách nào hiểu được, tại sao đã qua nhiều năm anh vẫn như cũ bị cô từ chối. Tại sao hôm nay anh đã có được tất cả lại như cũ không chiếm được Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cắn môi nói: "Mạnh Tư Thành, anh rất ưu tú, giống như không có gì là không làm được, nhưng anh lại không biết yêu như thế nào."

Trong mắt Mạnh Tư Thành thoáng qua một tia khổ sở, lẩm bẫm nói: "Tôi không hiểu thế nào là yêu? Có lẽ tôi không hiểu, vậy phải yêu như thế nào mới gọi là yêu đây?"

Có lẽ anh thật sự không hiểu, còn nhỏ ăn nhờ ở đậu, không có ai có yêu thương, cũng không có ai đã dạy anh nên yêu như thế nào. Anh yêu cô nhiều năm như vậy, tự cho rằng đã yêu đúng cách, đề nén khổ sở yêu, đến cuối cùng lại phát hiện, chẳng lẽ tình yêu của anh đối với cô mà nói lại là một loại tổn thương?

Tô Hồng Tụ có chút mê mang lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, bởi vì tôi cũng không hiểu phải yêu như thế nào. Nhưng tôi lại biết, mặc dù tôi tự ti yếu đuối, nhưng cũng có kiêu ngạo của chính mình, tôi không có cách nào ở trước mặt người mình yêu đi yêu một cách hèn mọn như vậy."

Cô hèn mọn và hèn nhát, cô quẫn bách và bất đắc dĩ, tình nguyện biểu hiện ra ở trước mặt một người xa lạ, cũng không muốn cho người mình thích thấy.

Bởi vì yêu, cho nên ở trước mặt anh lòng tự ái của cô nhiều hơn, cô hi vọng mình có đủ thể diện và tôn nghiêm đi yêu, càng hy vọng tình yêu đó được ngang hàng.

Cô, cũng không hy vọng trước khi cô đạt được điều đó, cô đã nhận được tình yêu của anh nhưng là sự bố thí y hệt tình yêu.

Tô Hồng Tụ biết cô đang tùy hứng, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên cô bất chấp tất cả tùy hứng, nhưng ở trước mặt phần tình yêu hèn mọn này, cô để mặc cho chính mình một lần tùy hứng.

Gió lạnh hong khô nước mắt trên mặt cô, có một loại cảm giác đau nhói ở trên mặt từ từ lan tràn, mãi cho đến trong lòng, tim cũng đã đau đến chết lặng. Tô Hồng Tụ nghe được giọng nói tỉnh táo mà thê lương của cô: "Mạnh Tư Thành, hai người chúng ta, làm sao có thể ở chung một chỗ đây?"

Mạnh Tư Thành nghe âm thanh bình tĩnh của cô nói lời kết thúc, trái tim anh chấn động, thấy gương mặt nhu hòa của Tô Hồng Tụ lại mang theo quật cường, kiên quyết nhìn anh, giống như đã sớm quyết định, quyết chí thể muốn cùng anh vạch rõ giới hạn.

Trước mắt anh là một Tô Hồng Tụ xa lạ, không giống với thường ngày luôn yên tĩnh nhu nhược, cô rất kiên định nói ra những lời nói vô tình, một đạo đem lòng của anh cắt nát.

Anh cắn răng nói: "Tốt, tôi hiểu, tôi đi, được chưa?"

Anh nói anh muốn đi, nhưng bước chân lại không bước được, đôi mắt nhìn chăm chăm Tô Hồng Tụ, không nhúc nhích.

Tô Hồng Tụ khép hờ mắt, nhẹ nói: "Tôi hiểu biết rõ ban đầu tôi có thể được tuyển vào công ty của anh, là vì anh có ý muốn giúp đỡ tôi đi? Hôm nay chuyện đến trình độ này, tôi cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại nơi đó, tôi sẽ từ chức."

Mạnh Tư Thành cười lạnh nói: "Không cần, tôi còn không đến nỗi không có phong độ như vậy, em hãy cứ tiếp tục ở lại nơi đó!"

Tô Hồng Tụ kiên trì nói: "Tôi từ chức."

Mạnh Tư Thành châm chọc nói: "Thế nào, em định từ nay về sau không bao giờ muốn nhìn thấy tôi nữa? Hay là nói nếu em tiếp tục ở lại nơi đó sẽ cảm thấy buồn nôn cảm thấy khó chịu đúng không?"

Tô Hồng Tụ quay mặt qua chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Tùy anh muốn nghĩ như thế nào, tôi muốn từ chức."

Mạnh Tư Thành cắn răng cười nói: "Tốt, vậy em từ chức đi, tùy em!" Nói xong chột sải bước, lướt qua người cô không quay đầu lại rồi đi.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác đứng ở chỗ đó một lúc, mới xoay người sang chỗ khác nhìn lên, thấy gió lạnh đang thổi, ánh đèn cô độc, không còn bóng dáng của người nào đó, Mạnh Tư Thành đã thực sự tức giận mà bỏ đi rồi.

Bước chân của cô hơi cứng ngắt bước đi, như cái xác không hồn đi lên tầng, trở lại phòng của cô.

Trở lại phòng cô mới phát hiện, cô vội vàng xuống tầng, không mang theo điện thoại di động, điện thoại di động có nhiều cuộc gọi nhỡ, hiện tại vẫn còn đang đổ chuông! Vì vậy cô vội vàng cầm lên vừa nhìn, là mẹ cô, chỉ là không biết vì sao đã muộn như thế mẹ cô còn gọi điện thoại tới.

Nhận điện thoại, cô nghe được giọng nói lo lắng của mẹ: "A lô, tôi nay không biết làm sao mẹ không ngủ được, mí mắt luôn nhảy, chẳng lẽ có chuyện gì?"

Tô Hồng Tụ miễn cưỡng kéo ra một cười mà nói: "Mẹ, tại sao có thể có chuyện gì chứ, mẹ nghĩ nhiều thôi."

Mẹ và con gái có phải hay không có cảm ứng tâm linh? Tại sao lúc này mẹ cô lại gọi điện thoại tới đây?

Mà mẹ Tô vừa nghe giọng nói của con gái, liền cảm thấy không đúng, vội khản trương hỏi: "Hồng Tụ, con làm sao vậy? Mẹ nghe giọng nói của con không đúng! Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trong lòng Tô Hồng Tụ chột đau xót, cảm giác trong đôi mắt có nước mắt trượt xuống, nhưng cô liều mạng nuốt xuống nghẹn ngào này, cố gắng bình tĩnh nói: "Mẹ, thực sự không có chuyện gì."

Bên kia mẹ Tô dừng lại DBLQĐ, thở dài nói: "Mẹ không có bản lĩnh gì, cũng không ở bên cạnh con, có chuyện gì xảy ra mẹ cũng không biết, mà biết cũng không cách nào giúp con được."

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, con cũng không mong mẹ phải tài giỏi cái gì, chỉ mong mẹ luôn khỏe mạnh sống thật vui vẻ, không có việc gì, con gái đã vừa lòng rồi."

Trong giọng nói của mẹ Tô đau lòng nói: "Hồng Tụ, có chuyện gì thì cứ nói với mẹ, nói ra cũng dễ chịu hơn. Nếu không chờ sau này mẹ không còn nữa, con muốn nói với mẹ cũng không nói được nữa." Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói của mẹ Tô cũng mang theo điểm nước mắt.

Mũi Tô Hồng Tụ vừa đau vừa xót nói: "Mẹ, thực sự không có chuyện gì." Cô dừng lại, nghĩ tới chuyện công tác sợ rằng không có cách nào dấu diếm mẹ, liền dứt khoát nói: "Mẹ, thật ra thì không có chuyện gì lớn, chỉ là con, con từ chức."

Ở bên kia mẹ Tô im lặng trong chốc lát, sau đó cười nói: "Không sao, không muốn làm nữa thì từ chức, công việc đổi lại là được, coi như không đổi được, cùng lắm thì về nhà, ở bên cạnh mẹ cũng tốt hơn."

Tô Hồng Tụ biết mẹ đang an ủi cô, ảm áp, dịu dàng nói: "Mẹ, không có chuyện gì, mẹ đừng lo lắng, con lại tìm việc khác là được."

Giọng nói của mẹ Tô nhẹ nhàng an ủi nói: "Hồng Tụ, bộ dáng vừa rồi của con, làm mẹ giật cả mình, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì đấy. Thật ra công việc, từ chức thì từ chức, cùng lắm thì không làm, chỉ cần người không có việc gì là được."

Trong lòng Tô Hồng Tụ áy náy, biết bộ dạng vừa rồi của cô nhất định khiến mẹ suy nghĩ lung tung.

Mẹ Tô an ủi Tô Hồng Tụ một hồi, Tô Hồng Tụ cũng đành phải theo ý của mẹ, nói cô không sao, cuối cùng mẹ con hai người cũng cười rồi cúp điện

thoại.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Tô Hồng Tụ cảm thấy vô cùng thê lương. Nói gì không có công việc không sao, chỉ là hai mẹ con an ủi lẫn nhau thôi! Kỳ thật lấy tình cảnh của cô, công việc rất quan trọng, vô cùng quan trọng, so với lòng tự ái hư vô mờ mịt, so với tình yêu thì quan trọng hơn nhiều!

Nghĩ đến một phen vừa bị nhục nhã kia, loại tình yêu vô vọng này, sự kiên trì buồn cười, cùng với tương lai mong manh, nước mắt chợt từ trong vành mắt trào ra. Giờ khắc này mới biết thì ra sự tỉnh táo kiên quyết vừa rồi đều là giả, là cô nguy trang ở trước mặt anh ra một tấm áo khoác tự cho là đúng!

Cô cho tới bây giờ đều là hèn yếu vô dụng, cô cho tới bây giờ đều là hèn mọn yếu đuối!

Tô Hồng Tụ, trên thế giới này cô vốn là loại người buồn cười đáng thương nhất, cái gì cũng sai cũng không có chút ý nghĩa nào để kiên trì!

Cô cảm thấy giống như có một thanh đao đang đục khoét trong lòng cô, đau đến tận cùng. Vươn tay ra, run rẩy che tim, sau đó chán nản ngã ở trên giường.

Đây là một buổi đêm gió lạnh thổi ào ào, đây là một buổi đêm cô đơn và lạnh lẽo.

Tô Hồng Tụ nằm lỳ ở trên giường, để mặc cho nước mắt của cô cọ rửa áo gối.

Ngày mai, cô lại có thể cười đối mặt với cái thế giới này, nhưng tối nay, hãy để cho cô phóng túng khóc một cuộc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Vốn có thể nhận được tình yêu, cứ như vậy bị cô làm lỡ mất. Tô Hồng Tụ tự hỏi mình, có hối hận không? Cô cười khổ, có lẽ cô không nên suy nghĩ về những thứ không thuộc về cô. Không phải của mình, có cưỡng cầu cũng không thể, hướng chỉ, khiến cô vì yêu mà bỏ đi tôn nghiêm, cô phát hiện mình không làm được.

Mặc dù cô nghèo khó, nhưng cũng có tôn nghiêm của mình.

Một lần nữa tìm việc làm, thật khó khăn. Cô đã gửi đi rất nhiều sơ yếu lý lịch, đều là bất vô âm tín (không có trả lời), hoặc được người ta gọi đi phỏng vấn nhưng cô lại không trả lời được câu hỏi của họ. Ví dụ như người ta sẽ hỏi cô tại sao muốn rời đi công ty DMC có đãi ngộ tốt như vậy, hay người ta sẽ hỏi tại sao một nhân viên kế toán lại trở thành thư ký của Tổng giám đốc đây?

Sau nhiều phen trắc trở, Tô Hồng Tụ phát hiện làm người không thể thật thà quá, một số việc sẽ khiến cho người khác nghi ngờ kinh nghiệm làm việc của mình thì không cần viết ra, nếu không nhất định sẽ bị hỏi đến mức há hốc mồm cứng lưỡi không trả lời được. Vì vậy cô liền sửa đổi sơ yếu lý lịch, giấu giếm kinh nghiệm chân thật, chỉ viết cô ở DMC làm nhân viên kế toán. Nhưng cô không phải một người biết nói dối, ánh mắt người phỏng vấn nhìn cô chằm chằm giống như ngọn đuốc vậy, khiến cô hoảng hồn, người ta nhìn bộ dạng này của cô, trong lòng bắt đầu sinh ra không tin tưởng rồi.

Sau mấy phen như thế, Tô Hồng Tụ dứt khoát không viết việc cô từng làm ở DMC nữa, trên sơ yếu lý lịch viết cô nhân rồi ở nhà mấy tháng. Ai ngờ làm vậy ít đi rất nhiều phiền toái, hiện tại Tô Hồng Tụ đã bụng đói ăn quà, tìm được một công việc liền nguyện ý đi làm, vì vậy rất nhanh cô quyết định làm việc ở một công ty nhỏ.

Công ty này có khoảng năm mươi sáu mươi người, giám đốc là một Hoa kiều, ở nước ngoài có chút tài sản, nghe đâu còn có bằng MBA, vì vậy trở về quê hương bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Tô Hồng Tụ đến công ty này làm việc phát hiện lượng công việc bên này cũng không lớn, phòng tài vụ có hai người, công việc không tính nặng nhưng cũng không tính nhàn dối, giám đốc nhìn qua là ngồi không mà hưởng nhưng tính cách coi như thân thiết hòa ái, đồng nghiệp xung quanh chất phác dễ dàng thân cận.

Tô Hồng Tụ cảm thấy, có lẽ cô thích hợp với một công ty như vậy hơn, cô cảm giác tương đối có tình cảm với công ty này. Còn công ty của Mạnh Tư Thành, đối với cô mà nói, có chút quá mức lạnh lẽo đi!

Tiền lương của công ty này tất nhiên không bằng lúc cô làm ở DMC, nhưng so với công ty trước Tô Hồng Tụ làm thì cũng không kém. Vì vậy Tô Hồng Tụ bắt đầu hài lòng đối với cuộc sống hiện tại của cô, có thể tự dựa vào bản lĩnh của mình để tìm được công việc, giám đốc sẽ không suốt ngày mắng chửi người, đồng nghiệp sẽ không lạnh lẽo khách khí, mặc dù công việc bận rộn, nhưng trôi qua coi như thú vị. Đối với Tô Hồng Tụ mà nói, hạnh phúc lớn nhất có lẽ chính là sau khi tan việc lúc lên xe buýt có thể chiếm được một chỗ ngồi, Chủ nhật đi dạo siêu thị có thể mua được trái cây và rau củ với

giả đặc biệt ưu đãi.

Đĩ nhiên thỉnh thoảng sau một ngày bận rộn buổi tối lúc nằm ở trên giường, cô sẽ nghĩ về khoảng thời gian cô và người kia ở chung một chỗ, đáng về anh chau mày, bộ dạng anh nổi giận, bộ dạng anh cười dịu dàng, hiện lên ở trước mặt cô.

Nhớ lại rất nhiều điều ở trong lòng, một khi hồi tưởng thì càng không thể dừng lại, bao nhiêu đêm cô không ngủ được, trợn tròn mắt nhìn bóng đêm đến khi trời sáng.

Có lúc nhớ tới bộ dáng dịu dàng của anh, cô sẽ cảm thấy ngọt ngào, nhưng có lúc nhớ tới lời nói của anh hôm đó, nước mắt cô sẽ không tự chủ được chảy xuống. Có lẽ anh nói đúng đúng, cô thật sự là một người quá mức thực dụng, bởi vì anh nói ra chuyện khiến cô cảm thấy xấu hổ, nên cô mới phản ứng kịch liệt như vậy?

Chùm chăn rơi lệ vì loại chuyện như vậy, cũng chỉ có lúc tối thôi, đến sáng, Tô Hồng Tụ sẽ dùng nước lạnh rửa mặt, nghiêm túc dọn dẹp tâm trạng của cô, ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề đi làm.

Cô sẽ mỉm cười đối với người khác, nghiêm túc tỉ mỉ đối với công việc, sau đó ngày Chủ nhật sẽ gọi điện thoại cho mẹ, dùng chiếc điện thoại cổ của cô. Hướng về phía bên đầu điện thoại kia cười với mẹ, kể những chuyện vui, kể cho bà biết cô rất tốt, để cho bà yên tâm.

Cúp điện thoại, cô sẽ ngồi thẫn thờ nhìn chiếc điện thoại di động cũ kỹ của mình, có lẽ những thứ quá mức xa xỉ và tốt đẹp luôn đến vội vã mà đi cũng vội vã, cuối cùng ở lại cùng cô có lẽ chính là chiếc điện thoại di động cũ này!

Nhưng dần dần cô phát hiện cuộc sống yên tĩnh của cô xuất hiện một phiền não nho nhỏ.

Bây giờ cô và Tôn Kiến Nghiệp đã chính thức chia tay, lúc ấy mặc dù mẹ cô rất tâm lý không hỏi nguyên nhân, nhưng ở trong điện thoại vẫn thường xuyên ám hiệu Tô Hồng Tụ, muốn Tô Hồng Tụ chú ý bên cạnh có đối tượng thích hợp hay không, nếu không thì bắt buộc đi tìm bạn học nhờ giúp đỡ giới thiệu một chút ....

Tô Hồng Tụ rất lúng túng, bên cạnh cô vẫn không có thí sinh nào thích hợp, không phải nhỏ tuổi hơn cô thì chính là người ta đã sớm kết hôn rồi.

Phiền não này còn không có biện pháp giải quyết thì Tô Hồng Tụ bắt đầu có một lo lắng khác, đó chính là giám đốc của cô.

Giám đốc của cô tên gọi Đinh Minh, đã hơn bốn mươi tuổi, đã ly dị, có một đứa con sống với vợ trước ở nước ngoài. Mặc dù Tô Hồng Tụ có chút chậm lụt nhưng cũng không ngốc, lại nói đâu gì cô cũng từng làm thư ký ở công ty lớn, những chuyện tương tự đã từng gặp qua. Cô phát hiện có một chút chi tiết mờ ám khi cô và Đinh Minh nói chuyện, có lẽ ông chủ này đối với cô có ý tứ?

Làm một nữ thanh niên lớn tuổi, lúc Tô Hồng Tụ nghĩ tới khả năng này thì sợ hết hồn, nhưng sau lại chú ý nhìn một chút ánh mắt và động tác của Đinh Minh, càng ngày càng cảm thấy, suy đoán của cô là đúng!

Phiền não của Tô Hồng Tụ rất nhanh liền bị người kế toán cùng làm nhận ra, người kế toán kia họ Mao, mọi người đặt nick name cho cô ấy là Miêu Miêu. Tuổi của Miêu Miêu và Tô Hồng Tụ cũng xấp xỉ nhau, đã là mẹ của một đứa bé ba tuổi, nói chuyện ngắn gọn, là người rất có chủ kiến.

Cô ấy rất trực tiếp đưa ra đề nghị cho Tô Hồng Tụ: Cô tuổi cũng không nhỏ nữa, hiện tại cô nghĩ muốn tìm một người bằng tuổi sợ rằng không được, đàn ông đến tuổi này coi như còn lại mấy người chỉ sợ cũng có vấn đề bị người khác không chọn nên còn dư lại thôi! Đinh tổng của chúng ta mặc dù diện mạo bình thường nhưng nhìn tổng thể coi như đáng tin, mầu chốt nhất là điều kiện kinh tế cũng không tệ, người ta nếu như muốn tìm một cô gái chừng hai mươi cũng không khó, nhưng lại có ý với cô tìm coi như đủ mặt mũi rồi.

Miêu Miêu phân tích một phen, kết luận chính là: Tiến lên đi, đừng do dự, do dự nữa cẩn thận không có mối nào tốt hơn đâu.

Tô Hồng Tụ một phen gãy gục ở trong lòng, không nhận được so sánh Đinh Minh và Mạnh Tư Thành, sau một hồi so sánh mới phát hiện Mạnh Tư Thành trừ tính tình ra quả thực chiếm ưu thế tuyệt đối. So sánh xong cô cắn môi tự hỏi mình, cô đang làm gì vậy, sao lại nghĩ tới anh đây? Không thể si tâm vọng tưởng!

Anh và cô, sợ rằng đã là người dung rồi.

Tô Hồng Tụ gọi điện thoại cho mẹ, nói bóng nói gió hỏi nếu như cô tìm một người có số tuổi hơi lớn một chút mẹ có ý kiến gì không, ai ngờ mẹ cô phản ứng kịch liệt, nói Hồng Tụ ngàn vạn lần không được tìm người lớn tuổi, mặc kệ đối phương điều kiện như thế nào, nếu như tuổi lớn hơn nhiều, đến lúc đối phương già rồi nhất định cô sẽ phải chịu khổ. Cuối cùng mẹ cô còn mang bản thân ra làm ví dụ, nói cô xem cũng vì ba cô mất sớm, nên bà mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy, liên lụy cô từ nhỏ cũng phải chịu khổ theo.

Cuối cùng, mẹ Tô giải quyết dứt khoát cho cô một phạm vi, nói lớn nhất không thể lớn hơn cô năm tuổi.

Tô Hồng Tụ buồn cười, cũng không dám nhắc tới chuyện tổng giám đốc công ty cô, chỉ nói đồng nghiệp đưa ra đề nghị như vậy nên cô mới thuận miệng hỏi một chút, lúc này mới trấn an được tâm trạng thấp thỏm lo lắng của mẹ cô xuống.

Cúp điện thoại, Tô Hồng Tụ thở dài, xem ra Đinh Minh và cô không có duyên phận rồi! Nhưng nghĩ tới điểm này, không biết vì sao trong nội tâm của Tô Hồng Tụ lại thờ phào nhẹ nhõm. Nếu như mẹ cô đồng ý cho cô tìm một người như Đinh Minh, vậy mới gọi là làm khó cô !

Ngày lại tiếp tục trôi qua, rất nhanh cô đã làm việc ở công ty mới được một tháng, vì công ty này nhân viên không nhiều, bình thường cơ hội cô tiếp xúc

với Đình Minh cũng nhiều, vì vậy cũng quen với ông ta hơn.

Có lúc, giờ tan việc Đình Minh sẽ đi ngang qua bến xe buýt Tô Hồng Tụ đang chờ, nói muốn đưa cô về nhà.

Lúc ấy Tô Hồng Tụ ngăn raDiễn ๔Đàn Lê ๔Quý Đôn, không biết làm sao lại nhớ tới Mạnh Tư Thành. Khi đó, anh cũng như vậy muốn đưa cô về nhà! Nhưng, đều là đưa cô về nhà, còn có ai, còn có người nào, có thể khiến cho tim gan cô run sợ thấp thòm lo lắng, rồi lại kìm lòng không được muốn được gần người đó hơn một chút đây?

Trên đời này còn có người nào có thể làm cho cô có bộ dạng khản trương lo lắng đây ?

Dĩ nhiên Tô Hồng Tụ từ chối Đình Minh tốt tính rồi, lúc này cô đã biết, thì ra đàn ông làm như vậy đều có mục đíchDiễn ๔Đàn Lê ๔Quý Đôn. Nhưng đều cũng làm như vậy, nhưng bởi vì muốn lấy lòng người con gái trong lòng, mục này sẽ chia làm hai loại bị ghét và bị mong đợi.

Nhưng Đình Minh vẫn kiên trì, cười ha hả, nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Thật ra thuận đường, tiểu Tô như thế nào không cho tôi chút mặt mũi này đây?"

Tô Hồng Tụ nghe giọng nói kia mang theo khẩu âm phương Nam gọi tiểu Tô, cảm giác cô giống như khối bánh ngọt bị người ta đặt trong tay, nhìn mọi người đang đứng xung quanh, khó tránh khỏi tự nhiên sẽ gặp mấy người cùng công ty, bị người ta nhìn thấy cô và ông chủ ở chỗ này giằng co xác thực không tốt lắm

Cô bắt đầu dĩ thờ dài, giống như đầu hàng ngồi lên xe của Đình Minh.

Đình Minh lái xe rất nhuần nhuyễn, đánh tay lái linh hoạt ổn định, khi ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn trên tay ông ta thì lại không nhận được nhớ tới tay của Mạnh Tư Thành.

Tay của Mạnh Tư Thành khi lái xe cũng rất linh hoạt thuần thục, so với tay của Đình Minh , ngón tay của Mạnh Tư Thành thon dài chính tề hơn một chút.

Đình Minh giương mắt vừa đứng nhìn thấy Tô Hồng Tụ đang nắm tay của ông ta, không khỏi cười híp mắt hỏi: "Tiểu Tô sao vậy?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói không có gì.

Tại sao đã qua hơn một tháng, cô vẫn không thể quên anh đây? Cô cố gắng tự nói với mình, chỉ cần thời gian, đợi một thời gian, nhất định cô có thể quên được anh.

*****

Đình Minh kể từ lần đó đưa được Tô Hồng Tụ về, sau đó thường xuyên xuất hiện. Tô Hồng Tụ phát hiện loại vấn đề này có một lần thì sẽ có lần thứ hai, có lần hai, thì lần thứ ba và bốn cũng không xa, huống chi Tô Hồng Tụ không biết từ chối người khác như thế nào.

Đời này xem ra lúc cô không có rùm rộ lại và hèn nhát, có lẽ chỉ có hai lần đi! Hai lần này, đều bởi vì Mạnh Tư Thành.

Có lẽ qua mấy lần như vậy, Đình Minh thấy đã đủ chín, nói muốn xuống xe đưa Tô Hồng Tụ về. Tô Hồng Tụ muốn từ chối, nhưng hiển nhiên lời từ chối của cô vẫn không có ảnh hưởng gì.

Ánh trăng mờ mờ lung, đèn đường mờ ảo như cũ, gió lạnh mùa đông thỉnh thoảng thổi qua, lạnh lẽo vô cùng.

Cũng chính là ở nơi này, hơn một tháng trước, cô hung hăng cản Mạnh Tư Thành một hộp, cản lười của anh.

Sau đó rất nhiều lần, cô thường xuyên nghi ngờ, ngày đó buổi tối người kia chính là cô sao? Cô có thể ở trước mặt Mạnh Tư Thành hoàn mỹ biểu hiện ra sự tinh táo và kiên định của mình? Cô cười bắt đầu dĩ, lần đầu tiên phát hiện năng lực tiềm ẩn của cô thật lớn vô cùng.

Đình Minh nhìn cô gái tối hôm nay có chút mặt hồng, trong lòng cảm giác không xác định lại xuất hiện.

Thật ra mặc dù ông ta hơi lớn tuổi, nhưng chỉ cần ngoắc tay một cái, những cô gái trẻ như hoa như ngọc cũng sẽ có, nhưng ông ta ở nước ngoài ngày người mấy năm, cái gì đều nhìn thấu. Hiện tại chỉ thích kiểu cô gái nhìn rất hiền lương thực đức này, dạng cô gái như vậy, có thể trở thành một người vợ hiền nội trợ rất tốt, giúp ông ta xử lý tất cả chuyện trong nhà, khiến ông ta không phải buồn phiền chuyện ở nhà nữa!

Trải qua quan sát, đương nhiên ông ta cũng phát hiện ra những ưu điểm khác của Tô Hồng TụDiễn ๔Đàn Lê ๔Quý Đôn, vì vậy càng thêm cảm thấy đây là một cô gái tốt so với những cô gái Trung Quốc hiện đại đã thiếu sót rất nhiều phẩm đức truyền thống tốt đẹp.

Ông ta nhìn anh trăng có chút thê lương ở trên trời, đột nhiên cảm thấy đây là một buổi tối xinh đẹp, mà ở một buổi tối xinh đẹp như vậy, ông ta có phải nên làm một chút chuyện lãng mạn hay không?

Nhìn lại cô gái đang cúi đầu đi bên cạnh, ông ta do dự một chút, vươn tay, muốn nắm tay của côDiễn ๔Đàn Lê ๔Quý Đôn.

Tô Hồng Tụ đang chìm trong hồi ức, chợt bên cạnh đưa ra một cái tay cầm tay của cô, cô sững sờ, dừng bước lại kinh ngạc nhìn Đình Minh.

Đình Minh cười rất hòa ái nói: "Tiểu Tô, hôm nay rất lạnh, tay của em thật lạnh."

Tô Hồng Tụ kinh ngạc há miệng ra, đúng vậy, tay của cô hơi lạnh, mà tay của Đinh Minh đưa qua, thật dày khô ráo mà ấm áp. Nhưng, đây cũng không phải lý do để ông ta cầm tay cô chứ?

Cô theo bản năng muốn tránh thoát, nhưng đó là tay của đàn ông, rất hữu lực, cứ cầm tay cô như vậy, căn bản không muốn buông ra.

Tô Hồng Tụ cắn môi, hơi khó nói: "Đinh tổng, ngài buông tay tôi ra đi, tôi không sợ lạnh."

Đinh Minh cúi đầu nhìn Tô Hồng Tụ, dịu dàng cười nói: "Tiểu Tô, em quá khách khí rồi! Gọi Đinh tổng xa cách quá. **Diễn ㄟĐàn Lê ㄟQuý Đôn**, trực tiếp gọi tôi Đinh Minh là được, hoặc gọi Minh thì càng tốt."

Tác giả có lời muốn nói **Diễn ㄟĐàn Lê ㄟQuý Đôn**: chú thích:

1. Về giai đoạn tìm việc kia, không cần thận viết hơi nhiều, nhưng căn bản là kinh nghiệm đầy máu và nước mắt của bản thân a! Nếu như không phải là một người rất am hiểu nói dối, viết những thứ nhằm tăng gạch thêm ngói tốt nhất không cần viết, nếu không sau khi qua cửa sàng lọc chọn sơ yếu lý lịch, lúc phỏng vấn sẽ rất lúng túng.

2. Tô Hồng Tụ làm sao có thể đấu thắng được Đinh Minh hồ ly hiển nhiên sắc tâm đang giơ lên đây? Lúc này, anh hùng cứu mỹ nhân muốn lên sàn đi?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tô Hồng Tụ nghe những lời Đinh Minh nói càng ngày càng quá đáng, cô dùng sức giãy giụa muốn rút về tay của mình, ai ngờ bàn tay thật dày có vẻ hơi béo, cũng rất khỏe, vững vàng nắm chặt tay cô không buông ra.

Cuối cùng mặt Tô Hồng Tụ hơi đỏ lên, vội nói: "Đinh tổng, ngài buông tôi ra!"

Thật ra Đinh Minh vốn cũng không có ý tứ gì khác, nhưng Tô Hồng Tụ giãy giụa lại làm cho ông ta không nghĩ buông tay ra, dứt khoát đem hai tay của cô cầm lấy, nhỏ giọng nói: "Tiểu Tô, tôi không có ý tứ gì khác, chỉ muốn sưởi ấm cho tay của em thôi!"

Nhưng Tô Hồng Tụ cũng không phải đũa ngọc, bị Mạnh Tư Thành cường hôn, cô đã biết nếu như tiếng thờ của đàn ông càng ngày càng nặng, điều này nói rõ đối phương nhất định đang nổi lên cái gì đó! Lập tức cô càng sợ thêm nói: "Đinh tổng, ngài buông tôi ra, nếu không tôi kêu lên đây!"

Đinh Minh nhìn bốn phía, ánh đèn mờ ảo, người ở thưa thớt, đêm khuya yên tĩnh nơi này sẽ có người nào đây? Lại nói đầu năm nay coi như nghe đến có động tĩnh gì người khác cũng sẽ không nhân đôi đi trông nom loại sự việc này! Lại nói nếu bọn họ biết, cùng lắm là nghĩ chuyện giữa nam nữ đang giận dỗi mà thôi!

Vì vậy ông ta cầm chặt hai tay của Tô Hồng Tụ, thở hổn hển nói: "Tiểu Tô, em đừng sợ, thật sự tôi không có ý gì khác, tôi cảm thấy tính cách em rất tốt, rất thích hợp với tôi, tôi đối với em. . . . ."

Tô Hồng Tụ nghe thấy tiếng thờ dóc của ông ta đột nhiên trong lòng dâng lên một cỗ ghê tởm! Cô nhớ, cô nhớ rõ đêm hôm đó cô ở trong ngực của Mạnh Tư Thành, lồng ngực ấm áp của Mạnh Tư Thành phập phồng kịch liệt, sau đó ôm cô thật chặt! Nhưng hôm nay, đối một người đàn ông khác, người đàn ông này cũng muốn ôm cô thật chặt, sau đó cũng sẽ đem đầu lưỡi đưa vào bên trong miệng của cô chứ?

Tô Hồng Tụ cảm thấy cô chỉ tương tự một chút cũng không thể chịu được, nhưng bàn tay to cổ tình kèm thật chặt hai bàn tay của cô, mặc cho cô giãy giụa đều không thể tránh thoát, cô muốn tức giận, nhưng rốt cuộc nghĩ đến muốn chọc vào người đàn ông này thì cô sống không được ở công ty, vì vậy đành nhẫn nại kiềm chế sự chán ghét ở trong lòng, nhỏ giọng gấp gấp nói: "Đinh tổng, ngài buông tôi ra đi, có chuyện gì có thể từ từ nói, được không?"

Nói thế nào Đinh Minh cũng không muốn buông tay cô ra, hai cánh tay dùng lực, muốn đem cô kéo đến gần ông ta hơn, Tô Hồng Tụ hoảng hốt, bị sợ đến mức kịch liệt giãy giụa, ai ngờ cô làm như vậy, ngược lại khiến kích ý niệm không chịu thua của Đinh Minh, dứt khoát mở rộng cánh tay muốn ôm chặt cô vào lòng.

Trong lòng Tô Hồng Tụ rất kinh hoàng (kinh ngạc + hoảng sợ), tuy nói không phải vạn bất đắc dĩ cô cũng không muốn chọc ra chuyện gì, nhưng động tác của Đinh Minh hiện tại thật sự làm cho người ta chán ghét, cô không nhịn được nhủ thầm, chán ghét nói: "Đinh tổng, nếu ngài vẫn làm như vậy, thật sự tôi sẽ hét lên đây, đến lúc đó ai cũng khó coi. . . . ."

Chợt Đinh Minh dùng một tay bắt cô đến gần ông ta, đôi môi run rẩy muốn hôn cô, trong lòng Tô Hồng Tụ hoảng hốt, sống lưng lạnh buốt, đang muốn

lớn tiếng kêu lên, đứng lúc ấy thì, chỗ tối tăm bên cạnh chợt lao ra một người, tiến lên nắm lấy cổ áo của Đinh Minh!

Đinh Minh bất ngờ không đề phòng bị người kia nắm lấy cổ áo, liền buông lỏng tay đang cầm chặt Tô Hồng Tụ ra, lại thấy thân hình người kia cao lớn, một tay nắm lấy cổ áo ông ta một cái tay khác đã hung dữ cho một quyền vào bụng ông ta rồi, nhất thời bị đau nhức, ông ta khổ sở kêu "Ài ư" một tiếng, đau đến mức giống như lục phủ ngũ tạng (ruột gan) muốn đòi vị trí, mặt cũng nhăn thành bánh bao.

Hai tay Tô Hồng Tụ được buông ra, thiếu chút nữa không cẩn thận ngã nhào xuống đất, đợi đến lúc cô đứng vững, mới nhìn ra, người chợt xông tới, đang dồn sức đánh Đinh Minh không phải chính là Mạnh Tư Thành sao?

Mạnh Tư Thành, đã lâu không gặp Mạnh Tư Thành, làm sao sẽ trùng hợp như vậy xuất ở chỗ này đây?

Cô hơi nghi hoặc, bên kia Mạnh Tư Thành đã nắm Đinh Minh đánh cho cả người ông ta đau nhức, hình thể Mạnh Tư Thành vốn cao lớn, cánh tay rất trắng kiết có lựcdiendanlequydon.com, anh chau mày, quyền kia giống như có tức giận ngút trời, hung hăng đánh hướng Đinh Minh, một quyền lại một quyền, xuống tay không chút nào lưu tình! Mà đáng người Đinh Minh mập lùn, hôm nay như một trái bóng da bị đau nhức nằm bẹp dí, ôm bụng đau nhỏ giọng kêu ai ư.

Tô Hồng Tụ không kịp nghĩ nhiều, thấy bộ dạng kia của Đinh Minh, mặc dù trong lòng cảm thấy hả giận, nhưng cô lại sợ Mạnh Tư Thành cứ đánh như vậy sẽ chọc xảy ra chuyendiendanlequydon.com, vội đi lên phía trước nói: "Buông ông ta ra, đừng đánh nữa!"

Mạnh Tư Thành cũng không quay đầu lại nhìn, gầm nhẹ nói: "Em tránh ra!"

Đinh Minh vốn đang kêu gào bị thống âm thanh cũng có chút thay đổi, thấy Tô Hồng Tụ đứng một bên, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng kêu: "Cướp bóc. . . . . Mau gọi. . . . . Mau gọi 110. . . . ."

Mạnh Tư Thành nhìn ông ta, cười lạnh, nắm lấy cổ áo ông ta tiến tới gần anh, rồi lạnh lùng hỏi: "Ông còn muốn gọi 110? Ngược lại tôi thật sự muốn nhìn, làm sao ông gọi được 110!" Nói xong hung hăng cho ông ta một quyền, chuẩn xác vào giữa bụng của Đinh Minh, Đinh Minh đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng, cơ hồ nói không ra lời.

Tô Hồng Tụ thấy tình cảnh này, thật có chút sợ, trước không nói Đinh Minh có thể xảy ra chuyện gì, Mạnh Tư Thành ra tay như vậy, nếu ngộ nhớ cảnh sát tới, này ắt hẳn sẽ bị bắt về đồn chứ?

Cô sợ hãi đứng ở một bên, nhỏ giọng cầu khẩn nói: "Mạnh Tư Thànhdiendanlequydon.com, anh đừng đánh nữa được không? Sẽ xảy ra chuyện. . . . ."

Ai ngờ Tô Hồng Tụ nói còn chưa dứt lời, Mạnh Tư Thành chợt quay đầu lại, hung hăng lườm cô một cái, hỏi: "Ông ta là ông chủ của em, nên em sẽ để cho ông ta quấy rầy như vậy sao?"

Tô Hồng Tụ hèn nhát nói: "Không có. . . . ." Hôm nay gặp phải chuyện như vậy, công việc dĩ nhiên là không giữ được, nhưng Đinh Minh có cái gì không đúng, Mạnh Tư Thành đánh người ra như vậy tóm lại hơi dọa người rồi. . . . .

Mạnh Tư Thành nổi giận, nheo mắt lạnh nhạt nói: "Tô Hồng Tụ, em vẫn nói không có sao? ! Tôi đều tận mắt thấy rồi! Hay nói, bình thường em đều bị ông ta khi dễ như vậy sao? Khi dễ đến mức đã thành thói quen sao?"

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, nhất thời cứng họng, trong lúc tình thế cấp bách có chút cà lăm phản bác: "Không có, chuyện không phải vậy. . . . . Anh cứ buông ông ta ra. . . . ." Mặc kệ như thế nào, Mạnh Tư Thành còn là luật sudiendanlequydon.com, tại sao có thể biết pháp còn phạm pháp đây? Ngộ nhớ xảy ra chuyện thì làm thế nào?

Lời nói nghe vào trong tai Mạnh Tư Thành đang giận dữ, cũng không có tác dụng gì! Trong đầu anh chỉ còn lại một ý niệm: người kia khi dễ cô, cô lại vì người kia cầu cạnh!

Anh quay đầu lại, ngón tay thon dài siết thật chặt cổ áo người đàn ông đáng ghét trước mắt này, tiến tới gần hỏi: "Cái đồ cặn bã này, vẫn dám nói muốn gọi 110?"

Lúc này Đinh Minh đã hoàn toàn hiểu ông ta đã rơi vào tay một hung thần ác sát, trong lúc tình thế cấp bách ông ta giống như bắt được cây cỏ cứu mạng van xin Tô Hồng Tụ đang đứng bên cạnh nói: "Tiểu Tô, tiểu Tô à. . . . . cứu tôi. . . . . em biết người này đúng không. . . . ."

Ông ta vừa nói xong, liền có một quyền nặng nề hung hăng đánh tới mặt ông ta, đánh cho mắt muốn nổ đom đóm lỗ mũi chua xótdiendanlequydon.com, miệng hàm hàm hồ hồ nói không ra lời nữa. Ngay sau đó, không đợi ông ta kịp phản ứng, lại có một quyền từ phương hướng khác đánh tới!

Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành vẫn không dừng lại, ngược lại đánh còn mạnh hơn, trong lòng cô càng thêm như có lửa đốt, trong lúc tình thế cấp bách chạy tới kéo cánh tay Mạnh Tư Thành lo lắng cầu khẩn nói: "Mạnh Tư Thành. . . . . Anh đừng đánh nữa. . . . . lập tức sẽ có người tới. . . . . Sẽ xảy ra chuyện, van cầu anh đừng đánh nữa. . . . ."

Lúc này trong lòng Mạnh Tư Thành đang có một đoàn lửa giận, nơi nào có thể nghe vào lời cầu xin của Tô Hồng Tụ, vì vậy anh hất tay Tô Hồng Tụ đang lôi kéo cánh tay của anh, vừa hung hăng phát ra một quyền, lần này, Đinh Minh coi như nói xong đều nói không ra từ nào nữa, chỉ có thể nức nức nở nở tựa như khóc mà không phải khóc.

Thân hình Tô Hồng Tụ mỏng manh, mà lúc này sức lực của Mạnh Tư Thành đang mãnh liệt, vì vậy lúc bị Mạnh Tư Thành đẩy ra, Tô Hồng Tụ không đứng vững, cả người liền té ngã trên đất.

Buổi đêm tối om cô ngã ở trên đất, đầu gối bị sỏi đá làm cho trầy xước, truyền đến đau nhói, cô không nhận được rên lên một tiếng.

Mà trong cơn giận dữ Mạnh Tur Thành cuối cùng cảm thấy bên cạnh có vấn đề diendanlequydon.com, cũng dừng lại trong tay đang muốn vung lên quả đấm quay đầu lại xem.

Tô Hồng Tụ sờ đầu gối, phát hiện nơi đó hơi ướt dính, chân vừa động, lần nữa truyền đến đau nhói, nghĩ đến do vừa rồi bị ngã trên đất.

Mạnh Tur Thành cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, cắn răng đem Đinh Minh đang run thành một đoàn ném sang một bên, mấy bước đi tới trước mặt Tô Hồng Tụ, đè nén xuống tức giận, ngồi xổm xuống tức giận hoiendanlequydon.com: "Sao vậy?"

Tô Hồng Tụ luống cuống lắc đầu, lo lắng nói: "Tôi không sao, anh đừng tức giận nữa được không? Đừng đánh nữa, được không?"

Hiện tại người dân xung quanh cũng đã mở cửa sổ ra ngẩng đầu nhìn bên này rồi, nghĩ đến động tĩnh của bọn họ đã để người khác nghe được. Có lẽ đã có người gọi 110, thậm chí cảnh sát có thể đang ở trên đường đến đây?

Tô Hồng Tụ nghĩ tới đây càng thêm sốt ruột, dứt khoát cầm cánh tay của anh nói: "Anh đừng quan tâm tôi, đi nhanh đi! Có lẽ một lát nữa người của đồn công an sẽ đến!"

Nhưng Mạnh Tur Thành vẫn không nhúc nhích, vươn tay nắm tay cô muốn đỡ cô dậy, giọng buồn bực nói: "Bị thương saodianlequydon.com?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Tôi không sao, chỉ trầy da mà thôi, anh nên đi nhanh đi!"

Mà đúng lúc này, ở nơi xa tiếng còi xe cảnh sát vang lên, đồng thời còn giống như có âm thanh của xe cấp cứu, nghĩ đến thật là có người đã gọi 110 và xe cấp cứu rồi!

Mạnh Tur Thành cười lạnh nói: "Em sợ cái gì? Sao tôi phải đi, người của đồn công an tới, tôi lại muốn hỏi một chút, có dạng ông chủ nào lại quấy rầy nhân viên nữ như vậy không?"

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, xấu hổ vô cùng, cúi đầu không biết nói cái gì cho phải.

Mạnh Tur Thành không đi, bây giờ cảnh sát và bác sĩ tới, không biết thương thế của Đinh Minh như thế nào, mà không biết người ta sẽ xử trí Mạnh Tur Thành như thế nào đây?

Cô cắn chặt môi, nghĩ đến Mạnh Tur Thành vì chuyện của cô mà bị liên lụy, áy náy cùng lo lắng đồng thời lëndiendanlequydon.com.

Nếu như cõi đời này có một người khiến cô không nghĩ muốn liên lụy đến nhất, tất nhiên đó là Mạnh Tur Thành.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Còi xe cảnh sát kêu inh ỏi, xe cấp cứu cũng theo sau đến, đám khách trọ ở mấy tòa nhà xung quanh cũng ra ngoài xem náo nhiệt, vì vậy con đường tối om nhỏ hẹp này nhất thời càng trở nên chật chội và náo nhiệt hẳn lên.

Đinh Minh nhanh chóng được đưa lên xe cứu thương, trong miệng ông ta huyết nhục mơ hồ (máu thịt lẫn lộn), vẫn còn hàm hồ kêu nói người kia là đồ lưu manh, người kia đánh người, đồng chí cảnh sát hãy bắt lấy anh ta ....

Xe cấp cứu vừa rời đi, cảnh sát lấy giấy bút ghi chép lại hiện trường, cuối cùng nhìn Mạnh Tur Thành đang đỡ Tô Hồng Tụ nói: "Hai vị, xin theo chúng tôi đến đồn công an một chuyến."

Mạnh Tur Thành kiểm tra đầu gối của Tô Hồng Tụ, phát hiện chỉ trầy da một chút, không nghiêm trọng lắm, chỉ cần đơn giản băng bó một chút là được. Vì vậy anh đứng lên, vừa đúng lúc nghe được cảnh sát nói như vậy, mặt anh trầm xuống đang muốn nói gì đó, ai ngờ Tô Hồng Tụ ở một bên vội vàng thay anh giải thích nói: "Anh cảnh sát, chuyện này không liên quan đến anh ấy, tôi đi theo các anh là được."

Người cảnh sát đang ghi chép khoảng ba bốn mươi tuổi, nhìn qua rất chừng chạc, cũng hiểu biết nhiều, nghe nói như thế trực tiếp nhún mày hỏi: "Người kia bị thương thành bộ dạng như vậy, là bị cô đánh sao?"

Tô Hồng Tụ cứng họng, nhưng ngay sau đó giải thích nói: "Người kia là người xấu, ông ta quấy rối tôi, là anh ấy thấy vậy ra tay làm việc nghĩa! Đúng đúng, anh ấy vì muốn giúp đỡ nên mới làm như thế!"

Cảnh sát gấp lại sổ ghi chép, dứt khoát nói: "Không cần biết anh ta là thấy việc bắt bính ra tay giúp đỡ hay là ác ý đánh người, đều phải đi theo chúng tôi về đồn công an nói, đi thôi!"

Tô Hồng Tụ do dự liếc nhìn Mạnh Tur Thành đang đỡ cô ở bên cạnh, Mạnh Tur Thành lại trầm mặt nói: "Đi thôi."

Cảnh sát tán thưởng gật đầu nói: "Bất luận là tình huống như thế nào, đều theo chúng tôi đi một chuyến vậy."

Vì vậy, Mạnh Tur Thành sắc mặt âm trầm, đỡ Tô Hồng Tụ đang thấp thỏm lo lắng lên xe cảnh sát.

Đến đồn công an, một nữ cảnh sát đi tới, dẫn Tô Hồng Tụ đến một bên làm tường trình, lần đầu tiên từ khi sinh ra Tô Hồng Tụ phải đến đồn công an, huống chi còn là phạm sai lầm mà tới, nên rất khản trương, không khỏi nhìn về phía Mạnh Tur Thành.

Mạnh Tur Thành nhìn cô, mở miệng nói: "Không có việc gì, chỉ hỏi một chút tình huống mà thôi." Giọng nói lạnh nhạt, nhưng nghe vào trong tai Tô Hồng Tụ lại là niềm an ủi to lớn, nhất thời trong lòng đang thấp thỏm lo lắng cũng được xoa dịu đi, cảm giác tâm tình cũng không còn căng thẳng nữa.

Nữ cảnh sát và một người cảnh sát nam khác cùng nhau hỏi Tô Hồng Tụ, hỏi cô tình huống cụ thể lúc đó, đặc biệt là quan hệ cấp trên cấp dưới của Đinh Minh và Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ vội vàng trả lời cặn kẽ từng câu hỏi. Trong lúc đang thẩm vấn người cảnh sát nam còn nhận một cú điện thoại, bộ dạng nghe điện thoại rất cung kính, đối phương hẳn là cấp trên của anh ta rồi. Anh ta vừa nghiêm túc nghe bên kia nói, vừa gật đầu liên tục nói vâng, cuối cùng cúp điện thoại còn nhìn Tô Hồng Tụ một cái.

Đột nhiên Tô Hồng Tụ cảm thấy cái nhìn kia có chút ý vị sâu xa, cảm thấy lạ, liền cúi đầu không dám lên tiếng.

Tình huống lúc đó đều đã hỏi xong, bản tường trình cũng làm xong rồi, Tô Hồng Tụ do dự muốn mở miệng hỏi một chút tình huống như vậy sẽ xử lý như thế nào, có ảnh hưởng gì đến Mạnh Tur Thành hay không, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, cảnh sát nam kia nói với Tô Hồng Tụ có thể ra về.

Tô Hồng Tụ đang muốn hỏi liền không dám hỏi nữa, do dự đi ra khỏi phòng thẩm vấn, đi tới đại sảnh lại thấy Mạnh Tur Thành đang ngồi chờ ở đó, cảm thấy có ánh mắt đang nhìn anh liền nhìn sang, nhưng anh chỉ nhìn thoáng qua sau đó lại nhìn đến phương hướng khác.

Tô Hồng Tụ cảm thấy tình huống trước mặt thật sự rất lúng túng, trước bởi vì chuyện quá khẩn cấp nên không cảm thấy, hiện tại sự việc tạm thời đã được giải quyết, hai người mặt đối mặt thật có chút không biết nói gì cho phải. Nghĩ lại anh vì cô mới bị rơi vào hoàn cảnh như vậy, cho nên cô cố gắng nhắm mắt đi lên trước, nhỏ giọng hỏi: "Hiện tại thế nào, anh đã được đi rồi chứ?"

Mạnh Tur Thành còn chưa nói được câu gì, thì có một người đi tới, rất nhiệt tình đi đến trước mặt Mạnh Tur Thành, trong miệng chào Mạnh tiên sinh, rồi nói gì mà nước lớn cuốn trôi miếu long vương, hôm nay thật là không nghĩ đến gặp được anh ở đây. Sắc mặt Mạnh Tur Thành không biểu cảm, bắt tay với người kia, nói hôm nay thật không nghĩ tới xảy ra chuyện hiểu lầm như vậy, thật sự đã làm phiền các anh rồi, sau đó nói hôm nào đó muốn mời cục trưởng và các anh uống chung mấy chén, cảnh tượng thật náo nhiệt hòa khí (vui vẻ, hài hòa).

Tô Hồng Tụ trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, đồng thời nghĩ ngợi, trước mắt vị Mạnh Tur Thành thật sự là vị Mạnh Tur Thành cô quen biết sao? Tại sao đánh về anh ở trước mặt người khác nhìn qua giống như rất dễ tính, mà khi đối mặt với cô, lại luôn mất ngang mũi thẳng tức giận đây?

Nghĩ tới đây tự nhiên cô lại nghĩ tới chuyện xảy ra vài ngày trước đó, cô đã nói những lời đó, vì vậy trong bụng chán nản, nghĩ tới bộ dạng anh có ra sao, rốt cuộc cũng không liên quan gì với cô, cuối cùng bọn họ sẽ là nửa quen nửa không quen người xa lạ mà thôi.

Mạnh Tur Thành nói chuyện với vị kia xong, lễ phép từ chối đề nghị của người ta nói muốn đưa anh về, sau đó quay đầu lại nhìn Tô Hồng Tụ, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Ánh mắt người kia nhìn về phía Tô Hồng Tụ rất nghi ngờ, tựa hồ đang tò mò quan hệ của hai người, nhưng cũng không hỏi gì, vì vậy Tô Hồng Tụ ở trong ánh mắt đang quan sát của người khác, chăm chú đi theo Mạnh Tur Thành ra khỏi đồn công an.

Giăng co nửa ngày như vậy, bây giờ đã hơn mười một giờ khuya rồi, trên đường xe taxi cũng lác đác lơ thơ, thật vất vả mới thấy một chiếc, vậy mà lại không sáng đèn. Tô Hồng Tụ nhìn trộm Mạnh Tur Thành ở bên cạnh, lại nhìn thấy anh đang trầm mặt mím môi nhìn chăm chăm trên đường, không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng Tô Hồng Tụ cũng không phải đứa ngốc nữa, cô cảm thấy trên người anh đang tỏa ra một cỗ tức giận, vì vậy liền rất biết điều không dám nói lời nào, chỉ đứng im một chỗ bên cạnh anh.

Ai ngờ sau một lúc lâu, liền có một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước mặt bọn họ, Mạnh Tur Thành mở cửa xe ĐLQĐ, lạnh nhạt nói: "Lên đi."

Tô Hồng Tụ hơi sững sốt, nhưng đã nhận ra ngay, hình như đây là chiếc xe Mạnh Tur Thành thường đi hàng ngày, vì vậy vội vàng ngồi lên. Mạnh Tur Thành đóng cửa xe hộ Tô Hồng Tụ, sau đó mở ra cửa chỗ cạnh tài xế ngồi lên.

Người tài xế trước mặt là một người đàn ông trung niên ít nói, một đường lái xe, cũng không mở miệng nói chuyện, mà Mạnh Tur Thành mang sắc mặt âm trầm không nói tiếng nào, vì vậy Tô Hồng Tụ cũng không dám nói cái gì.

Đêm khuya, ba người, không khí trong xe cực kỳ khó thở.

Xe một đường chạy nhanh về phía trước ĐLQĐ, cuối cùng dừng lại tại một phố, Tô Hồng Tụ ghé đầu nhìn bên ngoài, một chỗ rất xa lạ, không phải chỗ nhà cô, cũng không phải chỗ gần nhà Mạnh Tur Thành. Lúc này cô nghe tài xế rất cung kính nói: "Mạnh tiên sinh, vậy tôi đi về trước."

Mạnh Tư Thành nhận nhát đáp một tiếng: "Vâng, cảm ơn chú."

Tài xế có chút thụ sủng nhược kinh (được cưng mà lo sợ) nói không có gì, sau đó tạm biệt Mạnh Tư Thành, hiện tại trong xe chỉ còn lại hai người Mạnh Tư Thành và Tô Hồng Tụ. Lúc này Tô Hồng Tụ đột nhiên hiểu, thì ra vị tài xế này mang xe lái tới cho Mạnh Tư Thành, sau đó thuận đường quay về nhà ông ta! Nghĩ đến kế tiếp Mạnh Tư Thành sẽ tự mình lái xe sao? Anh sẽ phải đưa cô về nhà trước phải không?

Mặc dù Tô Hồng Tụ không muốn thừa nhận, nhưng mới vừa xảy ra chuyện như vậy, vừa đêm hôm khuya khoác, cô thật sự không muốn một mình phải đón taxi ở trên đường cái. Cô xấu hổ nghĩ, chí khí cũng không thể ăn được, con người không thể quá mức hành động theo cảm tính, nếu không cũng không có chuyện gì tốt.

Ai ngờ Mạnh Tư Thành ngồi ở ghế cạnh tài xế, căn bản không động đậy, không chút nào dời đến ghế lái để lái xe rời đi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí trong xe đều ngưng đọng lại, điều này làm cho Tô Hồng Tụ dần dần cảm thấy bắt đầu hít thở không thông. Vì vậy cô ho nhẹ một tiếng, cẩn thận hỏi: "Hôm nay, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh, hiện tại. . . . . nếu không. . . . . tự tôi trở về. . . . ."

Mạnh Tư Thành nghe được giọng nói nhỏ bé yếu ớt của cô, thân hình cứng ngắc khẽ nhúc nhích, chợt mở miệng nói: "Chẳng lẽ cô còn muốn xảy ra chuyện kia thêm lần nữa sao?" Giọng nói của anh có loại đã lâu không nói lời nào nên hơi... khàn khàn.

Nghe anh nói như thế Tô Hồng Tụ cứng họng, thật ra thì mới vừa rồi loại chuyện đó cũng không phải sẽ xảy ra hàng ngày, đây mới là lần đầu tiên, ai ngờ lần này cố tình lại bị Mạnh Tư Thành nhìn thấy. Hơn nữa. . . . . Hơn nữa nếu như xảy ra chuyện như vậy nữa, cô sẽ kêu to lên nha. . . . .

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ chợt phát hiện một vấn đề kỳ quái: làm sao Mạnh Tư Thành sẽ trùng hợp như vậy xuất hiện ở chỗ đó, ngẫu nhiên cứu được cô đây? Một cái ý nghĩ từ tim cô toát ra, nhưng cô không dám xác định, vì vậy do dự một chút rồi mở miệng hỏi: "Mạnh Tư Thành. . . . . anh. . . . . Làm sao lúc đó anh lại ở gần chỗ ở của tôi vậy?"

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi như vậy, hừ lạnh một tiếng, rất tức giận nói: "Tôi chỉ vừa đúng có chuyện đi qua đó mà thôi! Là ai quy định tôi không được đi qua chỗ đó sao?"

Tô Hồng Tụ vừa nghe giọng điệu này, vội vàng gạt đầu liên tục nói: "A, tôi hiểu, anh có thể đi qua. . . . ." Mảnh đất kia không phải nhà cô, anh muốn đi qua bao nhiêu lần cũng có thể, hơn nữa làm phiền anh đi qua.

Mạnh Tư Thành nghe trong giọng nói của cô liên tiếp nhượng nhịn, trong lòng tức giận không bình thường trở lại được, ngược lại càng dâng lên một cổ ác khí ĐLQĐ, không nhịn được xoay người lại tức giận hỏi: "Người khác nói cái gì em làm sao không biết phản bác lại? Chẳng lẽ em bình thường cũng như vậy sao? Không trách được tên khốn kia cũng dám bắt nạt em như vậy? Em cứ luôn sợ sệt vô năng như vậy sao? !"

Tô Hồng Tụ bị chất vấn không ngừng hai mắt tròn tròn, một câu cũng không dám nói.

Ai ngờ Mạnh Tư Thành nhìn dáng vẻ một câu cũng không dám nói của cô, tức giận càng tăng lên nói: "Tô Hồng Tụ, thật sự tôi không hiểu qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc em sống như thế nào? Chẳng lẽ vẫn luôn bị bắt nạt như vậy sao? Tôi thật sự hiếu kỳ, em sống thế nào đến được bây giờ? ! Bộ dạng này của em có ý gì? Đúng vậy, tôi thích em, nhưng hiện tại tôi thật không rõ, tôi thích em ở điểm gì? !" Giọng anh càng nói càng lớn, câu nói sau cùng kia quả thực là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, âm thanh kia vang vọng ở trong toa xe, khiến lỗ tai Tô Hồng Tụ cũng phát đau.

Hôm nay Tô Hồng Tụ vốn đã bị kinh sợ, sau lại còn bị thương, đầu gối bị trầy xước, sau đó tinh thần lảng trí ở đồn công an, mặc dù nhìn qua coi như bình tĩnh nhưng trên thực tế tinh thần có lẽ đã mệt mỏi tới cực điểm, bây giờ lại bị anh quát như vậy, những câu hỏi kia cũng đều chọc cô đau đớn, vì vậy không tức giận bao giờ chợt cô có một loại cảm giác muốn hồng mắt.

Hai mắt cô tròn tròn, nhìn Mạnh Tư Thành, cắn răng mở miệng nói: "Đúng vậy, tôi chính là yếu đuối vô dụng ĐLQĐ! Tôi chính là không có can đảm không mặt mũi! Tôi chính là vẫn bị người ta bắt nạt, tôi chính là vẫn luôn trốn ở góc phòng giống chuột trắng nhỏ một dạng tham sống sợ chết khúm núm! Đây chính là tôi, tôi vẫn luôn như vậy đây! Mạnh Tư Thành, tôi chưa bao giờ phủ nhận sự ưu tú của anh, nhưng cho dù anh tài giỏi cỡ nào, vậy cũng cùng tôi không có bất cứ quan hệ gì! Nếu như anh nhìn tôi không vừa mắt, xin mời tránh ra ĐLQĐ, tôi không cần anh tới đối với cuộc sống của tôi quơ tay múa chân! Nếu như tôi thực sự đã hồng mắt đến nước này, vậy anh cũng không cần yêu thích tôi nữa !"

Nói xong tay cô run run, dùng sức đẩy cửa xe ra, thờ hồn hèn xuống xe.

Mạnh Tư Thành chưa kịp phản ứng lại, đã thấy cô mở cửa xe muốn xuống xe, vội chau mày hỏi: "Người này đang làm cái gì vậy, quay lại ngay!"

Tô Hồng Tụ một tay nắm cửa xe, nhìn Mạnh Tư Thành ngồi ở ghế cạnh tài xế, dùng hết sức bình sinh nói lớn: "Mạnh Tư Thành, tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy anh! Bất luận anh tài giỏi cỡ nào, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh! Ở trước mặt anh, tôi chỉ có thể càng thêm hận chính mình mà thôi!" Nói xong cô xoay người chạy như điên rời đi.

Mạnh Tư Thành cứng đờ ngồi trong xe, trơ mắt nhìn bóng dáng cô chạy đi, thân thể muốn động đều không thể cử động được.

Cô nói, bởi vì anh, cô sẽ càng thêm hận bản thân sao? Cô nói, cô vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn đến anh nữa.

Vĩnh viễn sao?

==

Mùa đông gió lạnh gào thét ở bên tai cô, nước mắt cọ rửa khuôn mặt, lạnh lẽo và đau nhói.

Tô Hồng Tụ lúc nhất thời tức giận, chạy thật xa, đầu gối vẫn còn đau, cô chạy không để ý dưới chân dẫm phải cái gì đó liền mất trọng tâm, cô lại bị ngã lần nữa.

Nơi này hình như là một phế tích, cũng không phải vô cùng cứng rắn, ngã xuống trên mặt đất cũng không phải rất đau, nhưng cú ngã này ĐDLQĐ, lại khiến Tô Hồng Tụ càng phát ra cảm giác bản thân thật nhếch nhác!

Túi xách bị văng ra xa, còn cô đang ngồi dưới đất, muốn đứng lên, nhưng đầu gối càng thêm đau nhói, không dùng được sức lực gì. Ngẩng đầu lên nhìn về phía xung quanh, tối đen một mảnh, một mình cô ở trong chỗ phòng ốc bị phá hủy một nửa, thoát nhìn rất dữ tợn, xung quanh đều không có ánh đèn, chớ đừng nói đến có người nào đó.

Chưa bao giờ, Tô Hồng Tụ cảm giác cô như bị cái thế giới này từ bỏ, cô độc, vô dụng.

Mạnh Tư Thành nói những lời như vậy, giống như chiếc châm đâm vào trong lòng của cô. Một đêm kinh sợ, hiện tại rơi vào tình cảnh vô dụng, cảm giác chán ghét bản thân mãnh liệt, cùng với đau đớn trên đầu gối truyền tới, cũng làm cho cô cảm thấy tăng gấp bội thống khổ và sự bất lực. Nước mắt không nhịn được rơi xuống, cô gơ tay lên che mặt, một người nức nở nghẹn ngào khóc lên.

Có lẽ Mạnh Tư Thành nói đúng, cô sống trên cõi đời này quả thực là lãng phí lương thực ĐDLQĐ! Yếu đuối vô dụng, tham sống sợ chết, không có can đảm không tự biết mình! Nhưng một người yếu đuối vô dụng như cô, bởi vì bị Mạnh Tư Thành nói trúng tâm sự, mà kêu to la hét với anh!

Tô Hồng Tụ, tại sao cuộc đời của cô lại như thế này?

Cũng không biết khóc bao lâu, Tô Hồng Tụ khóc đến hơi mệt, liền tùy tiện xoa xoa nước mắt, giằng giằng muốn đứng lên. Có lẽ bất luận cô có khóc thế nào, cô đều muốn đứng lên đi đối mặt với sự yếu đuối của mình, cuộc sống ảm đạm, sau đó cố gắng học để trở nên kiên cường ĐDLQĐ, trở nên không hề mềm yếu vô dụng như vậy nữa.

Đang lúc này, cô nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài.

Tại nơi này cô vốn cho rằng xung quanh không có người, lại có một tiếng thở dài như vậy, nhất thời sống lưng cô lạnh buốt, thân thể cứng ngắc quay đầu nhìn lại.

Lại thấy ở chỗ ngôi nhà bị phá hủy một nửa, có một thân hình cao gầy, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Một tay anh ta cầm ở trong túi quần, một tay lấy một loại tư thế ưu nhã nắm một điều thuốc.

Thuốc lá, đang lượn lờ khói mù.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Cho dù em và tôi có khoảng cách là trời và đất, tôi cũng sẽ vươn tay, kéo em từ từ đến gần tôi.

Tô Hồng Tụ nhìn thấy ở chỗ ngôi nhà đã bị phá hủy một nửa, tay người kia nắm một điều thuốc lá khói đang bay lượn lơ, lấy một loại tư thế ưu nhã đứng im ở nơi đó, giống như anh ta đã đứng ở nơi đó thật lâu rồi.

Tô Hồng Tụ kinh hoàng nhìn bốn phía, một mảnh tối om, trừ cô và người xa lạ này, bây giờ không có người nào khác .

Mà người ở trước mắt này, tại sao lại một mình đứng lẳng lặng ở chỗ này, anh ta, anh ta là người hay là quý?

Tô Hồng Tụ há hốc mồm kinh ngạc nhìn người kia đưa tay phải ra, nhẹ nhàng gạt tro thuốc đi. Động tác này khiến cô hơi nghi ngờ, bởi vì cô phát hiện thân hình người kia rất mảnh khảnh, tuy nói đối phương mặc vest, tóc cũng rất ngắn, thế nhưng thân hình, không giống là của đàn ông.

Lúc này, người kia chợt quay đầu, nhàn nhạt mở miệng: "Sao không khóc nữa?" Giọng nói khàn khàn lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, hơn nữa rõ ràng có thể nghe ra, đây là giọng nói của một cô gái.

Tô Hồng Tụ sững sờ, ngo ngắc nhìn người kia, không biết trả lời như thế nào.

Người kia thấy Tô Hồng Tụ không có nói, liền thông thả bóp tắt tàn thuốc, đi tới bên cạnh Tô Hồng Tụ, ngồi xổm xuống.

Tô Hồng Tụ lần này càng thêm xác nhận, vóc dáng người này tương đối cao, nhìn qua cũng phải một mét bảy trở lên, mặc dù mặc vest nhưng có thể nhìn ra dáng người mảnh khảnh, đường cong mềm mại, đây chính là một người phụ nữ thứ thiệt! Nghĩ đến điểm này, trong lòng Tô Hồng Tụ đang thấp thòm lo lắng hơi tiêu tán đi.

Cô gái kia ngồi xổm xuống, dùng giọng trầm thấp nhẹ nhàng chậm rãi hỏi: "Cô sợ đến gặp người, rồi sao?"

Tô Hồng Tụ nhìn cô gái sau khi ngồi xổm xuống, ở trong màn đêm loáng thoáng thấy rõ khuôn mặt của cô ấy. Ngoài dự đoán, đây là một khuôn mặt thanh tú, mặt mày mơ hồ có cảm giác xa cách, tóc ngắn ngang tai khiến cô ấy thêm mấy phần thanh thực ưu nhã.

Lúc này Tô Hồng Tụ cuối cùng cũng tìm về giọng nói của cô, do dự mở miệng: "Cô, cô đang nói chuyện với tôi sao?"

Sau đó Tô Hồng Tụ nghe được tiếng cô gái kia cười, cô ấy cười mang theo ý châm biếm nói: "Nơi này trừ cô và tôi ra, còn có người khác sao?" Cô ấy thấp giọng hỏi ngược lại, giọng nói thậm chí mang theo một chút mập mờ, điều này làm cho Tô Hồng Tụ chột lạnh cả người, nhìn lại xung quanh vắng vẻ, tóc gáy đều muốn dựng lên.

Vì vậy Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu nói: "Nơi này chỉ có hai chúng ta, cho nên cô đang cùng nói chuyện với tôi."

Cô gái kia hài lòng gật đầu một cái, rất có hứng thú quan sát gương mặt của cô hiện tại đầy nước mắt, cười hỏi: "Vậy cô có thể trả lời tôi, tại sao cô ngồi đây khóc không?"

Tại sao khóc đây? Tô Hồng Tụ ngẩn ra, quá nhiều nguyên nhân, nhìn về phía trước mắt cô gái không rõ lai lịch kia, cô nên nói như thế nào đây?

Cô gái thấy cô ngơ ngẩn, thờ dài, hơi giễu cợt nói: "Tôi rất muốn biết, cô gặp được chuyện đau lòng nào, lại khiến cô khóc đến đau lòng như vậy."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, trong lòng xông lên một cổ đau xót, không biết vì sao, cô cảm thấy tiếng thờ dài vừa rồi của cô ấy trong đó tựa như có sự giễu cợt, giống như ẩn núp chuyện đau lòng vô tận, bỗng nhiên có cảm giác phiền não của cô so sánh với của cô gái này, giống như không là gì.

Cô gái kia thấy thế, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, thay cô lau nước mắt còn lưu lại bên quai hàm, ôn hòa mà lạnh nhạt nói: "Không sao, không phải sợ, chuyện đau lòng nhiều hơn nữa rồi cũng sẽ qua đi."

Lúc nói chuyện, hơi thở của cô ấy mang theo một chút mùi thuốc lá, mùi thuốc lá có hương bạc hà nhẹ nhẹ, không làm cho người ta chán ghét, ngược lại bởi vì cùng cô gái thành thực xinh đẹp này hòa quyện chung một chỗ, có một loại sức quyến rũ đặc biệt. Mà ngón tay của cô gái thon dài, mang theo lạnh lẽo, phủ ở trên mặt cô cảm giác rất thoải mái.

Phòng bị trong lòng của Tô Hồng Tụ đã tan thành mây khói, không biết vì sao, vào giờ khắc này cô chợt có một loại cảm giác muốn rãi bầy tâm sự.

Rất nhiều lời nói, cô không có chỗ để nói, cho dù là mẹ mình cô cũng không thể nói, cô vẫn luôn giấu ở trong lòng. Mà hôm nay cô gặp một cô gái mặc dù kỳ quái nhưng có thể trấn an được lòng người, lại nguyện ý nghe cô nói, cũng làm cho cô kích động muốn nói ra tất cả.

Vì vậy túi xách cô lười nhát lại, cũng không muốn đứng lên, cô ngồi ở chỗ đó, bắt đầu nói chuyện đau lòng của mình, nói chuyện mấy năm qua nay cô sống thế nào, nói Mạnh Tư Thành đối đãi cô ra sao, nói hôm nay cô không may mắn cỡ nào, cô càng nói càng đau lòng, nói xong lời cuối cùng ngay cả chuyện cô ngã ở chỗ này mà không thể đứng dậy nổi cũng cảm thấy là một việc đau lòng vô cùng.

Cô gái kia lấy tư thế nửa ngồi, nghe cô nói xong tất cả, cuối cùng nhún mày lơ đãng hỏi: "Nói xong rồi hả?"

Tô Hồng Tụ lập tức đỏ mặt, cô gái lơ đãng vừa hỏi, giống như mới vừa rồi cô nói những chuyện kia là cớ nào không đáng nhắc tới, có lẽ chuyện cũ của cô ấy so với cô còn đau lòng hơn nhiều, nhưng người ta vẫn vẫn đậm phong khinh đứng ở chỗ này, mỉm cười nhẹ nhàng. Cô hơi khó chịu cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nói xong rồi."

Cô gái kia giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, mỉm cười, vươn tay khẽ vuốt tóc của cô, điều này một lần nữa làm cho trong lòng Tô Hồng Tụ sinh ra ấm áp, không nhịn được mỉm cười xin lỗi.

Cô gái kia nâng cằm lên như có điều suy nghĩ nói: "Tình cảm của người đàn ông này, thật ra đối với cô vô cùng sâu nặng, nhưng rốt cuộc cô có thích anh ta không?"

Tô Hồng Tụ trầm mặc, lúc này mới lên tiếng nói: "Ban đầu tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy khi tôi gặp anh ấy thì sẽ cảm thấy hoảng hốt, nhưng khi không nhìn thấy thì lại biết nhớ anh ấy, nghĩ muốn gặp được anh ấy. Sau này tôi mới biết, thì ra là vì tôi thích anh ấy."

Cô gái kia nghe nói vậy, nhún mày cười nói: "Nếu thích, vậy cô và anh ta ở chung một chỗ không phải xong rồi sao, dù sao hai người tình chàng ý thiếp, vừa không có người nào ngăn trở, vừa không có người thứ ba nhúng tay vào, làm sao lại náo ra tình hình như bây giờ chứ?"

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy câu hỏi này vừa đúng câu cô đã hỏi mình trong lòng, cười khổ nói: "Mặc dù tôi hiểu biết không nhiều lắm, nhưng tôi cảm thấy tình yêu cần phải bình đẳng. Khoảng cách của hai chúng tôi chênh lệch nhau quá xa, nếu cứ ở chung với nhau như lời nói, bắt đầu bởi vì có tình yêu không nói, nhưng thời gian dài khoảng cách gần, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề thôi."

Cô gái kia trầm tư một lát, chợt giương mắt lên rất khẳng định nói: "Tôi hiểu, vì cô quá tự ti, cô cảm giác mình không xứng với anh ta."

Tô Hồng Tụ cắn môi gật đầu một cái nói: "Vừa rồi dưới con nóng giận anh ấy cũng nói với tôi như vậy, có lẽ bởi vì anh ấy tức giận nên mới nói như thế, nhưng tôi hiểu thật ra anh ấy nói đúng. Thật sự tôi không xứng với anh ấy, anh ấy cũng không nên yêu thích tôi."

Cô gái kia nhíu mày hỏi: "Vậy bây giờ cô muốn thế nào, buông tha anh ta sao?"

Tô Hồng Tụ cúi đầu nghĩ một lát, bất đắc dĩ lắc đầu mà nói: "Tôi cũng không biết mình muốn thế nào nữa, nhưng tôi vừa nghĩ tới sẽ không được gặp lại anh ấy nữa, trái tim thật sự rất đau." Cô giơ tay lên khẽ vuốt ve tim, mê mẩn nói: "Tôi rất muốn đến gần anh ấy thêm chút nữa, nhưng, tôi nên làm thế nào đây?"

Rất muốn, gần anh ta thêm một chút sao?

Trong bóng tối, Tô Hồng Tụ không nhìn thấy lông mi của cô gái kia nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt rũ xuống, rất lâu không nói lời nào.

Sau khi hai người im lặng thật lâu, cô gái kia nhìn lên, như có như không thờ dãi nói: "Tôi tới giúp cô, có được không?"

Tô Hồng Tụ hơi ngẩn ra nói: "Cô tới giúp tôi?"

Cô gái kia chợt đứng lên, cười nhẹ nói: "Cô rất bất mãn đối với bản thân mình, cô nghĩ muốn thay đổi, nghĩ muốn khoảng cách giữa hai người gần hơn, đúng không? Nhưng một mình cô lại làm không được, tôi có thể giúp cô!"

Tô Hồng Tụ vừa ngạc nhiên vừa cảm kích, cô gái này muốn giúp cô như thế nào đây?

Nhưng cô gái kia lại tránh vấn đề này, đưa tay cười nói: "Cô gái đáng thương, đứng lên đi, cô nên về nhà trước, tắm rửa, sau đó ngủ một giấc." Nói xong tay của cô ấy nắm chặt tay của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cảm thấy đây là một đôi bàn tay với các ngón thon dài tinh tế, mặc dù mảnh khảnh nhưng rất có sức lực, cô mượn sức lực của cô ấy cẩn thận đứng lên, sau đó cô ấy đỡ cô nói: "Xe của tôi ở bên kia, tôi đưa cô về nhé."

Hiện tại trạng thái của Tô Hồng Tụ như đang rơi vào trong sương mù, dù sao cô gái này xem ra quá mức thần bí, nhưng cũng không có từ chối ý tốt của cô ấy. Thứ nhất bộ dạng cô hiện tại tự về thật có chút khó khăn, thứ hai cô gái này làm cho cô rất tin tưởng.

Tô Hồng Tụ mới vừa lúc đứng lên, phát hiện chân cô đã tê rần, nhờ cô gái kia nâng đỡ đi vài bước mới từ từ khôi phục như cũ, cô cảm giác mình có thể tự đi bộ được, vì vậy mỉm cười với cô gái kia nói: "Tôi không sao, có thể tự đi được."

Cô gái kia cũng không nhiều lời, khẽ gật đầu nói: "Vậy thì tốt."

Hai người đi qua một đường nhỏ đầy gạch vụn, đi tới một nơi đất trống, có một chiếc xe hơi màu xanh dương đậm đang đỗ ở đó. Tô Hồng Tụ đối với xe hơi cũng không hiểu biết, nhưng nhìn chiếc xe kia, cũng có thể cảm thấy đây là một chiếc xe hơi cao cấp.

Cô gái kia lấy ra chìa khóa, mở cửa xe lưu loát, để Tô Hồng Tụ ngồi ghế cạnh tài xế, ngay sau đó cô ấy lên xe, mở ra đèn xe bên trong, hướng Tô Hồng Tụ mỉm cười nói: "Hiện tại nói cho tôi biết cô ở đâu đi?"

Tô Hồng Tụ lập tức ngây dại, cô gái này thật xinh đẹp nha!

Lúc trước trong bóng đêm mông lung căn bản không có thấy rõ ràng, hiện tại dưới ánh đèn trong xe, cô mới phát hiện ra cô gái này mặc dù tóc cắt rất ngắn, nhưng khuôn mặt tinh xảo nhu hòa, một đôi mắt như bảo thạch được mài dũa tỉ mỉ giữ tại khuôn mặt trắng trẻo không tỳ vết, môi mông, nhưng đó tươi, đang mỉm cười rất động lòng người.

Tô Hồng Tụ cảm thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, không phải nên để tóc quăn quuyến rũ, mặc trang phục giống như Đàm Tư Tư sao? Tại sao cô ấy lại để tóc ngắn, mặc vest, nhìn rất thành thực, chừng chặc không giống như một cô gái?

Cô gái thấy Tô Hồng Tụ nhìn mình chăm chăm, thoáng cười dần dần thu lại, bất đắc dĩ hỏi: "Sao vậy, chưa từng thấy qua người đẹp như tôi sao?"

Tô Hồng Tụ nhất thời phát giác sự luống cuống của cô, vội vàng quay mặt đi, cúi đầu thật ngại quá.

Cô gái thấy da mặt cô mông như thế, môi mông tràn ra một chút cười, hỏi lần nữa: "Cô có phải hay không có thể nói cho tôi biết cô ở chỗ nào rồi hả?"

Tô Hồng Tụ ảo não ngẩng mặt lên, cắn môi nói địa chỉ của cô.

Cô gái kia vỗ tay một cái, dứt khoát nói: "OK, tôi biết chỗ đó." Sau đó cô ấy thuần thục khởi động động cơ, xe chậm rãi rời đi.

Dọc theo đường đi, Tô Hồng Tụ nghĩ lại chuyện lúc nãy liên tiếp luống cuống, cũng không dám nói chuyện, mà cô gái kia vững vàng cầm tay lái, cũng không nói một lời. Tô Hồng Tụ cẩn thận quan sát, cô phát hiện sau khi cô gái này thu lại nét cười, cả người thoát nhìn rất nghiêm túc, nghiêm túc có điểm khí thế bức người, cô không khỏi âm thầm suy đoán đây rốt cuộc là người như thế nào?

Đêm hôm khuya khoắt, trên đường cũng không có chiếc xe nào, một đường thuận lợi, rất nhanh xe liền lái đến chỗ Tô Hồng Tụ. Lúc này chợt điện thoại của Tô Hồng Tụ vang lên, cô lấy ra nhìn, số gọi đến là một dãy số quen thuộc.

Cô đã xóa số này trong điện thoại di động, chỉ vì muốn bản thân không cần suy nghĩ đến anh nữa. Thế nhưng cái dãy số này thì ra đã sớm ghi tạc trong lòng của cô rồi.

Cô gái kia nghiêng đầu sang nhìn cô một cái, nhàn nhạt hỏi: "Chẳng lẽ là người đàn ông kia gọi?"

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, đúng vậy, chính là Mạnh Tư Thành.

Cô gái thấy cô gật đầu, môi mỏng xinh đẹp tràn ra một nụ cười lạnh nói: "Người đàn ông này đi đâu, giờ mới biết sốt ruột? Trước hết để cho anh ta gấp gấp một lát đi!"

Ai ngờ điện thoại di động vẫn kiên nhẫn vang lên, Tô Hồng Tụ cảm nó giống như cầm một củ khoai lang nóng, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ để điện thoại kêu mà không nghe máy đâu! Mà Mạnh Tư Thành cứ gọi như vậy, có phải rất nóng lòng không?

Cô gái kia tự nhiên cũng cảm thấy cô đang sốt ruột, một tay cầm tay lái, một cái tay khác chọt đưa qua, trực tiếp đem điện thoại kia cầm trong tay, chỉ nhìn thoáng qua liền nhấn nút từ chối cuộc gọi, sau đó dứt khoát nhấn nút tắt máy.

Điện thoại di động vang lên tiếng chuông báo tắt nguồn, Tô Hồng Tụ lại càng thêm lo lắng, Mạnh Tư Thành gọi liên tiếp nhiều cuộc điện thoại cho cô nhưng cô không nhận, hiện tại còn tắt nguồnDĐLQĐ, anh có thể hiểu lầm rằng cô đã xảy ra chuyện gì không đây?

Lúc này đã đến chỗ gần khu trọ của Tô Hồng Tụ, cô gái kia lưu loát dừng xe, nhìn cô một cái, cười lạnh nói: "Cô có phải hay không đang đau lòng, lo lắng cho anh ta ?"

Tô Hồng Tụ ngượng ngùng cúi đầu, đúng vậy, cô làm sao có thể nhẫn tâm để anh phải lo lắng cho cô đây?

Cô gái thu hồi ý cười, bắt đầu đi lắc đầu một cái nói: "Phụ nữ à luôn quá mềm lòng! Cô suy nghĩ một chút, nếu như anh ta thực sự lo lắng cho cô, tại sao không đi tìm cô sớm hơn? Hôm nay cô gặp phải tôi còn coi là tốt số, nếu như tôi là người xấu chỉ sợ cô sớm đã đã xảy ra chuyện rồi sao? Hiện tại, anh ta mới biết sốt ruột, vậy cô cứ để cho anh ta lo lắng một lát đi! Còn cô, chuyện hiện tại phải làm làDĐLQĐ, về đến nhà, tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon."

Tô Hồng Tụ gật đầu, giã co một ngày, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô thật sự cũng rất mệt mỏi, có lẽ đúng là cô nên trở về ngủ một giấc thật ngon.

Khóe môi cô gái kia giờ nên một nụ cười đùa cợt nói: "Về phần người đàn ông kia, trước tiên cô không nên nghĩ đến anh ta nữa."

Tô Hồng Tụ tiếp tục vội vàng gật đầu, mặc dù trong lòng cô cảm thấy không nghĩ đến Mạnh Tư Thành nữa cảm thấy như vậy có chút không ổnDĐLQĐ, nhưng giọng nói của cô gái kia giống như có loại ma lực nào đó, để cho cô không nhận được muốn nghe chỉ thị của cô ấy.

Cô gái kia rất hài lòng gật đầu nóiDĐLQĐ: "Cô xuống xe trở về đi thôi, ngày mai tôi lại tới tìm cô."

Tô Hồng Tụ thuận theo đi xuống xe, cẩn thận thay cô ấy đóng cửa xe lại.

Cô gái kia đưa tay nhìn đồng hồ một cái nói: "Thời gian không còn sớm, tôi phải đi. Nhớ, tôi tên là Tô Tranh, ngày mai gặp." Nói xong xe liền chậm rãi khởi động, rất nhanh biến mất ở trên đường.

Tô Hồng Tụ nhìn chiếc xe biến mất, chột nhốt tới một chuyện, cô còn chưa nói với cô ấy tên của mình, cùng với địa chỉ cụ thể mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Tô Hồng Tụ về đến nhadiendanlequydon.com, lại lấy điện thoại di động từ trong túi ra, điện thoại di động đã tắt máy, màn hình là một màu đen, dĩ nhiên sẽ không có người gọi điện thoại tới. Cô do dự một chút, rồi bật nguồn điện thoại di động.

Cùng với tiếng nhạc mở máy thanh thúy vang lên, cô hơi khần trương nhìn màn hình điện thoại di động từ từ hiển lên. Ai ngờ cầm một lúc lâu, điện thoại vẫn không có động tĩnh gidiendanlequydon.com, cô cắn môi, thất vọng đặt điện thoại ở trên bàn, không duyên cớ nghĩ tới lời nói của người tên Tô Tranh lúc nãy.

Cô thở dài, đem điện thoại đi động để ở trên tủ đầu giường, dọn dẹp một chút rồi đi vào phòng tắm nhỏ tắm nước nóng. Đang tắm, cô chợt nghe bên ngoài có tiếng chuông điện thoại đi động, điều này khiến cô trở nên luống cuống, cũng không quần bên ngoài lạnh hay không lạnh, luống cuống tay chân quần khăn tắm lên người, cả người đánh rùng mình ướt nhẹp chạy ra ngoài, chìa tay ra lấy điện thoại đang đổ chuông [diendanlequydon.com](#).

Trong phòng nền xi măng hơi trơn, hơn nữa cô vừa mới từ phòng tắm ra ngoài, dép vẫn còn ướt, vì cô đi quá nhanh nên không cẩn thận bị trượt chân, lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống sàn nhà, thật may trong lúc vội vàng cô bám được vào cạnh bàn, nhưng khi tay túm được vào bàn thì lúc vung tay lại đụng phải đi động để trên bàn, điện thoại đi động ư như vậy rơi xuống nền xi măng rồi [diendanlequydon.com](#)!

Bộ dạng cô nhếch nhác ổn định lại thân thể, trơ mắt nhìn điện thoại đi động đang đổ chuông rơi xuống đất [diendanlequydon.com](#), nắp sau điện thoại bị bung ra mỗi thứ một nơi, tiếng chuông cũng đột nhiên im bật.

Cô không để ý lạnh, cuống quýt nhặt lên mấy linh kiện điện thoại đi động, tay run run lắp lại lần nữa, nhấn nút mở máy, nhưng màn hình điện thoại chỉ thị còn 1 vạch pin, không khởi động lên được nữa! Ban đầu cô còn không tin, nhấn lại mấy lần nút bật nguồn, lại đổi cục pin mới thử lại lần nữa, nhưng chiếc đi động kia giống như chết một dạng không phản ứng chút nào!

Trong phòng cũng không ấm lắm, thân thể ướt nhẹp được bọc trong chiếc khăn tắm, cô thất bại siết chặt trong tay chiếc đi động sẽ không bao giờ sáng lên nữa, rùng mình ớn lạnh đứng trên nền xi măng lạnh lẽo.

Giống như ông trời muốn đối nghịch với cô, cô chỉ muốn nhận điện thoại cũng không được sao?

Lặng lẽ lau khô thân thể, thay áo ngủ ấm áp sạch sẽ, có chút chết lặng nằm trên giường, tròn tròn mắt nhìn trần nhà loang lổ bóng tối, trong lòng cô suy nghĩ bây giờ anh đang ở đâu làm cái gì?

Cũng vì hôm nay quá mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại mơ màng liền ngủ thiếp đi, trong ánh trăng mờ giống như nghe được chuông điện thoại đi động đang kêu, đến mức kinh tâm động phách, cô cố gắng vươn tay, muốn bắt được điện thoại đi động, nhưng tay kia giống như bị cứng lại, làm thế nào cũng duỗi không ra. Tô Hồng Tụ cắn môi liều mạng gầy gù, trên môi đau xót, chợt thức tỉnh, thì ra là một giấc mộng!

Cô mở hời đầy người, trong lòng càng thêm bất an, ngồi dậy một lát, chợt đứng lên mặc quần áo từ tể, trùm lên áo khoác nhưng đầy cộm, tiện tay cầm lên chìa khóa nhà và ít tiền lẻ muốn đi ra ngoài. Trước khi ra cửa, thấy đôi găng tay len để ở đầu giường [diendanlequydon.com](#), suy nghĩ một chút rồi cô cầm đeo lên.

Vừa ra khỏi cửa liền cảm thấy gió lạnh thấu xương đánh tới, cô run rẩy vội vàng đem mũ đội vào. Trong gió lạnh, cô chạy chậm đi tới cửa hàng nhỏ gần đây, lại thất vọng phát hiện, cửa hàng đó đã đóng cửa, chỗ cửa sổ để điện thoại công cộng đã đóng từ lâu.

Tô Hồng Tụ thất vọng nhìn cái cửa sổ để điện thoại công cộng tối đen kia, đột nhiên cảm thấy vì sao trời cao không cho cô bất kỳ một chút hi vọng nào đây?

Cúi đầu lặng lẽ suy nghĩ [diendanlequydon.com](#), chợt trong xương toát ra một cổ quạt cuồng không biết từ nơi nào tới, tối nay, cô nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh!

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, cô nhớ mơ hồ trên đường cái có một bộ điện thoại công cộng, có lẽ bây giờ vẫn còn đang mở? Cô cắn môi, đem áo khoác và mũ kéo càng chặt hơn, đi giữa đêm đông lạnh thấu xương, bước nông bước sâu đi về hướng đường cái.

Đường cái trên thành phố không giống với ở quê cô chính là, cho dù đêm khuya, thì ánh đèn nê ông vẫn sáng, Tô Hồng Tụ cũng vui mừng phát hiện, đèn ở cửa sổ để điện thoại công cộng của cửa hàng đầu đường bên cạnh vẫn sáng.

Tìm cô đập thích thích, nghĩ tới cuối cùng ông trời cũng chiếu cố đến cô, vội vàng chạy tới, tay cô run rẩy từ trong túi lấy ra tiền lẻ đưa cho ông chủ cửa hàng, lúc này mới cảm tai nghe điện thoại lên, bấm dây số điện thoại đã sớm khắc sâu ở trong lòng cô.

Điện thoại vừa mới bấm, bên kia lập tức bắt máy, Tô Hồng Tụ nắm chặt điện thoại trong tay, chỉ nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng thở dốc nặng nề bị đè nén, nhất thời tim của cô đập nhanh hơn một nhịp.

"Xin hỏi ai đây?" Bên kia truyền đến giọng nói trầm khàn của Mạnh Tư Thành.

Hốc mắt của Tô Hồng Tụ nóng lên, cô khẽ nâng đầu lên, hai mắt nhắm chặt, để nước mắt không chảy ra.

Bên kia Mạnh Tư Thành thấy đầu bên này không nói lời nào, trong giọng nói khó nén nóng nảy: "Xin hỏi ai vậy?"

"Mạnh Tư Thành, là tôi. . . . ." Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, mở hai mắt ra, cố giữ cho giọng nói của cô thật bình tĩnh.

Sau đó cô nghe được đầu bên kia Mạnh Tư Thành im lặng, nhưng tiếng thở hổn hển vẫn truyền đến rất rõ ràng. Sau một lúc lâu, Mạnh Tư Thành chợt mở miệng hỏi: "Bây giờ em đang ở đâu? Hiện tại đang dùng điện thoại nào?"

Tô Hồng Tụ nhìn một chút xung quanh nói: "Bây giờ tôi đang ở gần chỗ tôi ở, trước buồng điện thoại công cộng"

Mạnh Tư Thành nói như đinh chém sắt (chắc chắn): "Em cứ đứng yên ở chỗ đó đừng đi lung tung." Sau đó cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ tiu nghỉu nhìn điện thoại bị cúp, nhớ tới anh nói cô đứng yên ở chỗ đó, không khỏi dâng lên đủ loại suy đoán, tim cũng theo đó đập nhanh,

một cổ kích động và mong chờ từ từ xông lên đầu, tay đang đeo găng cứ nắm lại rồi buông ra.

Cúi đầu nhìn dưới mặt đất, suy nghĩ về sự chờ đợi hiện tại của cô, không biết thế nào, hốc mắt có chút ướt át, nhưng sự ướt át này trong gió rét ở đêm đông nhanh chóng lạnh lẽo, một chút lạnh lẽo xuyên vào trong lòng.

Đang cúi đầu nghĩ lung tung, bỗng nhiên có cảm giác bên cạnh cô đứng một người,猛然 liệt ngẩng đầu lên, lại thấy Mạnh Tư Thành cứ như vậy đứng trước mặt cô.

Tiếng gió thổi xào xạc, ánh đèn rực rỡ tịch mịch, người đi đường cô đơn, ở nơi này vừa quay đầu, chợt phát hiện, thì ra con người mà cô ngàn nhớ vạn mong, con người khiến cô lẩn lộn khó ngủ lại đang đứng bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô, giống như đã nhìn cả đời.

Hồ hấp của Mạnh Tư Thành dồn dập, đôi mắt sâu thẳm còn lộ ra điểm kinh hoàng, ngưng mắt nhìn bộ dáng của cô có vui mừng thậm chí còn có không dám tin.

Vì vậy trái tim của Tô Hồng Tụ đang bang bang nhảy loạn cũng chợt bình tĩnh lại, thay vào đó là đau đớn, đau đến tột đỉnh, đau cơ hồ khiến cô không cách nào hô hấp, đau đến mức có nước mắt từ từ trượt xuống khuôn mặt.

Hồ hấp của Mạnh Tư Thành dần dần ổn định lại, trong đôi mắt có ánh sao đang lóe lên, anh hít một hơi thật sâu đi lên trước, giơ tay lên dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt của cô.

"Em không có việc gì là tốt rồi." Giọng nói của anh kéo nồng nặc thô cát, giống như âm thanh phát ra ở trong cổ họng.

Tô Hồng Tụ cảm thấy ngón tay lướt qua gương mặt cô, rất lạnh, giống như đã ở trong gió đông lạnh thật lâu.

Tô Hồng Tụ ngẩng lên gương mặt đã đông cứng của cô, cười dịu dàng nói: "Tôi không sao."

Mạnh Tư Thành cúi đầu ngưng mắt nhìn cô, gật đầu nói: "Vậy thì tốt."

Hai người thờ hồn hèn đã sớm bình tĩnh lại, đôi mắt nhìn lẫn nhau bắt đầu là nóng nảy cùng vui mừng, bây giờ chỉ còn lại một cổ không nói ra được mập mờ ở trong gió từ từ nổi lên.

Mạnh Tư Thành phá vỡ trầm mặc nói: "Đã trễ thế này, để tôi tiễn em về đi." Anh cũng không hỏi trước đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi điện thoại di động tại sao tắt máy, nhiều khúc mắc và câu hỏi như vậy, anh đã không muốn đi hỏi, chỉ muốn xác nhận, thật sự cô có bình an hay không thôi.

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, nhẹ nói: "Được."

Vì vậy hai người vai kề vai, yên lặng đi trở về, đi tới chỗ ngõ tối thì Mạnh Tư Thành săn sóc vươn tay đỡ cánh tay của cô, Tô Hồng Tụ nhất thời cảm thấy cái cánh tay kia giống như không phải của cô, thật nóng và cứng ngắt.

Đi đến dưới lầu nhà cô, Tô Hồng Tụ dừng lại, nhỏ giọng nói: "Đã trễ thế này, anh cũng trở về đi, tự tôi đi lên được."

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu nhìn về phía cái cửa sổ nhỏ mà anh đã nhìn vô số lần kia, nơi đó, ánh đèn sáng lờ mờ. Anh gật đầu một cái nói: "Em lên đi, cẩn thận một chút, tuy vết thương ở đầu gối là vết thương ngoài da, nhưng nhớ bôi thuốc đều đặn nhé."

Tô Hồng Tụ nhỏ giọng nói ừ, rồi xoay người đi lên trên, đi vài bước, luôn có chút không bỏ được, cảm thấy giống như có lời gì muốn nói, vì vậy cô xoay người lại, thấy Mạnh Tư Thành vẫn còn đứng ở nơi đó ngưng mắt nhìn cô.

Tô Hồng Tụ hơi mím môi, lấy dũng khí mở miệng nói: "Mạnh Tư Thành, tôi, tôi có lời muốn nói."

Mạnh Tư Thành một thân tây trang thẳng thớm đứng ở nơi đó, chậm rãi mở miệng nói: "Em nói đi."

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu nói: "Mạnh Tư Thành, tôi muốn thu hồi những lời tôi nói lúc trước."

Trong đôi mắt của Mạnh Tư Thành có tia sáng chớp động nói: "Nói cái gì?"

Tô Hồng Tụ dứt khoát nói thẳng: "Tôi nói tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, đây là nói lấy, tôi sai rồi, tôi muốn thu hồi lại, có được không?" Cô nói xong lời cuối cùng, có hơi ngượng ngùng, giọng nói cũng mềm nhũn ra.

Lời này nghe vào trong tai Mạnh Tư Thành, lại cảm thấy âm thanh này thật mềm mại, rõ ràng cô đang nhận lỗi với anh, vì vậy một đêm này đủ loại tức giận cùng cơn giận tan thành mây khói.

Tô Hồng Tụ ngược mắt nhìn trộm anh, lại thấy đôi mắt sâu thẳm của anh đang nhìn cô chăm chăm không nói một lời, cô không khỏi bắt đầu cảm thấy thấp thòm không yên, cúi đầu càng thêm nhỏ giọng nói: "Có được không vậy?"

Mạnh Tư Thành chép miệng, dịu dàng nói: "Được."

Tô Hồng Tụ nghe được âm thanh kia, nhất thời cảm thấy trong lòng chua chua ngọt ngọt, ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn Mạnh Tư Thành, lại thấy ánh mắt Mạnh Tư Thành nóng bỏng nhìn cô, vì vậy khuôn mặt cô ở đêm lạnh thấu xương này thế nhưng nóng lên rồi.

"Tôi lên trước đây." Nói xong không đợi anh trả lời, vội vàng chạy trốn.

Ở sau lưng cô Mạnh Tư Thành chợt nói: "Đừng đi, tôi cũng có lời muốn nói."

Tô Hồng Tụ đang định bước đi dừng lại ở nơi đó, cũng không dám quay đầu đi, nhỏ giọng hỏi: "Nói cái gì à?"

Mạnh Tư Thành mỉm môi nói: "Tôi cũng vậy cũng muốn thu hồi những lời tôi đã nói lúc tối."

Tối nay anh đã nói gì rồi? nói Tô Hồng Tụ mềm yếu vô dụng, anh còn nói anh thật không rõ tại sao anh lại yêu cô đúng không?

Nếu như anh thu hồi những lời đó, chuyện này có thể thay đổi sao? Anh đã hiểu chưa?

Trong lòng Tô Hồng Tụ vốn đang chua ngọt lại trộn lẫn vào một tia khổ sở, cười nhẹ nói: "Ừ, vậy anh cũng thu hồi lại đi."

Mạnh Tư Thành tự nhiên cũng nghe ra trong giọng nói của cô có sự bất đắc dĩ, nhất thời không vui nhíu mày nói: "Em không tin tưởng tôi."

Tô Hồng Tụ cũng không nguyện ý trả lời câu nói này căn bản cô cũng không có câu trả lời, quay đầu lại vừa hay nhìn thấy anh đang siết chặt tay, nhớ tới lúc trước ngón tay anh lạnh lẽo vuốt ve gương mặt cô, vì vậy vội vàng lấy xuống găng tay lên cô đang đeo trên tay đưa cho anh.

Mạnh Tư Thành nhíu mày hỏi: "Làm cái gì vậy."

Tô Hồng Tụ lại trực tiếp đưa găng tay nhét vào trong tay anh nói: "Tối nay rất lạnh, tay của anh, cũng rất lạnh." Tô Hồng Tụ cũng không hiểu tại sao thời tiết lạnh như vậy lại có người mặc toàn thân tây trang mà không phải áo khoác nhưng để giữ ấm.

Mạnh Tư Thành nhận lấy găng tay, lại ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, chậm rãi đem lấy bàn tay của anh nhét vào trong đôi găng len.

Tay của anh thon dài khớp xương rõ ràng, găng tay len là loại dành cho nữ, sau khi anh mang vào đem găng tay chống căng lên, nhìn hơi buồn cười.

Tô Hồng Tụ hơi xấu hổ nói: "Đây là tôi tự đan, có được không, ít nhất có thể đeo vào giữ ấm."

Mạnh Tư Thành giơ tay lên, nhờ ánh trăng nghiêm túc nhìn nói: "Thật ra thì có hơn không, sau khi đeo lên thì ấm áp hơn nhiều."

Cô đan cũng không đẹp nhưng lại bị anh quan sát tỉ mỉ như vậy, khiến mặt cô lập tức đỏ lên nói: "Dù sao đeo lên so với không mang tốt hơn, vậy anh về đi, tôi đi về trước đây."

Mạnh Tư Thành gạt đầu nói: "Ừ, nhớ bồi thuốc."

Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu, rồi xoay người cũng không quay đầu lại chạy chậm lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Ngày hôm sau sau khi Tô Hồng Tụ tỉnh lại, nghĩ tới tình cảnh hiện tại của cô, Đình Minh bị đánh, công việc của cô dĩ nhiên không giữ được nữa, xem ra lại một lần nữa tìm việc làm rồi. Ngồi dậy cầm lên di động loay hoay một phen, điện thoại di động này như cũ không phản ứng chút nào. Tô Hồng Tụ thở dài, hay là trước tiên cứ đi mua một cái điện thoại di động đi!

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, Tô Hồng Tụ ngăn ra, đây là điều chưa từng có à! Cô là loại lười giao thiệp mỗi ngày ở công ty nhỏ cũng chỉ quen hai người, tại sao có thể có người sáng sớm đã gõ cửa phòng cô đây? Hơn nữa tháng này tiền thuê phòng cô đã nộp rồi, chủ cho thuê nhà cũng không có lý do tới đây.

Cô thấp thóm mở cửa, lại thấy một người phụ nữ có mái tóc ngắn quăn rũ và thành thực, đứng ở trước cửa phòng cô, chính là Tô Tranh tối hôm qua.

Tô Hồng Tụ sợ hết hồn nói: "Làm sao cô lại tìm được chỗ ở của tôi?" Cô nhớ tối hôm qua cô không để lại địa chỉ nhà mà!

Môi Tô Tranh sáng bóng bên môi còn có nụ cười thần nhiên nói: "Nếu tôi nói giúp cô, tự nhiên sẽ làm được. Đi theo tôi nào!"

Tô Hồng Tụ còn không rõ ràng lắm Tô Tranh muốn làm gì, cô vẫn đứng im ở nơi đó không biết mình nên làm cái gì.

Tô Tranh thờ dài nói: "Cùng là người, chúng ta còn rất trùng hợp cùng họ Tô, thế nào lớn lên cô lại ngốc như vậy đây?"

Tô Hồng Tụ có chút xấu hổ nói: "Tôi có chút ngốc."

Tô Tranh không nhịn được giương mắt cười nói: "Tôi chỉ nói đùa với cô thôi, không cần hỏi tôi làm sao tìm được cô, Tô Tranh tôi muốn tìm một người rất dễ dàng. Không phải cô nói là muốn thay đổi bản thân ư, hiện tại, cô hãy nghe theo tôi chỉ huy, như thế nào?"

Tô Hồng Tụ thấy gương mặt tinh xảo của cô gái mang theo nụ cười thần nhiên, đôi mắt như bảo thạch tỏa ra ánh sáng lung linh, khôn khéo tự tin, mà đáng người cao gầy mặc chiếc áo khoác màu trắng, có cảm giác thành thực lão luyện không câu nệ một vẻ đẹp trung tính.

Một cô gái như thế, bằng trực giác cô biết đối phương không có ác ý gì, hơn nữa cả người còn tràn đầy sức quyến rũ làm cho người khác tin phục.

Hiện tại, cô cơ hồ không có gì cả, nghe theo chỉ huy của cô ấy có thể như thế nào đây? Tệ nhất cũng là tình cảnh như hiện tại mà thôi!

Vì vậy cô gật đầu cười nói: "Được, vậy tôi nghe lời cô."

Sau khi Tô Tranh quan sát Tô Hồng Tụ từ trên xuống dưới, liền cho cô đề nghị đầu tiên là: sửa đổi hình tượng.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ, hình tượng ở chỗ này, là cha mẹ sinh ra đã vậy, điều này sao có thể thay đổi?

Tô Tranh không nói hai lời, trực tiếp lái xe bảy queo tám rẽ đến một chỗ cửa hàng nhỏ, đi vào liền có một người đàn ông đầu trọc mang theo nụ cười xấu xa ra nghênh tiếp, làm cho Tô Hồng Tụ sợ hết hồn.

Tô Tranh mặt lạnh nhìn người đầu trọc một cái, dứt khoát lưu loát nói: "Cô ấy, đổi một hình tượng khác cho cô ấy."

Người đầu trọc không để ý đến sự lạnh nhạt của Tô Tranh, đặt tay lên cằm nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen Tô Hồng Tụ, cuối cùng còn giống như dùng mũi ngửi ngửi cái gì, khiến Tô Hồng Tụ rất là xấu hổ, liền tiếp lui về phía sau.

Người đầu trọc nhìn thấy dáng vẻ tránh né của Tô Hồng Tụ, cười hi hi nói: "Người đẹp, đừng sợ, cô ấy đã giao cô cho tôi nha!"

Tô Hồng Tụ thật có hơi sợ, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tô Tranh.

Lúc này trên khuôn mặt tinh xảo của Tô Tranh không chút thay đổi, môi mông đỏ tươi nhàn nhạt nói: "Anh ta sẽ không ăn cô đâu." Nói xong liếc về phía người đầu trọc kia nói: "Cô ấy giao cho anh, buổi chiều tôi đến dẫn người đi." Vì vậy liền coi như chào hỏi, xoay người rời đi, áo khoác màu trắng tung bay.

Tô Hồng Tụ nghĩ cất bước cũng đi theo rồi đi, ai ngờ bị người đầu trọc ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Tô Tranh tiêu sái xoay người rời đi, cuối cùng cả vật áo khoác đang phiêu đảng cũng biến mất bên cạnh cửa.

Cố tình bên cạnh còn có tên đầu trọc này cười hi hi nói: "Người đẹp, cô ấy đi rồi, ném cô lại cho tôi!"

Tô Hồng Tụ có chút bận tâm quay đầu nói: "Rất cuộc anh muốn làm gì à?"

Người đầu trọc sờ cằm ngửa mặt lên trời suy tư nói: "Tôi đang suy nghĩ ăn cô như thế nào a."

Tô Hồng Tụ khẽ run rẩy, mắt cô quan sát khoảng cách của cô và cửa, nghĩ tới như thế nào mới có thể nhanh chóng chạy trốn, đang lúc ấy thì, một chiếc thước to dùng đánh vào người đầu trọc.

Người đầu trọc nghe răng nhếch miệng ôm đầu, cắn răng kêu ầm lên: "Tiểu Đình Đường, cô quá phạm rồi đây!"

Cô gái có tóc đuôi ngựa thắt bím đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tô Hồng Tụ, cô bé kia đối với Tô Hồng Tụ tràn ra một nụ cười ngây thơ, nhiệt tình nói: "Xin chào, nơi này là nhà may Vũ Du Du, tôi họ Đình, tên hay gọi là Tiểu Đình Đường, là phụ tá thiết kế, cô có thể trực tiếp gọi tôi là Tiểu Đình Đường!"

Cô gái mặc áo sơ mi trắng sơ vin trong quần jean màu xanh, nhìn rất trẻ tuổi ngây thơ, rất hợp với nụ cười hoạt bát nhiệt tình, nhất thời khiến Tô Hồng Tụ tìm được một chút cảm giác an toàn.

Cô cuống quýt đi tới trước mặt cô gái, rất lễ phép nín môi cười nói: "Tiểu Đình Đường Xin chào, tôi tên là Tô Hồng Tụ."

Tiểu Đình Đường nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tô Hồng Tụ, tò mò hỏi: "Vậy tôi gọi cô là chị Tô nhé, Chị Tô muốn may quần áo sao???"

Bên cạnh người đầu trọc bị mất mặt rất không vui nói: "Là Tô Tranh mang cô ấy tới đây, bảo là muốn để cho cô ấy thay đổi hình tượng." Vừa nói vừa vuốt đầu oán trách: "Tiểu Đình Đường à, cô càng ngày càng thô lỗ, cẩn thận không ai thèm lấy!"

Tô Hồng Tụ quay đầu nhìn đầu trọc, như cũ vẫn hơi sợ, vội vàng hướng tới Tiểu Đình Đường thân thiết đáng yêu gần mấy phần.

Tiểu Đình Đường hướng về phía đầu trọc chê cười nói: "Thô lỗ thì sao, tôi lại không nói muốn gả chồng, không ai thèm lấy tôi càng vui vẻ!" Lời này vừa nói, sau lưng đuôi ngựa kia còn vung vẩy, khiến cho đầu trọc giận đến cắn răng nghiến lợi.

Tiểu Đình Đường thấy Tô Hồng Tụ đối với đầu trục có chút kiêng kỵ, cười giải thích nói: "Anh ta gọi A Tửu, là người tạo hình tượng kim bài của nhà may chúng tôi, mặc dù người này có điểm đáng ghét, nhưng thiết kế hình tượng, còn phải dựa vào anh ta."

Tô Hồng Tụ kinh hồn, mở to hai mắt nhìn về phía căn răng nghiêng lợi đầu trục tên A Tửu, nghi ngờ gật đầu một cái.

Tô Hồng Tụ cả đời này chưa bao giờ nghĩ đến thay đổi hình tượng của cô, cũng chưa từng có tiền bạc đi để ý ăn mặc của mình, cho nên hiện tại cô đang nghi ngờ không hiểu thêm tâm thần thấp thỏm ở bên trong, chỉ có thể mặc cho cô gái tên Đình Đường và A Tửu loay hoay.

A Tửu sờ lên cằm dứt khoát nói: "Chất tóc của cô ấy rất tốt, tóc chỉ cần hơi sửa sang lại, còn quần áo thì cần phải thay đổi lớn! Bộ dáng này, liền hướng kiểu thực nữ văn nhã phát triển là ok rồi!"

Vì vậy một bên Tiểu Đình Đường chạy trước chạy sau, vừa lượn ba vòng vừa tìm quần áo, sau đó đẩy một giá quần áo thật dài đến trước mặt Tô Hồng Tụ, tiện tay lựa ra mấy bộ quần áo đưa cho Tô Hồng Tụ nói: "Đi vào, đổi."

Tô Hồng Tụ nghe chỉ thị của cô ấy nom nớp lo sợ đi vào phòng thay đồ, đi ra, Tiểu Đình Đường lắc đầu hoặc là hài lòng, lại đưa cho cô bộ khác, lại đổi.

Sau một phen giầy vò, cuối cùng khi Tô Hồng Tụ mặc chiếc váy kẻ ô vuông đi ra, Tiểu Đình Đường hai mắt tỏa sáng tươi cười rạng rỡ, tóc thắt bím đuôi ngựa đang đưa một cái vỗ tay vang lên nói: "ok, cái này rất phù hợp khí chất của chị a!"

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn cô, cô đang mặc một chiếc áo long màu đen bên trong mặc chiếc váy kẻ ô vuông đen trắng, ở giữa còn có một cái thắt lưng bằng da, chỗ cổ áo cùng làn váy giống nhau đều kẻ ô vuông. Cô chưa bao giờ mặc thử loại quần áo mang phong cách này, thực sự sẽ phù hợp với khí chất của cô sao?

Tiểu Đình Đường thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, nghiêng đầu nghịch ngợm vờn tay, làm một tư thế xin mời nói: "Giương ở chỗ này, xin mời thưởng thức một chút đi!" Nói xong cô ấy chợt vỗ đầu một cái nói: "Ai nha, thiếu chút nữa quên mất, thay cái này nữa!"

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, thấy cô ấy cầm trong tay một đôi giày rất nữ tính, vì vậy cô nhận lấy, đổi lại giày.

Tiểu Đình Đường lần nữa hài lòng gật đầu nói: "Lần này, tôi cảm thấy được có thể đạt tới 100%, đến đây đi, xin tự thưởng thức một cái!"

Tô Hồng Tụ chợt có chút khần trương, tâm thần thấp thỏm đi đến trước gương, nhất thời ngây người.

Trong gương là một cô gái, trên tóc gài kẹp tóc màu tím, đen nhánh sợi tóc từ kẹp tóc đổ xuống bên cạnh, lạnh nhạt khiêm tốn, rồi lại không mất văn nhã.

Mà áo lông màu đen, không khần trương không phách lối, không để lại dấu vết buộc vòng quanh đường cong phái nữ, thắt lưng bằng da phía dưới, cùng với mấy nếp váy kẻ ô vuông càng thêm có sức sống.

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn cô gái trong gương, thật yếu điệu ưu nhã, cô ấy có thể là bất luận kẻ nào, làm thế nào có thể là Tô Hồng Tụ đây?

Tiểu Đình Đường rất hả hê mà cười nói: "Bộ y phục này mới nhìn đứng lên giống như rất bình thường, nhưng thật ra từ thiết kế đến cắt may, đều là tâm huyết của A Tửu thổi làm ra! Chẳng qua Tiểu Đình Đường tôi có thể từ nhiều y phục thế kia lựa ra cái này, cũng do có ánh mắt thật tốt á! Haaa...!"

Tô Hồng Tụ như cũ không thể tin được, nhìn cô gái ưu nhã xinh đẹp đó, thực sự là cô sao?

Tiểu Đình Đường cười nhìn trong gương Tô Hồng Tụ, chợt phát hiện có chút không đúng: "Chị Tô à, chị không cảm thấy mình rất đẹp sao?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu một cái nói: "Không cảm thấy á!" Cô là một cô gái bình thường cỡ nào a!

Tiểu Đình Đường ngạc nhiên chau mày nói: "Chẳng lẽ khi chị nhìn vào trong gương, chị cũng không cảm thấy mình xinh đẹp sao?"

Tô Hồng Tụ tiếp tục lắc đầu nói: "Tôi cảm thấy như là đang nhìn một người khác vậy."

Tiểu Đình Đường cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu: "Tôi hiểu vấn đề lớn nhất của chị rồi, chị quá thiếu hụt tự tin rồi!"

Tô Hồng Tụ cúi đầu, đúng vậy, có lẽ cô thiếu hụt nhất đúng là tự tin, bởi vì không có tự tin, cho nên quá mức co rúm lại? Nhưng người bình thường, không đủ ưu tú như cô, tự tin từ đâu mà có đây?

Tiểu Đình Đường bất đắc dĩ than thở: "Hình tượng chúng ta có thể nhờ người thiết kế giúp, nhưng nội tâm hình tượng, lại phải dựa vào chính chị! Nhất định chị phải hiểu, một cô gái đẹp thật ra là xuất phát từ nội tâm tỏa sáng ra, chỉ có tự tin cô gái ấy mới là người xinh đẹp nhất."

Tô Hồng Tụ gật đầu, cô cần nhất đích xác là tự tin đi!

Vừa qua buổi trưa, Tô Tranh mặt lạnh lùng đi vào cửa hàng, nhìn thấy Tô Hồng Tụ rục rịch hẩn lên, hài lòng gật đầu một cái: "Nhìn qua tốt hơn nhiều rồi."

Tiểu Đình Đường nhìn thấy Tô Tranh thì rất vui vẻ, nhiệt tình níu lại cánh tay của Tô Tranh nói: "Chị Tô à, chị Hồng Tụ là ai vậy? Chị đối với chị ấy thật tốt!"

Nhìn Tiểu Đình Đường, Đôi mắt lạnh lùng của Tô Tranh mang theo điểm ôn hòa nói: "Tiểu Đình Đường, em làm rất khá." Cũng không có trả lời câu hỏi của Tiểu Đình Đường.

Tiểu Đình Đường cong môi cười nói: "Được rồi, em không hỏi nhiều nữa, chị Hồng Tụ em đã giải quyết xong, chị kiểm hàng đi!"

Tô Tranh nghe được từ kiểm hàng này, cười nói: "ok, có thể rồi, chị mang người đi đây."

Làm hàng hóa trong miệng bọn họ, Tô Hồng Tụ có chút không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại của cô, lại thấy Tô Tranh nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Còn bên cạnh Tiểu Đình Đường đã lưu loát mà đem chục bộ quần áo thả vào trong túi giấy nói: "Chị Hồng Tụ, đây là quần áo chọn cho chị, đều là thích hợp nhất đối với chị, toàn bộ đem đi đi!"

Tô Hồng Tụ nhất thời lo lắng, nghe ý tứ của Tiểu Đình Đường, những bộ quần áo này rất quý a! Vậy muốn rất nhiều tiền đúng không?

"Nhưng, bao nhiêu tiền vậy?" Tô Hồng Tụ không nhịn được hỏi.

Tiểu Đình Đường nghi ngờ cau lỗ mũi, nháy mắt hỏi: "Nếu là chị Tô dẫn chị tới, chẳng phải nên là chị ấy trả tiền sao?"

Tô Hồng Tụ vội vàng nhìn về phía Tô Tranh, hai người cũng không quen thuộc, cô làm sao lại để Tô Tranh bỏ tiền mua quần áo cho đây?

Tô Tranh tự nhiên nhìn ra suy nghĩ của Tô Hồng Tụ, trầm ổn nói: "Cô đã nói là nghe theo sắp xếp của tôi, không phải sao?"

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, khéo léo gạt đầu.

Tô Tranh nói tiếp: "Đã như vậy, tôi muốn cô làm cái gì cô liền làm cái đó đi! Số tiền này đối với tôi mà nói cũng không thấm vào đâu, tự tôi không để ý chút nào, cô cần gì phải để ý đây?"

Tô Hồng Tụ cảm thấy lời nói này có đạo lý, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng nói: "Nhưng, cô có tiền đó là chuyện của cô a, tôi không thể bởi vì cô có tiền liền dính lấy cô tiện nghi cho mình."

Đôi môi Tô Tranh đỏ tươi khẽ nâng lên đường cong hoàn mỹ nói: "Được rồi, tôi muốn cô vì tôi làm việc, làm thư ký của tôi, sau đó tiền những bộ quần áo này liền từ từ trừ vào tiền lương mỗi tháng, có được không?"

Tô Hồng Tụ vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng Tô Tranh cũng đã thu hồi nụ cười, không cần suy nghĩ nhủ mảy hỏi: "Đi, thời gian đã không còn sớm, chẳng lẽ cô muốn tiếp tục trễ nải nữa sao?"

Tô Hồng Tụ nhất thời cảm giác cô không nên dãi dòng làm trễ nải thời gian nữa, vì vậy vội vàng gạt đầu một cái đi theo Tô Tranh đi ra khỏi tiệm may.

Dĩ nhiên, trong tay cô xách theo một bọc quần áo nặng nề, còn có một đôi giày bệt, một đôi giày cao gót, đều là Tiểu Đình Đường đã sớm phối đồ cho cô.

Tô Tranh vừa lái xe, vừa nhếch lên lông mày hỏi Tô Hồng Tụ: "Ngày hôm qua cô và người đàn ông kia có liên lạc qua không?"

Tô Hồng Tụ không giỏi giấu giếm, liền đem chuyện ngày hôm qua nói với Tô Tranh, dĩ nhiên cuối cùng cũng không có nói ra chuyện cô đưa găng tay cho Mạnh Tư Thành.

Tô Tranh vừa nghe vừa gạt đầu, cuối cùng nhủ mảy hỏi: "Nếu như bây giờ anh ta muốn cùng cô ở chung một chỗ, cô có hay không sẽ đồng ý với anh ta?"

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế hơi ngẩn ra, cái vấn đề này cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Tô Tranh cười lạnh nói: "Cô nên suy nghĩ thật kỹ cái vấn đề này."

Tô Hồng Tụ cũng đã suy nghĩ hiểu rõ nói: "Thật ra thì tôi hiểu, cho dù bây giờ chúng tôi ở cùng một chỗ, tương lai cũng sẽ bởi vì chênh lệch lẫn nhau sinh ra nhiều vấn đề. Nhưng tại tôi hôm qua, khi tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh ấyĐDLQĐ, tôi giống như cũng có thể cảm thấy nhịp tim đập của anh ấy, tim của anh ấy so với tôi nhảy được còn nhanh hơn." Cô cắn môi dưới, giống như đã hạ quyết định nói: "Tôi không cách nào buông anh ấy ra, cho dù kết quả cuối cùng là bao nhiêu tôi tậĐDLQĐ, tôi cũng không thể không làm bất kỳ cố gắng cứ như vậy buông tha."

Tô Tranh quay đầu nhìn về đường xá phía trước, trong mắt như có điều suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Thật ra mặc dù thoát nhìn cô rất ngốc, nhưng cũng có tính giác ngộ rất cao."

Tính giác ngộ, là cái gì? Tô Hồng Tụ quay đầu, lại thấy đôi mắt sáng ngời của Tô Tranh có một tia âm đạm ưu thương.

Tô Tranh đi đến chỗ công ty, tên gọi công ty cổ phần khoa học kỹ thuật Hoa Thiên, cái công ty này tổng bộ ở thành phố B, công ty có chi nhánh ở thành phố S. Căn cứ theo cách nói của Tô Tranh, cô ấy tạm thời bị phái đến chi nhánh công ty để xử lý một chuyện, cho nên ở chỗ này không có thư ký thích hợp.

Công ty Hoa Thiên ở thành phố S nằm ở khu cao ốc văn phòng phồn hoa nhất, cùng với cao ốc văn phòng phía dưới như mọc thành sân cỏ hồ nước,

điều này làm cho Tô Hồng Tụ không khỏi bắt đầu nghi ngờ, đây là một công ty như thế nào à? Lại có thể ở chỗ tắc đất tắc vàng ở thành phố S này?

Tô Tranh mang theo Tô Hồng Tụ đi làm quen hoàn cảnh, lại nhìn đồng hồ đeo tay, trực tiếp để cho cô về nhà nghỉ ngơi, ngày mai chính thức bắt đầu đi làm. Tô Hồng Tụ vội vàng đồng ý. Xách theo bao lớn bao nhỏ đi ra khu cao ốc văn phòng này, ngồi xe buýt đi qua một khu mua sắm, chợt nhớ tới điện thoại di động của cô bị hỏng, nên mua cái mới đúng.

Chọn lựa một phen, cuối cùng nhìn trúng một chiếc điện thoại giá 800 đồng, kiểu dáng cũng được giá tiền coi như vừa phải, quan trọng nhất là ngoại hình xem ra cùng với chiếc điện thoại cũ có điểm giống nhau. Tô Hồng Tụ, lập tức liền quyết định mua chiếc điện thoại này.

Lắp thẻ sim từ điện thoại cũ sang điện thoại mới, điện thoại di động mang theo âm thanh thanh thúy mở máyĐŁQĐ, Tô Hồng Tụ cười, đột nhiên cảm thấy cuộc sống của cô có lẽ sẽ có một bắt đầu mới.

Điện thoại di động mới vừa mở ra liền có điện thoại gọi tới rồi, Tô Hồng Tụ vừa nhìn dãy số quen thuộc, trong lòng liền nhảy có chút nhanh, vì vậy vội vàng nhận nghe điện thoại.

Điện thoại vừa mới tiếp thông, liền truyền đến bên giọng nói căng thẳng của Mạnh Tư Thành nói: "Có chuyện gì vậy, suốt cả một ngày điện thoại di động cũng không mở máy?"

Nhớ lại quá khứ, nghe được đây là giọng nói không vui của Mạnh Tư Thành, bình thường Tô Hồng Tụ đã sớm khẩn trương tâm thần thấp thòm rồi, nhưng hôm nay cô chợt có phần tự tin và hiểu rõ, biết anh đang lo lắng cho côĐŁQĐ, trái tim một cổ ngọt ngào dâng lên, mím môi dịu dàng cười nói: "Điện thoại di động của cô hỏng rồi, mới vừa mua cái mới."

Giọng nói của Mạnh Tư Thành cuối cùng buông lỏng chút, lại như cũ dẫn theo không nhanh không chậm nói: "Tôi gọi điện thoại cho em cả một ngày! Chỉ tiếc bên này tôi có việc gấp, nếu không đã sớm đi tìm em rồi."

Nụ cười bên môi Tô Hồng Tụ càng đậm, có chút ngượng ngùng nói: "Tôi hiểu anh đang muốn tìm tôi gấp, tôi vừa mua di động mới mở máy, điện thoại của anh đã gọi đến."

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng "Ừ" nói: "Em biết là tốt rồi." Giọng nói như cũ dẫn theo một chút ý tức giận.

Tô Hồng Tụ không biết có phải hay không là tâm trạng của cô thay đổi, nghe được giọng nói này của anh đột nhiên cô cảm thấy có chút buồn cườiĐŁQĐ, bất đắc dĩ hỏi: "Anh làm sao vậy, gấp gấp tìm tôi có việc sao?"

Mạnh Tư Thành chau mày nói: "Thì sao, không có việc gì thì không thể tìm em à?"

Tô Hồng Tụ nắm chặt điện thoại, nụ cười từ từ thu lại, cô biết, cô biết quan hệ giữa bọn họ thật ra rất yếu ớt, hai người đều cẩn thận thử dò xét lẫn nhau cùng tự bảo vệ mình, giống như cỏ Hàm Tu (cây xấu hổ ở Việt Nam mình đó) này một khi đụng chạm liền đem tâm bao chặt đứng lên một dạng.

Hai người đều giống nhau, nhưng dù sao cũng phải có một người dừng cảm bước ra bước đầu tiên, không phải sao?

Điện thoại bên kia tiếng hít thở của Mạnh Tư Thành giống như ngưng lại một dạng, cô cố hít một hơi thật sâu, sau đó cô nghe được giọng nói nhu hòa của mình nói: "Tôi cũng vậy đang muốn tìm anh. . . . ."

Mạnh Tư Thành nhất thời quên mới vừa rồi không vui, vội vàng hỏi: "Sao vậy, em tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tô Hồng Tụ cắn môi nóiĐŁQĐ: "Chẳng lẽ không có việc gì thì không thể tìm anh sao?" Sau khi nói xong mặt cô lập tức đỏ lên, đột nhiên cảm thấy cách cô nói chuyện thậm chí có một tia nũng nịu !

Bên kia Mạnh Tư Thành nghe nói như thếĐŁQĐ, dừng lại một lúc lâu, chợt cúi đầu cười nói: "Em đang ở đâu? Tôi đi tìm em."

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn qua nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay cô, rất biết nghe lời nói ra địa chỉ của mình.

Mạnh Tư Thành gật đầu nói: "Được, đừng đi đâu xa, tôi lập tức đi đón em."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tô Hồng Tụ cúp điện thoại di động, nhìn túi lớn túi nhỏ quần áo trên đất, lại cúi đầu xem quần áo cô đang mặc, tâm trạng chợt khẩn trương. Quần áo mới giặt mới, thậm chí còn có kiểu tóc mới, cô giống như biến thành một người khác, ngay cả bản thân cô cũng vẫn chưa quen diện mạo mới của cô bây giờ,

Mạnh Tur Thành sẽ cảm thấy thế nào đây?

Cúi đầu suy nghĩ chốc lát, điện thoại lại vang lên, ấn nút nhận cuộc gọi cô nghe được Mạnh Tur Thành hỏi: "Đang ở đâu vậy, Sao tôi không thấy?"

Nghe anh nói như thế, Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên nhìn quanh, thấy bên cạnh dừng một chiếc xe hơi quen thuộc, cửa sổ xe đang hạ xuống có thể nhìn thấy Mạnh Tur Thành đang nhìn xung quanh. Cô mỉm cười, vội vàng vẫy tay với anh, trong miệng gọi: "Tôi ở chỗ này !"

Mạnh Tur Thành nghe được tiếng gọi quay đầu nhìn lại, đầu tiên là sững sốt một chút, ngay sau đó liền đem xe lái đến bên cạnh cô rồi xuống xe.

Bóng dáng cao lớn từ từ đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn qua mấy túi đồ trên mặt đất, rồi ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát cô một Tô Hồng Tụ làm cho người ta có cảm giác mới mẻ, Mạnh Tur Thành hơi nhíu mày, giống như có điểm không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tô Hồng Tụ vốn đang hưng phấn từ từ biến mất, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Mạnh Tur Thành, cẩn thận nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?"

Mạnh Tur Thành nhấp máy môi, trầm giọng nói: "Không có gì, lên xe." Nói xong cúi người cầm lên bao lớn bao nhỏ của Tô Hồng Tụ, đi thẳng lên xe. Tô Hồng Tụ cảm giác đồ của cô quá nhiều, sao lại không biết xấu hổ để Mạnh Tur Thành cầm hết giúp cô chứ, liền vội vàng muốn cướp lại một hai túi, lại bị Mạnh Tur Thành liếc mắt một cái đành phải rút tay về.

Sau khi Mạnh Tur Thành mở ra buồng xe, đem mấy túi đồ đều bỏ vào trong, lúc này mới lên xe khởi động động cơ, Tô Hồng Tụ cũng vội vàng nghe lời ngồi vào chỗ pho lái.

Xe thông thả đi về phía trước, Mạnh Tur Thành liếc nhìn Tô Hồng Tụ một cái, phá vỡ trầm mặc nói: "Ông chủ cũ của em bây giờ đang ở trong bệnh viện, tôi đã phái người đi xem qua, tựa hồ bị thương thật đúng là không nhẹ." Lúc anh nói chuyện còn cố tình nhấn mạnh từ "Ông chủ cũ", nói đến chỗ bị thương không nhẹ giọng điệu còn có chút ý hả hê.

Tô Hồng Tụ cẩn thận hỏi: "Sẽ không phải rất nghiêm trọng chứ?"

Mạnh Tur Thành nhất thời có chút tức giận nói: "Em vẫn rất quan tâm ông ta nhỉ!"

Tô Hồng Tụ cẩn thận quan sát vẻ mặt của Mạnh Tur Thành, khéo léo nói: "Tôi không phải quan tâm ông ta, tôi chỉ lo lắng anh bị liên lụy thôi."

Mạnh Tur Thành nghe nói như thế, tay cầm tay lái hơi dùng sức, không để ý chút nào nói: "Tôi còn không đến nỗi vì vậy mà chịu liên lụy!"

Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu nói: "Vậy thì tốt, thật sự tôi chỉ lo lắng cho anh mà thôi." Cô giải thích rất nghiêm túc.

Mạnh Tur Thành nghe lời nói này của cô, không nói cái gì nữa, nhưng môi mỏng vốn đang mím chặt dần dần mở ra, đôi mắt sâu thẳm dần dần cũng mang theo ý cười.

Xe chạy không lâu liền dừng lại, Tô Hồng Tụ nhìn ngoài cửa sổ, là một nhà hàng nhìn hơi quen mắt, nhớ lại lúc Đàm Tur Tur đến thành phố S chính là tới ăn ở nhà hàng này.

Tô Hồng Tụ hơi nghi ngờ nói: "Làm sao anh biết tôi còn chưa ăn cơm tối vậy?"

Mạnh Tur Thành nhíu mày nói: "Chẳng lẽ em chưa ăn à?"

Tô Hồng Tụ nhất thời cảm giác cô đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, cúi đầu ngượng ngùng cười nói: "Tôi vẫn chưa ăn cơm, tôi hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, anh cứ coi như tôi chưa nói gì đi."

Mạnh Tur Thành nhìn cô đang cúi đầu vừa nở một nụ cười hàm súc, trái tim đột nhiên đập loạn, không biết thế nào thế nhưng khó được hứng thú, nhếch môi cười nói: "Hỏi chính là hỏi, lời đã nói không thể nhận trở về."

Tô Hồng Tụ kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy trong mắt Mạnh Tur Thành có chút ý cười chọc ghẹo, lập tức hiểu được, há mồm cứng lưỡi nói: "Mạnh Tur Thành, anh, anh. . . . ."

Mạnh Tur Thành lạnh lùng, Mạnh Tur Thành cao không thể với tới, thế nhưng cùng cô cười giòn vì một chuyện tẻ nhạt này sao? Đột nhiên cô cảm thấy giống như bắt đầu từ đêm qua, không khí ở giữa hai người có sự thay đổi. Khi hai người cũng liều mạng tìm kiếm đối phương, sau đó bỗng nhiên nhìn thấy đối phương đứng ở dưới ngọn đèn tàn thì có phải hay không ở giữa hai người có sự ăn ý đây? Hay là bởi vì bọn họ đã cảm thấy để ý đối phương, cho nên bắt đầu thay đổi bản thân mình mạnh dạn hơn?

Nghĩ tới điều này, sự ngọt ngào trong tim lần nữa xông lên, Tô Hồng Tụ mặt mày đều là nụ cười mơ hồ nói: "Mạnh Tur Thành, vậy tôi đã hỏi rồi, bây giờ anh định thế nào à?"

Mạnh Tur Thành ngưng mắt nhìn gò má đỏ bừng của cô, nhu hòa nói: "Tôi có thể như thế nào đây, còn không phải nên dẫn em đi ăn no bụng sao, đi thôi." Nói xong đi qua mở cửa xe cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ xuống xe, nhìn anh đi đỗ xe, còn cô đứng ở cửa nhà hàng chờ anh. Đang ở lúc trái tim đều bị ngọt ngào bao phủ, cô chợt nhớ tới hình ảnh một ngày của mấy tháng trước, Mạnh Tur Thành và Đàm Tur Tur trai tài gái sắc xứng đôi, hai người còn nhìn nhau cười ở giữa hiện ra sự ăn ý, vì vậy không khỏi tự hỏi, sẽ có một ngày cô và anh như vậy sao?

Cửa kính của nhà hàng soi rõ bóng người, Tô Hồng Tụ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn hình ảnh cô trên cửa kính, phát hiện trong gương cô thanh nhã hiền thực, bên môi nở nụ cười ngượng ngừng hàm súc còn dẫn theo điểm mê hoặc.

Tô Hồng Tụ tự hỏi, giữa cô và anh rốt cuộc có thể đi bao xa? Hai người có thể không?

Tất cả, có phải là cô đang nằm mơ không?

Tô Hồng Tụ nhìn nụ cười bên môi cô dần dần mang theo một chút khổ sở, có lẽ mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, cô đều nên dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình.

Tô Hồng Tụ, cô để ý cẩn thận như vậy sinh tồn ở trên cái thế giới này, nhưng có một ngày, cô bắt đầu không đi bán khoán tương lai, chỉ một lòng nghĩ muốn đi đến gần một người hơn sao?

Thì ra, không phải cô không hiểu được tình yêu, mà là không dám đi yêu mà thôi.

Truyền tới bên tai cô một giọng nói ôn hòa trầm thấp: "Mơ mơ hồ hồ đứng ở chỗ này, nhìn cái gì vậy?"

Tô Hồng Tụ từ trong trầm tư thức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt thoáng chút đắm chiêu của Mạnh Tư Thành.

"Mạnh Tư Thành. . . . ." Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, dũng cảm nhìn vào ánh mắt của anh, mong nhìn được vào trong lòng của anh.

Mạnh Tư Thành cũng cảm thấy Tô Hồng Tụ khác thường, dịu dàng cẩn thận hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Hồng Tụ cười lắc đầu, khóe mắt liếc qua liếc lại thấy cô trong gương, cô không nhận được hỏi: "Mạnh Tư Thành, anh không yêu thích bộ dáng của tôi bây giờ sao?"

Lúc Mạnh Tư Thành nhìn thấy bộ dáng này của cô cũng không nói gì, chỉ nhú mày một cái mà thôi!

Mạnh Tư Thành ngưng mắt nhìn Tô Hồng Tụ đang có chút lo lắng, lại cố ý nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, rốt cuộc hơi xoay mặt đi, nhỏ giọng nói: "Làm sao sẽ không thích đây."

Tô Hồng Tụ mơ hồ cảm thấy Mạnh Tư Thành hình như đang ngượng ngừng đây? Đôi mắt sáng ngời của cô không hiểu nhìn anh, lại thấy tai anh có chút màu hồng khả nghi.

Tô Hồng Tụ trừng lớn hai mắt, càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ Mạnh Tư Thành cũng sẽ xấu hổ sao?

Vì sao anh xấu hổ đây?

Rốt cuộc Mạnh Tư Thành khó nhịn quay đầu lại lần nữa, lại thấy đôi mắt to sáng trong dịu dàng đang ngạc nhiên nhìn anh, vì vậy càng thêm luống cuống, giọng nói cố ý trầm xuống nói: "Được rồi, đừng nhìn nữa, đi ăn thôi !" Nói xong xung phong đi lên trước vào nhà hàng.

Tô Hồng Tụ đứng ở nơi đó há hốc mồm sững sờ một hồi lâu mới phản ứng được, vội vàng cũng đi theo anh.

Bữa cơm này ăn trong không khí hài hòa ấm ápDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, mặc dù vẻ mặt của Mạnh Tư Thành như cũ có hơi lạ, nhưng thỉnh thoảng cử chỉ săn sóc cô cùng với bên môi thỉnh thoảng lộ nụ cười, cũng làm cho trong lòng Tô Hồng Tụ càng phát ra ngọt ngàoDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn. Thậm chí cô còn có loại ảo giác, cảm thấy trong mắt Mạnh Tư Thành thậm chí còn dẫn theo điểm cung chiêu.

Cơm nước xong, Mạnh Tư Thành thấy thời gian cũng không còn sớm, lại nghe Tô Hồng Tụ nói chuyện ngày mai cô phải đi làm, nên anh nói đưa cô về nhà, nghỉ ngơi thật tốt chuẩn bị ngày mai đi làm. Mà đối với vị giám đốc mới kỳ quái của Tô Hồng Tụ, Mạnh Tư Thành trầm tư suy nghĩ, hỏi cụ thể tên họ công ty địa điểm thậm chí còn có tướng mạo của người đó.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ nói: "Tôi cảm thấy Tô Tranh là một người rất tốt nha!"

Mạnh Tư Thành liếc nhìn cô một cái, rất xem thường nói: "Em có khả năng phân biệt được ai là người xấu, người tốt sao?" Người xấu, người tốt cũng sẽ không viết đến trên mũi để cho cô phân biệt, cô ngốc như vậy, nhìn thấy ai cũng cảm thấy đối phương rất tốt?

Tô Hồng Tụ cắn môi nói: " Dĩ nhiên tôi phân biệt được! Tô Tranh nhìn qua rất chân thật rất đáng tin tưởng, đây là trực giác." Cô cố gắng phân bác.

Mạnh Tư Thành không nhận được cười nói: "Trực giác của em thực sự chính xác sao?"

Tô Hồng Tụ vội vàng gật đầu nói: "Dĩ nhiên đúng, người xấu người tốt tôi vừa nhìn sẽ biết ngay."

Mạnh Tư Thành không tin lắm, nhìn cô bởi vì gật đầu rất nghiêm túc mà cài tóc tuột xuống làm tóc bay ra, không nhận được giơ tay lên thay cô vén lên, sau đó có chút không muốn từ nơi mang lại xúc cảm mềm mại tron mìn này rời đi, nhỏ giọng hỏi: "Vậy em nói thử xem tôi là người tốt hay người xấu?"

Tô Hồng Tụ ngược mắt lên, chỉ thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của anh đang nghiêm túc nhìn cô, giọng nói thật thấp nói trong gió đêm mang lại cảm giác mập mờ không rõ, mà ngón tay lướt qua sợi tóc cô càng khiến cô có cảm giác bất an nóng bỏng.

Cô cúi đầu, cảm thấy gương mặt mình nóng bỏng, tay khấn trương không biết để đâu, cô nghe được mình dùng giọng lí nhí nói: "Tôi không biết. . . . ."

Hồ hấp của Mạnh Tư Thành dần dần hỗn loạn, đôi mắt càng ngày càng sâu, anh dùng giọng thật thấp nói: "Tô Hồng Tụ, tôi vẫn còn có cơ hội đi học tập, có phải không?"

Tô Hồng Tụ không hiểu, nghi ngờ hỏi: "Học tập cái gì?"

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn cô, trịnh trọng nói: "Học đi yêu như thế nào."

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy trong đầu cô giống như nổ ầm một tiếng, học tập đi yêu thế nào sao?

Đó là khi tức giận cô đã nói, lúc ấy thật lúng túng, cho tới bây giờ hai người giống như rất ăn ý không hề nhắc lại chuyện ấy nữa coi như thiên hạ thái bình(chưa từng xảy ra chuyện gì), nhưng hôm nay anh đã nói ra, anh nói muốn học đi yêu sao?

Đi yêu người nào. . . . . Yêu cô sao?

Lòng cô đang cuồng loạn, trong đầu một mảnh hỗn độn, cô ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Thành, lại thấy đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng cùng với mong đợi đang nhìn cô.

Cô lắp bắp nói: "Mạnh Tư Thành, tôi, tôi. . . . ." Tay của cô đã không biết nên đặt ở đâu nữa, hai tay siết chặt lại.

Mạnh Tư Thành chợt đưa ra bàn tay, cầm lấy tay cô, cầm thật chặt.

Cô cảm thấy bàn tay kia thật nóng, muốn giãy ra nhưng không thể, cuối cùng vẫn bị anh vững vàng nắm chặt trong tay, vì vậy sức nóng kia liền dọc theo bàn tay cô truyền khắp toàn thân, nhịp tim đập càng thêm nhanh.

Cô có thể nghe được tiếng thở gấp của anh, cũng có thể nghe được nhịp tim của mình, cô cúi đầu, không dám nhìn đôi mắt sâu thẳm cùng nóng bỏng kia.

Bàn tay kia dắt cô, từ từ đi ở dưới ánh trăng.

"Thật ra qua nhiều năm như vậy, chúng ta cũng thay đổi rất nhiều." Mạnh Tư Thành nói.

Tô Hồng Tụ cúi đầu không nói lời nào.

"Ít nhất tôi không còn trẻ con giống khi đó, phải không? Mặc dù đối với tình cảm tôi vẫn như cũ không biết gì, nhưng tôi sẽ cố gắng học tập. Tôi sẽ học đi tin tưởng, đi quý trọng, đi mến yêu." Trong gió đêm, giọng nói của Mạnh Tư Thành từ từ truyền đến.

Tô Hồng Tụ chưa từng có kinh nghiệm như này, tại một buổi tối như này một người đàn ông dịu dàng dắt tay cô, đây là tư vị của hẹn hò sao?

Ngón tay cái của Mạnh Tư Thành không biết vô tình hay cố ý nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay mềm mại mảnh khảnh của cô vừa nói: "Mỗi khi đến buổi tối tôi luôn tự hỏi chính mình, tự hỏi chuyện này mình làm không tốt lắmDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, có thể từ từ sửa, sửa nhiều năm như vậy, tôi cảm thấy được rất nhiều chuyện tôi đã làm được rất hoàn mỹ. Nhưng đối mặt với em, tôi lại vẫn có những hành động ngây thơ và cảm xúc thật trẻ con mà không tự chủ được."

Anh cúi đầu nhìn côDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn, tự giễu thờ dài nói: "Tôi cũng không biết mình thiếu sót ở đâu, nhưng tôi sẽ chú ý sửa đổi. Nếu như tôi vẫn như cũ làm không tốt, em phải nhớ kỹ nhắc nhở tôi nhé, nếu không chịu thua thiệt sẽ là em đấy!" Nói xong lời cuối cùng, trong lời nói của anh còn có ý nụ cười.

Tô Hồng Tụ mím môi cười, rất nhỏ giọng nói: "Mạnh Tư Thành, tôi không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy." Không ngờ Mạnh Tư Thành lại cúi đầu thừa nhận anh trẻ con, lại muốn cô đi nhắc nhở anh?

Mạnh Tư Thành nhíu mày nóiDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Thế nào, em không thích nghe?"

Tô Hồng Tụ vội vàng lắc đầu, suy nghĩ một chút ngại ngùng nói: "Thật ra lần trước những lời anh nói với tôi cũng rất có đạo lý, tôi biết rõ tôi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng bây giờ tôi muốn cố gắng thay đổi. Anh là giám đốc của tôi mà, nếu tôi làm không tốt, anh cũng phải nhắc nhở tôi nhé."

Mạnh Tư Thành cười nhẹ nóiDiễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn: "Em muốn thay đổi như thế nào? Thật ra em rất tốt, tôi lại không hy vọng em biến thành đáng ghét của một người khác."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, chợt nhớ tới nghi vấn lúc trước của cô, rất nghiêm túc hỏi: "Anh không thích bộ dáng bây giờ của tôi sao? Anh cảm thấy khó coi, phải không?"

Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, trầm tư chốc lát, sau đó cầm tay của cô nắm thật chặt, cúi đầu, dùng một loại cơ hồ khiến cô không nghe được thanh âm nói: "Em như vậy nhìn rất đẹp, đẹp đến mức khiến tôi có hơi lo lắng rồi, em có biết không?"

Chương 39

Mấy ngày nay mọi chuyện của Tô Hồng Tụ đều rất thuận lợi, bên môi luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Công việc làm thư ký ở công ty Hoa Thiên coi như thuận lợi, ban đầu thì cô chưa quen. Nhưng tới đây mấy ngày, cô cũng đã phần nào quen thuộc tình hình ở đây. Thì ra gần đây chi nhánh công ty Hoa Thiên ở thành phố S liên lụy đến một vụ án kinh tế lớn. Mà vụ án này, nói đơn giản thì là vị tổng giám đốc tiền nhiệm Vương Hồng Ân của công ty Hoa Thiên nhận hối lộ của công ty trách nhiệm hữu hạn Long Thăng trong một dự án đầu tư, lạm dụng chức quyền, ngăn cản Hội Đồng Quản Trị họp để đầu giá dự án, khiến công ty tổn thất mấy vạn. Hiện tại các tài liệu liên quan đến việc hối lộ của Long Thăng và Vương Hồng Ân đã được điều tra rõ ràng, nhưng dự án kia của công ty Hoa Thiên cũng đã chắc chắn rơi vào tay Long Thăng.

Tổng giám đốc ở tổng bộ công ty Hoa Thiên luôn trưng ra khuôn mặt tươi cười đối với mọi người, nghe đến tin này khuôn mặt cũng trầm xuống, nguyên văn lời nói như sau: chúng ta có thể không quan tâm dự án kia, nhưng tôi lại bị người khác tính toán sau lưng như vậy thì tôi không thể bỏ qua được. Vì vậy Tô Tranh là trợ lý đắc lực nhất bên cạnh Tổng giám đốc mang theo Thượng Phương Bảo Kiếm đến giải quyết vụ việc này. Mục đích đâu rồi, rất đơn giản, đó chính là công ty kia đi cửa sau lấy được dự án đó, nhưng bọn họ cũng đừng nghĩ sẽ được dễ chịu.

Mấy ngày đầu nội tâm của Tô Hồng Tụ rất rối ren, đi theo Tô Tranh giống như đi đánh du kích, sau khi Tô Tranh phân loại các loại tài liệu, mặt không thay đổi phân phó: "Chọn ra những điểm có lợi cho chúng ta trong đám tài liệu này rồi sửa sang lại, làm ra một bản báo cáo nhanh cho tôi đi." Nói xong cô ấy giống như còn phải bận rộn chuyện khác, nhìn đồng hồ đeo tay mấy lần rồi đi ra ngoài.

Công việc đúng của Tô Hồng Tụ là làm kế toán, cô có thể nhìn hiểu các loại báo cáo và biểu đồ tài vụ phức tạp, sau đó làm qua thư ký vì vậy đề ra phương án cho các loại báo cáo cô cũng có thể làm được, nhưng phải sửa sang lại các loại tài liệu để trình lên tòa án tố cáo thì đây là lần đầu gặp, nhìn trước mắt tư liệu chất đống như núi, cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu chiến đấu hăng hái.

Những tài liệu này đối với quan tòa vô cùng quan trọng, Tô Tranh không muốn để những người không tin tưởng tiếp xúc đến, vì vậy mới giao toàn bộ cho cô làm. Mà Tô Hồng Tụ bởi vì chịu ơn người ta, sớm đã có ý muốn dùng hết tất cả sức lực để báo đáp, không phải chỉ là một bản báo cáo thôi sao? Đừng nói hiện tại trước mắt cô chỉ là một bản tài liệu, ngay cả là một ngọn núi cô cũng muốn san bằng nó!

Vì vậy cô đóng cửa, không để ý tới chuyện khác, ngay cả nước thậm chí cũng quên uống..., tập trung tinh thần vào trong các tư liệu, thật là trời đất mịt mù. Đợi đến thật vất vả sửa sang lại, ngẩng đầu lên lúc này cô mới phát hiện ra trước mắt hơi tối, vừa xoa cổ vừa nhìn, thì ra bên ngoài trời đã tối rồi, xem đồng hồ đã tám giờ, đồng nghiệp phía ngoài cũng đã tan việc hết.

Tô Hồng Tụ rót cho mình một ly nước, vừa uống vừa nhìn thành quả đã được sửa sang lại của cô, rất hài lòng phát hiện ít nhất hôm nay cô đã phân loại hết những tài liệu này, chỉ cần một bước cuối sửa sang lại một chút cho mạch lạc là đã xong bản báo cáo đó.

Đặt chén nước sang một bên, nhìn màn hình máy tính trước mắt hiện ra văn bản trống không cô chau mày suy nghĩ, kế tiếp nên làm sao đây? Đây không phải là báo cáo tài vụ cũng không phải là thiết kế phương án, cô nên làm như thế nào để có thể làm cho tốt đây?

Thật ra Tô Hồng Tụ chỉ cần chỉnh lý phân loại tài liệu ra là được, về phần tiếp theo sẽ có người có kiến thức chuyên môn đến xử lý, nhưng Tô Tranh không có nói rõ ràng liên vợi và rồi đi, mà Tô Hồng Tụ cũng không tự nhiên hiểu được, cô rất toàn tâm toàn ý cho rằng nếu Tô Tranh đã đem chuyện giao cho cô, thì cô nên cố gắng lớn nhất để làm xong.

Đang lúc cô chau mày nhìn tư liệu trước mắt mà buồn phiền, điện thoại di động vang lên, lấy tới vừa nhìn là Mạnh Tư Thành.

Thấy Mạnh Tư Thành gọi, trái tim Tô Hồng Tụ dâng lên ngọt ngào, mặt mày cũng có nụ cười. mấy ngày nay, mỗi ngày buổi tối anh cũng sẽ hẹn cô cùng ăn cơm, sau đó hai người tay cầm tay tản bộ ở dưới ánh trăng trong buổi đêm se lạnh. Hiện tại anh vẫn không nói nhiều, không có lời ngon tiếng ngọt. **Điền Lê Quý Đôn**, thế nhưng một câu nói của anh cũng đủ để cho đáy lòng cô ngọt ngào kéo dài đến vĩnh viễn.

Em mặc như vậy rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến tôi có chút lo lắng rồi. . . . . Anh cúi đầu nói nhỏ ở bên tai cô.

Tô Hồng Tụ nghe điện thoại di động bên kia Mạnh Tư Thành dịu dàng hỏi thăm, lần nữa hồi tưởng lại câu nói kia của anh, không khỏi nghĩ, thì ra cũng có thể dùng từ xinh đẹp này để hình dung cô đó nha? Anh lại thật sự cho rằng cô xinh đẹp. . . . .

Mà Mạnh Tư Thành tựa hồ phát hiện cô phân tâm nói: "Sao vậy, nói chuyện với em mà một câu đáp một câu không vậy."

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười, cũng ngượng ngùng nói ra suy nghĩ của cô, đúng lúc tầm mắt cô rơi vào trong đống tài liệu kia, dứt khoát nói: "Hôm nay bận rộn một ngày sửa sang lại tài liệu, hiện tại phải làm một bản báo cáo pháp lý mà không biết phải làm sao cho đúng đây."

Mạnh Tư Thành vừa nghe, nhẹ nhàng "À" một tiếng, Tô Hồng Tụ cũng có thể tưởng tượng đến bên kia anh đang hơi nhếch lông mày.

"Làm tài liệu gì mà làm đến bây giờ, cũng hơn tám giờ rồi!" Mạnh Tư Thành giống như đối với việc cô làm có chút bất mãn.

Tô Hồng Tụ vội vàng giải thích qua chuyện công ty cô đang gặp phải, lại nói chuyện Tô Tranh muốn cô sửa sang lại báo cáo, bên kia Mạnh Tư Thành vừa nghe rồi im lặng tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, chỉ chốc lát sau cười nói: "Nếu em cần làm gấp như vậy, em quên tôi làm nghề gì rồi sao?"

Tô Hồng Tụ vỗ mạnh đầu bưng tỉnh hiểu ra nói: "Anh làm luật sư mà, cho nên nhất định anh sẽ biết làm."

Mạnh Tư Thành cười thầm không nói, đương nhiên hiện tại anh không muốn nói cho cô biết, thật ra vụ án này thiếu chút nữa là do anh nhận.

Tô Hồng Tụ sau một phen hưng phấn lại như đưa đám nói: "Thế nhưng là chuyện bí mật của công ty, tôi không thể để cho anh thấy được, như vậy không tuân theo quy định." Kể cả đối phương là Mạnh Tư Thành cũng không được! Không đúng, bởi vì Mạnh Tư Thành là người trong ngành, cho nên càng không thể để cho anh thấy.

Mạnh Tư Thành lại cười nói: "Không phải em muốn viết báo cáo sao, chỗ này của tôi có rất nhiều mẫu có sẵn có thể cho em tham khảo." Thật ra Mạnh Tư Thành cảm thấy chuyện này giống như không nên để cho Tô Hồng Tụ làm, nhưng anh không nói gì, dứt khoát dụ dỗ cô.

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, tinh thần như đưa đám bị quét sạch nói: "Đúng vậy, cho tôi tham khảo mấy mẫu báo cáo có sẵn, sau đó tôi chỉ cần dựa vào đó điền nội dung là được."

Mạnh Tư Thành gật đầu nói: "Ừ, Nếu như không cần làm gấp, ngày mai làm tiếp cũng được, hiện tại đi ăn cơm trước đi." Hôm nay Mạnh Tư Thành hơi bận, nếu không cũng không để đến bây giờ mới gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ.

Vì vậy Mạnh Tư Thành vội vàng lái xe tới đón Tô Hồng Tụ. Đến nhà Lê Quý Đôn, hai người tùy tiện ăn tạm đồ ăn nhanh. Lúc ăn cơm, Tô Hồng Tụ cười bất đắc dĩ nói: "Mấy ngày nay toàn ăn bên ngoài, rất lâu rồi tôi không có tự nấu cơm đây."

Mạnh Tư Thành ngược mắt nói: "Vậy ngày mai em có làm cơm không?"

Tô Hồng Tụ vẫn không hiểu nói: "A, vậy còn anh?" Cô tự đi nấu cơm ăn, đây chẳng phải là không có cách nào cùng anh ăn chung sao?

Mạnh Tư Thành bất đắc dĩ chau mày nói: "Chẳng lẽ em không thể làm cơm cho tôi ăn sao?"

Tô Hồng Tụ hiểu ra, ngượng ngùng cười nhẹ nói: "Nhưng tôi sợ anh chê tôi làm đồ ăn không ngon." Mấy lần cùng nhau ăn cơm, cô phát hiện Mạnh Tư Thành có chút kén ăn, không đúng, là cực kỳ kén ăn.

Mạnh Tư Thành thật sâu nhìn cô cúi đầu cười ngượng ngùng, trong lòng tràn đầy ảm áp nói: "Không sao, em nấu thành cái dạng gì tôi đều ăn."

Trong đôi mắt của Tô Hồng Tụ đều là ý cười nói: "Được rồi, vậy ngày mai tôi sẽ nấu cho anh ăn."

Ăn cơm xong, Mạnh Tư Thành lái xe tới chỗ gần khu trọ của Tô Hồng Tụ, dừng xe lấy laptop ra nói: "Những mẫu báo cáo kia tôi đều để ở trong này, tôi mở cho em xem."

Tô Hồng Tụ có chút ngốc rồi. Đến nhà Lê Quý Đôn, anh mở cho cô xem? Vậy ngồi xem ở nơi nào đây?

Mạnh Tư Thành cẩn thận nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Em định để tôi ở trong gió lạnh mở máy vi tính ra cho em xem sao?"

Tô Hồng Tụ nghe vậy vội vàng lắc đầu nói: "Dĩ nhiên sẽ không." Đừng nói hiện tại bên ngoài lạnh lẽo có thể chết rét người, coi như thời tiết ảm áp, cũng không có ai sẽ ngây ngốc đứng ở chỗ này mở Laptop để xem tài liệu à!

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ, nhướn mày hỏi thăm: "Không phải em nên mời tôi đi lên phòng ngồi một chút sao?"

Đi lên phòng ngồi một chút? Tô Hồng Tụ cảm giác đầu óc cô có điểm giống tương hồ một dạng đối với lời anh nói không thể hiểu được. Đây là ý gì? Là ý nói anh muốn đến xem căn phòng nhỏ của cô, sau đó hai người mặt đối mặt cùng nhau xem mẫu văn bản sao?

Mạnh Tư Thành mỉm cười dẫn theo ngữ điệu chậm chậm nói: "Xem ra đối với em mà nói tôi còn không bằng đối tượng hẹn hò kia của em mà. Đến nhà Lê Quý Đôn!" Anh vẫn còn ghi hận chuyện tình ngày đó, ngày đó anh tận mắt nhìn thấy người đàn ông kia từ trong phòng của cô đi ra, sau đó hai người trò chuyện với nhau thật vui! Hiện tại ngay cả so với người kia anh cũng không bằng, thế nhưng không có tư cách tiến thêm một bước, ở nơi này trong khi trời rất lạnh mang theo laptop vẫn còn bị chặn ở ngoài cửa sao?

Tô Hồng Tụ cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, lúc nâng đầu lên đôi mắt sáng ngời trong như mặt nước gợn sóng lần lần nói: "Anh hiểu lầm rồi, chỉ là tôi cảm thấy. . . . ."

Mạnh Tư Thành chau mày nói: "Chỉ là cảm thấy cái gì?"

Tô Hồng Tụ nói không ra cảm nhận của cô bây giờ, chỉ là phòng cô nhỏ hẹp đơn sơ như vậy, Mạnh Tư Thành đi vào có phải hay không quá mức chật chội đây?

Đêm khuya. Đến nhà Lê Quý Đôn, cô và anh hai người cô nam quả nữ, Tô Hồng Tụ không thể không nghĩ qua, trong không gian chật hẹp như vậy, không khí sẽ trở nên ngột ngạt. Tô Hồng Tụ không cách nào khắc chế trái tim của cô không nghĩ lung tung, vừa nghĩ, nhịp tim liền gia tốc, trên mặt cũng có chút nóng lên.

Nhưng cô không cách nào cự tuyệt yêu cầu của Mạnh Tư Thành, không phải sao? yêu cầu của Mạnh Tư Thành là cỡ nào quang minh chính đại a, hơn nữa xác thực đã từng có người khác vào ngồi phòng cô rồi, chỉ là người kia không phải Mạnh Tư Thành thôi.

Hôm nay bởi vì người trước mặt là Mạnh Tư Thành, tất cả đều trở nên mập mờ .

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, đè nén xuống hơi thở có chút cuồng loạn, nhỏ giọng nói: "Không có gì, vậy chúng ta đi vào nhà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Khi Mạnh Tư Thành năm tuổi, anh nghĩ mặc dù cha mẹ không có ở đây, nhưng anh nên sống thật tốt tottiendanlequydon.com. Khi Mạnh Tư Thành mười lăm tuổi, anh bắt đầu nghĩ nên cố gắng học tập, thi đỗ đại học, sau đó sẽ tự lực cánh sinh theo đuổi hạnh phúc thuộc về anh. Khi Mạnh Tư Thành hai mươi lăm tuổi, anh bắt đầu đánh cược, đồng thời may mắn thuộc về anh vì thế anh lấy được một chút thành tích, nhưng anh lại thường xuyên có chút mê mẩn. Người khác luôn nhìn thấy anh tràn đầy tự tin đối mặt với tất cả mọi chuyện, kiên định thực tế mà đi từng bước, nhưng không có ai biết tottiendanlequydon.com, thật ra thì anh đang mờ mịt không rõ mục tiêu của mình.

Mỗi khi buổi tối sau một ngày bận rộn tắm nước nóng xong nằm ở trên giường, anh sẽ bắt đầu suy nghĩ.

Anh đã sớm không phải đứa bé chột mắt đi cha mẹ mà không biết làm sao nữa, bây giờ anh đã đủ lông đủ cánh, anh đã kiên định vững vàng, anh sẽ luôn có thể trấn định nhìn mọi người, khiến bọn họ kinh hoàng, không biết làm sao, sợ hãi, người vênh vào tự đắc cũng an tĩnh lại, để cho bọn họ đối với anh tin phục. Anh giống như đã có thể lấy được những thứ mình đã từng khát vọng, nhưng anh vẫn như cũ cảm thấy chưa đủ, như cũ cảm thấy trống rỗng không có gì cả.

Nửa đêm lúc ngủ mơ, có lúc anh sẽ mơ thấy đôi mắt trong trẻo rồi lại mang theo điểm kinh sợ nhìn mình, còn có nụ cười ngượng ngùng giống như nụ hoa cúc nhỏ đầu xuân tottiendanlequydon.com.

Vì vậy trong lòng chột cảm thấy đau xót.

Người kia, cái tên đó, đều khắc sâu ở trong lòng anh.

Yêu cô chính là lúc anh yếu ớt nhất, mười mấy năm qua nhìn như đã khỏi hẳn, thật ra thì chỉ hơi động đến, vẫn mơ hồ đau.

Cho tới nhiều năm sau khi anh cho là mình đã vô cùng kiên định không gì có thể lay chuyển được, nhưng sau khi gặp lại cô phản ứng đầu tiên vẫn là trốn tránh.

Tự vô trang cho bản thân tăng gấp bội, cẩn thận thử dò xét tottiendanlequydon.com, tự hỏi lại lòng mình, phòng bị lạnh lùng của anh ở lúc cô ngượng ngùng cười bắt đầu mất đi, tại lúc cô cả đêm dịu dàng chăm sóc bên cạnh lúc anh ốm mà hoàn toàn tan rã.

Anh cho rằng, nhiều năm sau giữa bọn họ đã là nước chảy thành sông; anh cũng cho rằng, qua nhiều năm như vậy không phải chỉ có một mình anh đang chờ đợi.

Lại lúc anh quyết định để xuống võ trang của mình, chuẩn bị đưa tay ra nắm tay cô thì nghênh đón anh chỉ là một lưỡi dao lạnh lẽo!

Đó là lừa gạt đó là phản bội, đó là dùng dao cắt mở vết thương năm xưa của anh! Cô dịu dàng cô mỉm cười cô ngượng ngùng, tất cả đều là giả!

Vì vậy anh giống như một đứa trẻ bị tổn thương tùy hứng hành hạ cô, cũng hành hạ chính mình. Cố ý không đi nhìn thấy cô, cố ý giao cho cô rất nhiều công việc, cũng cố gắng đè nén cảm giác kích động muốn gặp cô của mình.

Lúc trong lòng anh đau xót từng hơn một lần nghĩ cô đáng ghét thế nào, cô đem trái tim anh nâng lên chín tầng mây rồi lại mạnh mẽ mà chà đạp nó xuống mặt đất! Vì vậy đau lòng tức giận lần nữa đánh tới, hận không bao giờ muốn gặp người con gái này nữa, hận muốn đưa đôi tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô!

Nhưng khi anh kiên trì vậy mà chỉ được có hai tuần lễ tottiendanlequydon.com, anh vẫn không nhịn được đi xem cô. Nhiều ngày không thấy, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn qua gương mặt tiêu tụy của cô, trong lòng lại cảm thấy căng thẳng.

Mạnh Tư Thành thất bại phát hiện, thì ra cuối cùng là anh không đành lòng, không cách nào nhịn được khi nhìn thấy gương mặt tiêu tụy tái nhợt của cô.

Mạnh Tư Thành ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa sổ sát đất, mắt nhìn xuống phía ngoài xa hoa truy lạc.

Ở trong thành phố này, có nhiều người như vậy, hoặc là bình thường hoặc là đặc chỉ vừa lòng, nhưng trong đó cũng chỉ có một người như cô, khiến anh đau lòng, cũng làm cho anh không thể quên đi!

Đêm hôm đó, anh uống rất nhiều rượu, một người lái xe đến chỗ ở của cô, cứ như vậy đứng ở dưới lầu ngửa đầu nhìn cửa sổ phòng cô. Bên trong cửa sổ như cũ xuyên suốt ra ánh đèn mờ mờ, trong lòng anh đang miêu tả bộ dáng của cô, mặc cho tim của mình chìm vào nơi vô biên vừa tối vừa lạnh.

Nhưng anh lại nhìn thấy gì? Thấy được ở trong màn đêm cô và người đàn ông kia đang đứng chuyện trò rất vui vẻ!

Cô cười dịu dàng đến như vậy, cô giơ tay lên mon trón sợi tóc dài về ấy thật mềm mại, nhưng tất cả cũng không phải bởi vì anh!

Tại sao khi cô đối mặt với anh thì luôn cẩn thận thận trọng? Tại sao giữa cô và anh chưa từng có không khí ản ý như vậy đây?

Nhớ tới đêm đó thấy một màn kia, tay Mạnh Tư Thành nắm lại thành quả đấm, lửa giận ở trong lòng nổi lên.

Tại sao người đàn ông kia ở đêm hôm khuya khoắt lại từ phòng cô đi ra? Tại sao? !

Anh khổ sở nhắm mắt lại, từng lần một nhớ lại những lời cô nói đêm hôm đó.

Cô thể nhưng ngẩng đầu lên, lớn mật nhìn thẳng anh, cao giọng hỏi anh có phải hay không thích cô.

Một khắc kia, tóc của cô tung bay ở trong không trung, đôi mắt trong suốt ngập nước tràn đầy khổ sở, nhưng khoảnh khắc đó diendanlequydon.com, Mạnh Tư Thành chợt hiểu, thì ra thực sự như lời cô nói, người hèn nhất chân chính là chính bản thân anh.

Anh cho rằng không có gì mà làm không được dừng cảm tiến tới, thật ra trong lòng anh vĩnh viễn là một đứa bé.

Đứa bé kia, chỉ có năm tuổi, chợt mất đi cha mẹ, một người núp ở một góc xa lạ khóc thút thít.

Cô nói, cô cũng thích anh, nhưng cô cũng nói, bọn họ vĩnh viễn không cách nào ở chung với nhau được.

Cô nói, bởi vì anh không hiểu được tình yêu.

Mạnh Tư Thành cúi đầu, nhìn mình thở ra khí nóng từ từ tạo ra hơi nước trên kính, thành một tầng hơi mờ thật mỏng.

Anh duỗi ngón tay, vô ý thức xẹt qua tầng màng nước kia, nhìn thấy hơi nước hóa thành giọt, từ từ trên kính thủy tinh chảy xuống.

Khi ngón tay anh cũng đã ướt thì thu hồi tay, anh nhìn thấy trên kính thủy tinh là một chữ.

Một chữ khiến anh đau lòng.

Tô Hồng Tụ, em phản bội tôi, lừa gạt tôi, tại sao còn có dáng vẻ vô tội như vậy! ?

Tô Hồng Tụ, em nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?

Yêu, cái gì là yêu chứ?

Tôi, thế nào mới có thể được yêu em đây?

*****

Trong một đoạn thời gian rất lâu, lúc ban ngày anh vẫn như cũ giống như một người tình anh làm việc. Nhưng buổi tối, anh sẽ luôn luôn nghĩ, khác chế không được suy nghĩ này của mình.

Vì vậy lúc anh có thời gian rảnh, sẽ len lén núp ở chỗ gần khu trọ của cô, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô. Nhìn cô vì tìm việc làm mà bồn ba, nhìn dáng vẻ cô ủ rũ cúi đầu sau mỗi lần đi phỏng vấn, tim của anh cũng cảm thấy đau.

Lúc này anh nắm chặt tay lái, cố gắng tự nói với mình, cô không cần anh, cũng không cần sự trợ giúp của anh.

Sau lại thấy cô được tuyển vào một công ty nhỏ, đôi khi, anh cũng sẽ lơ đãng đi ngang qua tòa nhà chỗ công ty đó thuê, sẽ tới đó uống ly cà phê ăn bữa trưa, sau đó mất thình thoảng quét qua chỗ cô có thể đi qua.

Nhưng anh rất ít thấy bóng dáng cô vào giữa trưa, vì vậy không nhận được phỏng đoán, chẳng lẽ công ty này ngay cả thời gian nghỉ trưa cho nhân viên nghỉ ngơi cũng không có sao? Vì vậy bắt đầu nhớ lại bộ dáng của cô lúc ở DMC phải chịu một nhọc còn gặp người khác bắt nạt, trong lòng anh lại lo lắng. Nhưng lúc phát hiện bản thân đang lo lắng cho cô, không khỏi hung hăng đập tay xuống tay lái!

Người đó, cũng không cần chính mình phải đi lo lắng!

Đúng vậy, anh biết cô không cần mình phải lo lắng, nhưng anh vẫn nhìn không được ở chỗ tối nhìn chăm chú vào cô, nhìn cô ở trong đám người chen

chúc chen lên xe buýt, nhìn xe buýt lái đi.

Khi người đàn ông tên Đinh Minh bắt đầu xuất hiện ở bên cạnh cô thì lửa giận trong lòng anh từ từ dâng lên, nhưng anh vẫn cố ản nhẫn xuống.

Nhìn cô câu nệ cười làm lành, điểm lửa giận kia cũng bốc lên ngùn ngụt, thật ngu ngốc, chẳng lẽ cô không hiểu được câu từ chối nói thế nào sao?

Nhưng có lẽ cô căn bản cũng không muốn từ chối thì sao? Có lẽ cô đang mong đợi điều gì đó?

Mạnh Tư Thành không nói được trong lòng anh đang có cảm giác gì, ghen tuông cùng tức giận hoành hành, vì vậy anh tiếp tục núp ở chỗ tối, ở trong dòng xe cộ đi theo bọn họ, xem bọn họ xuống xe, xem bọn họ ở trong gió đêm tán bộ, liền nhớ đến anh và cô mấy tháng trước.

Vậy là cảm giác gì đây? Anh không nhìn được nghĩ, nếu khi đó anh. . . . . Khi đó anh như thế nào? Anh bắt đắ dĩ lắ dĩ đầu, anh cũng không biết nếu quay lại khi đó anh làm sao mới có thể vẫn hỏi tất cả đây.

Nhưng lúc này anh lại nhìn thấy cái gì? Tên khốn kia thế nhưng giữ tay cô không buông ra, thế nhưng được voi đòi tiên muốn ôm cô?

Ông ta, thế nhưng muốn bắt nạt cô sao?

Quả đắ dĩ thật chặt nắm lại, đôi mắt cũng trong nháy mắt co rúc lại.

Đập vào trong mắt anh là hình ảnh, cô sợ hãi mà về mặt ngượng ngùng, ra sức mà bắt đắ dĩ giấ dĩ giấ dĩ kịch liệt.

Vì vậy đè nén khổ sở gần cả tháng, lửa giận đã lâu vào giờ khắc này bộc phát!

Chuyện sau đó, anh thậm chí có chút không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ, quả đắ dĩ mãnh liệt đánh ra thật sáng khoái, còn có sau lưng anh tiếng cô sợ hãi kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Căn phòng nhỏ của Tô Hồng Tụ, thật ra có rất ít người ngoài tới, một là do cô không có nhiều bạn bè lắm, hai là chỗ này cũng chỉ để ở mà thôi, cũng không phải chỗ thích hợp để mời khách đến chơi. Vì vậy khi Mạnh Tư Thành người làm cô mặt hồng tím đập nhanh đi vào gian phòng nhỏ này thì cô không khỏi có hơi hồi hộp.

Mạnh Tư Thành quan sát căn phòng nhỏ nhỏ này, đồ đạc đơn giản, một giường lớn một cái bàn, bên cạnh là một tủ treo quần áo, dựa vào góc tường còn có một thùng giặt nhỏ.

Mạnh Tư Thành quan sát như vậy, khiến Tô Hồng Tụ càng lộ vẻ quần bách nói: "Thời gian không còn sớm, chừng nào thì anh cho tôi xem mẫu đây?" Cô vội vàng nói đến chính sự.

Mạnh Tư Thành cũng biết anh có chút luống cuống, chỉ là từ trước tới nay, anh vẫn chỉ có thể đứng ở dưới nhà cô, lặng lẽ nhìn lên chiếc cửa sổ nhỏ lộ ra ánh đèn mờ mờ nhưng ấm áp.

Anh đã từng không chỉ một lần phỏng đoán, nơi riêng tư thuộc về cô này là dạng gì, cô sinh hoạt như thế nào?

Cái cửa sổ đó, đã từng cách anh thật xa xôi, xa xôi đến mức như cả đời đều không thể đi vào.

Hôm nay, thế nhưng anh lại đứng ở chỗ này, đứng ở không gian riêng tư thuộc về cô, nhìn cô vì anh mà cúi đầu nín cười xấu hổ.

Mạnh Tư Thành thấy Tô Hồng Tụ lo lắng nhìn mình, anh mỉm cười, đem laptop đặt lên bàn rồi mở ra. Tô Hồng Tụ liền giúp đỡ anh cắm dây laptop vào ổ điện.

Nhìn hệ thống máy vi tính đang từ từ khởi động, Tô Hồng Tụ lấy chiếc ghế duy nhất ở góc phòng đặt bên cạnh Mạnh Tư Thành nói: "Anh ngồi đi."

Mạnh Tư Thành cũng phát hiện trong phòng cô chỉ có một cái ghế, nhú mày hỏi: "Vậy còn em?"

Tô Hồng Tụ chỉ sang chiếc giường nói: "Anh ngồi ghế đi, tôi ngồi trên giường là được."

Thật ra Tô Hồng Tụ là một người ưa sạch sẽ, bình thường khi về đến nhà chuyện thứ nhất cô làm chính là tắm rửa thay áo ngủ sau đó hoặc là tựa vào trên giường đọc sách, hoặc là dọn dẹp phòng làm chút việc nhà, nhưng hôm nay có một Mạnh Tư Thành ở đây, tự nhiên cô phải ăn mặc thật chỉnh tề

không dám thay đồ.

Mạnh Tư Thành nhìn cái ghế, cầm ghế lên, chuyển chiếc ghế lại gần mép giường, sau đó mới ngồi xuống, bắt đầu nhập mật mã vào windows.

Tô Hồng Tụ cảm thấy cái ghế giống như đặt quá gần giường, nhưng Mạnh Tư Thành giống như cũng không phải cố ý, vì vậy cô cũng không tiện nói gì, chỉ có thể cẩn thận ngồi ở mép giường.

Hai người ngồi rất gần nhau, Tô Hồng Tụ cảm giác cô có thể nghe được hơi thở như có như không của Mạnh Tư Thành, giống như còn có thể ngửi được mùi nước cạo râu dễ ngửi trên người anh.

Mặt Tô Hồng Tụ nóng lên, cô không dám ngẩng đầu nhìn Mạnh Tư Thành, chỉ khăn trương nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, giống như hi vọng trong màn hình rất nhanh sẽ xuất hiện điều gì đó có thể đem sự lung túng này hóa thành vô hình.

Mạnh Tư Thành thành thạo mở ra “my computer”, tìm được các loại văn bản mẫu, chỉ cho Tô Hồng Tụ nhìn rồi nói: "Những thứ này tất cả đều là văn bản mẫu, tôi sẽ mở ra từng cái cho em xem, xem tài liệu của em thích hợp nhất với mẫu nào."

Lúc anh thoáng nhìn qua cô, thấy dưới ánh đèn, hai má Tô Hồng Tụ đỏ hồng giống như uống rượu say.

Anh khẽ ngậy người, hô hấp cũng hơi loạn rồi.

Chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, ở trường trung học cơ sở trong túc xá lời nói của Tôn Bách Công lúc đó, anh ta nói thật ra Tô Hồng Tụ là một cô gái rất ưa nhìn, chỉ cần chú ý ăn mặc cũng sẽ trở thành người đẹp.

Thật ra Mạnh Tư Thành chưa nhìn thấy cô chăm chút sắc đẹp, chỉ là ngọc tốt bị làm lu mờ, anh chưa bao giờ nghĩ qua khi cô lau đi bụi bặm, lại lộ ra vẻ đẹp mê người như vậy.

Anh chỉ hi vọng, cô cứ như vậy, lặng lẽ, để không người nào chú ý đến.

Anh chỉ hi vọng, cô chỉ là của riêng mình anh.

Hiện tại dưới ánh đèn mờ lung, hai má cô hồng như được thoa phấn, đôi mắt mờ lung ngượng ngùng, cổ hơi cúi xuống lộ ra đường cong đẹp đẽ.

Cô như một món ngon, đang chậm rãi tỏa mát ra mùi thơm mê người, chọc người mơ ước.

Cô cũng như một con bướm bướm, giống như đang giùng giăng cò kén ra, sau đó mở ra chiếc cánh xinh đẹp bắt đầu bay lượn trên bầu trời.

Tô Hồng Tụ ý thức được ánh mắt nóng bỏng của anh đang nhìn cô, càng thêm bất an, vì vậy cúi thấp đầu không nói lời nào, ai biết ánh mắt kia vẫn nhìn chăm chăm vào cô, ngay cả tay đang cầm chuột cũng không động đậy, vì vậy chỉ có thể ho khan một tiếng, rất nhỏ giọng hỏi: "Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Đôi mắt Mạnh Tư Thành mang theo lửa nóng có chút không tình nguyện rời mắt từ trên người cô chuyển qua trên màn hình máy vi tính, mím môi nói: "Không có nhìn cái gì."

Thanh âm của anh khàn khàn, ở trong không gian nhỏ bé này, cực kỳ làm cho người ta suy nghĩ mờ lung, mà bởi vì hai người ngồi gần nhau, hơi thở của anh phun đến bên tai cô, càng thêm chọc cho tai cô càng nóng lên.

Vì vậy hô hấp của hai người càng ngày càng gấp rút, cũng có thể nghe được tiếng tim đập của đôi phương.

Cuối cùng Mạnh Tư Thành khắc chế không được, chợt vươn tay bắt được tay cô, nắm lấy không buông ra nữa.

Tô Hồng Tụ cảm thấy bàn tay to của anh đang cầm thật chặt tay mình, sức lực hơi lớn, lớn đến nỗi làm tay cô hơi đau.

Cắn chặt môi dưới, cô chau mày nhỏ giọng nói: "Hơi đau một chút. . . . ."

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn đáng vẻ cô dịu dàng ngượng ngùng, nói: "Đau không, vậy tôi buông ra nhé?"

Tô Hồng Tụ cúi đầu không nói gì, nhưng Mạnh Tư Thành cũng không buông tay ra, ngược lại anh dùng sức lôi kéo.

Chỉ lời nhẹ, anh liền đem cô ôm thật chặt vào trong ngực rồi.

Nằm trong lồng ngực của Mạnh Tư Thành, lồng ngực anh nóng bỏng, còn rất kiên cố, đây là cảm giác của Tô Hồng Tụ vào giờ phút này.

Tô Hồng Tụ nhắm mắt lại, khăn trương không dám mở mắt.

Mạnh Tư Thành một tay ôm lấy cô, một cái tay khác nhẹ nâng cằm của cô lên.

Tô Hồng Tụ không dám ngẩng đầu, thế nhưng cái tay kia giống như có ma lực, khiến cô kim lòng không được mà ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của cô vẫn nhắm như cũ, lông mi khẽ run rẩy vì khăn trương.

Mạnh Tư Thành cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô.

Hai đôi môi thử thăm dò, cảm giác thấm ướt, hơi thở hỗn loạn, không khí mập mờ lan tràn trong căn phòng nhỏ, kích tình bắt đầu thiêu đốt.

Tô Hồng Tụ cũng không biết lúc này nên làm như thế nào, cô vô dụng nắm lấy góc bàn, mặc cho Mạnh Tư Thành nâng lên cằm của mình, mặc cho môi lưỡi của Mạnh Tư Thành khẽ mở môi của mình, thăm dò thật sâu vào bên trong.

Một tia rên rỉ kim lòng không được từ trong miệng cô tràn ra, cô càng khấn trương nắm lấy góc bàn, giống như nếu không vịn vào góc bàn kia chân cô sẽ không thể đứng vững.

Mạnh Tư Thành ôm chặt cô, anh nhận thấy tay của cô đang nắm chặt góc bàn, liền đưa tay ra cầm lấy, dẫn tay của cô đến ngang lưng anh rồi nói: "Ôm lấy eo của anh."

Giọng nói anh khàn khàn thô ráp khiến anh cũng không tin đây là giọng nói của mình.

Tay của Tô Hồng Tụ vụng về đặt ở ngang lưng anh.

Thắt lưng của anh rất kiên cố, không có một chút thịt dư nào.

Hai tay cô ôm eo anh thật chặt, sau đó cô cảm nhận được lồng ngực anh đang phập phồng, còn có nhịp tim đập của anh.

Cảm thấy cô luống cuống và khấn trương, Mạnh Tư Thành dịu dàng dụ dỗ nói: "Đừng sợ . . . ." Sau đó thừa dịp cô mở ra đôi mắt mê mang và khoe miệng khẽ nhếch, anh lại xâm nhập lần nữa, sau đó tùy ý khuấy động ở đôi môi cô không xót một chỗ nào.

Đó là tư vị ngọt ngào anh khát vọng.

Môi lưỡi dây dưa, hơi thở càng ngày càng mê loạn, Tô Hồng Tụ ở trong mê mang, loáng thoáng cảm thấy Mạnh Tư Thành di chuyển, giống như cô bị ôm lấy, sau đó giống như Mạnh Tư Thành lại ngồi xuống, ngồi ở bên trên giường.

Loáng thoáng có một bàn tay, đang tìm kiếm sau lưng của cô, thử thăm dò rồi dần dần đi xuống tới thắt lưng, sau đó lại từ từ lục lọi đi tới trước ngực mềm mại.

Đang lúc này, một hồi tiếng chuông dễ nghe vang lên, Tô Hồng Tụ chợt từ trong mê loạn tỉnh lại, mở ra đôi mắt sưng mù, lại thấy tiếng chuông kia là từ điện thoại của cô.

Tay cô vội vàng cầm lên điện thoại di động của mình, vừa nhìn là mẹ cô gọi, trong lòng cô càng khấn trương, giùng giàng đứng lên từ trong ngực Mạnh Tư Thành, đi nhanh đến trong góc phòng nhận điện thoại.

Mẹ cô điện thoại cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi hôm nay công việc như thế nào, Tô Hồng Tụ nom nớp lo sợ trả lời.

Mẹ cô nghe ra trong giọng nói của Tô Hồng Tụ có chút cứng nhắc, vội hỏi xảy ra chuyện gì, Tô Hồng Tụ khấn trương liếc nhìn Mạnh Tư Thành ở bên cạnh, lại thấy Mạnh Tư Thành đang ngồi nhàn nhã ở trên giường của cô, về mặt anh có chút không vui đang nhìn cô.

Tô Hồng Tụ vội vàng quay đi, hít một hơi thật sâu rồi giải thích với mẹ cô: "Không có chuyện gì đâu mẹ, hôm nay con chỉ cảm thấy không thoải mái lắm, hơi nhức đầu thôi."

Mẹ cô vừa nghe thế vội hỏi có sao không, Tô Hồng Tụ không thể làm gì khác hơn là nói chắc chỉ bị trúng gió một chút, thật ra không sao, chỉ hơi mệt thôi.

Mẹ cô lần này mới yên lòng, vì vậy dặn dò Tô Hồng Tụ uống thuốc cảm dự phòng, sau đó lên giường nghỉ ngơi đi, chú ý sức khỏe không nên để bản thân quá mệt.

Lần đầu tiên Tô Hồng Tụ lừa gạt mẹ mình dĩ nhiên lòng cô rất áy náy, bà nói gì cô đều gật đầu liên tục đồng ý.

Để điện thoại xuống, Tô Hồng Tụ cầm chặt điện thoại di động cẩn thận đi tới bên giường, đứng im.

Mạnh Tư Thành ngược mắt nhìn cô nói: "Mẹ em gọi?"

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Đúng vậy."

Mạnh Tư Thành đảo tròn mắt, sau đó nhìn màn hình máy vi tính, mở ra văn bản muốn xem lúc trước, click chuột không nói lời nào.

Tô Hồng Tụ trộm nhìn gò má của anh, so với vừa rồi về mặt anh càng thêm không vui.

Tại sao vậy chứ? Tô Hồng Tụ không rõ.

Mạnh Tư Thành giương mắt nhìn cô đứng ở nơi đó, bộ dạng như học sinh tiểu học, bắt đắc dĩ nói: "Em không cần phải như vậy, ngồi xuống đi, tôi cho

em xem văn bản mẫu."

Vì vậy Tô Hồng Tụ vội vàng ngồi xuống, bởi vì Mạnh Tư Thành đã ngồi ở trên giường, cho nên cô ngồi ở trên ghế đặt cạnh giường.

Sắc mặt của Mạnh Tư Thành càng thêm không vui, mặt anh trầm xuống, vì vậy Tô Hồng Tụ càng không hiểu.

Mạnh Tư Thành trầm mặc không nói, nhưng cuối cùng không nhịn được hỏi: "Em gặt mẹ mình?"

Đôi mắt Tô Hồng Tụ mở to không hiểu nói: "Tôi gặt mẹ tôi?" Đúng vậy, hôm nay cô đã lừa mẹ, nhưng tại sao anh lại vì chuyện này mà không vui?

Mạnh Tư Thành nhìn cô vẫn đang không hiểu, rất tức giận nói: "Chuyện của chúng ta, em không nói cho mẹ em biết."

Tô Hồng Tụ chợt hiểu được, mặt cô đỏ bừng, dịu dàng lắm bả nói: "Hai chúng ta thì có chuyện gì à. . . ." Cô càng nói càng thấp, trực giác nói cô biết lời nói này đoán chừng càng khiến Mạnh Tư Thành lại càng không vui.

Quả nhiên, Mạnh Tư Thành nghe xong lời này, nhú mày hỏi ngược lại: "Em nói cái gì?"

Tô Hồng Tụ cúi đầu, cắn môi không nói lời nào.

Mạnh Tư Thành nhìn tình trạng này, thờ dãi, một tay anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình nói: "Chẳng lẽ chúng ta không phải đang hẹn hò sao?"

Nghe được anh nói hai chữ kia, nhịp tim Tô Hồng Tụ gia tốc đập mạnh lần nữa.

Giữa bọn họ, vẫn có một tầng cửa sổ mờ hồ ngăn cách, chưa từng nói rõ, hôm nay anh nói những lời này, coi như là đem tất cả xuyên phá.

Bọn họ đang hẹn hò. . . . . Cho nên, bọn họ là quan hệ trình cảm trai gái sao?

Một tay của Mạnh Tư Thành đặt ở trên bờ vai mảnh khảnh của cô, đem cô bao phủ ở bên trong hơi thở của anh: "Từ đầu đến cuối em đều không nói cho mẹ em biết chuyện của chúng ta." Anh nhỏ giọng oán giận như vậy.

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười nói: "Tôi không phải cố ý không nói, chỉ là trước mắt không có cơ hội nào để nói thôi."

Ánh mắt đen sâu thẳm của Mạnh Tư Thành nhìn cô nói: "Vậy em tính toán lúc nào thì nói đây?"

Tô Hồng Tụ nghiêng đầu đi, cô cũng không biết lúc nào nên nói với mẹ cô chuyện này. Sức khỏe mẹ cô vốn không tốt, mà đối với chuyện tình cảm giữa cô và Mạnh Tư Thành, trong lòng cô không có cái gì cảm thấy nắm chắc.

Mạnh Tư Thành nhìn vẻ mặt của cô, anh biết tất cả mọi chuyện đều phải từ từ, lập tức cười nói: "Không sao, nếu hiện tại không muốn nói, vậy sau này sẽ từ từ nói."

Vì vậy, tối nay, anh ôm cô vào trong ngực, tay cầm tay, hai người cùng nhau nhìn các loại văn bản mẫu ở trong máy vi tính.

Tạm thời quên hết các loại phiền não, anh và cô đều cảm thấy thật ngọt ngào.

Lúc anh muốn rời khỏi, thì đã muộn rồi.

Anh nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, đứng dậy rời đi.

Khi anh cẩn thận vì cô đóng cửa lại, nhìn cửa sổ phát ra ánh sáng mờ mờ mà ấm áp, anh nghĩ, không biết sẽ có một ngày, phải chăng cô sẽ để anh ngủ lại đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: chương 42

Trên thế giới này bất kể chuyện gì, đều là trước lạ sau quen, Mạnh Tư Thành đã có lần thứ nhất, vậy thì không tránh được có lần thứ hai lần thứ ba. Vì vậy dần dần, buổi tối mỗi ngày Mạnh Tư Thành sẽ chạy đến căn phòng nhỏ của Tô Hồng Tụ như đã thành thói quen của anh vậy.

Sau khi tan việc anh sẽ đến đón Tô Hồng Tụ, sau đó hai người cùng nhau về phòng trọ của cô, Tô Hồng Tụ nấu cơm, Mạnh Tư Thành mở Laptop xem qua một số tài liệu, có lúc anh cũng sẽ xuống bếp giúp cô một tay, nhưng phòng bếp của Tô Hồng Tụ rất nhỏ chỉ đủ không gian cho một người thôi, vì

vậy đồng chí Mạnh Tư Thành không thể làm gì khác hơn là hậm hực trở lại bên giường, chờ thức ăn được đặt lên bàn.

Khẩu vị của Mạnh Tư Thành đích xác rất kén ăn, nhưng rất nhanh anh phát hiện Tô Hồng Tụ làm thức ăn rất hợp khẩu vị của mình. Rau cải ăn với cháo, com rau dưa, Mạnh Tư Thành từ từ thưởng thức, có lẽ đây chính là cái mà anh khát vọng?

Trong phòng bếp chính là người con gái anh yêu, cô cười dịu dàng, bụng thức ăn lên cho anh, đây là điều Mạnh Tư Thành chưa từng trải qua. Còn nhỏ cha mẹ đều mất, anh ăn nhờ ở đậu, năm xưa đều bị xem thường, sau lại một thân một mình xông xáo bên ngoài, loại mùi vị gia đình này, đối với anh mà nói rất xa lạ.

Tô Hồng Tụ đem một đĩa khô qua xào đặt trên bàn, mắt thấy Mạnh Tư Thành đang nhìn cô mắt hờn, sờ sờ mặt không thấy có bụi, liền nghi ngờ hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Mạnh Tư Thành thu hồi tầm mắt, nói nho nhỏ: "Không có gì, anh thích ăn đồ em nấu."

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười, mặt mày đều là ngọt ngào nói: "Tôi làm cũng không ngon lắm đâu, mẹ tôi luôn nói tôi làm không ngon."

Mạnh Tư Thành gật đầu khẳng định nói: "Em làm rất khá, còn làm tốt hơn một số đầu bếp bên ngoài rất nhiều." Anh nguyện ý ăn com em nấu cả đời.

Com nước xong, Tô Hồng Tụ đứng dậy muốn đi rửa chén, Mạnh Tư Thành vội vàng ngăn lại, đứng lên xắn tay áo định dọn dẹp bát đĩa.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc nói: "Anh biết làm sao?"

Mạnh Tư Thành nhú mày nói: "Quá coi thường anh rồi."

Vì vậy Tô Hồng Tụ nhìn Mạnh Tư Thành mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề đem bát đĩa trên bàn mang đến phòng bếp, bắt đầu rửa chén cọ nồi.

Cô bây giờ mới phản ứng kịp, vội vàng chạy lại nói: "Anh cứ để đấy, tôi làm cho."

Mạnh Tư Thành tiếp tục cúi đầu rửa chén nói: "Em đã làm com rồi, để anh rửa chén thì mới phải."

Tô Hồng Tụ nhìn thân hình cao lớn của anh ở trong phòng bếp nhỏ hẹp này, rất băn khoăn nói: "Anh không quen ở chỗ đó, cứ để tôi làm đi."

Mạnh Tư Thành dừng lại động tác trong tay, từ từ xoay người lại nói: "Em làm com ăn thật ngon."

Tô Hồng Tụ không hiểu, tại sao anh lại nhắc tới cái này?

Giọng nói trầm thấp của Mạnh Tư Thành từ từ nói: "Muốn ăn cả đời, có thể không?"

Trong đầu Tô Hồng Tụ chột kêu ông một tiếng, anh nói vậy là có ý gì? Là ý mà cô đang nghĩ đó sao?

Đây là ý mong chờ. . . . .mong chờ. . . . .

Trong đầu Tô Hồng Tụ nghĩ tới, nhưng làm thế nào cũng không cách nào nói ra cái từ kia.

Trong lúc tay anh còn đang cầm cái bát đang rửa nhưng lại nói ra câu nói nghe cảm động như vậy. . . . .

Trong phòng bếp, ánh đèn mờ mờ, Tô Hồng Tụ không thấy rõ vẻ mặt Mạnh Tư Thành, rồi lại nghe được anh nhân nhạ hỏi: "Muốn ăn món em làm cả đời, nhưng chẳng lẽ em phải vì anh mà rửa bát cả đời sao?"

Lúc này đầu óc Tô Hồng Tụ giống như tương hồ, năng lực suy tính đã biến mất toàn bộ, điều duy nhất có thể làm chính là mở to mắt nhìn anh.

Mạnh Tư Thành đột nhiên cười, đưa cái tay còn sạch sẽ ngắt mũi cô rồi nói: "Đi ra ngoài ngồi nghỉ ngơi đi, máy vi tính của anh đã kết nối internet rồi, em có thể lên mạng xem gì đó cho vui, anh rửa xong liền đây."

Tô Hồng Tụ cảm thấy giọng nói của anh như có tác dụng làm thoải mái vậy, cô ở trạng thái sững sờ chằm chập ngồi trở lại bên giường, vẫn hồi tưởng câu anh vừa mới nói kia.

Trong lúc cô còn đang ngây ngẩn, có một mùi vị ngọt ngào xông lên trái tim, vị ngọt đậm đà như một loại rượu ngon, giống như có thể khiến cho người ta say mê.

Cứ như vậy cả đời, câu nói đó tốt đẹp biết bao!

Mạnh Tư Thành rất nhanh đem phòng bếp dọn dẹp thỏa đáng, trở lại bên giường thấy cô nương vẫn đang ngồi ngốc ở chỗ đó tay vô thức cầm con chuột như đang đi vào cõi thần tiên, anh không nhịn được cười.

Anh ngồi phía sau cô, đem cô ôm vào trong ngực, cảm anh nhẹ cọ bên tai cô, cố ý hỏi: "Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cùng anh ở chung một chỗ cả đời sao?"

Tô Hồng Tụ cảm thấy có khí nóng thổi bên tai cô, nhất thời từ tai lan đến khuôn mặt, lại từ khuôn mặt đến cổ đều nóng lên.

"Cả đời thật dài, ai biết chuyện tương lai !" Tô Hồng Tụ thì thầm.

Cô đối với tương lai xác thực không nắm chắc, giữa hai người giống như còn có một bức tường ngăn cách, cần phải có thời gian chung đụng mới từ từ phá vỡ sự ngăn cách đó.

Mạnh Tư Thành mỉm môi không nói, cúi đầu ngưng mắt nhìn gương mặt dịu dàng của cô trong chốc lát, bỗng nhiên anh thò tay đem cô quay người đối diện với anh, rồi anh cúi đầu hôn xuống.

Mấy ngày qua, cô đã từ từ quen thuộc vòng ôm của anh, nụ hôn của anh, thế nhưng mọi lần đều như lần đầu tiên, nụ hôn của anh mang theo sự bá đạo cùng cảm xúc kích thích, như cuồng phong như mưa rào đánh tới, trần trọc lưu luyến trên môi cô, khiến cô không cách nào tránh né không cách nào hấp, càng không cách nào chịu đựng.

Tô Hồng Tụ cảm thấy nóc nhà nhỏ nhỏ này đều đang xoay tròn, cô hốt hoảng bắt được cánh tay của Mạnh Tư Thành mong tìm kiếm một chút dựa dẫm, mà Mạnh Tư Thành lại trực tiếp đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực, rất dùng sức, dường như muốn đem cô khảm vào trong thân thể anh vậy.

"Nhắm mắt lại." Giọng nói của Mạnh Tư Thành khàn khàn mệnh lệnh.

Hai má Tô Hồng Tụ đã sẫm đỏ bừng, hô hấp cũng bởi vì bị hôn dồn dập mà có chút không thuận, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh, đang hốt hoảng trong đầu cô là một mảnh tương hồ không biết phải phản ứng như thế nào, lúc này nghe được âm thanh đó, không thể nghi ngờ cô giống như người trong lúc đang rơi vào mê mang cuồng cuồng thì tìm thấy một chiếc đèn sáng, cô lập tức nhắm hai mắt lại thật chặt, mặc cho những nụ hôn như mưa rơi xuống.

Mơ hồ cảm thấy cô giống như bị bẻ ngang lên, nụ hôn bá đạo cuồng mãnh thoáng rồi đi chốc lát, sau đó cô bị đặt ngang ở trên giường rồi.

Cô vừa xấu hổ vừa sợ, căn bản không dám mở mắt ra nhìn Mạnh Tư Thành nữa, cô nằm cứng ngắc trên giường không biết nên làm như thế nào cho phải, lại ngay sau đó cô cảm thấy có một cổ thân thể cường tráng đặt lên mình.

Thân thể của đàn ông không giống với phụ nữ, lồng ngực cứng rắn, hình dáng cao to, đè lên cô nặng trĩu, nhưng cô cũng không cảm thấy đau, ngược lại có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Có lẽ thân thể phụ nữ trời sinh mềm mại, vốn để chịu đựng loại cảm giác nặng trĩu này?

Tô Hồng Tụ bởi vì nhắm chặt mắt, xúc cảm càng thêm rõ ràng, cô có thể tưởng tượng cảm thấy lồng ngực đang phập phồng kịch liệt của Mạnh Tư Thành, như có như không áp xuống ngực cô, làm cho cô không tự chủ được muốn trốn tránh. Anh dồn dập thờ dốc, hơi thở ấm áp phun lên trên mặt cô, càng thêm nhắc nhở Tô Hồng Tụ người khiến cô mặt đỏ tim đập nhanh đang cúi đầu ngưng mắt nhìn cô.

Đôi tay Tô Hồng Tụ nắm thật chặt vào chân bông, hai chân cũng không tự chủ khép chặt lại, cô mơ hồ biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miễn man, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Là mặc cho phát triển hay tốt nhất vẫn nên không phải bây giờ đây?

Mạnh Tư Thành cúi đầu ngưng mắt nhìn người con gái bị anh đè dưới thân, thân thể cô mềm mại ấm áp, tràn đầy trong tưởng tượng của anh là mùi vị của gia đình, cô ngưng ngưng động lòng người, là người con gái anh yêu nhiều năm qua.

Hôm nay, người con gái ấy đang cuồng cuồng nằm ở trên giường, lông mi của cô rung động giống như cánh bướm sau cơn mưa, chắc cô đang rất sợ, hai má của cô đỏ hồng đôi môi mím chặt nhưng vẫn mặc cho anh làm.

Mà hai ngọn núi trước ngực cô cũng đang phập phồng kịch liệt, tiếp xúc với lồng ngực của anh, đẩy lên ngọn lửa chôn giấu nhiều năm trong cơ thể anh.

Mạnh Tư Thành hít một hơi thật sâu, một tay chống đỡ thân thể mình, cúi đầu nhìn kỹ cô một hồi, cuối cùng đưa tay đến trước ngực cô, cẩn thận cởi ra nút áo khoác của cô.

Nút áo khoác bị mở ra, lộ ra chiếc áo bó sát màu xanh dương bên trong, những đường cong đẹp đẽ được trưng bày ra, mà lúc này ngực cô phập phồng kịch liệt hơn, ngọn núi nhỏ lên theo kịch liệt rung động chập chùng hiện ra vẻ mê hoặc lòng người.

Mạnh Tư Thành do dự một chút, ngồi dậy, đôi tay anh nhắc lên chiếc áo của cô, từ từ, một chút xù, nhắc lên đến ngực cô.

Da thịt mềm mại tinh tế xinh đẹp hiện ra ở trong không khí, áo lót màu trắng đã lộ ra, Mạnh Tư Thành đưa ra ngón tay thon dài, từ từ sờ vào áo lót màu trắng, dựa vào cảm giác nhẹ nhàng lục lọi.

Bởi vì cách một lớp áo lót, sờ cũng không sung sướng, nhưng Mạnh Tư Thành vẫn bắt được xúc cảm tuyệt vời mềm mại đó. Vẻ đẹp của cô cũng không tính rất lớn, nhưng cách lớp áo anh có thể cảm thấy loáng thoáng giống như có đầu nhọn vênh lên, cảm trong tay tràn đầy mềm mại tinh tế. Mà cái đỉnh núi mềm mại kia lại có một điểm châu nhỏ, hiện tại đã trướng đến có hơi cứng rắn.

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn Tô Hồng Tụ, chỉ thấy cô nhẹ chau lại chân mày đôi môi cắn chặt nhưng như cũ không lên tiếng, vì vậy ngón tay cái liền có ý thức xẹt qua điểm châu nhỏ của cô. Lại thấy thân thể Tô Hồng Tụ giống như bị điện giật mà run lên, ngay sau đó mở mắt, đôi tay mềm mại của cô liền bắt được cánh tay của anh.

Trong đôi mắt cô đã hiện đầy hơi nước, còn mang theo điểm kinh hoàng, cô cắn môi nhỏ giọng nói: "Đừng. . . . ."

Mạnh Tư Thành nhìn thấy cô như vậy, biết mới vừa rồi một ít đụng chạm của anh tất nhiên đã khiến cô có phản ứng, vì vậy chưa bao giờ tiếp xúc qua

điều này cô sợ là đúng, anh cúi đầu nhẹ cười, giọng nói thô ách hỏi: "Em không thích?"

Mạnh Tư Thành có thể cảm giác sự mềm mại đang được anh nắm giữ trong tay khẽ phập phồng, mà thân thể mềm mại đang bị anh đè ở phía dưới cũng đang nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt anh nhìn chăm chăm thân thể người con gái đang nằm ở dưới thân mình, hô hấp giống như dừng lại, chỉ vì đợi một cái đáp án của cô.

Mạnh Tư Thành hiểu, thật ra nếu như anh nhất định muốn cô, cô cũng sẽ không cự tuyệt. Dù sao, cô cũng quan tâm đến anh, là người yêu của anh.

Nhưng, anh muốn làm trái với ý nguyện của cô sao?

Cô đơn thuần, bảo thủ, có lẽ nếu cô không nguyện ý tiếp nhận hay không có chính thức kết hôn thì cô sẽ không làm chuyện như vậy.

Cho nên, anh còn phải đợi một cái đáp án của cô.

Mà Tô Hồng Tụ mới vừa trải qua chạm điện run rẩy, đã từ từ trong mộng lung tung lại, cô nhìn ánh mắt đang nhìn cô, cô do dự một chút, giọng vẫn còn run rẩy nói: "Về sau. . . . . Về sau nữa. . . . . Có được không?"

Thật ra cảm giác vừa rồi rất kỳ diệu, nhưng cô có quá nhiều điều không xác định, cũng có một chút ngượng ngùng cùng sợ hãi.

Từ trên tâm lý mà nói, đây là không hề phòng bị, cô có nghĩ cũng không nghĩ tới bọn họ có thể như vậy.

Nghe được đáp án, Mạnh Tư Thành trầm mặc lại, hô hấp từ từ vững vàng, kích cuồng trong chốc lát dần dần mất đi, Mạnh Tư Thành một tay chống lên thân thể mình, từ trên người cô đi xuống, cũng từ trên giường của cô đi xuống.

Ngồi dậy, từ từ đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, có đèn đường mờ mờ, nhiều phòng ốc, cũng có bóng cây khô hoang vắng, đây là phong cảnh quen thuộc.

Rất nhiều buổi tối, anh từng đứng ở bên ngoài dưới một thân cây, ở dưới đó trong bóng tối, lặng lẽ nhìn chăm chăm cái cửa sổ trước mắt này.

Khi đó, anh cảm thấy cái cửa sổ ấy thật ấm áp, nếu anh có thể đi vào, tất nhiên sẽ vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc.

Nhưng bây giờ anh mới biết, thì ra anh là người có lòng tham, lòng tham đến hận không được lập tức đem toàn bộ tốt đẹp ôm vào trong ngực mình.

Vì vậy, anh đứng ở bên trong cái cửa sổ này, nhìn phong cảnh phía ngoài.

Tô Hồng Tụ yên lặng đứng dậy, cài lại mấy nút áo bị giải khai, cẩn thận đi tới phía sau anh nói: "Anh không vui sao?"

Mạnh Tư Thành xoay người, cười ôn hòa nói: "Anh không có mất hứng."

Tô Hồng Tụ ngược mắt quan sát thần sắc của anh nói: "Anh chính là đang mất hứng."

Mạnh Tư Thành đi lên trước, kéo tay cô, cúi đầu dịu dàng nói: "Thật không có việc gì, mới vừa rồi là anh quá nóng lòng."

Nếu hỏi cũng không có đáp án khác, Tô Hồng Tụ liền cúi đầu không hề nữa nói gì.

Thật ra cô biết, Mạnh Tư Thành nhất định đang không vui.

Mạnh Tư Thành, người đàn ông này, thật nhỏ mọn.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chuyện xảy ra đêm hôm đó, khiến không khí giữa hai người yêu nhau vốn đang ấm áp ngọt ngào, đã có một chút khúc mắc nhỏ nhoi. Có lẽ đây chỉ là một chút không hài hòa của nam nữ khi ở chung với nhau thôi, dù sao đôi nam nữ nào cũng từng có chuyện như vậy. Chỉ là có một người xuất hiện, khiến lo lắng của Tô Hồng Tụ từ từ lớn dần ra.

Đàm Tư Tư, người này đã từng khiến cô hiểu lầm anh, Mạnh Tư Thành còn giữ lại một tấm hình chụp chung của họ, hiện tại người con gái này lại xuất hiện lần nữa.

Đàm Tư Tư vốn học chuyên ngành truyền thông, nhưng hiện tại cô nàng chột bỏ qua tất cả tính toán tới thành phố S.

Cô ấy tìm tới Mạnh Tư Thành, cười tự nhiên nói: "Mạnh Tư Thành, hiện tại công việc của tôi phải dựa vào anh rồi, anh phải chứa chấp tôi đây nhé!"

Mạnh Tư Thành cũng biết Tô Hồng Tụ đã từng có hiểu lầm về mối quan hệ giữa anh và Đàm Tư Tư, nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều, anh cảm thấy đây chỉ là sự hiểu lầm nhỏ của con gái thôi, giải thích một chút không phải rõ ràng sao?

Cho nên anh cười hỏi Đàm Tư Tư: "Đàm mỹ nhân, miếu nhỏ này của chúng tôi, nơi nào có chỗ chứa được vị Phật này đây."

Đôi môi đỏ mọng của Đàm Tư Tư tràn ra một nụ cười hoàn mỹ nói: "Ngôi miếu nhỏ này của các anh rất tốt, tôi chỉ chờ anh định đoạt thôi."

Mạnh Tư Thành vốn không phải người làm việc theo tình cảm riêng, có chứa chấp Đàm Tư Tư hay không còn phải suy tính một chút, có tình lúc này đồng chí Quách Tứ như du hồn phiêu đảng xuất hiện.

Anh ta nhìn thấy Đàm Tư Tư, nhìn lên nhìn xuống đánh giá rồi khen ngợi không dứt, đồng thời còn cho Mạnh Tư Thành một ánh mắt tán thưởng.

Mạnh Tư Thành biết anh ta hiểu lầm, cho rằng Đàm Tư Tư chính là bạn gái của anh.

Nhưng Mạnh Tư Thành cũng lười giải thích với anh ta, loại chuyện như vậy càng tỏ thì càng đen, anh có giải thích thì đồng chí Quách Tứ cũng không tin, vì Quách Tứ là người rất có chủ kiến.

Quách Tứ chẳng những là người rất có chủ kiến, mà anh ta còn là người rất có nghĩa khí, vì vậy con người rất có nghĩa khí này vỗ ngực, trực tiếp để Đàm Tư Tư lưu lại, làm một phụ tá nhỏ.

Mạnh Tư Thành cũng không chú ý tới ánh mắt ẩn chứa tình ý khó giải của Đàm Tư Tư khi nhìn về phía anh, anh chỉ thấy được ánh mắt bao hàm sự trêu ghẹo của đồng chí Quách Tứ khi liếc về hướng anh.

Mạnh Tư Thành chỉ cười một tiếng, sự thật tạm gác lại nói sau.

Ban đầu Tô Hồng Tụ cũng không biết sự xuất hiện của Đàm Tư Tư, người này đã từng là khúc mắc trong lòng cô nhưng vì sự ngọt ngào ảm áp của hiện tại mà dần dần phai đi rồi. Nhưng có một ngày đi làm khi Tô Hồng Tụ đang sắp xếp tư liệu, cô chợt phát hiện có một vấn đề không hiểu lắm, liền muốn hỏi Mạnh Tư Thành. Giống như rất nhiều người đang yêu, cô cảm thấy không có gì là Mạnh Tư Thành không làm được, lúc này, có chuyện đi hỏi bạn trai là một việc ngọt ngào biết bao, vì vậy cô liền bấm số điện thoại gọi cho Mạnh Tư Thành.

Điện thoại di động reo một lúc mà không có ai bắt máy, Tô Hồng Tụ đang nghe nhạc chờ một lúc lâu, chợt nhớ tới trong điện thoại di động của cô còn có số điện thoại ở phòng làm việc của anh, đó là số điện thoại anh nắm tay cô lưu vào danh bạ.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định gọi một cú vào số điện thoại đó. Tiếng chuông reo lên mấy tiếng thì được tiếp lên, ngoài dự đoán, nói chuyện là một giọng nữ, giọng nói trong veo lễ phép: "A lô, Xin chào, nơi này là văn phòng luật sư Hạo Đông, xin hỏi ai đó ạ?"

Tô Hồng Tụ sững sốt một chút, sau đó nói: "Xin chào, xin hỏi nơi này có phải là phòng làm việc của Mạnh Tư Thành không ạ? Tôi tìm anh ấy có chút chuyện." Trong lúc đang trả lời, đột nhiên cô cảm thấy giọng nói đầu dây bên kia có chút quen tai, giống như đã nghe qua ở nơi nào rồi.

Trả lời điện thoại đầu dây bên kia chính là Đàm Tư Tư, thật ra nghe điện thoại không phải phạm vi trách nhiệm của Đàm Tư Tư, nhưng nếu đúng lúc cô ở đây, dĩ nhiên cũng nên giúp một tay nhận cú điện thoại này, mà lúc này Đàm Tư Tư cũng cảm giác, giọng nữ trầm nhẹ của đối phương, có chút cảm giác quen thuộc.

Lập tức cô rất nhanh hỏi lại lịch của người con gái kia, là quan hệ như thế nào với Mạnh Tư Thành, có hay không có chuyện khẩn cấp, có hay không cần lưu lại số điện thoại các loại, Tô Hồng Tụ nghe vậy, sau khi im lặng, liền vội vàng lắc đầu mà nói: "Không có chuyện gì quan trọng, nếu anh ấy không có ở đó, thì thôi vậy." Cô vốn không có việc gấp gì, lao sư động chúng như thế dĩ nhiên Tô Hồng Tụ không muốn.

Nhưng đang lúc cô muốn cúp điện thoại thì bên kia trong đầu Đàm Tư Tư linh quang chợt lóe, kêu ầm lên: "Tôi nhớ ra rồi, cô là Tô Hồng Tụ đúng không?"

Tô Hồng Tụ nghe xong, cảm giác quen thuộc đánh tới lần nữa, vì vậy trong lòng cũng có suy đoán: "Cô. . . . . Chẳng lẽ là Đàm. . . . ."

Cô còn chưa nói dứt lời, bên kia Đàm Tư Tư nói tiếp: "Đúng vậy, tôi là Đàm Tư Tư, quả nhiên cô là Tô Hồng Tụ!"

Vì vậy hai người hàn huyên một lúc, ôn chuyện xong Đàm Tư Tư thật tò mò hỏi tình hình gần đây của Tô Hồng Tụ, còn làm ở công ty kia không, hiện tại đang bận cái gì? Tìm Mạnh Tư Thành có chuyện gì?

Dĩ nhiên Tô Hồng Tụ là nhất nhất đáp lại, nói cô đã rời đi, không phải là thư ký của Mạnh Tư Thành nữa, hiện tại đang làm việc ở công ty nào vãn. . . vãn.

Dĩ nhiên Đàm Tư Tư vẫn nhớ lần hẹn trước Tô Hồng Tụ đi cùng Mạnh Tư Thành đến nơi hẹn, vậy mà hôm nay chỉ hơn tháng, cô ta đã là trợ thủ đắc lực

bên cạnh Mạnh Tư Thành, còn Tô Hồng Tụ cũng đã rời đi, thật là nhân sự biến thiên không khỏi khiến người ta phải cảm thán, vì vậy cô ta thờ dài nói: "Tô Hồng Tụ, thật ra Mạnh Tư Thành là người rất tốt, đối với bạn học cũ rất chăm sóc, cô cũng không cần quá mức xấu hổ, có chuyện gì trực tiếp tìm anh ấy là được, không nên khách khí!"

Lúc này Tô Hồng Tụ chỉ có thể nói tiếp: "Ừ, không phải lỗi của Mạnh Tư Thành."

Đàm Tư Tư mỉm cười ngọt ngào: "Đúng vậy, tôi rời khỏi thành phố B rồi, đến thành phố S nương tựa vào anh ấy, anh ấy không nói hai lời trực tiếp nhận tôi vào làm việc. Người này, đối với bạn học cũ vẫn rất có tình nghĩa."

Tô Hồng Tụ càng thêm kinh ngạc, một là không nghĩ tới Đàm Tư Tư thế nhưng xuất hiện trong phòng làm việc của Mạnh Tư Thành, mà cái chính là mỗi ngày cô đều gặp mặt Mạnh Tư Thành nhưng anh không hề nói với cô một câu nào, hai là Đàm Tư Tư đối với chuyện của cô và Mạnh Tư Thành cũng không biết một chút nào.

Chuyện này Tô Hồng Tụ cũng tìm không ra Mạnh Tư Thành có lỗi gì, nhưng làm phái nữ mà nói, trong lòng cô vẫn có cảm giác khó chịu rất khó nói rõ ràng.

Vì vậy trong lòng Tô Hồng Tụ không yên nghe Đàm Tư Tư nói chuyện Mạnh Tư Thành tốt như thế nào, sau đó mới cúp điện thoại.

Cả ngày hôm đó Tô Hồng Tụ không thể tập trung vào công việc, mãi cho đến buổi tối sắp tan ca nhận được điện thoại của Mạnh Tư Thành, nghe giọng nói của anh ở đầu kia điện thoại vẫn dịu dàng như cũ, Tô Hồng Tụ mới vui vẻ trở lại.

Rất nhanh Mạnh Tư Thành cảm thấy cảm xúc của Tô Hồng Tụ có cái gì đó không đúng, vội hỏi xảy ra chuyện gì, Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, rồi nói buổi tối gặp mặt nói sau, trong điện thoại nói không được rõ ràng.

Mạnh Tư Thành trầm mặc sau đó nói: "Ừ, vậy anh lập tức đi đón em, buổi tối cùng nhau ăn cơm, hôm nay ăn ở bên ngoài đi."

Nhìn xe của Mạnh Tư Thành chậm rãi dừng lại, Tô Hồng Tụ mở cửa lên xe.

Ngồi vào chỗ của cô rồi, Tô Hồng Tụ liền cảm nhận được hơi thở nồng đậm của phái nam, hiện tại cô không biết nên nói như thế nào, thật ra đó chỉ là chút cảm xúc không thoải mái của phụ nữ uống chút dấm chua mà thôi, nhưng nếu cứ để ở trong lòng thì cô thật sự không thấy thoải mái, nhưng một khi coi nó như chuyện chính sự nói ra, lại có cảm giác cô muốn làm to chuyện.

Mạnh Tư Thành cũng không vội vã hỏi cô, dẫn cô đi ăn cơm. Không khí bữa cơm này có hơi im lặng, Mạnh Tư Thành mỉm cười không biết đang nghĩ cái gì, Tô Hồng Tụ cũng im lặng cúi đầu ăn cơm.

Cơm nước xong, hai người lên xe, Mạnh Tư Thành đưa Tô Hồng Tụ về nhà, xe tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, rốt cuộc lái đến một chỗ nào đó, Mạnh Tư Thành chợt phanh xe lại.

Vì xe phanh gấp cả người Tô Hồng Tụ bị ngã về phía sau, cô vội hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Mạnh Tư Thành quay mặt lại, buồn buồn mở miệng nói: "Cả tối nay em đều có dáng vẻ không yên, em có chuyện gì vậy?"

Tô Hồng Tụ thờ dài, cuối cùng anh cũng hỏi đến chuyện này rồi.

Mạnh Tư Thành nhìn cô cúi đầu không nói, bàn tay nắm lại rồi buông ra rất nhanh nói: "Không sao, em cứ nói thẳng đi."

Tô Hồng Tụ chỉ có thể sửa sang lại suy nghĩ, hơi hốt hốt: "Đàm Tư Tư tới thành phố S rồi hả?"

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi vậy, anh nghiêm túc nhìn về mặt của Tô Hồng Tụ, xác nhận cô chỉ đơn giản hỏi chuyện này mà thôi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm nói: "Đúng vậy, cô ấy đến thành phố S rồi."

Tô Hồng Tụ cắn môi tiếp tục hỏi: "Vậy hiện tại cô ấy. . . . ."

Mạnh Tư Thành dứt khoát nói tiếp: "Bây giờ cô ấy đang làm việc ở văn phòng luật chỗ anh."

Tô Hồng Tụ thấy anh thừa nhận, nhưng cũng chỉ là thừa nhận mà thôi, một lời giải thích cũng không có, nội tâm của cô càng thêm cảm thấy phiền muộn.

Mạnh Tư Thành dựa người tới, vươn tay ôm cô vào trong ngực, ánh mắt tỉ mỉ đánh giá về mặt của cô, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy? Cô ấy làm việc ở đâu là chuyện của cô ấy, em cần gì phải để ý đến chuyện này!"

Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành nói vậy, thuận theo dựa vào trong ngực anh, cô cong môi không nhanh không chậm nói: "Nhưng cô ấy và anh hai người cùng chung một phòng làm việc!"

Dĩ nhiên Tô Hồng Tụ chưa từng quên, cô và Mạnh Tư Thành trước đây cũng làm cùng một phòng làm việc, kết quả không khí liền thay đổi càng ngày càng ngột ngạt.

Mạnh Tư Thành nhìn cô cong môi bộ dáng nũng nịu, cảm thấy hình như cô ở trước mặt anh càng ngày càng phóng khoáng, có dáng vẻ một cô gái nhỏ, vì vậy anh khẽ cười, đưa tay nheo gương mặt của cô: "Bé ngoan, người nào nói cho em biết cô ấy và anh cùng chung một phòng làm việc vậy, em xử oan

anh rồi."

Tô Hồng Tụ không tin, ngược mắt nhìn anh bất mãn nói: "Cô ấy ở trong phòng làm việc của anh, hôm nay em gọi điện thoại cho anh, là cô ấy nhận !"

Mạnh Tur Thành hơi ngạc nhiên, chau mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Sao anh lại không biết !" Nhưng ngay sau đó anh cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Được rồi, để anh hỏi lại chuyện này, có được hay không? Nhưng em phải tin tưởng anh!"

Tô Hồng Tụ gật đầu, trái tim ngọt ngào dâng lên nói: "Vâng, những điều anh nói, em tự nhiên sẽ tin."

Mạnh Tur Thành cười, cúi đầu hôn một cái trên gương mặt cô rồi nói: "Sau này em có điều gì nghi ngờ, anh thích em nói ra, như vậy là được rồi."

Tô Hồng Tụ liếc anh một cái, ngượng ngừng cười: "Được rồi, bây giờ em không sao rồi. Anh nghiêm túc lái xe đi, bây giờ chúng ta đang dừng bên lề đường đó !"

Trải qua một phen giải thích của anh, Tô Hồng Tụ tự nhiên tin tưởng Mạnh Tur Thành, cũng đem Đàm Tur Tur để ra sau đầu. Mà lúc Mạnh Tur Thành còn chưa kịp hỏi cú điện thoại ngày đó là chuyện gì xảy ra, thì anh đã ngạc nhiên phát hiện, Đàm Tur Tur thật đúng đã trở thành thư ký của anh rồi ! Mà tất cả chuyện này, đều do vị bạn xấu Quách Tứ an bày!

Mạnh Tur Thành không vui nói: "Quách Tứ, anh lại dám đổi thư ký của tôi!"

Quách Tứ không để ý chút nào cười: "Không phải tôi đổi thư ký của anh, mà là tăng lên một người thư ký cho anh. Anh càng vất vả thì công lao càng lớn, cần hai thư ký phụ tá, như vậy nghiệp lớn của chúng ta mới có thể lớn mạnh hơn chứ!"

Mạnh Tur Thành im lặng, mắt tròn trắng nói: "Tranh thủ rút bớt đi."

Quách Tứ lắc đầu nói: "Làm sao có thể chứ? Chuyện đã là ván đã đóng thuyền sao anh phải đổi ý chứ? Đừng bảo từ nay về sau tôi không còn mặt mũi gì ở đây, chính là vị tiểu mỹ nhân kia cũng không còn mặt mũi gì nữa! Anh nhẫn tâm làm vậy sao? Anh không sợ buổi tối cô ấy không để cho anh lên giường sao?"

Mạnh Tur Thành nhìn anh ta càng nói càng không ra gì, bất đắc dĩ nâng trán nói: "Quách Tứ, tôi trịnh trọng nói cho anh biết, tôi cùng vị Đàm Tur Tur này trong sạch không hề có tí tình cảm nam nữ nào!"

Quách Tứ càng thêm dứt khoát lắc đầu nói: "Tôi không tin!"

Mạnh Tur Thành bất đắc dĩ nhún vai nói: "Tôi hiểu rõ anh sẽ không tin." Bởi vì Quách Tứ là một người cố chấp .

Quách Tứ cười đến rất nập mờ nói: "Không quan trọng, nếu như anh có thể cho tôi biết người tình bí ẩn của anh, tôi sẽ tin!"

Người tình bí ẩn?

Mạnh Tur Thành nghĩ đến cách gọi này an bài ở trên người Tô Hồng Tụ, đột nhiên cảm thấy có chút khôi hài. Về phần đem Tô Hồng Tụ giới thiệu cho Quách Tứ, có lẽ hiện tại là thời điểm thích hợp rồi.

Vì vậy anh cười nói: "Tốt, vậy chủ nhật có thời gian có thể tụ họp một chút."

Quách Tứ nhìn bộ dạng anh cười dịu dàng khó gặp, xem ra gần đây người này yêu đương thuận lợi nha! Vì vậy anh ta bắt đầu nghi ngờ, thực sự không phải Đàm Tur Tur sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Bây giờ là lúc tan việc, Mạnh Tur Thành đang gọi điện thoại, anh cười rất dịu dàng, giọng nói còn có chút cung chiêu.

Đàm Tur Tur nghe trong phòng làm việc vọng ra giọng nói dịu dàng, cô đứng một lát, rót cuộc gọi tay lên gõ cửa. Lấy được câu đáp lại mời vào, cô từ từ đi vào, thấy Mạnh Tur Thành đang cúp điện thoại, thu hồi lại nụ cười dịu dàng.

Đàm Tur Tur tràn ra nụ cười nói: "Đang gọi điện thoại à? Tôi quấy rầy cậu rồi, xin lỗi nha."

Mạnh Tur Thành ngẩng đầu cười nhẹ nói: "Không sao, vừa đúng lúc gọi xong, có chuyện gì sao?"

Đàm Tư Tư lắc đầu nói: "Cũng không có việc gì, chính là nghĩ tới tôi đến đây lâu như vậy, cậu vẫn chưa mời tôi ăn bữa cơm đâu, tôi vẫn còn nhớ đó!"

Mạnh Tư Thành nghĩ cũng đúng, thật sự anh có chút thất lễ, giọng điệu anh nói có ý xin lỗi: "Đúng vậy, nhất định hôm nào đó tôi mời cậu, được không?"

Đàm Tư Tư nghịch ngợm cười nói: "Hôm nào không bằng hôm nay, hôm nay như thế nào? Hôm nay vừa vặn tôi rảnh rồi."

Mạnh Tư Thành cười bất đắc dĩ nói: "Tôi nay tôi có hẹn rồi, không bằng ngày mai được không?" Tôi nay anh đã nói xong muốn đi đón Hồng Tụ, tự nhiên anh không muốn hủy hẹn với cô.

Đôi mắt Đàm Tư Tư xẹt qua một tia âm trầm, nhưng ngay sau đó lại tràn ra một nụ cười sáng chói, cô ta nghiêng đầu nghiêm túc nói: "Ngày mai thì ngày mai, không cho quỵt nợ đó!"

"Đó là tất nhiên." Mạnh Tư Thành ôn hòa nói.

Đàm Tư Tư thấy anh giống như không kiên nhẫn, rất sẵn sàng nói: "Vậy tôi tạm việc trước, hẹn gặp lại."

Mạnh Tư Thành nhìn Đàm Tư Tư rời đi, anh cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi đón Tô Hồng Tụ.

Mà anh không biết, sau khi anh đi, Đàm Tư Tư cầm một quyển tài liệu vội vã đi vào phòng làm việc, thấy anh đã đi rồi, cô ta làm biểu tình thờ dài bất đắc dĩ, đóng lại cửa phòng làm việc, tiến lên lật xem nhật ký điện thoại xem cú điện thoại kia anh nói chuyện với ai.

Đó là một chuỗi số điện thoại di động, Đàm Tư Tư nhanh chóng nhớ kỹ dãy số này, sau đó ôm lấy tài liệu, không tiếng động rời khỏi phòng làm việc của anh.

Buổi tối hôm đó, Tô Hồng Tụ nhận được một cú điện thoại, dãy số lạ.

Bất giác cô hỏi đối phương là ai, bên kia dừng lại một lúc lâu không nói lời nào, cô chợt nghĩ tới có phải hay không là điện thoại quấy rầy, đang muốn cúp máy, lại nghe được bên kia do dự một chút hỏi: "Là Tô Hồng Tụ sao?"

Tô Hồng Tụ cảm thấy giọng nói này rất quen tai, sau một hồi suy nghĩ cô nói: "Cô là Đàm Tư Tư à!?"

Đàm Tư Tư ở bên đầu điện thoại cười nói: "Hồng Tụ, cô thật là quý nhân nhiều việc hay quên, bây giờ mới nhớ ra tôi."

Tô Hồng Tụ không biết vì sao sao cảm thấy trong nụ cười này dẫn theo mùi vị châm chọc, nhưng ngay sau đó cô nghĩ cô không nên nghĩ như vậy! Không thể bởi vì chính mình không giải thích ăn chút dấm liễn đối với bạn học cũ sinh ra suy nghĩ như vậy, vì thế cô lắc đầu coi thường cảm giác vừa rồi, vui vẻ cười hỏi: "Đàm Tư Tư, sao cô tự nhiên lại gọi điện thoại cho tôi vậy, khiến tôi phải thụ sủng nhược kinh(được cưng chiều mà sợ hãi) !" Dù sao ngày trước hai người cũng không thân quen, Đàm Tư Tư cần bản cũng không đem một Tô Hồng Tụ nhỏ nhoi để ở trong mắt, nên khi cô chợt nhận được cú điện thoại này còn cảm thấy rất vui mừng.

Đàm Tư Tư vô tình cười nhẹ, đầu tiên là tùy tiện cùng Tô Hồng Tụ nói chuyện ngày xưa bạn học cũ ở nơi nào tình trạng ra sao, cuối cùng không tránh được cảm thán một phen người và vật không còn bạn học đường ai này đi .... Mặc dù Tô Hồng Tụ cảm thấy Đàm Tư Tư cảm thán mấy người kia đa số cùng cô cũng không quen thuộc, nhưng cô vẫn lắng nghe, thỉnh thoảng phụ họa mấy tiếng. Cô bắt đầu cảm thấy Đàm Tư Tư thật khác, trước kia cô thật sự không hiểu rõ cô ấy lắm.

Hai cô gái nói nhăng nói cuội, tự nhiên nhắc tới một đề tài đó là: Mạnh Tư Thành.

Tô Hồng Tụ đầu rồi, nghe được Đàm Tư Tư nói đến Mạnh Tư Thành liền cười ngọt ngào, ngượng ngùng. Rốt cuộc cũng là bạn trai của cô nha, cô còn không có da mặt dày đến mức hướng về phía người khác mà khen ngợi anh đâu.

Đàm Tư Tư cố ý thân mật nói: "Thật ra trong chúng ta bạn học cũ, hôm nay nói đến thành công nhất, phải kể đến Tư Thành !"

Tư Thành? Tư Thành? Tô Hồng Tụ cảm thấy sự xưng hô này hơi thân mật thì phải! Dù sao, cô vẫn luôn trực tiếp gọi tên đầy đủ của anh! Cho tới bây giờ cô vẫn y tứ chưa gọi trực tiếp hai chữ kia.

Đàm Tư Tư lại giống như không có cảm giác Tô Hồng Tụ không được tự nhiên, tiếp tục ngọt ngào cùng kiêu ngạo nói: "Lần trước không cẩn thận nhận được điện thoại của cậu, tôi đã nói với cậu chưa nhỉ? Hiện tại tôi là thư ký đắc lực nhất và là người anh ấy tin tưởng nhất đấy!"

Tô Hồng Tụ nhớ tới lời giải thích của Mạnh Tư Thành, ừ, Mạnh Tư Thành giải thích cô nên tin tưởng. Cho nên Đàm Tư Tư không phải thư ký của Mạnh Tư Thành, Đàm Tư Tư không cùng một phòng làm việc với Mạnh Tư Thành!

Nhưng, tại sao hôm nay Đàm Tư Tư lại nói cô ấy là thư ký của Mạnh Tư Thành đây?

Đàm Tư Tư cảm thấy bên kia đầu điện thoại Tô Hồng Tụ trầm mặc, bên môi cô ta nở một nụ cười lạnh, tiếp tục ngọt ngào nói: "Lần này tôi rời khỏi thành phố B tới đây, thật ra cũng không phải không có nguyên nhân á!"

Trong lòng Tô Hồng Tụ có chuyện, có chút không yên lòng hỏi: "A, nguyên nhân gì?"

Đàm Tư Tư rất hạnh phúc nói: "Ài nha, là Tư Thành bảo tôi tới á! Vốn là tôi ở thành phố B phát triển được rất tốt, nhưng anh ấy nói anh ấy sẽ không đi thành phố B, vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn là tới đây à!" Nói xong cô ta còn nhún vai một cái rất bắt mắt đi nói: "Mặc dù nhìn về ngoài anh ấy có bộ dáng rất ôn hòa, nhưng kỳ thật anh ấy rất cố chấp, haizz, thậm chí chủ nghĩa đàn ông hơi lớn! Tôi không có biện pháp để anh ấy vứt bỏ tất cả ở nơi này đi thành phố B tìm tôi, vì vậy tôi chỉ có thể tự mình đến tìm anh ấy thôi!"

Những lời này của Đàm Tư Tư quả thật giống như một tiếng sét giữa trời quang đối với Tô Hồng Tụ, nổ oanh một tiếng, sau đó khiến đầu óc cô mơ hồ rồi.

Đây là chuyện gì xảy ra? Đàm Tư Tư nói thế là có ý tứ gì? Cô ấy và Mạnh Tư Thành rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Đang lúc Tô Hồng Tụ khiếp sợ không dám tin, Đàm Tư Tư thở dài một cái nói: "Haizz, lại nói chuyện này, tôi còn muốn nhờ cậu giúp một chuyện!"

Tô Hồng Tụ cảm giác đầu lưỡi cũng không phải của cô nữa, nhưng vẫn cố nói: "Giúp chuyện gì vậy?"

Đàm Tư Tư giống như thật ngại quá mà cười nhẹ nói: "Chuyện này tôi cũng muốn nói với cậu một chút, thật ra cũng rất bắt mắt đi! Ban đầu lúc đại học chúng tôi đang ở cùng nhau, sau đó anh ấy muốn đi thành phố S tôi không muốn đi cùng, huyền não, thiếu chút nữa chia tay. Những năm gần đây, quan hệ của hai chúng tôi vẫn có chút không nói rõ ràng được, nói là quan hệ bạn trai bạn gái, anh ấy đối với tôi như gần như xa, làm cho trong tôi rất bất an, nói là bạn bè bình thường, anh ấy vẫn thường xuyên tặng quà cho tôi, thỉnh thoảng còn nói rất nhớ tôi, hi vọng tôi tới thành phố S. Mấy năm nay, tôi càng ngày càng không hiểu anh ấy!"

Tô Hồng Tụ tiếp tục há hốc mồm cứng lưỡi, nếu như Đàm Tư Tư nói hiện tại tình cảm của cô ấy và Mạnh Tư Thành đang ngọt ngào nồng nhiệt, thì cô sẽ không tin! Dù sao cô cũng không phải là đứa ngốc, tâm ý của Mạnh Tư Thành đối với cô cô vẫn có thể cảm thấy.

Nhưng, hiện tại Đàm Tư Tư nói Mạnh Tư Thành đối với cô ấy không lạnh không nhạt, Tô Hồng Tụ ngược lại có chút tin tưởng.

Bọn họ có lẽ đã từng yêu nhau, nếu không tại sao có thể có bức ảnh hai người chụp chung cười đến ngọt ngào và có động tác thân mật như vậy đây? Nhưng sau lại chia tay, hai người vẫn mập mờ không rõ đi, cho tới khi Đàm Tư Tư đối với Mạnh Tư Thành vẫn còn ôm lấy hy vọng.

Tô Hồng Tụ nghĩ đến cô và Mạnh Tư Thành đủ loại động tác thân mật, nghĩ đến anh và Đàm Tư Tư lúc trước cũng từng như vậy, hơn nữa khẳng định sớm hơn cô rồi? Vì vậy trong lòng cảm giác không thoải mái lần nữa đánh tới, vị chất đông đầy trong tim cô.

Đàm Tư Tư lại lần nữa châm thêm một ngọn lửa: "Hồng Tụ cậu biết không, đối với Mạnh Tư Thành tôi vẫn luôn không xác định, cho đến một đêm kia. . . ." Sau đó là một tiếng thở dài.

Tô Hồng Tụ nghe được "Một đêm kia", lập tức nhạy cảm nói: "Một đêm kia thế nào?"

Đàm Tư Tư rất tự tin cười nói: "Một đêm kia, anh ấy đưa tôi về nhà, tôi mới chợt xác định, chỉ cần tôi tới thành phố S, anh ấy vẫn là của tôi."

Cô ấy tới thành phố S, Mạnh Tư Thành sẽ là của cô ấy?

Tuyên ngôn chắc chắn cỡ nào a, cỡ nào có khí thế tự tin a! Đây là Tô Hồng Tụ tuyệt đối không có khả năng nói ra!

Trong lòng Tô Hồng Tụ có hoài nghi, trái tim cũng bị nhéo lên, Mạnh Tư Thành rốt cuộc là người như thế nào? Cô ấy và cô là gì của anh?

Chuyện quá khứ giữa bọn họ, rốt cuộc là như thế nào đây?

Một đêm kia ở trên bàn đầu giường của Mạnh Tư Thành cô nhìn thấy ảnh chụp chung của hai người, sâu trong nội tâm Tô Hồng Tụ rất tự ti, đối với phần cảm tình này là cảm giác không xác định, còn có đối mặt với lời tuyên bố đầy tự tin của Đàm Tư Tư, Tô Hồng Tụ bắt đầu do dự.

Ngày đó cô từng nói, chỉ cần là những điều Mạnh Tư Thành nói, cô đều tin. Mạnh Tư Thành chỉ nói Đàm Tư Tư không phải thư ký của anh, nhưng anh lại từ chối không nói đến quá khứ của hai người!

Khi hai người ở chung một chỗ Mạnh Tư Thành rất ít nói đến quá khứ của anh, anh không đề cập đến cuộc sống đại học của mình, cũng không nói thể giới tình cảm trước kia của anh.

Giờ khắc này Tô Hồng Tụ mới phát hiện, cô đối với Mạnh Tư Thành hiểu rõ giống như rất nhiều, nhưng lại giống như rất ít. Quá khứ của anh đối với cô mà nói là trống không.

Cú điện thoại kia lúc nào thì cúp, Tô Hồng Tụ cũng không có ấn tượng, thậm chí cô cũng quên mất Đàm Tư Tư nói qua muốn xin mình hỗ trợ cái gì. Cô thất hồn lạc phách nằm ở trên giường, bắt đầu đối với cảm tình của bản thân sinh ra nghi vấn.

Cô không phải không tin nhân phẩm của Mạnh Tư Thành, mà cô không biết anh có phải đã từng có một đoạn tình cảm đã qua, cô cũng cảm thấy tình cảm của Đàm Tư Tư đối với Mạnh Tư Thành rất kiên định.

Tô Hồng Tụ đấu với Đàm Tư Tư, Tô Hồng Tụ làm sao có thể sẽ thắng được đây?

Anh nói cô có nghi vấn gì cũng có thể hỏi anh, nhưng cái nghi vấn này, cô có thể hỏi anh được không?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đang lúc Tô Hồng Tụ do dự không biết có nên trực tiếp đi hỏi Mạnh Tư Thành, thì cô phát hiện bản thân không có cơ hội gặp anh để hỏi.

Gần đây Mạnh Tư Thành rất bận, không có thời gian đón cô tan việc và cùng nhau ăn cơm, cũng không có thời gian thỉnh thoảng điện thoại thăm hỏi cô nữa, có lúc cô không kèm chế được gọi điện thoại cho anh, nhưng luôn là thư ký nghe điện thoại, đáp án chỉ có một: anh đang bận.

Có lúc, người nghe điện thoại lại là Đàm Tư Tư, Đàm Tư Tư sẽ cười nói: "Hong Tụ, có chuyện gì không? Nếu như có việc gấp tôi có thể chuyển lời hộ tới anh ấy! Hiện tại anh ấy đang bận muốn chết, thật khiến người khác đau lòng."

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế trong lòng cô rất buồn bực, thật muốn hướng về phía Đàm Tư Tư quát to một tiếng, anh ấy là bạn trai của tôi!

Nhưng, Tô Hồng Tụ không nắm chắc, trong lòng cô có nghi ngờ có hoài nghi còn có tự ti, cô cần Mạnh Tư Thành cho cô một đáp án. Lúc chưa có được đáp án này, một người tính tình nhất gan rụt rè như cô không muốn đem chuyện làm căng thẳng lên, dù sao Đàm Tư Tư cũng là bạn tốt của Mạnh Tư Thành, hiện tại lại là đồng nghiệp của Mạnh Tư Thành, và rất có thể còn là người mà Mạnh Tư Thành đã từng yêu.

Cô gọi điện thoại cho Mạnh Tư Thành, thật lâu mới được thông máy, Mạnh Tư Thành luôn bận rộn. Nhưng thỉnh thoảng vào buổi trưa Mạnh Tư Thành sẽ tranh thủ thời gian nghỉ gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ, vội vã nói mấy câu, như "Anh nhớ em", hay "Bây giờ cơm quán ăn không ngon, anh muốn ăn cơm em nấu".

Thái độ của Tô Hồng Tụ hơi khác thường, Mạnh Tư Thành cũng cảm thấy, nhưng anh nghĩ nguyên nhân là do đoạn thời gian này anh quá bận rộn, tự thấy bản thân lạnh nhạt cô trong thời gian này, chờ hết bận nhất định anh phải quan tâm cô hơn.

Tô Hồng Tụ tại những cuộc nói chuyện vội vàng này, nơi nào còn có cơ hội hỏi chuyện cô đang khúc mắc trong lòng đây? Vì vậy cô chỉ biết im lặng thôi.

Đĩ nhiên cô không biết, buổi tối khi cô đã chìm vào trong mộng đẹp thì sau một ngày bận rộn Mạnh Tư Thành mới có thời gian cầm điện thoại di động muốn gọi cho cô, nhưng suy đi suy nghĩ lại, cuối cùng vì sợ quấy rầy giấc ngủ của cô, nên anh đành thôi.

Trong thời điểm trên phương diện cảm tình làm cho người ta rối rắm, Tô Hồng Tụ bắt đầu đem phần lớn tinh lực thả vào trên công việc.

Công ty Hoa Thiên đã mời một công ty luật nổi tiếng để xử lý chuyện này, hôm nay, Tô Hồng Tụ phụ trách tiếp đón đoàn luật sư này, giới thiệu cho đoàn luật sư về tình hình hiện tại của công ty và cung cấp các tài liệu cần thiết cho họ, cũng đồng thời phối hợp xử lý các tình huống đột nhiên phát sinh.

Tô Hồng Tụ chưa từng được giao nhiệm vụ có trách nhiệm nặng nề như vậy, cô có chút không xác định nhìn Tô Tranh nói: "Tôi có thể làm được không?"

Tô Tranh nhìn cô nhũn mày nói: "Tại sao cô sẽ không làm được đây?"

Tô Hồng Tụ áy náy cúi đầu nói: "Vì tôi chưa từng làm việc này."

Tô Tranh cười nói: "Trước đây tôi đã làm rất nhiều chuyện, tất cả đều là những việc tôi chưa từng làm."

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ nói: "Nhưng tôi không phải cô, cô rất lợi hại, tôi khẳng định không bằng cô à."

Tô Tranh nghe cô nói vậy nhẹ chau lại đôi lông mày xinh đẹp nói: "Tại sao nói như vậy? Cô nói như vậy là không có tự tin rồi, phụ nữ quan trọng nhất là phải tự tin, biết không?"

Tô Hồng Tụ nhớ tới phương diện tình cảm của cô đang rắc rối, tự tin, cô lấy ở đâu đây? Tất cả đều do tự tin gây họa.

Tiểu Đình Đường nói cô thiếu tự tin, Tô Tranh cũng nói cô thiếu tự tin. Không sai, cô không có tự tin, nhưng tự tin không phải từ trên trời rớt xuống! Tự tin có lẽ phải cần điều gì đó làm cột chống vững chắc, có điều gì đó làm khuyến khích, đã nắm chắc thì mới có tự tin.

Cảm giác khắp mọi mặt của bản thân không ưu tú được như người khác, thì cô lấy tự tin từ đâu đây?

Sau đó người thiếu tự tin là Tô Hồng Tụ bắt đầu nhắm mắt đi xử lý chuyện mà cô cho rằng rất khó giải quyết. Cô cố gắng và ham học học, đầu tiên cô đi học hỏi kinh nghiệm của các đồng nghiệp đã làm qua việc này, sau đó ở trên mạng tìm kiếm các loại tài liệu có liên quan, cuối cùng bắt đầu sắp xếp tư liệu, chuẩn bị cho việc giới thiệu và giải thích về vấn đề công ty đang gặp phải, cô còn rất nghiêm túc một mình ở trong nhà cầm tài liệu diễn tập trước,

thậm chí có hôm cô còn nằm mơ thấy mình đối mặt với một núi tài liệu.

Trong lúc cô hoàn toàn đắm chìm vào công việc, vấn đề về Đàm Tư Tư giống như có chút xa vời, Mạnh Tư Thành cũng như biến thành giấc mơ của cô. Có lúc đang đi trên đường, thậm chí cô sẽ nghĩ, có lẽ chính cô cũng là một giấc mơ?

Ngày hôm nay, đoàn luật sư công ty cô mời sẽ đến tìm hiểu tình huống của công ty, để chuẩn bị cho phiên tòa thẩm lý vụ án sắp diễn ra.

Hôm nay, mùa đông chỉ có vài tia nắng mặt trời, ngược lại khiến người ta cảm thấy ấm áp, Tô Hồng Tụ một thân chinh chu đi đến cửa nghênh đón, cô có cảm giác hơi khẩn trương, dưới chân giày cao gót cũng bắt đầu không nghe sai bảo.

Từng chiếc xe hơi cao cấp xe lái vào công ty, dừng ở chỗ đậu xe, Tô Hồng Tụ chuẩn bị xong nụ cười rức rờ hơi cứng ngắc, tiến lên nghênh đón.

Đoàn người đi tới, đàn ông đi giày da thân hình cao lớn rắn rỏi, phụ nữ thì đáng vẻ yếu điệu, duyên dáng.

Tô Hồng Tụ chớp mắt, lại chớp thêm lần nữa, có lẽ hôm nay ánh mặt trời quá mức chói mắt, có lẽ do gần đây cô quá bận rộn nên bị hoa mắt rồi, tại sao người đi tới lại quen thuộc như vậy? Vì vậy bàn tay đã đưa sẵn ra liền cứng ở đó không nhúc nhích, ngây ngốc nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt cô, không biết nên phản ứng như thế nào nữa.

Đàm Tư Tư ngạc nhiên nhú mày, vạn lần cô ta không nghĩ tới, Tô Hồng Tụ đang làm việc ở nơi này? Thật là oan gia ngõ hẹp đi đâu cũng gặp !

Quách Tứ đứng ở một bên nhú mày buồn cười nhìn Tô Hồng Tụ, đây là tình huống gì?

Mạnh Tư Thành nhìn cô gái đang ngờ ngác nhìn anh, khóe môi nâng lên một nụ cười như có như không nói: "Cô khỏe chứ." Nói xong lễ phép vươn tay ra.

Nghe câu nói "Cô khỏe chứ", đột nhiên Tô Hồng Tụ tỉnh táo lại, cuống quýt vươn tay ra bắt lấy tay anh.

Tay của anh thon dài ấm áp, cầm lấy tay cô rất chắc.

Khi cô muốn rút tay về thì cái tay kia giống như không muốn, cô ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy trong mắt của anh mang theo ý cười đùa.

Trong lòng cô vô duyên vô cớ có chút tức giận, Mạnh Tư Thành đã sớm biết, lại cố ý không nói cho cô, khiến cô bị xấu hổ ngay tại chỗ này! Hơn nữa, hơn nữa cùng anh sống vai đi tới là ai? Là Đàm Tư Tư đấy!

Mấy ngày nay các loại cảm xúc rối rắm đều ở thời điểm này chợt bộc phát ra , vì vậy cô hít một hơi thật sâu, nhìn những người đứng bên cạnh Mạnh Tư Thành, lễ phép mỉm cười chào hỏi mọi người, lại cố ý không nhìn tới anh.

Mạnh Tư Thành tự nhiên cảm nhận được cô cố ý xa cách anh, còn tưởng rằng cô chỉ là không vui vì anh không nói trước cho cô chuyện hôm nay, vì vậy anh đứng ở một bên nhìn cô chào hỏi mọi người rồi đi vào phòng họp, cũng không nói gì, chỉ đi theo đi vào chung với mọi người.

Đàm Tư Tư nhìn qua mọi người, tiến lên đi song song với Mạnh Tư Thành. Mà Quách Tứ, ngửi thấy có chuyện lạ, đôi mắt xéch nhìn Tô Hồng Tụ rồi lại nhìn Mạnh Tư Thành quét tới quết lui.

Mặc dù trên mặt Tô Hồng Tụ vẫn duy trì mỉm cười như cũ, nhưng kỳ thật ánh mắt cô chú ý tới hai người đang cùng sống vai đi, trong lòng cô sự ghen tuông càng thêm sôi trào. Đây rốt cuộc là chuyện gì đây? Rốt cuộc giữa bọn họ có chuyện gì xảy ra ?

Tô Hồng Tụ luống cuống tự nhiên rơi vào mắt một quản lý cao cấp của công ty Hoa Thiên, hai người trao đổi ánh mắt, không nói gì, tiếp tục cười tiếp đãi khách.

Đoàn người một phen hàn huyên khen tặng, rồi đi đến một phòng họp lớn.

Theo ý của vị quản lý cao cấp của công ty Hoa Thiên, sắp đến trưa rồi, vừa đúng có thể nhân cơ hội ăn trước bữa cơm, sau đó sẽ từ từ nói chuyện chính sự. Nhưng đoàn người Mạnh Tư Thành lại nói, hay là trước tiên hiểu rõ tình hình công ty đã, hiện tại mới mười giờ, ăn cơm không vội, vì vậy đoàn người đi phòng họp trước.

Phòng họp ở tầng bốn, cũng không tính cao, nhưng đối mặt khách quý thì không thể để họ leo cầu thang được, vì vậy công ty đã sớm trải thảm, đặc biệt thang máy cũng đã chuẩn bị xong, bên cạnh có nhân viên làm việc coi chừng.

Thang máy chỉ chứa được mười mấy người mà thôi, vì vậy bộ phận nhân viên quản lý của Hoa Thiên dừng lại đứng chờ, Tô Hồng Tụ mời khách đi lên trước.

Trong thang máy có Mạnh Tư Thành, Đàm Tư Tư, Quách Tứ, Tô Hồng Tụ vẫn lễ phép mỉm cười, ba người kia đều có ý định riêng, ngay cả mấy nhân viên quản lý của Hoa Thiên cũng bắt đầu cảm thấy không khí lúc này có điểm quái dị.

Thang máy từ từ lên cao, rất nhanh đến tầng bốn, kêu ting một tiếng rồi dừng lại, Tô Hồng Tụ vội vàng làm tư thế xin mời, lễ phép mời mọi người hướng đến khu khách quý đi tới, ai ngờ lúc ra thang máy không biết vì cô quá khẩn trương hay vì không chú ý, giày cao gót của cô bị mắc ở khe hẹp chỗ cửa thang máy, vì vậy cô lao đảo mất thăng bằng mắt thấy sẽ bị ngã xuống.

Lúc này, một bàn tay có lực nhanh chóng đỡ lấy cánh tay cô, nhờ sức lực này, cô miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Bàn tay kia thấy cô đã ổn định được thân hình, nhưng cũng không buông ra, ngược lại còn cầm thật chặt, cô lúng túng ngẩng đầu, lại thấy Mạnh Tư Thành đang cúi đầu cười nhìn cô.

Mặt cô đỏ bừng lên, bởi vì cô luống cuống ở trước mặt Mạnh Tư Thành và Đàm Tư Tư, hơn nữa cũng bởi vì thân phận của cô đại diện tiếp đón khách của công ty mà xuất hiện tình trạng này, khiến cô cảm thấy mình đã phụ sự tin tưởng của Tô Tranh.

Nhưng, khi cô nhìn về phía Mạnh Tư Thành, nhìn anh cười ôn hòa, trong lòng cô vẫn có cảm xúc ngọt ngào lặng lẽ dâng lên.

Mạnh Tư Thành, rốt cuộc hiện tại anh muốn như thế nào? Đối với anh rốt cuộc Đàm Tư Tư có ý nghĩa như thế nào, mà quan hệ giữa anh và cô hiện tại là gì đây?

Mạnh Tư Thành thấy cô ngượng ngùng cúi đầu, bèn trêu ghẹo cười nói: "Tô tiểu thư nhìn thấy chúng tôi nên quá kích động chẳng?"

Ánh mắt của Quách Tứ mập mờ nhìn hai người này, hiện tại thấy tình cảnh như vậy, trêu ghẹo nói: "Phải là nhìn thấy Quách Tứ tôi đẹp trai quá, liền kích động đến không kiềm chế được! Haizz, chỉ tiếc tôi chậm một bước, thế nhưng để cho Mạnh Tư Thành trở thành anh hùng cứu mỹ rồi!" Trong lời nói còn có ý tứ tức giận bất bình.

Anh ta vừa trêu ghẹo như vậy, không khí vốn đang có chút xấu hổ trầm muộn, vì tất cả mọi người nói đùa theo, không khí liền giống như dễ chịu hơn.

Một nhóm người đi đến phòng họp, sớm đã có nhân viên chuẩn bị tốt máy chiếu, pha sẵn nước trà và các loại thức uống, sau khi ngồi xuống đầu tiên mọi người nói mấy câu khách khí, sau đó theo đám người Mạnh Tư Thành hỏi thăm, rất nhanh tiến vào chủ đề chính, vì vậy mới vừa thoát khỏi xấu hổ Tô Hồng Tụ, nhắm mắt đi tới trước bục chiếu hình, bắt đầu giới thiệu các loại tình huống hiện tại của công ty cho khách.

Đứng ở trước mặt mọi người cô cảm thấy ánh mắt của mọi người giống như đều tập trung ở trên người cô vậy, vì thế cô bắt đầu lo lắng không biết trang phục của cô có thỏa đáng không, có thể hay không quên từ, ngay cả tay cô cũng không biết nên đặt ở đâu, cũng không biết nên nói gì nữa.

Mạnh Tư Thành nhìn người đang khấn trương đứng trước màn hình chiếu, rất bình tĩnh nhắc nhở: "Trước tiên giới thiệu cho chúng tôi về nội dung của ppt đi?"

Lúc này Tô Hồng Tụ mới nhớ tới cô còn tí mị chuẩn bị ppt, vì vậy vội vàng cầm điều khiển tí vi mò ra slide. Nhìn đến thành quả bản thân ngày đêm cố gắng làm ra, Tô Hồng Tụ tìm được cảm giác quen thuộc, vì vậy tâm trạng khấn trương dần lui, cô bắt đầu từ từ trấn định lại giảng giải về nội dung của ppt.

Theo tâm tình khấn trương biến mất, dưới sự chuẩn bị mấy ngày nay của cô, lời nói của cô ngày càng lưu loát, thậm chí ở những nội dung mấu chốt cô còn cố ý nhấn mạnh, được mọi người ngồi dưới gật đầu liên tục. Tự nhiên thình thoảng cũng có người đặt câu hỏi. Tô Hồng Tụ đều mang theo mỉm cười kiên nhẫn giải đáp. Như vậy trôi qua, ngay cả những nhân viên quản lý của Hoa Thiên vốn chờ cô làm trò cười cũng bắt đầu âm thầm gật đầu, cô gái này đối với tình hình hiện tại của công ty cũng là hiểu rõ.

Mạnh Tư Thành ở một bên nghiêm túc nghe nội dung cô đang giảng giải, nhìn cô đoan trang đứng ở phía trên từ từ giảng giải, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này Tô Hồng Tụ giống như biến thành một người khác, không có mới vừa rồi khấn trương thấp thỏm, có cũng là từ từ trấn định.

Giờ phút này Tô Hồng Tụ, cùng ngày thường Tô Hồng Tụ ở trong lòng anh sẽ khấn trương ngượng ngùng hoàn toàn khác nhau.

Có lẽ mỗi người đều có một mặt khác, mà mặt ưu tú của Tô Hồng Tụ không phải là không có, chỉ là chưa được khám phá ra mà thôi không phải sao?

Hội nghị kết thúc, nhân viên quản lý của Hoa Thiên muốn mời đoàn người Mạnh Tư Thành bữa cơm, nhưng không ngờ đám người Mạnh Tư Thành sớm đã có hẹn trước, khiến nhân viên quản lý của Hoa Thiên khó xử khi việc không thành vì buổi sáng trước khi Tô Tranh đi sân bay đón người có chỉ đạo muốn mời đám người Mạnh Tư Thành bữa cơm.

Mạnh Tư Thành nhìn Tô Hồng Tụ, tiến lên tính toán muốn nói chuyện với cô, ai ngờ Tô Hồng Tụ chỉ mang theo nụ cười khách khí xa cách căn bản là cố ý coi anh như người xa lạ.

Anh tiến tới bên người cô nhỏ giọng hỏi: "Rất lâu không có nhìn thấy anh, có nhớ anh hay không?"

Tô Hồng Tụ cắn môi nghiêng đầu nhìn về phía khác không nói lời nào.

Mạnh Tư Thành bất đắc dĩ, nhìn một chút bên cạnh tình cảnh, vào giờ phút này thân phận của anh cũng không cho phép nhiều lời, chỉ có thể dạn dò nói: "Gần đây anh rất bận, chờ anh hết bận sẽ đến tìm em." Nói xong vội vàng rời đi.

Tô Hồng Tụ quay đầu, nhìn bóng lưng một đôi sống vai nhau mà đi xa: Mạnh Tư Thành và Đàm Tư Tư.

Ngay cả tên cũng trùng hợp như vậy, đều có chữ Tư.

Đang lúc này, Đàm Tư Tư quay đầu lại nhìn Tô Hồng Tụ một cái, nháy mắt với cô, mang theo nụ cười nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đêm hôm đó Tô Hồng Tụ về đến nhà nhưng chậm chạp không cách nào ngủ được, là bởi vì hôm nay quá mức kích động hay bởi vì gặp được người nào đó đã lâu không thấy? Tô Hồng Tụ cũng không biết, chỉ là trần trọc trở mình khó có thể ngủ.

Đang lúc này chuông điện thoại di động vang lên, cô tiện tay cầm lên, nhìn tên hiển thị người gọi đến là Mạnh Tư Thành.

Cô cắn môi, hạ quyết tâm, nhận điện thoại.

"Còn chưa ngủ sao?" Đầu kia truyền đến giọng nam ôn hòa.

Tô Hồng Tụ trả lời: "Đang muốn đi ngủ đây."

Mạnh Tư Thành nói: "Vốn không có ý định gọi điện thoại cho em, sợ quấy rầy giấc ngủ của em."

Tô Hồng Tụ không nói, bởi vì sợ quấy rầy giấc ngủ của cô cho nên đã lâu cũng không để ý đến cô sao?

Mạnh Tư Thành cảm thấy Tô Hồng Tụ im lặng, giải thích nói: "Chuyện ngày hôm nay anh không phải cố ý. Thân phận của em không tốt để trực tiếp công khai quan hệ của chúng ta."

Ý tứ của Mạnh Tư Thành thật ra là, cô là đại diện thay mặt toàn bộ nhân viên công ty tiếp đón bọn họ, nếu công khai quan hệ bạn trai bạn gái của hai người thì sẽ không tự nhiên, nhưng câu nói vừa rồi của anh cũng khiến Tô Hồng Tụ có thể sinh ra rất nhiều liên tưởng. Cho dù Tô Hồng Tụ có lẽ hiểu được ý của anh, thế nhưng bao nhiêu ngày nghi ngờ và lo lắng còn có Đàm Tư Tư khiến cô chịu rất nhiều áp lực cũng làm cho trong lòng cô không thể nào thoải mái, vì vậy Tô Hồng Tụ cắn môi không nói, trong lòng cũng lạnh xuống.

Mạnh Tư Thành nói ra câu đó cũng cảm thấy những lời này thật khiến cho người ta hiểu lầm, vội vàng nghĩ muốn giải thích lại bị Tô Hồng Tụ dịu dàng cắt đứt.

"Em hiểu mà, anh không phải giải thích đâu." Tô Hồng Tụ nói nghe rất khéo hiểu lòng người.

Mạnh Tư Thành thở dài một cái, biết gần đây thật sự anh không có thời gian ở bên cạnh cô, mà giải thích qua điện thoại anh cảm giác rất khó để nói rõ ý của mình, nếu được nói chuyện trực tiếp với cô, cho cô một cơn mưa nộ hôn thì có lẽ cô sẽ hiểu rõ ý tứ của anh hơn, sau đó anh nói: "Buổi tối thứ sáu anh mới có thời gian rảnh một chút, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn cơm được không? Đã lâu anh không được ăn cơm em nấu rồi."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Vâng."

Mạnh Tư Thành thấy cô không có biểu hiện khác thường nào, chỉ cho rằng lâu rồi anh không có quan tâm đến cô nên cô có chút không vui thôi, vì vậy trong lòng anh cũng không quá để ý.

Mà Tô Hồng Tụ cũng nghe ra trong lúc anh nói chuyện lộ ra sự mệt mỏi, cô thấy đau lòng nên nói: "Đã trễ thế này rồi, anh mau đi nghỉ ngơi đi."

Mạnh Tư Thành thật sự mệt mỏi, cùng cô nói chúc ngủ ngon xong, câu cuối cùng anh nói: "Hôn em một cái." Sau đó cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ cầm điện thoại đã bị cắt đứt liên lạc, lẳng thing mà nghĩ lại câu cuối cùng anh nói hôn cô một cái kia, khuôn mặt của cô đỏ bừng, vừa này trong lòng có chút buồn phiền cũng âm dần lên. Nghĩ lại cô lại cảm thấy buồn cười, thật ra chuyện sáng nay chỉ là một chút ghen tuông của nữ nhi thôi, vẫn nên tranh thủ thời gian ngủ đi thôi.

Hôm nay mới là thứ ba mà thôi, khoảng cách đến buổi tối thứ sáu còn mấy ngày đâu !

Sáng hôm sau, thứ Tư, Tô Tranh mang đến cho công ty một tin tức gây oanh động nho nhỏ. Nguyên nhân đó là Tổng giám đốc Mạc Vân của tổng công ty Hoa Thiên, người đàn ông trẻ tuổi tuấn gia thể hiện hách đồng thời lại ưu tú đã tự mình đến đây trần trừ rồi.

Vì vậy mọi người tinh ngộ: thì ra buổi sáng ngày hôm qua Tô Tranh không xuất hiện là do đi đón vị sếp lớn này đi.

Dĩ nhiên Tô Hồng Tụ không biết mọi người vì sao lại trần động như thế, cô cũng không biết vị sếp lớn này có thân thể hiển hách như thế nào, cô cúi đầu yên lặng làm việc, đồng thời trong lòng mong đợi buổi chiều thứ sáu đến.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Tranh luôn là vẻ mặt lạnh nhạt, hôm nay cùng vị sếp lớn này vai kề vai đi tới, như cũ cũng không thấy nửa điểm nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ thì sắc mặt của cô ấy lại trở nên nhu hòa, hướng về phía vị Tổng giám đốc Mạc Vân giới thiệu nói: "Đây là thư ký tạm

thời của em, Tô Hồng Tụ."

Tô Hồng Tụ vụn vụn không nghĩ tới cô sẽ được giới thiệu với vị sếp lớn này, vì vậy vội vàng lễ phép mà cười chào lại, biểu tình kia có chút giống như Hồng quân tiếp nhận kiểm duyệt của chủ tịch Mao vậy.

Mạc Vân thấy dáng vẻ một mực cung kính của cô, đánh giá cô một lượt, cảm thấy thú vị, cười hỏi Tô Tranh ở bên cạnh: "Đây chính là vị Tô tiểu thư đã giúp em một tay lập công sao?"

Tô Tranh gật đầu nói: "Đúng vậy."

Mạc Vân có vẻ bề ngoài tuấn tú cùng một đôi mắt sáng ôn hòa, lúc này anh ta cười nhìn Tô Hồng Tụ nói giỡn: "Thật khéo, cô ấy còn cùng họ với em."

Tô Tranh đối với cái đề tài không có dinh dưỡng này, trực tiếp không trả lời lại.

Mạc Vân cũng không có để ý, cười nhìn về Tô Hồng Tụ, trịnh trọng vươn tay nói: "Tô tiểu thư, trong khoảng thời gian này cực khổ cho cô rồi."

Tô Hồng Tụ thấy vậy vội vươn tay ra, cô phát hiện bàn tay của Mạc Vân ấm áp mà khô ráo, anh còn có nụ cười trong sáng và chân thành.

Nếu như không phải đang ở công ty, thì cô có cảm giác tổng giám đốc đây như một anh trai nhà bên cạnh thôi, ai có thể nghĩ tới một người thân thiết chân thành như vậy, lại là sếp lớn trong truyền thuyết của công ty Hoa Thiên đâu?

Buổi trưa hôm nay, Tô Hồng Tụ cùng với Mạc Vân và Tô Tranh cùng nhau ăn cơm.

Rất kỳ quái, cô không cảm thấy lo lắng gì hết, vì vậy đột nhiên cảm thấy nụ cười của Mạc Vân giống như có một loại ma lực, làm cho người ta dễ xuống phòng bị cùng lo lắng.

Thứ sáu sắp tan ca cô luôn nghĩ đến cuộc hẹn buổi tối nay, từ trước đến giờ luôn tập trung làm việc Tô Hồng Tụ bắt đầu không yên lòng, nhìn đồng hồ mấy lần, cuối cùng đã tới lúc tan việc, cô vội vàng thu dọn đồ đạc ra về.

Vốn hẹn là Mạnh Tư Thành sẽ đến đón cô, cô đang ở dưới lầu chờ, nhưng cô đứng ở nơi đó chờ cả nửa ngày cũng không thấy bóng anh đâu, vì vậy cô cầm điện thoại gọi cho anh, trong lòng cô lo lắng suy nghĩ có thể anh đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi không, dù sao hiện tại tai nạn xe cộ ngày nào cũng có mấy vụ.

Gọi điện thoại, điện thoại di động tắt máy, căn bản không có người nhận, Tô Hồng Tụ càng thêm lo lắng, vội vàng gọi lại lần nữa, lần này cô gọi vào số điện thoại trong phòng làm việc của anh, cô gọi lại mấy lần nữa, cuối cùng khi trong lòng cô đã nóng như lửa đốt đang suy nghĩ lung tung, điện thoại đầu bên kia đã có người bắt máy.

Điện thoại di động đầu kia truyền đến giọng nói của Mạnh Tư Thành: "Bây giờ em đang ở đâu? Bên này anh đang có chút việc gấp không thể qua đón em được, em có thể về nhà trước được không? Anh xong việc sẽ lập tức đến tìm em ngay."

Tô Hồng Tụ im lặng, thì ra anh không có việc gì, là cô suy nghĩ nhiều.

Vì vậy cô nói vậy cũng được, cô đi về trước, sau đó có ý muốn cúp điện thoại.

Mạnh Tư Thành cảm thấy có lỗi, liền giải thích nói mới vừa rồi điện thoại di động tắt máy nên anh không biết cô gọi đến, Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng nói cô biết rồi.

Lúc điện thoại sắp cúp, Tô Hồng Tụ mơ hồ nghe được bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng hỏi của phụ nữ, hình như đang hỏi ai vừa gọi điện thoại cho anh.

Giọng nói kia, Tô Hồng Tụ mơ hồ có thể phân biệt được, chính là Đàm Tư Tư người khiến cô cảm thấy bị uy hiếp.

Cô cúi đầu cười khổ, rốt cuộc giữa bọn họ đang lọt vào tình huống nào đây? Tối nay anh nói anh sẽ tới, nhưng coi như anh tới, cô cũng không biết sẽ dùng tâm tình gì đối mặt với anh đây.

Đang lúc này, truyền tới bên tai cô một giọng ôn hòa: "Đã trễ thế này, sao cô vẫn ở chỗ này?"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, thấy gương mặt điển trai và nụ cười ôn hòa của Mạc Vân đang nhìn cô.

Cô ngưng ngưng cười nói: "Tôi cũng đang muốn về nhà rồi đây."

Mạc Vân gật đầu hỏi: "Cô về nhà như thế nào?"

Tô Hồng Tụ chỉ trạm xe buýt gần đó nói: "Bây giờ vẫn còn có xe buýt, tôi ngồi xe buýt trở về là được."

Mạc Vân nhìn trạm xe buýt vắng tanh, dứt khoát nói: "Quá muộn rồi, để tôi đưa cô về nhà nhé."

Tô Hồng Tụ vừa nghe, dĩ nhiên không nên để sếp lớn đưa cô về, vội vàng chuyển từ chối khéo, nhưng Mạc Vân xem như tính tình ôn hòa cũng rất

Kiên trì nói: "Tôi làm sao có thể để cho nữ nhân viên của công ty tại thời điểm tối muộn như vậy một mình chen xe buýt chứ?"

Tô Hồng Tụ chợt phát hiện, vị sếp lớn này nhìn như tính tình ôn hòa thật ra đều là mặt nạ, có thể làm ông chủ thì đều không phải là người bình thường, có thể làm tổng giám đốc của Hoa Thiên thì càng không phải là người bình thường, cô đối mặt với sự kiên trì của Mạc Vân dĩ nhiên không có lý do gì từ chối nữa, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe.

Dọc theo đường đi, hai người nói chuyện cũng không nhiều, thỉnh thoảng Mạc Vân thuận miệng hỏi mấy câu, Tô Hồng Tụ cũng tùy tiện đáp lại, không khí coi như hài hòa.

Rất nhanh đến gần chỗ Tô Hồng Tụ ở, Mạc Vân là người có phong phạm thân sĩ đưa Tô Hồng Tụ đến tận trước khu nhà cô trọ.

Hai người đi ở trong đêm đông, Tô Hồng Tụ nhớ lại cô và Mạnh Tư Thành cũng từng sống vai đi như thế, dĩ nhiên cũng nhớ tới ông chủ cũ biến thái đã từng có ý muốn bi ôi với cô đi qua chỗ này. Cô cười liếc nhìn Mạc Vân đi bên cạnh, so với ông chủ biến thái kia, Mạc Vân lại làm cho người ta an tâm rất nhiều.

Mạc Vân đưa cô đến trước khu nhà trọ, chào tạm biệt Tô Hồng Tụ rồi rời đi.

Tô Hồng Tụ đang muốn xoay người đi lên tầng, cũng đang đi tới cửa nhà cô thì phát hiện trước cửa đứng một bóng người.

Cao lớn rắn rỏi, đôi mắt sâu thẳm đang không vui nhìn cô, không phải Mạnh Tư Thành còn có thể là ai đây?

Tô Hồng Tụ hơi giật mình nói: "Anh không phải nói là muốn một lát nữa mới có thể tới đây ư, thế nào đến sớm như vậy?"

Mạnh Tư Thành càng thêm không vui nói: "Thế nào, anh tới sớm không tốt sao, hay là nói em căn bản không muốn nhìn thấy anh?"

Tô Hồng Tụ bị những lời này ế trụ: "Nha. . . . . anh có thể đến sớm một chút, em sẽ rất vui."

Lời nói này thật dễ nghe, nhưng Mạnh Tư Thành còn chưa vừa lòng nói: "Mới vừa rồi người đưa em về là ai vậy?"

Tô Hồng Tụ vạn không nghĩ tới ông chủ đưa mình về nhà lại bị Mạnh Tư Thành nhìn thấy, nhớ tới trước đó đủ loại hiểu lầm, giọng cô hơi cà lăm nói: "Anh ấy. . . . . anh ấy là tổng giám đốc công ty em."

Mạnh Tư Thành nhíu mày nói: "À, Tổng giám đốc công ty Hoa Thiên?"

Tô Hồng Tụ gật đầu: "Đúng vậy a đúng a!"

Nghe cô nói như thế, Mạnh Tư Thành rơi vào trầm tư, chau mày không biết đang nghĩ cái gì.

Tô Hồng Tụ nhìn về mặt của anh vẫn còn không vui, trong lòng cô mặc dù cũng có chút buồn vì chuyện lúc trước, nhưng rốt cuộc tính tình cô mềm mại, nên sẽ không làm những chuyện như đùa bốn tính cảm gì đó, vì vậy yên lặng từ trong túi xách lấy ra cái chìa khóa mở cửa nói: "Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà thôi."

Mạnh Tư Thành cũng không phản đối, vào nhà ngồi xuống, sau khi ngồi xuống anh nhìn khóa cửa, về mặt băng bó nói: "Anh ở bên ngoài đợi em nửa ngày, thiếu chút nữa chết rét."

Tô Hồng Tụ ngăn ra, từ lúc bọn họ cúp điện thoại đến bây giờ cũng không có bao lâu đi, làm sao sẽ chờ cả nửa ngày, hơn nữa anh còn mặc áo khoác lông dê, làm sao đến nỗi lạnh cóng muốn chết đây?

Không đợi Tô Hồng Tụ phản ứng kịp, Mạnh Tư Thành liền bá đạo nhắc lên yêu cầu: "Chìa khóa nhà của em phải cho anh một cái, nếu không gặp lại tình huống như thế anh còn phải chịu rét." Ánh mắt của anh vừa vô tội lại bá đạo.

Tô Hồng Tụ giờ mới hiểu được thì ra anh nói cóng đến muốn chết là có mục đích phía sau, nhìn sắc mặt anh không vui như cũ ngồi ở bên giường, nhất thời cô cảm thấy người đàn ông cao lớn ngồi ở trên chiếc giường nhỏ của cô bộ dạng cáu kỉnh rất là buồn cười, không khỏi mím môi cười bất đắc dĩ.

Mạnh Tư Thành thấy cô cười, trên mặt có chút không nhịn được nói: "Em đang cười cái gì?"

Tô Hồng Tụ liền vội vàng lắc đầu, dịu dàng nói: "Không cười gì hết, chỉ là em nhìn thấy anh nên vui mừng thôi."

Bộ dáng của Mạnh Tư Thành rất là hưởng thụ khi nghe câu nói này, khuôn mặt lạnh lẽo từ từ tan ra, bên môi cũng dâng lên nụ cười: "Tới đây, cho anh hôn một cái."

Tô Hồng Tụ lắc đầu làm nũng nói: "Không cần, em muốn đi nấu cơm, nếu không lại đem anh đói chết thì sao?" Bất chước anh nói chết rét, cô cố ý nói đói chết, hơn nữa còn nhấn mạnh.

Mạnh Tư Thành cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, cũng cảm thấy mới vừa rồi lời kia của anh quá mức trẻ con, cười nhẹ nghiêm túc nói: "Tốt, vậy em đi làm cơm nhanh lên đi, anh đói bụng quá."

Hôm nay, Mạnh Tư Thành được ăn món ăn do Tô Hồng Tụ nấu, đồng thời cũng được ôm người đẹp vào trong ngực thân thiết một phen, dĩ nhiên là đem

các loại phiền não cũng tạm thời quăng ra ngoài chín tầng mây.

Mà Tô Hồng Tụ, cũng bởi vì Mạnh Tư Thành nói đến chuyện cái chìa khóa, trải qua mấy ngày nay nghi ngờ đè ở trong lòng cũng tạm thời bị quên đi, cùng Mạnh Tư Thành trải qua một buổi tối ngọt ngào vui vẻ.

Mãi cho đến khi Mạnh Tư Thành cầm một cái chìa khóa mang theo nụ cười rời đi, Tô Hồng Tụ mới chợt nhớ tới, còn chưa có hỏi rõ anh về chuyện Đàm Tư Tư đâu!

Hai người gặp nhau không dễ, cô lại đem chuyện tình phiền lòng này hoàn toàn quên sạch!

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Đêm hôm đó sau khi Mạnh Tư Thành đi, Tô Hồng Tụ suy nghĩ một hồi, đối với câu chuyện mà Đàm Tư Tư nói với cô khiến cô càng ngày càng nghi ngờ, mặc dù cô cũng không nguyện ý hoài nghi Đàm Tư Tư có lòng nói dối, nhưng cô càng tin tưởng nhân phẩm của Mạnh Tư Thành. Dù sao tình cảm mà anh dành cho cô cũng không phải giả vờ! Vì vậy cô rất hiền lành cho ra một cái kết luận, có lẽ sự tình trong lúc đó có cái gì hiểu lầm, có lẽ chuyện giữa bọn họ thật sự đã kết thúc. Đàm Tư Tư chẳng qua là có chút nhớ mãi không quên tự cô ấy đa tình thôi?

Đĩ nhiên nghĩ đến khả năng này, Tô Hồng Tụ có phần mặt đỏ tai hồng, đối phương là Đàm Tư Tư đó, Tô Hồng Tụ cô có tài đức gì thể nhưng cho rằng người đàn ông này là thích cô mà không phải người đẹp tao nhã Đàm Tư Tư đây?

Trong lòng Tô Hồng Tụ có hai luồng suy nghĩ dây dưa, cuối cùng cô thờ dãi một tiếng, chuyện nên hỏi vẫn nên hỏi cho rõ, hôm nào đó có thời gian nhất định cô phải lấy dũng khí tìm Mạnh Tư Thành nói chuyện cho rõ ràng!

Mặc dù điều kiện của cô bình thường, nhưng cô hi vọng phần tình yêu này của cô là phần độc nhất, không có tỷ vết nào.

Như thế cả đêm sôi trào, ngày thứ hai đi làm liền có hơi mất tinh thần, Tô Tranh nhạy cảm phát hiện ra, hỏi cô có chuyện gì, dĩ nhiên cô vội vàng nói không có chuyện gì. Nhưng Tô Tranh là loại người nào, tự nhiên nhìn thấu Tô Hồng Tụ không phải là không có chuyện gì như lời cô nói, Tô Tranh hơi chau mày, nhưng cũng không hỏi gì thêm nữa.

Buổi trưa, Tô Hồng Tụ bắt đầu cảm thấy tâm thần có chút không yên, cảm thấy giống như có chuyện gì sắp xảy ra, cô đang ăn cơm, chợt chuông điện thoại vang lên, điều này làm cho Tô Hồng Tụ vốn tinh thần đang lo lắng không yên sợ hết hồn. Cô vội vã cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, là Mạnh Tư Thành gọi đến.

Điện thoại được tiếp thông, liền nghe đến giọng rất uất ức của Mạnh Tư Thành ở đầu bên kia nói: "Anh bị tai nạn xe rồi."

Tô Hồng Tụ vừa nghe xong sốt ruột nói: "Có nặng lắm không, nghiêm trọng không? Bây giờ anh đang ở đâu?"

Mạnh Tư Thành biết Tô Hồng Tụ lo lắng, vội vàng trấn an nói: "Không có việc gì lớn, không cần lo lắng, bây giờ còn đang ở trong bệnh viện kiểm tra."

Tô Hồng Tụ nghe giọng nói của anh coi như có tinh thần, lại nghĩ đến nếu anh có thể gọi điện thoại cho cô, thì chắc tình hình cũng không nghiêm trọng lắm, vì vậy liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng rốt cuộc cô vẫn rất lo lắng, liền hỏi anh đang ở bệnh viện nào. Mà Mạnh Tư Thành thấy Tô Hồng Tụ khẩn trương lo lắng cho anh như thế, trong lòng rất hưởng thụ, liền nói chỗ anh xảy ra tai nạn gần với một bệnh viện cũ, sau đó còn cố ý nói, thật ra anh không có vấn đề gì lớn, cô không cần qua đó, anh có thể tự chăm sóc bản thân.

Tô Hồng Tụ sao có thể yên tâm được, thực sự cô có thể không đến xem anh sao? Vì vậy Tô Hồng Tụ cũng không nói nhiều, sau khi cúp điện thoại vội vàng hướng Tô Tranh xin nghỉ nói muốn đi bệnh viện. Tô Tranh đơn giản hỏi chuyện gì xảy ra, sau đó phê chuẩn cho cô.

Tô Hồng Tụ vội vã chạy tới bệnh viện, gọi điện thoại cho Mạnh Tư Thành nhưng điện thoại thông báo không nằm trong vùng phủ sóng, cô nghĩ có thể anh đang kiểm tra trong bệnh viện nên không có tín hiệu, vì vậy cô đi đến trước bàn tiếp bệnh nhân hỏi bệnh viện có bệnh nhân này hay không. Bệnh viện này là một bệnh viện đã rất cũ rồi, hiện tại trước cửa cũng không có ai, đứng trước bàn là một người phụ nữ trung niên tóc quần đeo kính đang đọc báo, sau khi bà ta đem Tô Hồng Tụ quan sát một lượt, mới rất tốt bụng chỉ đường cho cô.

Tô Hồng Tụ xuyên qua hành lang bệnh viện xa lạ và vắng lạnh cùng với mùi nước sát trùng đặc trưng, cuối cùng đến chỗ Mạnh Tư Thành đang khám bệnh, ai ngờ mới vừa đi tới nơi đó, thật xa cô liền thấy Mạnh Tư Thành trên cánh tay còn đeo băng đang đi ra.

Tô Hồng Tụ sững sờ, nhìn người đẹp đi bên cạnh với Mạnh Tư Thành, chính là Đàm Tư Tư.

Đàm Tư Tư đi ở bên cạnh anh, ân cần chăm sóc không lời nào có thể miêu tả được, bên cạnh còn có một y tá cùng đi ra ngoài, vừa đi vừa dặn dò Đàm

Tư Tư, mặc dù không có chuyện lớn gì, nhưng là phải chú ý, không làm cho anh dính nước này nọ, Đàm Tư Tư rất nghiêm túc gật đầu liên tục nghe y tá dặn dò, lấy dáng vẻ người thân của bệnh nhân.

Tô Hồng Tụ chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, cô nên lấy thân phận bạn gái đi lên cùng Đàm Tư Tư nói rõ sao? Nếu Đàm Tư Tư thực sự quá khư hoặc là bây giờ cùng Mạnh Tư Thành có cái gì đó mập mờ, bỗng nhiên cô xuất hiện có thể hay không quá mức lúng túng?

Trong nháy mắt này Tô Hồng Tụ trong lòng dâng lên vô số ý tưởng, dừng cảm tiến lên làm rõ tất cả hay là nên yên lặng chịu đựng đây? Trong lòng cô đang giằng giụa lựa chọn.

Trong lúc cô đang phân vân, bên kia Đàm Tư Tư đã cùng với Mạnh Tư Thành rời đi.

Lúc Mạnh Tư Thành rời đi, còn cô ngoái lại nhìn, nhưng anh không thấy được Tô Hồng Tụ đang đứng ở một góc khuất gần đó.

Tô Hồng Tụ nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, một cảm giác kích động muốn gọi bọn họ lại, nhưng giọng nói không nghe sai bảo, sùng sốt không có phát ra âm thanh, chỉ có thể trở mặt nhìn bóng dáng bọn họ cứ như vậy mà rời đi.

Cô ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, thật có chút không rõ ràng lắm rồi cuộc tại sao cô lại đi tới bệnh viện, thất hồn lạc phách đi ra bệnh viện.

Khi đi qua chỗ tiếp đón bệnh nhân người y tá trung niên tóc ngắn còn trừng mắt lên kính, tò mò nhìn cô, cô cười khổ, yên lặng mà rời khỏi đó.

Dọc theo đường đi, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi, cô tự trách bản thân mình lúc đó, tại sao có thể như vậy chứ? Tại sao cô không tiến lên đi hỏi đây? Chẳng lẽ cô không phải là bạn gái quang minh chính đại của Mạnh Tư Thành sao?

Cô càng nghĩ càng uất ức, cảm giác bản thân thật quá là vô dụng! Cô suy nghĩ suốt một đường trở lại công ty, ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy Tô Tranh như có điều suy nghĩ nhìn cô, khiến cô ngại quá, mặt đỏ rần.

Tô Tranh tự nhiên đem tất cả thu vào trong mắt, trực tiếp gọi cô đến phòng làm việc, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Cô đi gặp người đàn ông kia rồi hả?"

Tô Hồng Tụ gật đầu.

Tô Tranh cười nói: "Đã xảy ra chuyện gì à, cô có thể nói ra với tôi, giấu ở trong lòng rất khó chịu, không phải sao?"

Tô Hồng Tụ do dự một chút, cuối cùng đem chuyện cô rối rắm trong khoảng thời gian này nói ra.

Sau khi nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Tô Tranh, lại thấy Tô Tranh bình tĩnh mà cười nhìn cô, chợt có loại cảm giác xấu hổ xông tới.

Bình thường không đề cập tới cũng không thấy có vấn đề gì, hiện tại cô tỉ mỉ nói ra như vậy, chính cô cũng cảm giác cô quả thật rất vô dụng! Rõ ràng là bạn trai của cô, tại sao cô lại tự biến mình thành người không thể lộ ra ngoài ánh sáng đây?

Tô Tranh nghe cô nói xong, cúi đầu trầm tư suy nghĩ sau đó mới hỏi: "Cô suy nghĩ như thế nào về việc này?"

Tô Hồng Tụ rất xấu hổ nói: "Tôi quá ngu ngốc, quá hèn nhát rồi."

Tô Tranh nhìn hai gò má đỏ hồng của Tô Hồng Tụ, thờ dãi mà nói: "Cô cần tự tin hơn nữa để đối mặt với mọi chuyện."

Tô Hồng Tụ cúi đầu không nói, đúng vậy, điều cô cần chính là tự tin, nếu như cô có thể có nhiều tự tin hơn một chút, thì có phải hay không sẽ không trở mặt đứng nhìn loại chuyện như vậy xảy ra?

Cô nắm chặt tay, trong lòng chợt khuếch lên một cỗ dũng khí, thật sự cô không muốn chuyện mới vừa rồi xảy ra lần nữa, nhất định cô sẽ can đảm lên!

Tô Tranh tự nhiên nhận thấy được tâm tình của cô, cười nhẹ nói: "Chiều hôm nay cô tan làm sớm đi, hiểu rõ thì quay lại tìm tôi."

Tô Hồng Tụ gật đầu một cái, cảm ơn Tô Tranh sau đó vội vàng rời đi.

Tô Tranh há mồm muốn nói cái gì, nhưng rồi im lặng cuối cùng nói: "Trước cứ để cô ấy đi đi, trở lại hẵng nói."

Tô Hồng Tụ một đường đi ra công ty, cô chỉ cảm giác trong lòng mình bây giờ giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Giống như là muốn chứng minh bản thân, lại giống như là muốn rửa sạch hối hận của cô, cô cấp bách suy nghĩ, cô nên làm gì để làm rõ ràng chuyện này.

Nhưng bây giờ cụ thể cô muốn làm cái gì đây?

Tô Hồng Tụ dừng bước lại, sờ sờ hai gò má nóng lên của cô, hít một hơi thật sâu bình tĩnh suy nghĩ, trước tiên cô nên gọi cho Mạnh Tư Thành xem hiện tại bọn họ đang ở nơi nào đã.

Lấy điện thoại di động ra, bình tĩnh bấm điện thoại, lần này điện thoại di động rất nhanh được bắt máy.

Tô Hồng Tụ hỏi Mạnh Tư Thành đang ở đâu, giọng nói bình tĩnh.

Hiển nhiên Mạnh Tư Thành có chút gấp gáp nói: "Em đang ở đâu, anh về đến nhà rồi."

Về nhà? Đàm Tư Tư đang ở cùng với Mạnh Tư Thành sao?

Mạnh Tư Thành giải thích nói: "Mới vừa rồi kiểm tra qua, không có vấn đề gì lớn, bây giờ đang ở trong nhà đấy."

Tô Hồng Tụ hít một hơi thật sâu hỏi: "Anh ở nhà một mình à?"

Bên kia Mạnh Tư Thành hơi nghi ngờ, thứ nhất anh cảm thấy giọng nói của Tô Hồng Tụ không đúng, thứ hai bình thường Tô Hồng Tụ cũng không hỏi vấn đề này nhưng hôm nay lại hỏi như vậy, anh nhìn một chút bên cạnh mình sau đó nói: "Anh không ở một mình thì còn ở với ai nữa".

Tô Hồng Tụ cười lạnh nói: "Còn có Đàm Tư Tư ở cùng với anh đi, có đúng không?"

Mạnh Tư Thành kinh ngạc nói: "Đúng vậy, làm sao em biết?"

Tô Hồng Tụ tiếp tục cười lạnh ở trong lòng, nghĩ thầm hôm nay lời này nhất định phải nói rõ, không nói rõ cô còn có mặt mũi sống trên thế giới này sao?

Cô áp chế cảm xúc trong lòng, khẽ cười nói: "Vậy có cần em đến không, em sợ anh bị thương không tự chăm sóc được bản thân."

Mạnh Tư Thành càng thêm nghi ngờ, cảm thấy hôm nay phản ứng của cô rất lạ, nhưng suy nghĩ một chút anh đang cảm thấy Đàm Tư Tư ở chỗ này thật phiền toái, nếu Tô Hồng Tụ tới đây, Đàm Tư Tư chẳng phải là ngượng ngùng sẽ không tiếp tục ở lại nữa sao? Hơn nữa Tô Hồng Tụ trước đối với Đàm Tư Tư có chút khúc mắc, không bằng nhân cơ hội này coi ra khúc mắc chẳng phải rất tốt sao?

Nhưng lúc anh đang im lặng suy nghĩ, bên kia Tô Hồng Tụ lại cho rằng anh đang cảm thấy bị làm khó, cắn răng nói: "Anh là bạn trai của em, anh bị thương em đương nhiên là muốn đến chăm sóc, bây giờ em lập tức qua đó!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Mạnh Tư Thành sững sờ nhìn điện thoại đã bị cúp, trong lòng càng thêm cảm thấy không hiểu, hôm nay Tô Hồng Tụ sao vậy? Thường ngày cô chưa bao giờ như vậy.

Đứng bên cạnh Đàm Tư Tư thấy vậy, cười hỏi: "Là ai gọi vậy?"

Mạnh Tư Thành như có điều suy nghĩ nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt trả lời: "Bạn gái."

Đàm Tư Tư cố tỏ vẻ kinh ngạc nói: "Tôi chưa bao giờ biết, anh từ bao giờ thì đã có bạn gái vậy?"

Mạnh Tư Thành cười nói: "Cô cũng đã gặp rồi đấy."

Đàm Tư Tư nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ hỏi: "Thật sự tôi không nghĩ ra được, xung quanh anh có cô gái nào xinh đẹp ưu tú có đủ tư cách làm bạn gái của anh cả?"

Mạnh Tư Thành nghe cô ta nói như thế, im lặng một lúc, sau đó mới không mặn không nhạt nói: "Chuyện tình cảm giữa nam và nữ, không cần nói đến có đủ tư cách hay không tư cách, chỉ là thích hợp hay không thích hợp, có thích hay không mà thôi."

Đàm Tư Tư càng thêm không hiểu, xinh đẹp mặt mày có chút khó hiểu nói: "Tôi rất tò mò, không biết anh thích dạng phụ nữ như thế nào nào? Tôi vẫn cho rằng con mắt của anh rất cao, có mấy người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của anh đây?"

Mạnh Tư Thành giống như nhớ lại cái gì, thật sâu nhìn về phía cô ta nói: "Người này cô cũng biết."

Trên khuôn mặt tinh xảo của Đàm Tư Tư lộ ra đau thương, cô cười bất đắc dĩ, châm chọc hỏi: "Là Tô Hồng Tụ sao?"

Mạnh Tư Thành gật đầu nói: "Đúng vậy."

Đàm Tư Tư ngẩng đầu lên, giống như không hiểu tại sao nói: "Thật ra từ sớm tôi đã cảm thấy anh đối với cô ấy có chút đặc biệt, nhưng tôi lại nghĩ rằng là do anh không thích cô ấy!"

Mạnh Tư Thành cười nhẹ nói: "Cám ơn cô khi đó đã quan tâm tôi như vậy, thế nhưng chuyện tình cảm củ tôi, cũng không tốn sức cô phí tâm"

Đàm Tư Tư nghe giọng nói của anh có xa lánh cùng lạnh nhạt, tuyệt vọng lắc đầu nói: "Chuyện của anh, chưa bao giờ tôi cảm thấy là phí tâm cả, anh hiểu mà!"

Mạnh Tư Thành gật đầu nói: "Tôi hiểu rõ, nhưng chưa bao giờ tôi cần."

Đàm Tư Tư cắn răng nghiêng lợi nói: "Tôi không hiểu, chẳng lẽ tôi có điểm nào kém so với cô ấy sao? Tại sao qua nhiều năm như vậy cái tôi nhận được vẫn là lời từ chối?! Hiện tại, nếu anh tìm một người phụ nữ tài mạo ưu tú, tôi cũng không cảm thấy như thế nào, nhưng tại sao lại là cô ấy? Cô ấy lại có điểm nào tốt hơn so với tôi chứ?"

Mạnh Tư Thành nhìn thẳng vào đôi mắt của Đàm Tư Tư, trầm giọng nói: "Vốn tôi không muốn hỏi, nhưng bỗng nhiên tôi muốn biết, cô ở bên cạnh tôi,

có phải đã làm gì hoặc là nói qua cái gì tới tham dự đời sống tình cảm của tôi hay không?"

Nhất thời trên mặt Đàm Tur Tur có chút tái nhợt, cắn răng nghiêng đầu đi không nói lời nào.

Mạnh Tur Thành thở dài nói: "Tôi hơi mệt, mà bạn gái tôi sắp đến đây rồi, cô có thể rời đi không? Tôi không muốn làm cho cô ấy hiểu lầm cái gì."

Đàm Tur Tur không dám tin nhìn về phía Mạnh Tur Thành, đôi mắt to xinh đẹp từ từ tràn ra nước mắt nói: "Mặc dù anh không yêu thích tôi, nhưng anh vẫn luôn dễ dàng tha thứ những chuyện tôi làm, hôm nay thế nhưng anh lại nói với tôi những lời như vậy?"

Gương mặt Mạnh Tur Thành kiên nghị, đôi môi mím chặt, lúc này mang theo mấy phần tuyệt tình.

Đàm Tur Tur nhìn sùn mặt của anh hồi lâu, chợt ý thức được cái gì, xoa xoa nước mắt thê lương mà cười nói: "Tốt, tôi đi! Tôi đi rồi, anh sẽ phải hối hận!" Nói xong tông cửa xông ra.

Tô Hồng Tụ một đường vội vàng chạy tới trước cửa nhà của Mạnh Tur Thành, đứng ở phía ngoài cửa chính, trong lòng cô đang rất loạn, cô chợt có một loại cảm giác đang đi bất gian vậy.

Cô ôm ngực, trấn định tâm tình, tự nói với mình chỉ là cô phải đem chuyện làm rõ ràng, cô chỉ là muốn quang minh chính đại hỏi cho rõ thôi.

Nếu như hiện tại người Mạnh Tur Thành thích là cô ấy, cô tự nhiên sẽ rút lui, nhưng nếu như người anh thích là cô, vậy cô cũng không quan tâm chuyện trước kia của hai người bọn họ là như thế nào, hôm nay, về sau, anh đều là bạn trai của cô, anh là người đàn ông của cô!

Cho nên, hai người không nên có cái gì mập mờ, Đàm Tur Tur tôi sẽ không để cho cô ở trước mặt tôi một lần nữa làm ra loại chuyện mờ ám không rõ như vậy!

Mạnh Tur Thành, nếu như người anh yêu là em, thì anh cũng không nên cùng cô ấy dây dưa không rõ!

Cô tự nói với mình những thứ này sau, nhất thời cảm giác lòng đầy chính nghĩa, vì vậy vươn tay nặng nề nhấn chuông cửa.

Muốn làm rõ mọi chuyện thì phải dũng cảm phải có tự tin! Cô cố gắng tự nói với mình ở trong lòng!

Nhưng lúc cô đang định nhấn chuông cửa thì cửa bị mở ra.

Đàm Tur Tur chợt mở cửa, vọt ra, lại vừa đúng chạm mặt Tô Hồng Tụ đang muốn nhấn chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Đàm Tur Tur không nghĩ tới vừa đẩy cửa ra liền thấy Tô Hồng Tụ, nhớ tới việc cô ta mới vừa ở chỗ Mạnh Tur Thành bị chịu nhiều loại nhục nhã cùng uất ức, không có ý tốt nhìn Tô Hồng Tụ, cắn răng hỏi: "Tô Hồng Tụ, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, một người luôn rụt rè như cô, thủ đoạn ngược lại rất lợi hại đó!"

Hiện tại tâm trạng của Tô Hồng Tụ đang tràn đầy dũng khí muốn nói mọi chuyện cho rõ ràng, nghe được Đàm Tur Tur nói, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp cô nói: "Đàm Tur Tur, cô nói thế là có ý gì?"

Đàm Tur Tur nheo mắt lại lạnh nhạt nói: "Cô bình thường ít nói, thì ra đã sớm bắt đầu động chủ ý đối với Mạnh Tur Thành, chỉ là tôi không nghĩ tới cô là người thật thủ đoạn, để cho anh ấy đối với cô như vậy!"

Khuôn mặt Tô Hồng Tụ đỏ lên, vạn lần không nghĩ tới cô còn chưa nói cái gì, thế nhưng đã bị Đàm Tur Tur chụp xuống cho tội danh như vậy? Đây là ý gì, ý là cô quyền rũ Mạnh Tur Thành sao?

Đàm Tur Tur cũng không nghĩ nhiều lời, lạnh lùng nhìn Tô Hồng Tụ một cái, nghiêng người định rời đi.

Lúc này Tô Hồng Tụ giận đến mức ngực kịch liệt phập phồng, vào giờ phút này, nếu như cô cứ để Đàm Tur Tur rời đi như vậy, đoán chừng buổi tối cô không thể nào ngủ yên giấc!

Vì vậy cô vội vàng ngăn lại Đàm Tur Tur, lớn tiếng nói: "Đàm Tur Tur, cô khoan đi đã!"

Đàm Tur Tur nhìn xéo cô một cái, cười lạnh nói: "Thế nào, tôi còn không được rời khỏi sao? Nơi này là cửa nhà cô sao?"

Tô Hồng Tụ không để ý tới giọng điệu châm chọc của cô ta, hít sâu mấy hơi bình tĩnh lại tâm trạng của bản thân, cô nghiêm nghị nói: "Đàm Tư Tư, cô còn nhớ lần cô gọi điện thoại cho tôi nói chuyện về cô và Mạnh Tư Thành không, lúc ấy tôi chưa nói cho cô biết, thật ra tôi và Mạnh Tư Thành ——"

Đàm Tư Tư chán ghét vung tay lên, ngăn cản Tô Hồng Tụ nói tiếp: "Cô không cần phải nói nữa, tôi biết rõ, hai người là đang qua lại với nhau!"

Tô Hồng Tụ nhất thời sững sốt, thì ra cô ấy đã biết rồi?

Đàm Tư Tư không nhịn được nói: "Cô còn có chuyện gì nữa không, không còn thì xin tránh ra, tôi phải đi."

Tô Hồng Tụ vội vàng gạt đầu nói: "Tôi còn có chuyện muốn nói."

Đàm Tư Tư lạnh lùng "Hừ" nói: "Vậy người nói đi."

Tô Hồng Tụ nhìn chăm chú vào Đàm Tư Tư xinh đẹp, mở miệng hỏi: "Nếu cô đã biết tôi và Mạnh Tư Thành đang yêu nhau, lần trước tại sao còn nói với tôi những chuyện kia? Không phải là cô cố ý muốn bòn lộng thị phi chứ?"

Đàm Tư Tư bị nói trúng tâm sự, khinh thường nhìn ra nơi khác, ngậm miệng không đáp.

Tô Hồng Tụ nhìn thần sắc cô ta, biết quả nhiên là cô ta cố ý, nhớ tới mấy ngày nay cô nhận được bao nhiêu uất ức, nghĩa chính ngôn từ nói: "Đàm Tư Tư, quá khứ chúng ta là đồng học, hiện tại gặp lại, không nói tới trước kia chúng ta có quen biết hay không, tôi đều coi cô trở thành bạn tốt. Mà chuyện cô nói với tôi lần đó, có bao nhiêu phần là thật có bao nhiêu là giả tôi không biết, nhưng cô nên biết, hiện tại tôi và Mạnh Tư Thành đang qua lại, tôi mới là bạn gái của anh ấy, cho nên xin không cần ở trước mặt tôi nói những chuyện như thế lần nữa."

Đàm Tư Tư nghe thế, nở nụ cười châm chọc, quan sát Tô Hồng Tụ nói: "Mạnh Tư Thành có nói với cô chuyện giữa hai chúng tôi không, cô có muốn nghe một chút hay không?"

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, nghĩ thầm chẳng lẽ trong quá khứ giữa bọn họ thực sự từng có một đoạn tình sao? Nhưng mà lúc này cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng không chút nào yếu thế nói: "Đàm Tư Tư, chuyện quá khứ của cô tôi không hề hứng thú, còn quá khứ của Mạnh Tư Thành tôi tự nhiên rất có hứng thú, nhưng tôi không cần cô nói cho tôi biết, tôi tự đi hỏi anh ấy, anh ấy tự nhiên sẽ nói cho tôi biết."

Mặc kệ quá khứ giữa bọn họ rốt cuộc có cái gì, cô đều nên đi hỏi Mạnh Tư Thành, đây mới là người cô nên tin tưởng.

Đàm Tư Tư nghe nói như thế hơi ngạc nhiên nhìn Tô Hồng Tụ, cô ta không nghĩ tới một người như Tô Hồng Tụ sẽ nói ra những lời này, liền cười lạnh nói: "Tốt, cô đi hỏi anh ấy đi, tôi đi trước." Nói xong nghiêng người rời đi.

Sau khi Tô Hồng Tụ nói chuyện với Đàm Tư Tư xong, không biết thế nào vẫn cảm thấy chưa hết giận, trong lòng còn chứa một ngọn lửa vô danh chưa thoát ra ngoài được, cảm giác kia giống như liều mạng đánh ra một quyền nhưng lại đánh vào bịch bông vậy.

Cô suy nghĩ một chút tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến Mạnh Tư Thành, vì vậy cô đẩy cửa đi vào.

Bên kia Mạnh Tư Thành đang muốn đi lên phòng liền nghe tới cửa có người nói chuyện, đi ra nhìn thì Đàm Tư Tư đã biến mất rồi, chỉ còn lại Tô Hồng Tụ đang tức giận đóng sầm cửa lại.

Tuy nói anh đã sớm phát hiện tâm trạng của Tô Hồng Tụ có chút không đúng nhưng mà vẫn không nghĩ tới người từ trước đến giờ luôn ôn hòa sẽ có động tác như vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Sao vậy em?"

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn đầu sỏ gây nên mọi chuyện, nhớ tới mấy ngày nay vid chuyện của anh mà cô bị giày vò, liền hỏi: "Mạnh Tư Thành, người anh thích là em có đúng hay không?"

Mạnh Tư Thành càng thêm không hiểu, nhưng thấy gương mặt Tô Hồng Tụ ửng hồng ánh mắt chấp nhất xem ra nhất định phải lấy được đáp án, anh gạt đầu nói: "Tất nhiên."

Tô Hồng Tụ hài lòng gật đầu hỏi tiếp: "Em là bạn gái của anh, phải hay không?"

Mạnh Tư Thành càng thêm cảm thấy tình hình này quỷ dị, không thể làm gì khác hơn là lần nữa gạt đầu nói: "Đúng vậy."

Tô Hồng Tụ hỏi nữa: "Vậy quan hệ hiện tại của anh và Đàm Tư Tư là thế nào?"

Mạnh Tư Thành bắt đầu hiểu, chuyện này khẳng định cùng Đàm Tư Tư có quan hệ, lập tức không dám tùy tiện, sau khi suy tính thận trọng nói: "Là quan hệ bạn học cũ, dĩ nhiên hiện tại tạm thời còn là đồng nghiệp."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Rất tốt, vậy quá khứ hai người là quan hệ như thế nào?"

Mạnh Tư Thành đột nhiên cảm thấy cái vấn đề này rất buồn cười, nếu như không phải thái độ của Tô Hồng Tụ nghiêm túc như vậy, anh đã muốn cười văng lên rồi, liền vội vàng đáp: "Bây giờ là bạn học cũ, quá khứ dĩ nhiên là bạn học."

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, dĩ nhiên là không tin hỏi: "Không có quan hệ gì đặc biệt sao?"

Mạnh Tư Thành nghe vậy im lặng, giống như có chút do dự.

Tô Hồng Tụ thấy thần sắc của anh, rất mất hứng nói: "Không cho phép anh gạt em!"

Mạnh Tư Thành thờ dãi nói: "Nếu như nói không có bất kỳ quan hệ đặc biệt nào, thì cũng không đúng, chỉ là chuyện này một lời khó nói hết."

Tô Hồng Tụ thấy thần sắc anh là bị cô làm khó, chợt cô không muốn hỏi nữa, cô chỉ cần biết rằng, Mạnh Tư Thành thích cô, hiện tại Mạnh Tư Thành thuộc về cô, thế là đủ rồi.

Đĩ nhiên, trong tương lai Mạnh Tư Thành cũng thuộc về cô!

Mạnh Tư Thành cẩn thận quan sát thần sắc của Tô Hồng Tụ hỏi: "Em còn muốn hỏi gì nữa không?"

Tô Hồng Tụ không trả lời, chỉ đi đến, cẩn thận nâng lên cánh tay của anh nhìn một chút hỏi: "Rất nghiêm trọng sao?"

Đột nhiên Mạnh Tư Thành cảm thấy suy nghĩ của Tô Hồng Tụ thế nào đã chuyển sang chuyện khác rồi? Cô quan tâm tới thương thế của anh nên tới?

Anh có chút thụ sủng nhược kinh (được ưu ái mà lo sợ) nói: "Căn bản không có vấn đề gì."

Tô Hồng Tụ nghiêm túc quan sát vết thương, giống như đang suy tư cái gì nói: "Nếu như có cái gì động tác lớn, sẽ có ảnh hưởng sao?"

Mạnh Tư Thành nghĩ cô đang lo lắng cho anh, lòng ấm áp, nhưng vẫn không đành lòng để cho cô lo lắng, liền cười nói: "Sẽ không, thật ra thì không cần phải băng bó, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Vậy thì tốt." Vừa nói vừa đi về phía trước một bước, đến gần ôm chặt lấy Mạnh Tư Thành.

Mạnh Tư Thành cảm thấy có một cỗ hương thơm đánh về phía mình, hơi thở cứng lại hỏi: "Em làm sao vậy?" Bọn họ không phải không có thân thiết qua, nhưng là bình thường cảm giác không phải như thế.

Bình sinh, Tô Hồng Tụ luôn rất xấu hổ, nhưng hôm nay cô chợt chủ động, đôi mắt lửa nóng trong sáng đang nhìn anh, trước ngực còn kịch liệt phập phồng, còn có hai gò má ửng hồng giống như xúc phấn.

Suy nghĩ trong lòng Mạnh Tư Thành đang bắt đầu nhộn nhạo, hô hấp dồn dập, cổ họng khô sấp, nhỏ giọng hỏi lại: "Em làm sao vậy?"

Tô Hồng Tụ tiến lên, vươn tay ôm lấy hông của anh, đem mặt của cô dán lên lồng ngực anh, lớn tiếng nói: "Em muốn cùng anh ở chung một chỗ."

Mạnh Tư Thành chợt có chút cà lăm nói: "Chúng ta, chúng ta đang ở cùng nhau a."

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, đôi mắt cô nhìn anh, thấy đôi mắt anh dần dần tối xuống, biết phương pháp của cô là có tác dụng, vì vậy dứt khoát nhắm mắt lại, nhón chân lên nâng lên cổ, đem môi cô hướng tới anh.

Vóc dáng anh rất cao, cô nhón chân lên giống như cũng có chút với không tới, vì vậy cô cố nhón chân lên. . . . .

Hô hấp của Mạnh Tư Thành đã sớm dồn dập, lúc này anh chau mày nhìn cô gái đang liều mạng tiếp cận mình, đè nén hỏi: "Em. . . . . em có biết em đang làm cái gì không?"

Tô Hồng Tụ mở hai mắt ra, nhìn thẳng Mạnh Tư Thành, lớn mật nói: "Em biết rõ."

Mạnh Tư Thành cắn răng nói: "Hôm nay quả thực em lạ lắm." Cô là người rất bảo thủ, hôm nay chợt đổi tính rồi?

Tô Hồng Tụ ôm chặt lấy hông của anh, lớn tiếng nói: "Em khác lạ đấy, khác lạ thì thế nào! Hôm nay em chính là muốn, chính là muốn ——" lời kể tiếp, bây giờ cô không nói ra được.

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn xuống cô, chợt thì thầm nói: "Em chính là muốn thế nào?"

Tô Hồng Tụ do dự một chút, chợt vứt mọi dè dặt ra sau đầu nói: "Em chính là muốn cùng anh xảy ra quan hệ!"

Nói xong lời này, ý thức được cô nói lời nói quá lớn mật, gương mặt Tô Hồng Tụ nóng bừng, mặc cỡ không kềm chế được, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh nữa, cúi đầu vui mặt vào trong ngực anh .

Mạnh Tư Thành dừng lại thật lâu không nói lời nào, Tô Hồng Tụ cảm giác lồng ngực kịch liệt phập phồng, trong lòng chợt bắt đầu đánh trống, cô sẽ không bị cự tuyệt chứ?

Ai ngờ đang ở lúc cô muốn trộm ngẩng đầu quan sát thần sắc của anh, lại nghe được bên tai vang lên giọng nói dịu dàng: "Em chính là đang bắt nạt anh, em biết anh bị thương, cho nên chạy tới thừa dịp cháy nhà hôi của!"

Tô Hồng Tụ lắc đầu giải thích nói: "Em không có, em không phải cố ý."

Mạnh Tư Thành không để cho cô giải thích, cúi đầu bắt được đôi môi đỏ thắm của cô, không cho cự tuyệt nói: "Em chính là muốn bắt nạt anh, cho nên anh muốn bắt nạt lại!"

Tô Hồng Tụ ô ô nghĩ nói chuyện, chỉ là lời kia bị ngăn ở trong miệng không nói ra, sau lại, cô cũng không rảnh nói chuyện.

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy nụ hôn của Mạnh Tư Thành có chút bá đạo, chiếc lưỡi êm ái mà linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô trần trọc mát, không giống với những nụ hôn trong quá khứ, nụ hôn này dẫn theo mấy phần vội vàng, dường như ngay cả nụ hôn này cũng không biết, đây tất cả chỉ là bắt đầu mà thôi.

Hơi thở phả nam bao phủ Tô Hồng Tụ, đối với chuyện kế tiếp sắp xảy ra cảm giác ngượng ngùng cũng không biết sợ hãi, khiến cho Tô Hồng Tụ cảm thấy thân thể cô bắt đầu vô lực, hai chân như nhũn ra. Lúc này bên tai lại nghe được Mạnh Tư Thành thật thấp thanh âm ra lệnh: "Ôm lấy cổ anh."

Cô thuận theo, nhưng cái tư thế này lại làm cho môi lưỡi của anh càng thêm không có trở ngại bữa bãi thưởng thức môi của cô, cô cảm thấy chính mình như một vùng nước, phụ thuộc anh, thuận theo môi lưỡi của anh, bởi vì anh xâm nhập vào mà ngượng ngùng cũng run rẩy.

Giữa hơi thở mê loạn, Tô Hồng Tụ cảm thấy cô giống như bị anh ôm ngang lên, không biết làm sao lại nhớ lại cánh tay của anh bị thương, lập tức tỉnh táo lại nói: "Cánh tay không có sao chứ? Đừng làm ảnh hưởng đến vết thương?"

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn cô, ánh mắt kia tựa như lập tức muốn ăn cô nói: "Em còn không biết xấu hổ lo lắng anh sao? Em không phải là muốn ở lúc anh bị thương bắt nạt anh sao?"

Tô Hồng Tụ nhất thời đuối lý, nhưng đuối lý sau cô vẫn còn cố lấy dũng khí nói: "Em, em chỉ muốn để cho anh trở thành. . . . ."

Mạnh Tư Thành mong đợi nhìn cô, dẫn dụ cô nói ra: "Trở thành cái gì?"

Tô Hồng Tụ cảm thấy lòng cô đang cuồng loạn nói: "Anh là người đàn ông của em." Là của em, là của em, không phải là của người khác!

Lời nói vừa nói ra, cô cảm thấy trong đầu ong ong, căn bản không dám nhìn vào mắt của Mạnh Tư Thành.

Sau đó thì sao, cô cảm thấy mình được đặt vào một nơi mềm mại, hình như là trên ghế sofa? Ngay sau đó thân thể cường tráng của anh liền đè lên.

Đó là cảm giác quen thuộc nặng nề và thân mật, cái loại nặng nề đó có ý nghĩa áp bức và xâm chiếm.

Một tay của Mạnh Tư Thành bắt đầu cởi áo của cô, cô nhắm chặt mắt lại nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ có thể làm bầm nói lung tung một ít gì dòi đi chú ý lực.

"Tay của anh, cẩn thận, không nên lộn xộn. . . . ." Thật ra thì cô cũng không biết mình đang nói cái gì.

Mạnh Tư Thành rất lưu loát cởi ra quần áo của cô, lúc này anh cúi đầu lần nữa hôn lên mặt cô, bên hôn bên nhỏ giọng nói: "Anh không động, chẳng phải là sẽ bị em bắt nạt."

Tô Hồng Tụ bắt đầu cảm thấy uất ức nói: "Em không có khi dễ anh!"

Mạnh Tư Thành thấy cô uất ức liền nói: "Không sao, coi như trước em chưa bắt nạt được anh, hiện tại cũng có thể a, anh có thể mặc em bắt nạt, có được không?"

Tô Hồng Tụ bắt đầu đờ đẫn mở mắt, nhìn anh nói: "Anh để cho em bắt nạt như thế nào?"

Mạnh Tư Thành mỉm cười, cũng ngồi ở trên sofa, mà bàn tay không bị thương đỡ cô ngồi lên đùi anh.

Đáng thương Tô Hồng Tụ còn chưa có phản ứng kịp liền cảm giác một phen dồi sông lấp biển, đợi đến ngồi vào sau cô mới đỏ mặt phát hiện, thế nhưng hai chân cô bị tách ra ngồi trên đùi anh.

Cái tư thế này là sao? Cô cuống quýt muốn xuống, ai biết bàn tay Mạnh Tư Thành dùng sức đỡ bên eo của cô căn bản không để cho cô nhúc nhích.

"Anh đều để cho em bắt nạt anh rồi, em còn lộn xộn."

Tô Hồng Tụ quả quyết cự tuyệt nói: "Em không muốn ngồi như vậy!" Coi như cô muốn bắt nạt anh, nhưng, nhưng cô cũng không muốn ngồi như vậy!

Đôi mắt Mạnh Tư Thành như có đốm lửa cười nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Nhưng tay của anh bị thương, nếu như em không bắt nạt anh, anh cũng vậy không có cách nào bắt nạt em được."

Tô Hồng Tụ hai tay đỡ đầu vai của anh cúi đầu nhìn anh, lại nhìn đến thần sắc của anh cực kì nghiêm túc.

Cô cẩn thận đụng một cái tay của anh, xấu hổ nói: "Nếu không, nếu không để sau làm tiếp vậy." Chẳng lẽ cô lại đi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?

Đĩ nhiên Mạnh Tư Thành quả quyết cự tuyệt nói: "Không được, phải lần này!"

Tô Hồng Tụ khó xử, chỉ có thể nhin xuống ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi: "Này, này, vậy em nên làm như thế nào ?"

Mạnh Tư Thành thấy cô nghe lời, nụ cười bên môi tăng thêm, bàn tay đỡ bên eo cô từ từ đi xuống, vuốt ve cái mông mềm mại của cô nói: "Anh nói từng bước một cho em biết, em chỉ cần nghe lời là được, không phải sợ."

Tô Hồng Tụ gật đầu nói: "Tốt, em hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Kỳ thật lấy thành tích học tập ra xem xét, Tô Hồng Tụ không phải là một học sinh thông minh nhất, nhưng nhất định là một học sinh chăm chỉ nhất, kiên nhẫn tỉ mỉ nghe theo chỉ huy.

Hiện tại, Tô Hồng Tụ đang ở dưới sự chỉ dạy của bạn học Mạnh Tư Thành vĩ đại, từng bước một tiến hành việc bắt nạt Mạnh Tư Thành.

Cô hiên ngang cười ngồi trên hai chân của anh, cô vươn tay cời ra nút áo anh, lộ ra lồng ngực kiên cố. Cô không nhin được vươn tay sờ sờ, lồng ngực anh tan mát ra nhiệt lực, kịch liệt phập phồng, phía trên thậm chí còn có tầng mồ hôi mịn.

Cô tò mò nhìn mồ hôi dính tại trên tay cô, cảm thụ nhịp tim của anh đang kịch liệt phập phồng, cảm nhận sự khác biệt cơ thể giữa nam và nữ. Đang sờ vui vẻ, lại nghe được anh truyền đến một tiếng kêu đau, Tô Hồng Tụ tò mò ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn đến giữa cổ họng anh có chút rung rung, mày kiếm nhíu, đôi mắt nhìn cô đáng vẻ giống như rất bất mãn, cô lo lắng hỏi: "Sao vậy, như vậy không tốt sao?"

Trong cổ họng Mạnh Tư Thành phát ra giống như rất hướng thụ thờ dài, mơ hồ khàn khàn nói: "Rất tốt, em tiếp tục đi, tiếp tục sờ xuống dưới."

Tô Hồng Tụ được khích lệ, hơn nữa thật sự cô có lòng hiếu kì rất nặng, vì vậy tay kia liền lục lợi đi tới hạt đậu nhỏ hồng hồng. Cô cúi đầu quan sát, nhỏ nhỏ, có chút màu đỏ sẫm, bởi vì cô đụng chạm giống như bắt đầu thay đổi thành cứng rắn, nhẹ nhàng xẹt qua rất có xúc cảm.

Về hạt châu ở cô tò mò chạm tới, từ từ mà trở nên cứng hơn, mà hô hấp của Mạnh Tư Thành càng lộ vẻ dồn dập nói: "Nhanh lên một chút, còn có quần chưa cời ra đây."

Tô Hồng Tụ lập tức ý thức được cô xuất thần, ồ một tiếng vội vàng thu tay lại, nghe lời cúi người bắt đầu cời thắt lưng của anh.

Phía dưới quần, đã có một cái lều chổng lên thật cao, cô biết ở trong đó là cái gì, nhưng vẫn có chút sợ, vì vậy đưa tay ra cố gắng cẩn thận né tránh cái lều này, đi tới chỗ đai lưng, nghĩ tới làm sao để không kinh động cái lều này mà đem đai lưng cời ra.

Dây lưng đàn ông, cô chưa dùng qua, cũng không có hiểu qua, có chút khó khăn. Mạnh Tư Thành một cái tay bắt được tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô làm sao để cời ra dây lưng, kéo ra khóa kéo, trong lúc này ngón tay cô luôn là lơ đãng đụng phải cái lều kia, vì vậy tay cô hơi run.

Mạnh Tư Thành cảm thấy cô sợ hãi, đôi mắt anh sáng rực, bên môi nụ cười càng đậm: "Sợ cái gì ?"

Tô Hồng Tụ uất ức ngẩng lên đầu nhìn anh, rất bất mãn nói: "Ai sợ chứ, là em muốn bắt nạt anh!" Thốt ra lời này xong, cô lần nữa nhớ lại mục đích của mình, khiến Mạnh Tư Thành trở thành người của cô, không bao giờ cho người khác mơ ước anh nữa!

Mạnh Tư Thành gật đầu, nói ra mập mờ vô hạn: "Tốt, nó chờ em bắt nạt đây."

Tô Hồng Tụ nghe được anh nói "Nó", trên mặt cô độ nóng tăng thêm một tầng, nó gì mà nó, cô mới không sợ nó ! Chính là muốn bắt nạt nó!

Mà khi cô mất sức cả buổi rồi cuộc cời xong quần của anh kéo khóa nhìn đến "nó", thật làm cô sợ hết hồn: "Em không làm nữa, được không?" Cô ngang nhiên cười trên người người ta, lại đi cầu xin điều không tưởng.

Mạnh Tư Thành có thể đồng ý sao? Anh áp chế bản thân từng bước một hướng dẫn cô là vì cái gì, làm sao có thể buông ra món ngon đang dâng đến miệng này ?

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Mạnh Tư Thành, lần nữa nhỏ giọng tội nghiệp thỉnh cầu nói: "Em không muốn bắt nạt anh nữa còn không được sao?"

Mạnh Tư Thành giận tái mặt nói: "Nhanh lên một chút."

Tô Hồng Tụ cắn môi dưới nói: "Được rồi, vậy kể tiếp làm sao làm?"

Mạnh Tư Thành đã mở ra áo của cô, một bàn tay to đỡ hông của cô, bàn tay của cánh tay đeo băng đang bừa bãi vuốt ve mặt đào mềm mại của cô, nghe được lời của cô rất hài lòng cười nói: "Em đứng lên một chút."

Tô Hồng Tụ theo lệnh mà làm, kể tiếp một động tác một cái chỉ lệnh, chỉ thị tuyệt đối làm cho người ta mặt đỏ tim đập, động tác tuyệt đối tiêu chuẩn.

Hoi đứng lên, đi phía trước, nhắm chuẩn, sau đó ngồi xuống.

Khi đến cuối cùng một bước thời điểm, Tô Hồng Tụ cái này chỉ thị thi hành khí nghỉ việc: "Không được, khẳng định không vào được." Cô nhìn cái đó to lớn, cô làm sao có thể dung nạp nó đây?

Mạnh Tư Thành hai bàn tay to nâng lên mông của cô, khàn khàn nói: "Có thể, tiến vào là được rồi."

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, khó khăn nuốt nước bọt, lắc đầu sợ hãi nói: "Em không dám." Bị người khác cắt một đao cùng bản thân tự cắt chính mình một đao cảm giác giống nhau sao? Cô không hạ được nhẫn tâm như vậy!

Mạnh Tư Thành cũng biết này làm môn một cước cho cô đi đến làm dĩ nhiên là quá mức làm khó cô, nhìn cô một phen bị anh giày vò, chỗ đó của cô một mảnh lấy lợi đã đủ làm khúc đạo đầu rồi, vì vậy anh cũng không do dự, hai bàn tay to của anh kéo eo cô nhắm ngay xuống dưới, đồng thời phía dưới phối hợp hướng lên trên đi.

Hai loại sức lực cùng lúc mà đến, này đáng trào vật trong nháy mắt đâm rách chướng ngại, phân băng rách ngọc tiến vào nó mong đợi đã lâu địa phương.

Tô Hồng Tụ nhất thời có cảm giác như bị xé nát, đau nhức đánh úp về phía toàn thân, nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống nói: "Đau quá, không cần."

Mạnh Tư Thành không cho cô cự tuyệt nói: "Không thể không muốn."

Tô Hồng Tụ nỉ non, đôi mắt đầm lệ mông lung tội nghiệp nhìn Mạnh Tư Thành, nhỏ giọng nói: "Đau."

Mạnh Tư Thành mặc dù gấp, nhưng rốt cuộc thương tiếc đây là lần đầu tiên của cô, vì vậy đưa ra bàn tay, dịu dàng vỗ về chơi đùa nơi hai người kết hợp, khiến nơi đó chảy ra nhiều hơn dịch trơn, trong miệng dịu dàng an ủi nói: "Chỉ đau lần này thôi, về sau sẽ không đau nữa."

Tô Hồng Tụ dịu ngoan gật đầu: "Ừ, em biết." Cô tự nói với mình chỉ là đau một cái mà thôi, hơn nữa cô sớm có chuẩn bị tâm lý không phải sao?

Từ từ, theo ngón tay thon dài của Mạnh Tư Thành phủ lấy nơi đó, cô lấy được trấn an, cảm giác đau đớn từ từ chậm lại. Vì vậy cô đánh bạo vươn tay vịn bờ vai của anh, cũng cẩn thận tận lực không để cho nửa người dưới của cô có động tác gì.

Bởi vì hơi vừa động, trong thân thể cái đó trắng kiện mơ hồ có nhịp đập, treu chọc khiến cả người cô có cảm giác không kèm chế được.

Mạnh Tư Thành cảm thấy cô đỡ đau đớn hơn, liền thử thăm dò hơi động, ai biết cái khê động này của anh đối với Tô Hồng Tụ đang ngồi cười tại trên người anh mà nói, không khác nào đất rung núi chuyển, nhất thời kêu lên: "Không cần ——"

Mạnh Tư Thành vội vàng dừng lại hỏi: "Đau lắm hả?"

Tô Hồng Tụ lấp bắp nói: "Không phải."

Mạnh Tư Thành không hiểu hỏi: "Đó là thế nào?"

Tô Hồng Tụ không biết nói cảm giác ra bản thân như thế nào, đó không phải là đau, bởi vì đau thì rất bén nhọn.

Cái vật cứng rắn đó cứ như vậy đinh đi vào, nơi đó của cô mềm mại như con trai bị một lực mạnh tách ra, nhưng ở sau khi tách ra lại thật chặt bao lấy vật cứng rắn này. Hiện tại vật cứng rắn đang chôn tại trong cơ thể cô, cô cảm thấy bụng mình cũng bị chống đỡ trướng lên, bị cưỡng hành tạo ra, tạo ra đã đến cực hạn vốn là khó chịu, hiện tại vật đó còn được voi đòi tiên muốn động tới động đi, này không khác gì là hoạ vô đơn chí a!

Mạnh Tư Thành nhìn má cô đỏ hồng, chiếc cổ xinh đẹp khê ngửa ra sau, đôi mắt to dịu dàng đang tỏ vẻ đáng thương nhìn anh, trong lòng càng thêm xúc động, anh không để ý gì khác nữa, dưới thân lần nữa động lên.

Cô thừa nhận hành động này của anh, ngồi ở trên đùi anh, cô chỉ có thể vươn tay đỡ bờ vai của anh, chống đỡ lấy thân thể của mình không ngã xuống đằng sau, cúi đầu dựa vào nằm ở trên ngực anh, đồng thời phát ra nho nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào.

Khi anh đi vào bởi vì tư thế này, vật cứng đó cơ hồ ở trong cơ thể cô, dường như muốn đinh vào chỗ sâu nhất, cô liền không nhịn được phát ra thật thấp tiếng thét chói tai, thật chặt giữ chặt bờ vai của anh, nhỏ giọng xin: "Dừng đi vào trong sâu quá, đau lắm."

Mạnh Tư Thành nhìn cô gái đáng thương đang nằm ở trên người mình, trong lòng dâng lên nồng nặc thương tiếc, không nhịn được nâng lên bàn tay bị thương kia, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của cô, dịu dàng an ủi nói: "Dừng sợ, anh đi ra ngoài đây."

Anh nói lời giữ lời, cái này lui ra ngoài rồi. Nhưng khi anh thối lui khỏi thì đỉnh của vật cứng rắn cọ vào vách tường bên trong của cô. Anh nhẹ nhàng lui ra bên ngoài, vật kia như dẫn theo thịt non mềm mại của cô cũng đi ra ngoài. Khi anh hoàn toàn thối lui khỏi thì một phần thịt non bên trong dường như muốn bị anh hoàn toàn mang ra khỏi một dạng, đây mới là cảm giác giầy vò nhất !

Thật vất vả vật cứng rắn này thối lui ra khỏi, dựa vào đầu vai của anh Tô Hồng Tụ đang muốn thở nhẹ một hơi, ai biết vật cứng rắn lại một lần nữa quay lại, hung hăng đâm một cái vào bên trong cô, vì vậy Tô Hồng Tụ há mồm hút không khí, sau đó nhỏ giọng rên rỉ thét chói tai, thét chói tai sau lại chỉ có thể nức nở nắm chặt bờ vai của anh, thân thể theo công kích của anh mà kịch liệt đung đưa.

Anh đang yêu cô, một tay đỡ bên eo cô, một tay chơi đùa nơi mềm mại của cô bởi vì theo công kích của anh mà lay động.

Nơi mềm mại của cô rất đẹp, ấy là loại nhọn vểnh lên, nhìn rất động lòng người! Trước kia cô mặc đồ quá mức bảo thủ, người khác đều nhìn không ra, nhưng kể từ khi phong cách của cô thay đổi, những đường cong của cô càng ngày càng bắt đầu lộ ra ngoài, vì vậy nơi xinh đẹp này tựa hồ bị người khác chú ý tới.

Mạnh Tư Thành ngược nhìn cô gái xinh đẹp ở trước mắt anh, nhìn đoàn mật đào biến hình tại trên tay anh, anh không nhìn được nghĩ, nhất định không thể để cho cô mặc mấy loại quần áo như vậy nữa.

Vẻ đẹp của cô, không thể để cho người khác chú ý thấy được!

Tất cả của cô, cũng phải là của anh, duy nhất thuộc về anh. Tất cả tựa như hôm nay vẻ đẹp khi cô nằm ở trên người anh, cũng không thể để cho người khác thấy.

Trong lòng Mạnh Tư Thành bắt đầu có ý tưởng ích kỷ, có lẽ ở trong mắt người khác, cô chỉ là một cây cỏ nhỏ nhỏ hay xấu hổ, nhưng đối với anh cô là điều tốt đẹp nhất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạnh Tư Thành dâng lên một cỗ tham muốn giữ lấy điên cuồng, hận làm sao để đem cô giấu đi vào trong cơ thể của anh không bao giờ cho phép người khác thấy cô, vì vậy bên dưới bắt đầu càng thêm dùng sức đội lên trên.

Anh thích nhìn bộ dáng bây giờ của cô, thích nhìn cô bởi vì công kích của anh mà nức nở nghẹn ngào ngâm gọi, mà thân thể xinh đẹp của cô như cảnh liễu trong gió lòn đung đưa, cơ hồ muốn bị bẻ gãy, thật đáng thương a!

Tô Hồng Tụ cảm nhận được anh đột nhiên tang tóc, càng thêm nắm chặt bờ vai của anh thừa nhận công kích, nhưng bên trong cô thường xuyên bị cọ xát, như có như không một cảm giác lạ không nói rõ được.

Từ từ, cảm giác kia dần tràn toàn thân khiến cô không nhìn được nâng lên cổ, mái tóc như tơ theo động tác của cô mà bãi động trên không trung bay múa ra đường cong đẹp đẽ, cuối cùng rũ xuống sau ót, rơi vào trên thân thể của cô, cũng thỉnh thoảng quét nhẹ qua bắp đùi của Mạnh Tư Thành.

Cô nheo lại đôi mắt mê mẫn, hai má tân mát ra màu hồng mê người sáng rỡ, đôi môi đỏ tươi khê mở, nơi cổ họng phát ra tiếng rên kiều mị.

Mạnh Tư Thành nhìn bộ dáng câu cô, đồng thời cũng cảm nhận được phía dưới không ngừng phân bí ra mật dịch, biết cô sắp tiến vào trạng thái, thậm chí sợ là đã đã tới rồi, vì vậy càng thêm dùng sức đội lên trên, đồng thời không ngừng biến đổi các góc độ đội lên trên đung, đến khi tiếng cô càng thêm yếu ớt, đồng thời lông mày nhỏ nhắn của cô nhú lại phát ra âm thanh nói không rõ là khổ sở hay vui mừng nữa.

Trong không khí tràn ngập hương vị nam nữ hoan ái, tiếng đàn ông thờ gấp cùng tiếng rên đầy kiều mị của phụ nữ, còn có âm thanh "phốc xít...phốc xít" ở giữa hai chân vang lên, đây là giai điệu từ thiên cô tới nay.

Tô Hồng Tụ cảm thấy có một loại khoái cảm từ từ tích lũy, từng điểm một kéo lên, mỗi một lần dường như muốn nhảy lên tới điểm cao nhất, cũng đang trong nháy mắt đó lại hạ đi xuống, cô bắt đầu cảm giác mình giống như cần gì đó, giống như cần phải đi một chỗ, leo đến một chỗ, nơi đó có thể cho cô vui vẻ vô hạn, nhưng chỗ đó ở nơi nào, lại đi như thế nào, cô không biết, cô không đủ sức lực, vì vậy chỉ có thể nức nở nhỏ giọng nói: "Mạnh Tư Thành. ...."

Mạnh Tư Thành, cái tên đầy quen thuộc khiến cô khi nghĩ đến dường như đều muốn rơi lệ. Thật lâu trước đây cái tên đó khiến cô cảm thấy kinh hoàng cảm thấy luống cuống cũng cảm thấy không hiểu được tính cách của người thiếu niên lạnh lùng đó, trải qua mười năm bồi hồi mười năm chia lìa cũng là mười năm trần trọc, cái tên đó trở lại một lần nữa bên người cô giúp đỡ cô ôm cô, cuối cùng cho cô cảm giác an toàn cho cô khát vọng nhưng cái tên đó đã trở thành một đàn ông rồi.

Chưa bao giờ ý thức của Tô Hồng Tụ rõ ràng như thế, thì ra cô vẫn luôn yêu anh, từ lúc còn là một nữ sinh ngượng ngùng, cho tới bây giờ hèn mọn không tự tin yêu anh, thì ra cô vẫn luôn yêu, yêu đến nguyện ý mặc cho anh muốn bắt nạt cô thế nào cũng được, yêu đến cho dù không biết tương lại ra sao bất chấp tất cả như con thiếu thân lao vào lửa!

Mạnh Tư Thành, chỉ cần ba chữ là có thể khiến cho tim cô đập rộn lên trên mặt nóng lên, hôm nay cô để anh cuồng mãnh xâm lược, bắt đắc dĩ nhỏ giọng uất ức gọi tên anh, muốn được nhiều hơn nhiều hơn nữa.

"Kẹp chặt lấy eo của anh!" Mạnh Tư Thành cắn răng khàn khàn ra lệnh.

Tô Hồng Tụ ngượng ngùng nhưng vẫn thuận theo lời anh kẹp chặt chân vào eo của anh, kết quả cô làm như vậy giống như càng làm cho vật cứng rắn kia xâm nhập được vào sâu bên trong cô hơn.

Sau đó cô chỉ cảm thấy Mạnh Tư Thành chợt động mạnh thắt lưng một cái xông thẳng vào sâu bên trong cô, rồi mọi thứ giống như cây vạn tuế ra hoa, giống như pháo hoa nở rộ, trước mắt ngàn đóa vạn đóa nhìn không rõ, chỉ biết là rất hoa lệ.

Cô vô lực chống đỡ ở bả vai của Mạnh Tư Thành, ngược cổ cao giọng hét chói tai rên rĩ, tiếng rên ở trong không khí run rẩy quanh quẩn.

Cô mở ra cặp mắt sưng mù mê say, lại thấy đôi mắt sâu thẳm của Mạnh Tư Thành thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào cô, ở trong đó có thỏa mãn có khát vọng còn có nghi ngờ.

"Sao vậy anh?" Cô nhẹ nhàng mở miệng, mở miệng lúc phát hiện giọng nói của cô mang theo cảm giác mềm mại tinh tế đầy mỉa mai.

Mạnh Tư Thành một tay ôm sát cô vào lòng, đỡ cô tựa vào trên ngực, nâng lên chiếc cằm thon nhỏ của cô, quan sát cô tỉ mỉ.

Cô càng thêm bất an, nhìn anh là lạ !

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, thật lâu mới khàn khàn mở miệng: "Tô Hồng Tụ, tại sao em lại muốn quyến rũ anh?"

Câu dẫn? Cái từ này dùng là như thế rõ ràng cùng táo bạo, điều này làm cho còn ở trong tình triều Tô Hồng Tụ cả người khẽ run lên, nhỏ giọng nói: "Em . . . . em không có. . . . ." Cái này cũng coi là quyến rũ sao?

Đôi môi mỏng của Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng ma sát qua đôi môi đỏ mọng của cô, đôi mắt anh có dụng ý khác hướng phía dưới nhìn rồi nói: "Bộ dạng bây giờ của em, lại vẫn còn nói là không có quyến rũ anh sao?"

Bộ dáng bây giờ? Bây giờ là hình dáng gì đây?

Tô Hồng Tụ thế này mới ý thức được hai chân cô vẫn đang ngồi ở trên đùi anh, mà cái vật thể đã từ từ mềm xuống kia vẫn còn đang chôn sâu ở trong cơ thể cô!

Cô kinh hoàng muốn đứng lên, lại bị một bàn tay của Mạnh Tư Thành vững vàng cố định nói: "Không được lộn xộn."

Cô còn đang không hiểu, lại đột nhiên phát hiện, vật thể còn ở trong cơ thể cô đang từ từ cứng rắn lại!

À? Anh lại muốn lần nữa sao?

Đôi mắt Tô Hồng Tụ mông lung làm bộ đáng thương nhìn về phía Mạnh Tư Thành, lại nhìn đến trong đôi mắt anh ngày càng trầm xuống, quả nhiên là muốn làm lại lần nữa hay sao?

Mạnh Tư Thành vỗ về nhẹ phía sau lưng cô để cho cô từ từ trấn định lại, lúc này mới đầu vào đầy dụ dỗ nói: "Mới vừa rồi là lần đầu tiên em còn chưa bắt nạt anh, anh đã giúp em một lần rồi, kết quả em vẫn còn chưa bắt nạt anh đâu đấy. Vì công bằng để đạt được mục đích, chúng mình làm lại một lần nữa đi, lần này để cho em bắt nạt anh, có được không?"

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút hỏi: "Có thể nói không sao?"

Ngón tay cái hơi thô ráp của Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng cọ qua đôi môi mềm mại của cô, giọng anh êm ái nhưng kiên định nói: "Không được".

Tô Hồng Tụ cúi đầu không nói, một lần nữa, cô tới?

Mạnh Tư Thành tiếp tục kích lệ tinh thần cô nói: "Mới vừa rồi em giận dỗi đừng đừng chạy vào lá gan vừa nảy chạy đi nơi nào rồi? Mới vừa rồi là ai nói muốn khiến anh trở thành người đàn ông của cô ấy nhỉ?"

Bị kích thích như vậy, dũng khí của Tô Hồng Tụ sớm bị đâm dẹp chợt trở lại, cô cẩn thận xem xét một chút phía dưới thân thể hai người, nhìn lại sắc mặt của Mạnh Tư Thành, chợt cô như chém đinh chặt sắt tuyên bố: "Đúng vậy, em chính là muốn bắt nạt anh đấy!"

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng nhấn một cái nút ở bên cạnh, ghế sofa dựa lưng kêu một tiếng rồi ngã xuống, trở thành một chiếc giường lớn, sau đó anh thuận thế nằm xuống, lười biếng cười nhìn người còn đang ngốc lẳng ngồi cười bên trên anh nói: "Tốt lắm, anh để mặc cho em bắt nạt đây."

Tô Hồng Tụ nắm nắm quả đấm, tốt, nói làm thì làm ngay! Không thể để cho anh xem thường được!

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Sau này khi Tô Hồng Tụ nhớ lại, cô cảm thấy buổi tối hôm nay số cô thật khổ.

Đầu tiên, Mạnh Tư Thành nằm xuống, cô mệt sống một chết chậm rãi vận động lên xuống trên người anh, vụng về mà phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng cô còn bị ghệt bỏ "Không được, như vậy quá chậm, mau hơn chút nữa." "Sâu hơn một chút, ừ. . . . . Như vậy rất tốt. . . . ."

Tiếp theo, thời điểm cô đem hết tất cả hơi sức cuối cùng giống như nhìn thấy ánh rạng đông, hô hấp của Mạnh Tư Thành lại càng ngày càng gấp rút, chợt anh lật người đè cô xuống dưới, đôi khách thành chủ một phen tấn công như vũ bão. Vì vậy cuối cùng cô vẫn chỉ có thể là người bị bắt nạt.

Khi cô nằm phía dưới anh nghe tiếng ghé sofa bởi vì sự vận động mạnh mẽ mà vang lên tiếng động, cô lo sợ nghĩ, thôi cô vẫn nên làm người bị bắt nạt đi, trước mắt xem ra để cho cô đi bắt nạt anh hình như rất khó khăn.

Cuối cùng, cô chẳng những phải hầu hạ anh mặc cho anh bừa bãi bắt nạt, cô còn phải để anh nằm ở trên giường nhân nhả xem ti vi, còn bản thân phải bò dậy đi phòng bếp làm bữa sáng cho anh, ai bảo người ta bây giờ là bệnh nhân chứ!

Mạnh Tư Thành hưởng thụ bữa ăn ngon xong, anh liền kéo Tô Hồng Tụ vào trong lòng mình hôn hít một phen. Tô Hồng Tụ cảm thấy rất nhanh liền có vật cứng chia vào cô, trong lòng cô run rẩy nói: "Anh là bệnh nhân, không thể lộn xộn."

Mạnh Tư Thành dĩ nhiên không nghe nói: "Bắt nạt em không cần tay, nếu như cần phải dùng đến tay, một cái là đủ rồi."

Vì vậy một lần nữa Tô Hồng Tụ lại bị áp đảo bị giầy vò, khi cô như một chiếc thuyền lá nhỏ đang đưa theo dòng nước thì cô nghĩ thầm một chuyện chẳng nhẽ cả đời này cô đều không thể bắt nạt được anh sao?

Rất nhiều chuyện tràn vào trong đầu, chuyện trước kia đi học, chuyện tình của Đàm Tư Tư gần đây, còn có lời khuyên của Tô Tranh, cứ lần qua lộn lại ở trong đầu cô.

Nếu như lại xuất hiện một Đàm Tư Tư khác, cô phải đối phó như thế nào đây, cô còn có thể chắc chắn phần thắng thuộc về mình không? Nếu như mấy năm nữa cô từ từ già đi, mà Mạnh Tư Thành càng ngày càng ưu tú cô còn có thể yên tâm thoải mái hạnh phúc không?

Giữa cô và anh, giống như vẫn có một loại bất bình đẳng, vì vậy, trong lòng cô vẫn lo lắng không yên.

Lo lắng, vì sợ mất đi, cho nên mới lo lắng như vậy mà nghĩ muốn xác định những thứ gì sao?

Tối nay vận động là như thế điên cuồng, tối nay Tô Hồng Tụ căn bản không phải thường ngày Tô Hồng Tụ.

Cô, thậm chí có điểm hoài nghi, rốt cuộc cô đang làm gì?

Tô Hồng Tụ nghĩ tới đây, không khỏi cười khổ, Tô Hồng Tụ à Tô Hồng Tụ, cô thật sự là thiếu hụt một thứ duy nhất, loại đồ vật này không phải mặc vào quần áo xinh đẹp là có thể có được.

Lúc cô đang mất hồn, Mạnh Tư Thành chợt đỉnh một cái thật sâu, cơ hồ đỉnh vào chỗ sâu nhất, cô không nhận được thét lên một tiếng "A".

Sau lưng cô, Mạnh Tư Thành bá đạo nói: "Không cho phép em mất hồn."

Tô Hồng Tụ thấp giọng "Ừ" một tiếng, nắm chặt ga giường phía dưới, nhắm mắt lại chuyên tâm hiểu rõ cảm giác bị người đàn ông này bắt nạt.

Buổi tối ngày hôm nay, khi Tô Hồng Tụ bị dây vò xụi lơ ở trên giường không cách nào nhúc nhích thì Mạnh Tư Thành ngược lại như con mèo được ăn no hải lòng mỉm cười, ôm cô tựa vào trước ngực anh.

Đang lúc Tô Hồng Tụ mơ hồ vươn tay ôm chặt thắt lưng khỏe mạnh của anh, đầu tựa vào trên ngực anh, dần dần chìm vào trong mộng đẹp.

Bàn tay của Mạnh Tư Thành cầm lấy tay cô đi xuống, Tô Hồng Tụ giãy giụa, lại giãy giụa không được, cuối cùng chỉ có thể trấn an vuốt ve vật nhỏ đã mềm xuống. Cô nhớ tới bộ dạng trước đó của nó hùng dũng khí phách, đột nhiên cảm thấy buồn cười, lúc trước nó là như thế nào hành hạ cô a!

Mạnh Tư Thành thấy cô cười, ở bên tai cô nhỏ giọng hỏi: "Cười gì vậy?" hơi thở ấm áp của anh phun đến vành tai mượt mà khéo léo của cô, chọc cho thân thể cô khẽ run lên.

Tô Hồng Tụ không dám nói ra lí do bản thân cô đang cười cái gì, nhưng Mạnh Tư Thành hỏi, cô chuyển dời đề tài này, vì vậy liền nhớ tới bộ dạng lúc cô bị anh bắt nạt, bộ dạng thật của cái tiểu đệ đệ kia cùng với hình dạng trong sách giáo khoa cô từng xem hình như phải là loại bậc cao nhất! Suy nghĩ một chút cô mở miệng hỏi: "Cái đó, cái đó của người khác cũng đều lớn như vậy sao?"

Mạnh Tư Thành bắt đầu còn chưa hiểu cô chỉ cái đó là gì, sau lại ý thức được, chợt cúi đầu cắn nhẹ vào lỗ tai cô, chỉ nghe được cô mềm mại "A" lên một tiếng, lúc này anh mới hải lòng cười: "Thật ngốc mà, lại còn muốn biết vật nhỏ của người khác sao? Không cho nghĩ người khác, chỉ có thể nghĩ đến anh!"

Tô Hồng Tụ đáng thương mà đem lỗ tai bị anh cắn vui đầu cọ xát vào trong ngực anh, đầu óc cô dần dần mơ hồ, lẩm bẩm nói: "Không muốn cũng không nghĩ. . . . ."

Mạnh Tư Thành cười, cầm đặt trên mái tóc của cô nói: "Em là của anh, về sau chỉ có thể nghĩ tới anh, cũng chỉ có thể để cho anh bắt nạt em."

Tô Hồng Tụ không nhìn được nghĩ, vậy anh không phải cũng sẽ là của em, về sau chỉ có thể nghĩ tới em, cũng chỉ có thể đối tốt với em sao?

Chỉ là những lời này, cô cũng không hỏi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Tô Hồng Tụ sớm một chút tỉnh lại, phát hiện Mạnh Tư Thành đang ngủ say, trong giấc mộng đầu lông mày của anh giãn ra bộ dạng không hề phòng bị, đơn thuần có điểm giống trẻ con.

Cô chuyên chú nhìn bộ dạng ngủ đáng yêu của anh, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào vô tận, nhưng cô tỉnh trong sự ngọt ngào này lại có một chút khổ sở mơ hồ.

Đêm qua quả thật cô không giống như cô bình thường, hôm nay nhớ tới tối hôm qua đủ loại cử động thật là xấu hổ không chịu nổi, thật sự không còn mặt mũi gặp người khác.

Lúc này chuông điện thoại di động vang lên, cô sợ quấy rầy đến anh, vì vậy vội vàng chạy ra ngoài, nhận điện thoại hóa ra là Tô Tranh gọi tới.

Tô Tranh là một người thật kỳ quái, cô ấy giống như luôn ngủ rất muộn nhưng thức dậy tương đối sớm, Tô Hồng Tụ đã từng bị cô ấy gọi dậy làm việc ở lúc năm giờ sáng, cho nên lúc này nhận được điện thoại của Tô Tranh cô cũng không cảm thấy kỳ quái.

Điện thoại tiếp thông, Tô Tranh nói rất đơn giản, có chuyện quan trọng, nếu như Tô Hồng Tụ có thời gian, xin lập tức đến ngay.

Tô Hồng Tụ người thế nào, nàng là cỡ nào tận chức phụ trách người a! Cho nên hần chỉ là nho nhỏ từ chối hạ liền thu dọn đồ đạc rời đi, trước khi đi muốn cho Mạnh Tư Thành lưu cả tờ giấy kia mà, nhưng suy nghĩ một chút có điện thoại di động đâu rồi, nếu như hần tỉnh tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho mình, vì vậy cũng liền không có lưu.

Quyết định này của cô, sau đó xem như mang đến cho Mạnh Tư Thành hành hạ không nhỏ, dĩ nhiên lúc này Tô Hồng Tụ vụn vụn không có nghĩ tới.

Tô Hồng Tụ gặp Tô Tranh ở quán cà phê đã hẹn trước, sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Tô Tranh lời ít mà ý nhiều đi thẳng vào vấn đề, lấy ra một tờ giấy đăng ký.

Tô Hồng Tụ cầm lấy, sừng sốt, đây là giấy đăng ký của một khóa học gọi là "Khóa huấn luyện để bạn trở thành người phụ nữ quyền rũ".

Cô ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Tô Tranh, đây là ý gì?

Tô Tranh cười nói: "Trên cái thế giới này có một người phụ nữ rất thần kỳ, cô ấy mở một trung tâm huấn luyện, mà cũng là một trung tâm huấn luyện rất thần kỳ. Mỗi cô gái, có bình thường đến cỡ nào, sau khi trải qua khóa huấn luyện đó cũng sẽ biến thành một người đẹp chân chính."

Tô Hồng Tụ còn chưa rõ lắm hỏi: "A, đây là một thẩm mỹ viện?" Cô chỉ có thể nghĩ tới là cái này.

Tô Tranh lắc đầu nói: "Cô cũng có thể hiểu như thế, nhưng nó cũng không phải một thẩm mỹ viện đơn giản như vậy. Cô phải biết, một người phụ nữ đẹp thật sự cũng không chỉ bởi vì họ có khuôn mặt xinh đẹp, mà bởi vì họ có phong cách cùng với nội tâm tự tin."

Tô Hồng Tụ đã hiểu một chút ý tứ của Tô Tranh, vì vậy kinh ngạc nói: "Ý của cô là muốn đưa tôi đến chỗ đó để học hỏi sao?"

Tô Tranh gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng mà tôi phải nhắc nhở cô, nếu muốn đạt được mục đích thì phải có sự hi sinh, có thể từ nơi huấn luyện đi ra tất nhiên cô cũng phải chịu một phen khổ cực, cô phải có sự chuẩn bị tâm lý trước."

Tô Hồng Tụ cũng không sợ khổ, cô chỉ nghi ngờ hỏi: "Tôi đi tham gia một tháng, trở lại sẽ thay đổi sao?"

Tô Tranh thấy vậy cười nói: "Có người đi vào đó khi ra cũng không có sự thay đổi nào, điều này thì phải dựa vào quyết tâm của cô."

Tô Hồng Tụ cúi đầu trầm mặc, chuyện này nghe có vẻ không thể tưởng tượng nổi, dùng một khóa huấn luyện để thay đổi bản thân sao?

Tô Tranh nhìn ra sự do dự trong lòng cô, lên tiếng ý muốn kích thích cô nói: "Nếu như cô đã hài lòng đối với bản thân cô bây giờ, hoặc là mặc dù cô không hài lòng nhưng căn bản không muốn làm bất kỳ thay đổi nào nữa, vậy coi như tôi chưa nói gì hết đi."

Tô Hồng Tụ vẫn đang suy nghĩ chuyện giữa cô và Mạnh Tư Thành.

Cô và anh ở chung một chỗ rất hạnh phúc, tất cả thoát nhìn rất tốt đẹp, nhưng sâu trong nội tâm luôn là cảm giác thiếu hụt một thứ gì đó, hẳn là là một loại thiết tha, kích tình, hoặc là nói cảm giác mãnh liệt? Hay hoặc là cái cảm giác tự tin có thể nắm bắt được người đàn ông của mình trong tay?

Đàm Tư Tư xuất hiện, khiến cô cảm thấy lo lắng. Thật ra thì chính cô cũng hiểu, rất nhiều chuyện nếu cô không tích cực chủ động, tất cả đều sẽ trở nên không giống nhau. Nhưng trong lòng Tô Hồng Tụ luôn có một đuela trẻ quá mềm yếu và thiếu tự tin tồn tại, để cho mỗi khi đến thời khắc máu chốt cô liền dừng bước không tiến.

Thật ra thứ khó khăn chiến thắng nhất của một người, có lẽ chính là nội tâm không đủ dũng cảm của mình.

Cô cúi đầu suy nghĩ chốc lát, rồi cuộc ngẩng đầu lên ánh mắt kiên định gật đầu nói: "Tôi đồng ý."

Mặc dù Tô Tranh đã sớm đoán được cô sẽ đồng ý, nhưng thấy vẻ mặt của cô thì Tô Tranh còn rất hài lòng nói: "Tốt, cô đã không có ý kiến, vậy thì hôm nay đi, hiện tại liền lên đường, ok?"

Tô Hồng Tụ sững sờ: "Hiện tại? Tôi còn chưa chuẩn bị gì hết."

Tô Tranh nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tô Hồng Tụ nói: "Nơi đó cái gì cũng có, cô không phải cần chuẩn bị, chỉ cần mang theo chứng minh thư là được rồi."

Tô Hồng Tụ gật đầu, trong lòng suy nghĩ muốn thông báo cho Mạnh Tư Thành một chút, ai biết Tô Tranh lại cười thần bí, vươn tay nói: "Đưa tôi đi động của cô."

Tô Hồng Tụ không biết ý nghĩ của Tô Tranh, từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra đưa cho Tô Tranh.

Tô Tranh cầm lấy di động, tắt máy, sau đó bỏ điện thoại di động vào túi xách của mình.

Một loạt động tác lưu loát, khiến Tô Hồng Tụ há hốc mồm cứng lưỡi nói: "Đây là muốn làm gì?"

Tô Tranh giải thích: "Đây là quy định của khóa huấn luyện, để tránh cô bị người ngoài quấy rầy."

Tô Hồng Tụ nghe vậy cảm giác như cô là con cừu đã bị sập bẫy nói: "Nhưng tôi vẫn chưa gọi điện nói qua việc này với Mạnh Tư Thành mà, anh ấy. . . ."

Tô Tranh cắt đứt đường lui của cô nói: "Tôi vừa đúng cũng biết Mạnh Tư Thành, cho nên tôi có thể giải thích cho anh ta về chuyện này. Mặt khác, chuyện trong nhà của cô tôi cũng sẽ phụ trách giải thích cùng giải quyết tất cả, cô cứ yên tâm giao cho tôi đi, cô có tin tưởng tôi không?" Cuối cùng Tô Tranh nhíu mày hỏi Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ có thể nói không tin được sao? Cô đối với Tô Tranh dĩ nhiên là tin tưởng vạn phần, lúc này Tô Hồng Tụ chỉ có thể gật đầu liên tục nói: "Được rồi, tất cả mọi chuyện nhờ cô vậy!"

Tất cả giống như cũng đã an bài xong, có lẽ đây không phải là tạm thời quyết định, đây là Tô Tranh đã sớm nghĩ kỹ, chỉ là đợi đến hôm nay mới áp dụng mà thôi.

Chỉ là mặc kệ như thế nào, Tô Hồng Tụ cũng sẽ nghe theo Tô Tranh sắp xếp, không phải sao? Đối với Tô Hồng Tụ mà nói, Tô Tranh chính là cứu tinh của cô, chính là người đáng giá cho cô tin tưởng nhất.

Trước khi đi, Tô Hồng Tụ trịnh trọng hướng Tô Tranh nói cảm ơn lần nữa, cô biết Tô Tranh vì cô mất không ít tâm tư, thực sự cô rất cảm kích Tô Tranh.

Tô Tranh lại không để ý chút nào nhẹ nhàng nhíu mày, những thứ này đối với cô mà nói chỉ là một cái nhấc tay thôi.

Tô Hồng Tụ tin tưởng Tô Tranh, nhưng Tô Tranh lại cứ muốn phụ sự tin tưởng của cô.

Trên thực tế, Tô Tranh tính toán không nói cho Mạnh Tư Thành Tô Hồng Tụ đang ở đâu, không những thế, cô còn đánh giá cao sự tương tượng.

Người đàn ông kia, tốt nhất nên cho anh ta một chút trừng phạt nho nhỏ, để cho anh ta lo lắng gấp gấp một phen, có lẽ như vậy anh ta sẽ hiểu ra suy nghĩ sai lầm của bản thân.

Mà Tô Hồng Tụ thì sao, trong vòng một tháng, cô thực sự không hề cùng Mạnh Tư Thành có bất kỳ liên lạc nào.

Khi cô mệt mỏi đến cực hạn, cô lặng lẽ nằm ở nơi đó nghĩ, nghĩ Mạnh Tư Thành rốt cuộc có nhớ cô hay không, nếu như nhớ, sẽ nhớ như thế nào đây?

Lúc này, sâu trong nội tâm của cô, mơ hồ có sự chờ mong được gặp anh.

Chia ly, nhớ nhung, khắc chế, cố gắng, đây tất cả giống như cũng là vì sâu trong nội tâm này này mằm khát vọng.

Ngày hôm sau khi Mạnh Tư Thành tỉnh lại, giai nhân đã đi, chỉ có căn phòng kiểu diêm hơi thở nhắc nhở anh, tối hôm qua tất cả không phải mộng xuân.

Mạnh Tư Thành xác định Tô Hồng Tụ đã rời đi, nghi ngờ cầm điện thoại di động lên gọi cho Tô Hồng Tụ, nhưng tắt máy.

Lúc này anh cũng không quá để ý, tối hôm qua bọn họ làm điều hoang đường như vậy, sáng nay đoán chừng cô da mặt mông xấu hổ, vội vã rời đi để trốn anh thôi?

Mạnh Tư Thành nghĩ lại hành động ngày hôm qua của cô khác hẳn với bình thường... Điện cuồng, bên môi anh không khỏi tràn ra một nụ cười. Thật ra thảnh thơi như vậy cũng không tồi a, chỉ là từ trước cho tới bây giờ anh không nghĩ một người luôn thận trọng lời nói sẽ có một phen biểu hiện như vậy vào tối hôm qua. Sau đó nghĩ lại, thật là có khác một phen tư vị tại trong lòng.

Nhưng anh thật sự không nghĩ tới, kế tiếp, anh vô luận như thế nào cũng không tìm được Tô Hồng Tụ rồi!

Đầu tiên anh gọi điện thoại cả ngày cô cũng không mở máy, tiếp theo anh chạy đến chỗ ở của Tô Hồng Tụ, thật vất vả lấy được cái chìa khóa đi mở cửa phòng cô, ai ngờ bên trong trống rỗng, lãnh nôi lãnh lò vừa nhìn chính là chủ nhân chưa từng trở lại.

Mạnh Tur Thành hoàn toàn ngây người, đã xảy ra chuyện gì sao?

Ngày hôm qua không phải thật tốt ư, ngày hôm qua không phải tất cả đều ấm áp tốt đẹp sao? Thế nào chột trong một đêm cô đã không thấy tăm hơi!

Nếu như không phải là tối hôm qua cái loại đó tốt đẹp phóng túng anh vẫn còn cảm giác, anh sẽ cho rằng mình hoàn toàn làm một giấc mộng! Tô Hồng Tụ, cũng là giấc mộng nhiều năm qua khó có được của anh, hiện tại tưởng chừng giấc mộng đã trở thành hiện thực, nhưng ngày hôm sau tất cả đã tan thành mây khói sao?

Mạnh Tur Thành tự nhiên sẽ không tin tưởng Tô Hồng Tụ cứ như vậy mất tích, cho nên kế tiếp anh đi công ty cô, anh còn thử thăm dò gọi điện thoại về nhà của Tô Hồng Tụ.

Nhưng, công ty trả lời chắc chắn, Tô Hồng Tụ đã xin nghỉ việc rồi.

Anh không tin, chạy đi tìm Tô Tranh, về mặt Tô Tranh bình tĩnh, không để ý chút nào nói: "Chi là một nhân viên xin nghỉ việc thôi, anh lại chạy tới hỏi tôi à?" Sau đó đưa tới một phong thư xin nghỉ việc.

Mạnh Tur Thành không dám tin nhìn tất cả, siết chặt quả đấm rời đi.

Anh quyết định gọi điện thoại cho Tô Hồng Tụ, ai biết mẹ cô đầu tiên là tò mò hỏi thân phận của anh, anh nghĩ đến thân phận của mình còn chưa được công khai trước mặt mẹ cô, vì vậy chỉ có thể tự xưng là bạn học của Tô Hồng Tụ.

Mẹ Tô nghe nói là bạn học cũ mới yên lòng, nói Tô Hồng Tụ ra khỏi nhà, nghe nói là đi đi công tác ở nước ngoài, cho nên trong khoảng thời gian này không có gọi điện thoại về nhà.

Mạnh Tur Thành một vòng tìm kiếm đều vấp phải trắc trở, thiếu chút nữa liền muốn chạy đến đồn Công An báo án, nhưng vào thời điểm mấu chốt anh nghĩ lại chuyện này, cuối cùng hiểu rõ ràng vấn đề mấu chốt, vì vậy lại lòng như lửa đốt đi tìm Tô Tranh.

Người phụ nữ Tô Tranh này cũng không đơn giản, Tô Hồng Tụ đối với cô ta luôn luôn tin tưởng, hiện tại Tô Hồng Tụ vô cớ mất tích, 89% là cô ta ở sau lưng giờ trò quỷ.

Quả nhiên, lần này Mạnh Tur Thành tìm tới cửa, Tô Tranh hài lòng nhìn bộ dạng anh đang vô cùng lo lắng nói: "Rốt cuộc cũng coi như anh có lòng, không uống công cô ngọc kia đối với anh một lòng say mê."

Mạnh Tur Thành gấp gáp muốn tìm Tô Hồng Tụ, cũng không khách khí ép hỏi Tô Tranh về tung tích của Tô Hồng Tụ.

Tô Tranh không chút hoang mang mời anh ngồi xuống, thong dong bình tĩnh bắt đầu hỏi tội: "Cô gái tên Đàm Tur Tur kia, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Mạnh Tur Thành không tự nhiên bị người khác ép hỏi, nhũn mày cười lạnh nói: "Đây là chuyện giữa tôi và Hồng Tụ, không liên quan đến người ngoài!"

Tô Tranh cười: "Tốt, anh có thể không nói." Nói xong đứng dậy muốn đi.

Mạnh Tur Thành vội vàng ngăn lại, vào giờ phút này, bảy tác cổ họng của anh đặt tại trên tay người khác, nên thu liễm chỉ có thể thu liễm.

Vì vậy Mạnh Tur Thành không thể làm gì khác hơn là nén được tính tình nói: "Cô có vấn đề gì có thể hỏi, nhưng tôi cũng muốn hỏi một chút rốt cuộc mục đích của cô là gì, cô và Hồng Tụ không quen không biết tại sao muốn nhúng tay những chuyện này?"

Tô Tranh là hạng nhân vật nào, Mạnh Tur Thành ít nhiều cũng biết một chút lai lịch của cô. Một người như vậy thế nhưng lại để ý Hồng Tụ như thế, không thể không khiến Mạnh Tur Thành nổi lên nghi ngờ.

Tô Tranh cũng thẳng thắn nói: "Không có gì, chi là hợp ý mà thôi, lý do này có thể không?"

Hợp ý? Mạnh Tur Thành xem xét kỹ lưỡng biểu tình của Tô Tranh, chỉ thấy vẻ mặt bình thản của cô.

Trên cái thế giới này có mấy người có thể để cho Tô Tranh cảm thấy hợp ý, thế nhưng mất tâm cơ ra tay giúp đỡ đây?

Chỉ là nhìn bộ dạng Tô Tranh bình thản như cũ, Mạnh Tur Thành cảm thấy Tô Tranh nói là lời nói thật.

Có lẽ vô luận Tô Tranh là người như thế nào, đầu tiên cũng là phái nữ.

Nữ nhân và nữ nhân luôn có một ít tình cảm kỳ quái là hợp ý và không hợp ý.

Nghĩ như vậy, Mạnh Tư Thành cũng không giấu giếm, chỉ tiết nói ra tất cả.

Tô Tranh nghe xong cười nói: "Nói như vậy, tất cả đều là vấn đề của cô ngọc này rồi."

Mạnh Tư Thành gật đầu, trong ánh mắt có chút âm đạm nói: "Chính cô ấy luôn tự nghĩ nhiều, tôi cảm thấy có lẽ tôi đối với cô ấy chưa đủ tốt, còn chưa khiến cho cô ấy có đầy đủ cảm giác an toàn." Những lời này anh cũng không dễ dàng nguyện ý nói ra, ở trước mặt Tô Tranh thế nhưng anh lại kìm lòng không được nói ra.

Tô Tranh cười khê gật đầu nói: "Tôi hiểu, chẳng qua tôi hi vọng trải qua chuyện này, cô ấy có thể vượt qua vấn đề của mình."

Ánh mắt của Mạnh Tư Thành nhìn về phía Tô Tranh nói: "Hiện tại cô ấy ở nơi nào?"

Tô Tranh thần bí cười nói: "Bây giờ anh chỉ cần biết, một, tôi sẽ không hại cô ấy, hai, cô ấy ở một chỗ rất an toàn, hiện tại việc cô ấy làm đối với tương lai của hai người mới có lợi."

Nói xong Tô Tranh cười nhìn Mạnh Tư Thành nói: "Anh có thể không tin, cũng có thể tin, tôi đều không sao cả."

Mạnh Tư Thành cảm thấy một tia bất đắc dĩ, hiện tại không biết Tô Hồng Tụ đang ở phương nào, trước mắt xem ra người duy nhất biết tung tích của cô ấy chỉ có thể là Tô Tranh, lại rõ ràng muốn làm khó anh.

Hiện tại, việc anh có thể làm được chỉ có chờ đợi, vấn đề là, muốn anh chờ đợi bao lâu đây?

Mà về cái vấn đề này, Tô Tranh trả lời là: "Bốn tuần."

Mạnh Tư Thành một người thất hồn lạc phách lái xe đi dạo lung tung, xe ngừng lại thời điểm mới phát hiện ra anh không tự chủ được lại đi tới chỗ gần nhà trọ của Tô Hồng Tụ. Xuống xe, một người từ từ đi về phía căn nhà cô từng ở, gió lạnh xào xạc, anh cảm nhận được trước nay chưa từng có tịch mịch.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cửa sổ nhỏ anh đã ngắm qua vô số lần, cái cửa sổ nhỏ đó tối om, không còn có một cô gái yên tĩnh sống ở bên trong nữa.

Mạnh Tư Thành nắm trong tay cái chìa khóa, mấy bước lên lầu, dùng chìa khóa mở ra cửa phòng, trong phòng dĩ nhiên sẽ không có người nào đó.

Trống trơn, tối om.

Anh lục lọi mở đèn, đèn sáng, trong phòng như cũ rất yên tĩnh, yên tĩnh đến làm cho người ta cô đơn.

Trong không gian nhỏ bé, chiếc giường đơn phủ ga chỉnh tề, chiếc tủ đầu giường bên cạnh sạch sẽ, một tủ gỗ đơn sơ dựa vào tường tủ thả một chút đồ dùng hàng ngày, đây là nơi cô đã từng ở qua.

Đây là không gian thuộc về cô, nơi này mặc dù đơn sơ lại từng để cho anh vô cùng khát vọng. Hôm nay người đi, phòng trống, anh cảm thấy mùi vị của nơi này cũng thay đổi!

Đứng ở cửa sổ nhìn ra phía ngoài, anh lại nhìn thấy cây đại thụ kia, anh từng đứng ở dưới cây cổ thụ đó cực kỳ lâu.

Khi đó, nơi này đối với anh mà nói xa vời không tưởng.

Không biết thế nào anh chợt cười. Đồng dạng là chờ đợi, đứng ở phía ngoài phòng dưới cây cổ thụ ngày ngọc nhìn lên cùng với đứng ở trong căn phòng nhỏ âm áp chờ đợi cảm nhận lại khác nhau hoàn toàn.

Nghĩ tới đây, anh cởi xuống áo khoác, tự tìm được một đôi dép, lại mở ra nước nóng tắm rửa sạch sẽ.

Bên trong phòng tắm vừa nhìn những thiết bị đơn sơ, trong lòng anh bắt đầu dâng lên đau lòng, Hồng Tụ của anh vẫn chính là ở tại trong hoàn cảnh như này. Nhưng cô chưa bao giờ oán trách cái gì, như cũ lặng lẽ cố gắng, bởi vì một chút chuyện nhỏ cũng khiến cô vui vẻ.

Tắm xong, anh đi dọn dẹp lại phòng, căn phòng đơn giản nên cũng không mất nhiều thời gian.

Cuối cùng, anh nhìn xem thời gian không còn sớm, anh quyết định gọi đồ ăn mua bên ngoài tùy tiện ăn một chút, liền đem căn phòng thành phòng làm việc xem tài liệu.

Sau đó anh lại nhớ tới lúc hai người bọn họ ở nơi này cùng nhau xem giấy tờ, khi đó thật tốt, ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, chỉ cần anh không quá đáng, cô cũng mặc anh hành động.

Anh làm việc đến mười một giờ đêm, cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, không có động tĩnh gì.

Nha đầu hừ đốn, chẳng lẽ cứ như vậy nghe theo lời nói của Tô Tranh, thật sự một chút cũng không nhớ nhưng anh sao?

Thờ dài, rồi lên giường đi ngủ.

Cái giường này có chút hẹp, nhưng mà vẫn đủ để anh nằm.

Một đêm này, anh cảm giác mình giống như người thấy mùi hương của Hồng Tụ, có lẽ là trong chăn truyền tới mùi vị thời.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bốn tuần sau.

Đây là một buổi vũ hội.

Buổi vũ hội là để ăn mừng vụ án của công ty Hoa Thiên giành được thắng lợi hoàn toàn, ở đây có cán bộ cấp cao của Hoa Thiên, tổng giám đốc Mạc Vân đến từ trụ sở chính Hoa Thiên và trợ lý Tô Tranh đặc lực nhất bên cạnh anh, dĩ nhiên ở đây còn có đoàn người trung lập Mạnh Tư Thành có công lao hiển hách trong vụ kiện.

Trái với Quách Tứ đang dùng đôi mắt không đứng đắn nhìn mỹ nữ khắp mọi nơi, Mạnh Tư Thành rõ ràng có chút không yên lòng.

Bốn tuần, hôm nay là ngày ước định, nhưng Tô Hồng Tụ của anh ở đâu?

Anh hung dữ nhìn về phía Tô Tranh đang ung dung cười nhạt bên cạnh, lần thứ hai cảm thấy không biết làm thế nào với người phụ nữ hồ ly này.

Tô Tranh, Tô Tranh quyến rũ mà lạnh lùng, Tô Tranh giỏi giang mà ưu nhã, cho dù vũ hội có xa hoa thì trên người cô vẫn là bộ âu phục nữ.

Áo khoác nhỏ màu trắng, quần tây dài, cô xinh đẹp mà lại ung dung, cũng làm cho người ta không nhìn thấu.

Mạnh Tư Thành bắt đầu suy xét, một khi tìm được Tô Hồng Tụ, nhất định phải nghĩ cách để cô cách xa người phụ nữ này. Tô Hồng Tụ quá thuần lương, mà người phụ nữ này quá giao hoạt, Tô Hồng Tụ thuần lương cứ một mực tín nhiệm Tô Tranh giao hoạt như vậy.

Anh có dự cảm, trong tương lai người phụ nữ này nhất định sẽ vai nhân vật phản diện trong đời sống tình cảm của anh và Tô Hồng Tụ!

"Mạnh Tư Thành, Tô Tranh không phải là người phụ nữ đơn giản." Một cô gái mỉm cười quyến rũ đi tới bên cạnh anh.

Mạnh Tư Thành cũng không quay đầu lại, trên thực tế từ sau hôm đó, anh vẫn rất lạnh nhạt với Đàm Tư Tư.

Hiển nhiên Quách Tứ cũng phát hiện ra cái gì đó, nhưng Quách Tứ cũng không tiện làm ra hành vi gì mất phong độ, mà da mặt Đàm Tư Tư cũng đủ dày, vậy mà vẫn cứ đứng ở chỗ luật sư bọn họ không chịu rời đi.

Hôm nay, Quách Tứ bắt đầu đi cùng đi với Đàm Tư Tư tới tham gia bữa tiệc này, vậy nên phải kiên trì nhận lấy ánh mắt rét căm căm của bạn thân.

Mà lúc này Mạnh Tư Thành mỉm cười nhắc nhở cô gái sau lưng, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi: "Tôi thật sự không rõ, rốt cuộc cô muốn thế nào?"

Đàm Tư Tư cười: "Em cứ quán lấy anh, anh có thể đuổi em đi sao?"

Mạnh Tư Thành nhíu mày kết luận: "Cô điên rồi."

Đàm Tư Tư ngừng cười, bên môi mang theo một chút buồn bã: "Rất nhiều năm trước, anh đã nói gì anh còn nhớ không?"

Mạnh Tư Thành hơi ngẩn ra, ngay sau đó thờ dãi một cái: "Tôi không quên."

Trong đại sảnh phồn hoa, có tiếng nhạc dân gian mơ hồ, cũng có tiếng a dua tiếng xu nịnh.

Loại âm thanh này thật ồn ào, ở nơi huyền ảo này, giữa hai người lại là sự trầm mặc kéo dài.

Mười ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp sơn màu đỏ ưu nhã đưa ly rượu vang đỏ trong tay lên miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới nhớ lại nói: "Năm đó anh từng hứa hẹn với em, nếu như đến ba mươi tuổi anh vẫn một thân một mình, mà em cũng một thân một mình như thế, anh sẽ lấy em."

Trong đôi mắt Mạnh Tư Thành cũng trào dâng hồi ức, anh cười khổ nói: "Đúng, tôi từng nói câu đó."

Đàm Tư Tư thở dài: "Anh đã ba mươi tuổi, em cũng ba mươi tuổi rồi, đáng tiếc dường như anh muốn làm trái với lời hứa này."

Mạnh Tư Thành xoay người lại, nhìn người phụ nữ đau thương mà xinh đẹp trước mặt.

Rất nhiều năm trước, vào thời điểm anh cô độc khó khăn nhất, cô từng dịu dàng nghịch ngợm an ủi anh, là người bạn khác giới tốt nhất trong số bạn bè ít ỏi của anh.

Anh cho rằng, giữa anh và cô, luôn có một loại hiểu ngầm trên mức tình cảm nam nữ.

Sau đó, anh cho rằng mình nhất định cô đơn suốt đời, mà cô cũng là người bị tổn thương điên cuồng trong tình yêu.

Khi đó, anh từng vuốt ve tóc cô nói, nếu như đến năm ba mươi tuổi bọn họ vẫn cô độc như thế, vậy anh nhất định cưới cô, như vậy hai người sẽ không còn cô đơn nữa.

"Tư Tư, tôi luôn mong cô hạnh phúc, cô biết không?" Mạnh Tư Thành bắt đầu không hiểu người đã từng là bạn tốt này đang suy nghĩ gì.

Đàm Tư Tư lắc đầu, hết sức cố chấp hỏi: "Vậy anh bằng lòng cho em hạnh phúc sao?"

Mạnh Tư Thành vẫn không hiểu: "Tư Tư, sau khi cô ở bên cạnh tôi, tôi vẫn luôn khoan dung với cô, cho dù tôi nhận thấy cô luôn vô tình hay cố ý phá hoại tình cảm giữa tôi và cô ấy, trước đó tôi cũng không trách cứ cô, không phải sao?"

Giữa hai hàng lông mày Đàm Tư Tư vẫn còn bất bình: "Nhưng anh càng ngày càng lạnh nhạt với em! Trước đây anh sẽ không đối xử với em như thế!"

Mạnh Tư Thành bắt đầu dỗi: "Nhưng trước đây cô sẽ không nhúng tay vào đời sống tình cảm của tôi!"

Trong đôi mắt Đàm Tư Tư càng thêm đau thương: "Trước đây? Anh còn nói tới trước đây ư? Trước đây anh sẽ hiểu yêu là gì sao? Trước đây anh sẽ vì một người phụ nữ tầm thường mà nói chuyện với em như vậy sao? Trước đây anh, sẽ bảo vệ một người phụ nữ như thế sao?!"

Mạnh Tư Thành nhìn Đàm Tư Tư thật sâu, trong con ngươi có sự thương hại: "Tư Tư, cô vẫn chưa thoát khỏi cuộc tổn thương đó sao?"

Đàm Tư Tư nghe nói như thế, trong con mắt nhuộm lên vẻ điên cuồng: "Mạnh Tư Thành, anh sai rồi! Chuyện năm đó em đã quên đi từ lâu! Bây giờ người em đang nói chính là anh, là anh! Không phải là người khác!"

Mạnh Tư Thành nhíu mày: "Cô biết mình đang nói gì không?"

Đàm Tư Tư uống một ngụm rượu vang đỏ, mặt càng đỏ hơn: "Em biết rõ mình đang làm gì, em cũng biết rõ mình muốn gì! Mạnh Tư Thành anh là tên khốn anh biết không? Năm đó anh cự tuyệt em, anh cho rằng bởi vì em ngã lòng nên mới thích anh ư? Anh cho rằng em tìm tới anh chỉ là vì tìm một cọng rơm cứu mạng sao? Mạnh Tư Thành, anh hoàn toàn sai rồi! Em có yêu người đó, nhưng sau này người em yêu là anh, là anh! Không phải ai khác! Anh biết không, vì an ủi em mà anh nói ra câu nói đó, em vẫn luôn nhớ, vẫn luôn nhớ! Em chờ lâu như vậy, chỉ vì chờ anh thực hiện lời hứa của mình, nhưng còn anh, anh lại không cần em nữa, anh lại không chờ em, anh lại đi thích người khác!"

Trong đôi mắt Mạnh Tư Thành lóe lên sự nan giải, nhưng chỉ mím môi không nói gì.

Đàm Tư Tư thấy tình cảnh này, bỗng tức giận: "Mạnh Tư Thành, anh thực sự vẫn không hiểu sao?"

Mạnh Tư Thành thấy tâm trạng cô có chút kích động, vươn tay vững vàng đỡ vai cô, bình tĩnh nói: "Tư Tư, ở đây là vũ hội."

Đàm Tư Tư lập tức ngây người, nước mắt ào ào rơi xuống, làm ướt lớp trang điểm tinh xảo.

Nếu như lúc này Mạnh Tư Thành buồn bực, nếu như lúc này Mạnh Tư Thành nổi giận, nếu như lúc này Mạnh Tư Thành kinh ngạc đau thương thở dài, cô đều có thể tiếp nhận, nhưng Mạnh Tư Thành chỉ bình tĩnh nhắc nhở cô đừng thất lễ!

Cô nhìn sang từ đôi mắt đắm lệ mông lung, khuôn mặt nghiêng lạnh lùng đó, trái tim anh thật sự không phải làm bằng sắt ư?

Mạnh Tư Thành thấy cô nước mắt ràn rụa, quan tâm đưa khăn giấy qua, chậm rãi nói: "Tư Tư, tôi mãi mãi là bạn của cô, trước đây là vậy, sau này cũng thế, bất kể cô xảy ra chuyện gì, chỉ cần tôi đủ khả năng tôi nhất định giúp cô. Những lời tôi nói khi đó là thật lòng, nhưng bây giờ tôi không có cách nào thực hiện lời hứa trước đây."

Đàm Tư Tư cắn đôi môi xinh đẹp, nghẹn ngào nói: "Anh đã ba mươi tuổi, nhưng anh không còn cô độc nữa, anh đã có người phụ nữ mình thích."

Con mắt Mạnh Tư Thành lộ ra một chút đau đớn: "Tư Tư, tôi vẫn luôn có người mình thích, chỉ là tôi không biết mà thôi."

Đàm Tư Tư lau khô nước mắt, cô đơn nói: "Nhưng em vẫn cô độc như cũ, em vẫn một mình, đã ba mươi tuổi rồi, em chỉ là một người phụ nữ vô đơn không ai muốn."

Mạnh Tư Thành quay đầu lại, thương tiếc nhìn cô: "Cô xinh đẹp như thế, cô là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp cô biết không? Vì thế nhất định sẽ có người thích cô, đi cùng cô."

Đàm Tư Tư cúi đầu, lăm bắm điều gì đó, nhưng lại khiến người nghe không rõ.

Mạnh Tư Thành nhú mày muốn hỏi, nhưng suy nghĩ một chút lại không nói gì nữa.

Có lúc, cho dù anh muốn quan tâm cô, nhưng cũng chỉ có thể tới đó.

Bọn họ, đều không còn là trẻ con nữa.

Mà không còn là trẻ con Mạnh Tư Thành đã dần dần hiểu, có lẽ trên thế gian hoàn toàn không có tình bạn trên mức tình cảm nam nữ.

Trong lòng hai người đều có suy nghĩ riêng, cũng không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn trung tâm bữa tiệc, âm nhạc du dương dần dần vang lên, vũ hội bắt đầu.

Cùng với tiếng nhạc du dương, tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao Mạc Vân của Hoa Thiên, mặc một bộ âu phục được may vừa vặn với dáng người cao thẳng, với nụ cười nhã nhặn chậm rãi đi về hướng vũ hội.

Trên tay anh dắt theo một cô gái, mặc một bộ dạ phục màu đỏ mềm mại, và một mái tóc dài như thác nước.

Ánh mắt mọi người ở đây không khỏi rơi trên người phụ nữ.

Dường như có rất ít phụ nữ sẽ mặc loại lễ phục màu đỏ mềm mại này ở vũ hội, bởi vì một khi khí chất không phù hợp sẽ lộ ra vẻ cực kì phù phiếm hoặc là vẻ non nớt, nhưng người phụ nữ này mặc, còn mặc trang nhã tinh tế như thế, cổ điển tao nhã như vậy. Mọi người nhìn cô mang theo nụ cười dịu dàng ở bên cạnh người đàn ông xuất sắc dưới sự hướng dẫn chậm rãi đi ra ngoài, giống như một nàng công chúa nhã nhặn mà lại xinh đẹp bước ra từ cung điện, làm cho người ta cảm thấy cao quý, làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp, lại làm cho người ta không có một tí cảm giác xa cách nào.

Mà cô di chuyển nhẹ nhàng chậm rãi và mái tóc dài mềm mại sáng bóng khẽ tung bay trên không, càng tăng thêm mấy phần khí chất thần bí đáng yêu của người con gái đẹp phương Đông.

Mọi người ở đây cũng không khỏi sôi nổi suy đoán, người phụ nữ này là ai?

Hôm nay đi theo bên cạnh Mạc Vân là Tô Tranh, đúng là người tài giỏi đặc lực nhất bên người Mạc Vân, có Tô Tranh ở đây, người phụ nữ nào có thể dễ dàng tới gần bên cạnh Mạc Vân chứ? Mà hôm nay dưới mí mắt cô, người phụ nữ có thể khiến Tổng giám đốc Hoa Thiên nắm tay cùng đi ra khiêu vũ với nhau, sẽ là kiểu phụ nữ như thế nào đây?

Nghe đồn từ trước đến nay phu nhân Tổng giám đốc Hoa Thiên đều không xuất hiện trước ánh mắt đại chúng, chẳng lẽ lần này lại có ngoại lệ?

Trong lúc mọi người đang suy đoán, trên bữa tiệc lại có một người, sắc mặt đã sớm thay đổi mấy lần.

Khiếp sợ, kinh ngạc vui mừng, sau đó là đổ kị, sự đổ kị không che giấu!

Sắc mặt Mạnh Tư Thành tái mét, nhú mắt nhìn về phía trước, nhìn người phụ nữ xinh đẹp bị người đàn ông khác nắm tay đang chậm rãi đi ra.

Cô, là của anh.

Tô Hồng Tụ, là của Mạnh Tư Thành.

Mãi mãi là thế, từ trước đến nay đều là vậy! Cả đời cũng vậy!

Tại sao cô có thể xinh đẹp như vậy? Tại sao cô có thể để cho mọi người ngưỡng mộ vẻ đẹp của cô như thế? Tại sao cô có thể thân mật với một người đàn ông khác như vậy?

Ngay lúc Mạnh Tư Thành nhìn mọi việc trước mắt không dám tin thì không biết Mạc Vân bởi vì điều gì, đột nhiên quay đầu mỉm cười ghé tai nói thầm, không biết nói với Tô Hồng Tụ cái gì.

Ngay sau đó Tô Hồng Tụ liền mỉm cười.

Nụ cười kia, giống như ngưng kết mọi hạnh phúc trên thế gian, lại giống như ẩn chứa sự thuần khiết nhất cổ điển nhất của người phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp.

Mọi người đã nhìn thấy vẻ đẹp của cây xấu hổ khi nó dần dần ra hoa chưa, vậy được rồi.

Cô chính là một cây xấu hổ, bởi vì xấu hổ cũng không dễ dàng nở rộ, nhưng một khi nở rộ thì vẻ đẹp tuyệt đối không thua gì người khác.

Mạnh Tư Thành nắm chặt tay phát ra tiếng kèn kẹt, con người sắc bén trực tiếp nhìn chăm chăm vào đôi trai tài gái sắc dưới ánh đèn chiếu kia.

Tô Hồng Tụ, rốt cuộc em muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Cô dùng một nụ cười, khiêu chiến tia lý trí cuối cùng của anh.

Tô Hồng Tụ đã sớm chú ý tới Mạnh Tư Thành.

Nhưng cô lại không nhìn về phía Mạnh Tư Thành, giống như cô không hề biết anh.

Thực tế, trên mặt cô mang theo nụ cười nhu hòa tình tế như cũ, nhưng trong lòng đã sớm phiến giang hải đảo.*

Khi chưa ra sân, cô đã chú ý tới anh.

Thế nhưng anh đứng ở một góc của yến hội, anh anh em em không biết nói gì với Đàm Tư Tư, giống như một đôi thân mật!

Tô Hồng Tụ không khỏi muốn hỏi, Mạnh Tư Thành à Mạnh Tư Thành, em rời khỏi một tháng, anh rốt cuộc có nhớ em hay không?

Chỉ là cô dĩ nhiên sẽ không xông đến trước mặt anh để hỏi, cô chỉ nở nụ cười hàm xúc, mặc cho Mạc Vân kéo tay mình, giống như một công chúa ưu nhã bình tĩnh đi vào đại sảnh, đi vào tầm mắt của anh.

Ánh mắt của cô mang theo nụ cười, êm ái quét qua mọi người trong đại sảnh, tự tin ưu nhã không chệch vào đâu được, nhưng không ai biết, thật ra thì cô đã sớm chú ý tới sắc mặt của những người trong góc yến hội.

Cô hài lòng khi thấy vẻ mặt khiếp sợ, bất mãn, còn có một chút ghen tỵ, Tô Hồng Tụ chợt rất không phúc hậu mà vui vẻ.

Một tháng này, chính mình cố gắng đã không uống phí, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy nhìn thấy nhiều vẻ mặt đặc sắc của Mạnh Tư Thành.

Cô liếc khuôn mặt đã xanh mét của Mạnh Tư Thành, trong lòng dâng lên vẻ không đành lòng, nghĩ thầm không nên nghe theo lời Tô Tranh cô ý chọc giận anh. Nhưng khi nhìn thấy Đàm Tư Tư bên cạnh anh, Tô Hồng Tụ cắn môi dưới, quyết định hoàn thành kế hoạch của mình.

Chuyện này liên quan đến vấn đề khí thế giữa nam và nữ!

Tô Tranh có nói, giữa nam và nữ, không phải mình áp đảo người ta thì sẽ là người ta áp đảo mình.

Tô Hồng Tụ có lẽ cả đời không áp đảo được Mạnh Tư Thành, nhưng tối nay nhất định Tô Hồng Tụ phải làm công chúa một lần.

Chỉ có lần này, cô sẽ là công chúa nhận được tất cả những ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ.

Bên người công chúa luôn cần có một hộ hoa sứ giả, đó chính là bạch mã hoàng tử.

Tối nay, Mạc Vân chính là bạch mã hoàng tử của Tô Hồng Tụ.

Mạc Vân làm bạch mã hoàng tử, ánh mắt vừa đảo qua là đã cảm nhận được đợt sóng ngầm mãnh liệt này, nhưng anh chỉ cười vân đạm phong khinh, chậm rãi vươn tay về phía công chúa xinh đẹp nhất tối nay làm tư thế mời khiêu vũ.

Mạc Vân cảm thấy một ánh mắt như dao bắn về phía mình, trong lòng cười thầm, nếu ánh mắt có thể giết người, Mạc Vân nghĩ có lẽ mình đã chết ngàn vạn lần.

Anh lễ phép ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng có ánh mắt bắn tới.

Hai tầm mắt chống lại nhau, một ánh mắt mỉm cười ôn hòa, ý vị sâu xa mang theo khiêu khích, một ánh mắt khác lại không hề che giấu sự lạnh lùng.

Mạnh Tư Thành tro mắt nhìn đôi tay khớp xương rõ ràng nắm lấy cổ tay ưu nhã của Tô Hồng Tụ, sau đó sẽ là động tác nhảy lấy đà.

Thân hình anh vừa động đã muốn tiến lên!

Làm sao anh có thể cho phép!

Nhưng bên cạnh sớm có một người chú ý đến động tác của anh, đặt tay lên đầu vai anh, nhẹ giọng nói: “Người anh em, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Mạnh Tư Thành cắn răng nói: “Cậu bảo tôi bình tĩnh như thế nào được hả!”

Quách Tứ nắm thật chặt đầu vai anh, vội vàng trấn an nói: “Yên lặng theo dõi biến hóa, cậu không cần làm loạn, cậu có biết thân phận Mạc Vân là gì không?”

Mạnh Tư Thành hừ lạnh một tiếng: “Thân phận hèn ta mắc mớ gì tới tôi?”

Con người Quách Tứ nhanh chóng thay đổi: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Mạnh Tư Thành vươn tay đẩy tay anh ra, nhưng bởi vì quá gấp gáp nên đẩy không ra, không khỏi tức giận: “Quách Tứ, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Quách Tứ giả bộ hồ đồ: “Tôi không hiểu rõ cậu muốn làm gì? Người ta khiêu vũ liên quan gì tới cậu?”

Mạnh Tư Thành quay đầu lại, con người lạnh lẽo thẳng tắp nhìn vào anh, nói từng chữ từng chữ: “Đó là bạn gái của tôi!”

Hôm nay Quách Tứ đã sớm phát hiện hành động kì lạ của Mạnh Tư Thành, cũng đoán được ít nhiều, mặc dù chưa hiểu rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nhưng vào giờ phút này anh không thể để cho Mạnh Tư Thành làm ra chuyện gây mất thể diện được: “Bạn gái của cậu thì là bạn gái của cậu chứ sao. . . . Rất tốt, bạn gái của cậu thật đẹp, tôi nói cậu thật không có nghĩa khí, lại giấu một cô bạn gái xinh đẹp như vậy. . . . “

Anh đang muốn tiếp tục câu nhàu, chợt thấy ánh mắt lạnh lẽo của Mạnh Tư Thành, ngay lập tức dừng lại: “Coi như mình chưa nói gì.”

Một lần nữa ánh mắt Mạnh Tư Thành chuyển sang trong sâu, trải qua sự quấy rầy của Quách Tứ, Tô Hồng Tụ dưới sự hướng dẫn của Mạc Vân đã bắt đầu khiêu vũ rồi.

Hai người kia, một người tuổi trẻ tài cao, một người ưu nhã uyển chuyển, hàm xúc ấm áp, một gia thế bất phàm, một lai lịch thần bí, khi bọn họ khiêu vũ giống như kim đồng ngọc nữ vậy, cướp đi sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt của mọi người trong bữa tiệc như gắn theo bước nhảy của họ.

Mạnh Tư Thành ngừng thờ, trở mắt nhìn cô gái đã từng hết sức quen thuộc.

Sắc đỏ của lễ phục theo kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng của cô mà nở rộ thành một đoá hoa xinh đẹp, càng nổi bật tư thái dịu dàng của cô. Mạnh Tư Thành một mực yên lặng ngắm nhìn cô, anh chưa bao giờ biết thì ra cô có thể trở nên xinh đẹp như vậy, cũng chưa bao giờ biết, người con gái luôn tĩnh lặng sẽ có một ngày hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Anh vẫn cảm thấy cô như bông hoa lặng lẽ toả ra hương thơm, chỉ vì một mình anh mà nở rộ, thế nhưng hôm nay cô lại rêu rao như thế.

Chợt con người Mạnh Tư Thành nhú lại, cảm cũng buộc chặt, anh nhìn thấy cái gì đây? Theo thân hình của cô xoay tròn, anh phát hiện rõ ràng thân lễ phục phía sau lưng thể nhưng mở cực thấp, thấp đến tận hông!

Một khoảng lớn da thịt xinh đẹp lộ ra, nhưng không gây nên cảm giác tục tĩu, mà càng làm cho người ta cảm thấy hơi thở dịu dàng, nhu hoà của cô gái này.

Nhìn đến đây, sắc mặt Mạnh Tư Thành càng thêm khó coi, nắm đấm đã buông ra lại nắm chặt lại, gân xanh lộ ra.

Cô gái này, rốt cuộc cô có biết mình đang làm gì hay không?

Cô vẫn chính là Tô Hồng Tụ trước kia sao?

*Phiên giang hải đảo: Rời sông lấp bẻ

Bản nhạc kết thúc, một lần nữa mọi người ngồi xuống.

Hôm nay mặc dù Mạc Vân đã sớm gặp qua Mạnh Tư Thành, nhưng lúc này là lấy tư cách chủ nhân bữa tiệc đi mời rượu.

Khi anh đi tới mời rượu, Tô Hồng Tụ cũng đi cùng.

Mạnh Tư Thành ở trong lòng cười lạnh, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, anh rốt cuộc không phải là đứa trẻ ba tuổi, mà đã biết che dấu tâm tình của mình rồi.

Mạc Vân kính một ly rượu, tầm mắt hai người trên không trung lần nữa gặp nhau không che dấu quan sát.

Tô Hồng Tụ đứng ở một bên thông dong mỉm cười nhìn hai người đàn ông, cử chỉ hào phóng thoả đáng như cũ, nhưng chỉ có chính cô biết, bàn tay nắm ly rượu có chút cứng nhắc, đầu ngón tay khẽ run.

Ánh mắt Mạnh Tư Thành chuyển từ Mạc Vân lướt qua Tô Hồng Tụ đứng bên cạnh, ánh mắt kia rất xa lạ, giống như thực sự không biết cô.

Giờ khắc này trong lòng Tô Hồng Tụ đột nhiên căng thẳng, đầu đón bỗng xuất hiện.

Mặc dù biết là anh cố ý, nhưng ánh mắt cố ý xa lạ này cũng khiến cô cảm thấy đau đớn.

Tô Hồng Tụ cắn môi theo bản năng, ngay sau đó ý thức được hành động của mình không ổn, vì vậy cuống quýt che dấu, giờ ly lên cười: “Ngài Mạnh, tôi cũng vậy kính anh một ly?”

Ánh mắt Mạnh Tư Thành thâm trầm khó dò, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào cô, tay nâng lên, một chữ cũng không nói cứ thế một hơi cạn sạch.

Sau đó anh nghiêng đầu đi, cũng không nhìn cô nữa.

Trong lòng Tô Hồng Tụ dần biến lạnh, tình trạng này, làm thế nào để cứu vãn đây?

Trong thời gian một tháng, cô biết mình nên vĩnh viễn mỉm cười tự tin, bởi vì tự tin nhất sẽ khiến người phụ nữ trở nên xinh đẹp.

Hiện tại cô đã tin tưởng mình là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng nếu Mạnh Tư Thành không nhìn cô một cái, vậy xinh đẹp này có ý nghĩa gì?

Mạc Vân ở một bên suy nghĩ và quan sát tâm tình của Tô Hồng Tụ, đưa tay cầm lấy tay cô, cảm thấy bàn tay cô lạnh lẽo, thì sẵn sốc cười ảm áp: “Hồng Tụ, thể chất của em bị lạnh, không nên tùy tiện uống rượu biết không? Lần sau còn như vậy, xem anh trừng phạt em.”

Nói xong lời này, Mạc Vân liền cảm thấy một ánh mắt hận không thể lẳng trì mình truyền tới, vì vậy trong lòng tiếp tục cười thầm.

Nghe vậy, Tô Hồng Tụ mỉm môi cười, nương theo ý Mạc Vân: “Em biết rồi, về sau em sẽ không uống nữa, có được hay không?”

Mạc Vân gật đầu: “Ừ, em nghe lời là tốt rồi.”

Mạnh Tư Thành nghe được những lời này, xoay chiếc cổ cứng đờ, khó có thể tin nhìn về phía Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ rất vô tội mỉm cười, cười đến xinh đẹp đơn thuần, rồi lại nhẹ nhàng xa cách.

Chính nụ cười này đã đâm rách một tia lý trí cuối cùng của Mạnh Tư Thành, một nỗi tức giận đã đè nén cả tối nay chợt bộc phát!

Anh tiến lên một bước, không để ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người tại đây, đoạt lấy tay Tô Hồng Tụ, nắm chặt tay cô, lạnh lùng ra lệnh: “Em đi theo anh.”

Nói xong lập tức kéo Tô Hồng Tụ còn đang khiếp sợ, cũng không quay đầu lại sai bước đi ra đại sảnh.

Đề lại một mình Mạc Vân với bộ mặt khiếp sợ.

Quách Tứ nhú mày than thở sợ hãi.

Tô Tranh đứng trong góc mỉm cười nhàn nhạt.

Mà ở hội trường mọi người đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Đây là tiết mục gì vậy?

Trò chơi hai người đàn ông cùng tranh giành nhau một cô gái sao?

Tác giả có lời muốn nói: Mạnh Tư Thành đã bộc phát, sau khi bộc phát sẽ như thế nào đây? Đoán trúng có thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Sắc mặt Mạnh Tư Thành tái xanh, môi mỉm thật chặt, một tay mạnh mẽ kéo Tô Hồng Tụ bước nhanh ra ngoài. Trên chân Tô Hồng Tụ là giày cao gót mảnh khảnh, bị Mạnh Tư Thành lôi kéo như vậy, chỉ có thể vừa đi vừa chạy, thỉnh thoảng còn lao đảo muốn ngã, có thể nói là nhếch nhác cực kỳ, nhưng Mạnh Tư Thành căn bản không có quay đầu nhìn lại.

Từ sức nắm thật chặt của đôi tay to kia, Tô Hồng Tụ có thể cảm nhận được Mạnh Tư Thành bây giờ là tức giận đến cực điểm, vì vậy rõ ràng ở nơi này trong thời khắc nhếch nhác cực điểm, thế nhưng trong lòng lại không khỏi ngọt ngào, giống như đang mong đợi cái gì.

Mạnh Tư Thành một đường lôi Tô Hồng Tụ ra đại sảnh, đột nhiên gió lạnh thổi tới làm Tô Hồng Tụ rung mình một cái.

Trên người cô mặc là bộ trang phục dạ tiệc hở vai, nên ở trong đại sảnh hơi ẩm đầy đủ sẽ không cảm thấy lạnh nhưng ra tới bên ngoài gió lạnh thấu xương, da thịt bại lộ trong không khí nhất thời nổi da gà.

Mạnh Tư Thành như cảm thấy gì đó, chợt dừng bước, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào cô.

Tô Hồng Tụ chưa từng nhìn thấy ánh mắt hung dữ như vậy của Mạnh Tư Thành trước đây, thấy sợ hết hồn, trực giác muốn lui về sau một bước, nhưng ngay sau đó lý trí của cô tự khắc chế bản thân, lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu đón gió lạnh, mỉm cười thản nhiên nói: “Bên ngoài rất lạnh.”

Ánh mắt Mạnh Tư Thành chậm rãi quét qua nụ cười của cô, sau đó dọc theo nụ cười đi xuống, chiếc cổ mềm mại tinh tế như sứ trắng, đầu vai mảnh khảnh tuyệt đẹp, còn có đường cong nở nang trước ngực. Một cô gái gần ba mươi tuổi, sau khi tỉ mỉ ăn mặc đang đứng trước mặt anh, cô gái này như một quả đào mật đang độ chín, làm cho người ta thêm muốn.

Hơn nữa vừa nãy trong đại sảnh, chính cô gái khiến người ta thêm muốn này lại trước mặt đông đảo người xa lạ thể hiện hết vẻ đẹp của cô!

Mạnh Tư Thành vốn đang hết sức tức giận, dần dần lắng xuống, con ngươi bắt đầu âm trầm, trở nên đen tối, sâu không thấy đáy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ xinh đẹp, giống như có gì đó đang nổi lên.

Tô Hồng Tụ cố gắng coi thường cảm giác gió lạnh thấu xương, giữ vững nụ cười mê người như cũ, dừng cảm ngẩng đầu lên nhìn anh, lại nhìn thấy anh đang thẳng tắp nhìn chằm chằm vào đường cong xinh đẹp trước ngực mình, không khỏi nuốt nước bọt.

Trong lòng cô bắt đầu thấp thỏm không yên, anh đây là muốn thế nào? Kế tiếp sẽ trừng phạt mình ra sao đây?

Tại thời điểm Tô Hồng Tụ lo lắng, Mạnh Tư Thành chợt tiến lên khom lưng, vươn tay ôm ngang Tô Hồng Tụ đang vội vàng không kịp chuẩn bị lên.

Theo bản năng, Tô Hồng Tụ khẽ kêu một tiếng, âm thanh trầm thấp của Mạnh Tư Thành khẽ vang bên tai cô, cảnh cáo: “Em muốn gọi bảo vệ tới hay sao?”

Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng nâng eo của Tô Hồng Tụ lên, lần váy dài tung bay theo gió, mà đầu vai trần của cô được Mạnh Tư Thành cố ý hay vô tình dùng áo khoác tây trang che kín lại.

Bị Mạnh Tư Thành ôm ở trong ngực, lúc này sự ưu nhã, phong dung của Tô Hồng Tụ đã biến mất hầu như không còn, chỉ có thể vươn tay theo bản năng, khẩn trương bắt lấy ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Anh mau buông em xuống!”

Mạnh Tư Thành cúi đầu, chỉ thấy cổ tay trắng mịn của cô bắt lực nắm lấy ống tay áo mình, nắm rất ít nhưng đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Mạnh Tư Thành cúi đầu cười, cười đến mặt mờ nguy hiểm: “Anh không thả.”

Nói xong anh ôm chặt cô vào ngực mình, sai bước đi ra ngoài.

Gió rét thổi tới, Tô Hồng Tụ co rúm núp trong ngực của anh, lồng ngực của anh rất kiên cố lại ấm áp, còn có lực bước của anh theo tiết tấu như động viên cô.

Tô Hồng Tụ vốn đang khẩn trương bắt lấy tay áo của anh, từ từ buông xuống, tới bên hông anh, bỏ hai tay vào trong áo khoác tây trang vòng ôm thật chặt ngang lưng kiên cố của anh.

Dù bên ngoài rất lạnh, nhưng dựa vào anh, để cho nhiệt độ của anh sưởi ấm mình, vì vậy cảm thấy dần ấm lên.

Ai biết Tô Hồng Tụ chui vào trong áo khoác tây trang của anh mới ấm lên một chút, thì thấy Mạnh Tư Thành dừng bước lại, khom lưng đưa tay ra giống như mở cửa xe, sau đó thì sao, sau đó Tô Hồng Tụ cảm thấy mình bị ném vào trong xe như cái bao tải vậy, cuối cùng rơi xuống chiếc ghế ngồi mềm mại.

Mặc dù chiếc ghế coi như mềm mại, nhưng do vội vàng chưa kịp chuẩn bị nên cô bị đau chân, cả đến mông nữa, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng váy bị xé rách.

Cô rất nhanh phản ứng kịp, giùng giàng bò dậy, lại thấy Mạnh Tư Thành đang khom lưng đứng bên cạnh cửa xe, ánh mắt tối lại, đang nhìn chằm chằm vào mình, bộ dáng thâm trầm kia giống như người thợ săn đang ngắm chừng con mồi của mình.

Tô Hồng Tụ không nhịn được mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh muốn làm gì?”

Mạnh Tư Thành nhìn hai tay cô cẩn thận che trước ngực bởi vì giây giụa nên bị hở ra mềm mại, bộ dáng kia giống như nữ chính bị bạo hành trên phim truyền hình, tâm tình chợt trở nên tốt, nhưng vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng như cũ, nói nho nhỏ: “Anh muốn làm gì, em nói đi?”

Nói xong anh nhắc chân lên xe, đóng cửa lại.

So với bên ngoài trong xe ấm áp hơn rất nhiều, nhưng thân thể Tô Hồng Tụ lại càng run hơn. Hơi thở phái nam từ từ lại gần cô, làm cô cảm nhận được sự nguy hiểm.

Tô Hồng Tụ trong lòng nhảy nhanh, cô giùng giàng muốn tránh về phía sau, nhưng phía sau là cửa xe, muốn tránh cũng không được.

Mạnh Tư Thành nhích đến cạnh cô một chút, cúi đầu để cho hơi thở nhẹ nhàng phun trên mặt cô, êm ái nói: “Vừa rồi em cười rất xinh đẹp, bây giờ sao không còn cười như vậy nữa đây?”

Tô Hồng Tụ muốn cười, nhưng khoe miệng kéo không lên, cô cũng muốn tiếp tục ngẩng đầu, ưỡn ngực, mạnh mẽ nhìn thẳng anh, nhưng ánh mắt mập mờ, âm trầm nguy hiểm làm cô không dám nhìn thẳng, chỉ nhỏ giọng nói: “Anh như vậy thật quá đáng, thật là. . .”

Cô còn chưa nói hết lời, Mạnh Tư Thành đã lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Thật là cái gì? Anh thế nào? Anh làm rất tốt không phải sao? Chẳng lẽ muốn anh tiếp tục mặc kệ cho bạn gái mình cùng người khác thân thiết sao?”

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, lập tức ngẩng đầu lên, lớn tiếng phản bác: “Em vốn không phải bạn gái anh, em cũng không cùng người khác thân thiết!” Anh thật là chủ nghĩa đàn ông quá lớn.

Ánh mắt thâm trầm của Mạnh Tư Thành càng thêm tức giận: “Em không phải bạn gái của anh thì còn có thể là của ai? Em cho tới bây giờ đều là của anh, chỉ có thể là của anh! Em vốn đã là người của anh rồi!”

Tô Hồng Tụ nhớ tới đêm hôm đó, mặt nhất thời đỏ bừng, miệng động mấy lần mà không nói ra lời.

Mạnh Tư Thành nhìn thấy vẻ mặt này của cô, tự nhiên cũng nhớ tới buổi tối điên cuồng của bọn họ, vì vậy bên môi hiện lên nụ cười: “Tô Hồng Tụ, hay là em đã quên mất đêm hôm đó? Nếu như vậy anh rất vui lòng giúp cho em nhớ lại.” Nói đến đây hô hấp của anh trở nên vẫn đục.

Đã có qua lần kinh nghiệm thứ nhất, Tô Hồng Tụ tự nhiên biết anh có ý gì, con người sợ hãi nhìn xung quanh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đây là ở bên ngoài, sẽ có người thấy, anh đừng có làm loạn.”

Nhưng Mạnh Tư Thành lại không cho là đúng: “Yên tâm, người bên ngoài không thể thấy được bên trong.”

Tô Hồng Tụ vẫn còn lo lắng: “Vậy cũng không được, đây là bên trong xe, anh không được làm loạn!” Môi mông Mạnh Tư Thành gần như áp lên má cô, cô đành xoay mặt đi trốn tránh.

Mạnh Tư Thành dĩ nhiên không để cô tránh được, một tay bắt lấy cằm cô nâng lên: “Tô Hồng Tụ bây giờ giống như Tô Hồng Tụ của anh trước kia rồi. Nhưng hôm nay chuyện gì xảy ra? Em làm như là không biết anh?” Lúc anh nói lời này, Tô Hồng Tụ quả thật nghe được giọng nói tổn thương tức giận của anh.

Tô Hồng Tụ co người lại, nâng mắt lên quan sát anh, lại thấy ánh mắt anh càng thêm nguy hiểm, vì vậy vội vàng chớp mắt, nhỏ giọng phản bác: “Anh cũng cố ý làm bộ không thấy em, giờ lại ở chỗ này nói em!”

Mạnh Tư Thành cũng không giải thích: “Thì ra là em tức giận anh đã không nhìn em, được rồi, vậy bây giờ anh sẽ nhìn em, chẳng những gặp được em rồi, còn muốn khi dễ em, có thể không?” Mặc dù miệng anh hỏi có thể không, nhưng kỳ thật môi mông đã dán lên gò má cô, nhẹ nhàng gặm cắn.

Tô Hồng Tụ cảm thấy ngột, cũng có chút sợ, nhưng lần này không có tránh, một là cảm bị anh giữ không cách nào tránh, hai là thật ra trong lòng mình có chút mong đợi.

Mạnh Tư Thành thật thấp nhỏ giọng hỏi: “Để cho anh khi dễ em thật tốt, có được không?” Vừa hỏi môi mông đã bắt đầu dọc theo gương mặt của cô đi xuống, đi tới cổ, nơi đó có làn da đẹp trơn mịn.

Anh có chút tham lam mút hôn, thỉnh thoảng khẽ cắn xuống giống như trừng phạt, khiến cho Tô Hồng Tụ đang ngừng thở cảm thụ, không nhịn được kêu “A” một tiếng. Tiếng “A” mị hoặc kia, giống như rượu ngon thượng hạng khiến người ta say mê.

Mà một tiếng này cũng cổ vũ Mạnh Tư Thành, bàn tay anh nâng gáy để cho cô ngửa cổ lên, đôi môi anh hạ thấp xuống, theo đường cong tốt đẹp đi xuống thêm một chút.

Nơi đó có ngọn đồi, có rừng cây xanh mướt, có hang sâu làm người ta say mê, làm cho người ta không nhịn được tiếp tục đi xuống đến nơi mê người kia dò xét đến cùng.

Đầu lưỡi Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng lướt qua hang sâu kia, lại dọc theo đường cong tiến vào phía trong, cảm nhận được thân thể của cô khẽ run rẩy, anh ngẩng đầu lên, thấy gò má Tô Hồng Tụ đỏ hồng như say, đôi mắt cũng đã nửa khép nửa mở.

Dĩ nhiên Mạnh Tư Thành không phải đùa ngốc, mặc dù Tô Hồng Tụ có bảy mươi hai phép biến hóa, thì Tô Hồng Tụ vẫn là Tô Hồng Tụ, trong lòng anh trầm tư một chút cũng hiểu hôm nay cô cố ý như vậy là có mục đích.

Đôi mắt anh nheo lại, ôm ái mà nguy hiểm hỏi: “Tô Hồng Tụ, hôm nay em ăn mặc giống như con không tước rêu rao khắp nơi, chẳng lẽ là để hấp dẫn anh, cố ý để cho anh phải ghen tỵ?”

Tô Hồng Tụ bị nhìn thấu mục đích, đôi mắt lập tức mở to, cơ thể cứng ngắc, nhưng ngay sau đó cô nghiêng đầu đi, vô lực phản bác một câu: “Đâu có đâu!”

Tay Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng đưa ra, trượt xuống khe ngực của cô, bởi vì sử dụng con chuột lâu dài nên tay anh có vết chai, ngón cái nhẹ nhàng mon trón nơi mềm mại, khiến kích cảm giác của cô, đồng thời hô hấp Mạnh Tư Thành càng thêm vẫn đục: “Em là nhỏ ngốc, nhỏ xấu xa, bị anh vạch trần còn không thừa nhận!”

Sau khi nói xong, anh lần nữa tiến tới hai đỉnh nhọn kia, đồng thời một tay xé rách thân trước chiếc váy ra khỏi cơ thể cô.

Tay Tô Hồng Tụ ban đầu vô lực phản kháng, sau đó bắt đầu thuận theo, ôm lấy đầu vai anh theo bản năng.

Hô hấp Mạnh Tur Thành càng thêm dồn dập, hai tay rất nhanh lột hết quần áo của cô đến thắt lưng, vì vậy cô gái đầy đặn, thành thực xinh đẹp như trái đào mật lập tức giải phóng ra ngoài, nhẹ nhàng rung động.

Không tệ, lúc trước anh nghĩ đến một chút cũng không sai, thật ra thì cô giống như một cây đào mật, đến mùa nở hoa xinh đẹp mà không ai chú ý, đợi đến một ngày mà người ta để ý đến thì đóa hoa xinh đẹp sớm đã kết thành quả quý.

Sau khi trải qua năm tháng phong sương lắng đọng sẽ là trái cây kiều diễm ướt át làm cho người ta thêm muốn.

Môi lưỡi Mạnh Tur Thành vội vàng liếm mát, thỉnh thoảng còn dùng răng khê cắn đỉnh nhon trái đào, chọc cho cô bất mãn rú rít kháng nghị.

Một tay anh chậm rãi đi xuống, muốn cởi đi hoàn toàn chiếc váy dưới thắt lưng, nhưng phía dưới không kéo được, anh nghĩ hay là có khóa kéo ẩn bên trong,

Mạnh Tur Thành nâng hông cô lên ôm vào trong ngực làm cho bầu ngực đầy đặn của cô cũng bị nâng lên, mặc cho đầu ngực xinh đẹp vươn cao bại lộ trong không khí, cũng mặc cho cơ thể cô ngửa ra sau.

Tô Hồng Tụ vô dụng nắm chặt áo sơ mi của Mạnh Tur Thành, khẩn trương nói: “Đừng như vậy. . . .”

Không thể trách cô quá mức nhát gan, sợ hãi, cả người cô hầu như bị ôm lấy, cô cảm thấy nơi thần bí ngượng ngùng của mình bị nâng thật cao lên, nơi đó chỉ còn một làn váy mỏng che dấu, không biết có bao nhiêu cảnh đẹp đã rơi vào trong mắt anh.

Nhưng là căn bản Mạnh Tur Thành không trông nom, để ý, ngay cả tầng váy mỏng kia cũng cảm thấy quá mức chướng mắt, bàn tay vô tình xé rách, cuối cùng làn váy này cũng thoát khỏi eo của cô, tuột xuống tới mắt cá chân.

Trong xe cũng không lạnh, nhưng thân thể Tô Hồng Tụ bắt đầu run rẩy, co rúm lại. Ánh mắt Mạnh Tur Thành càng trầm hơn, anh nhìn chăm chú vào nơi đó của cô, khàn giọng hỏi: “Tô Hồng Tụ, thế mà bên trong em lại không mặc gì, em đây là chuẩn bị cho chuyện gì sẽ xảy ra sao?”

Mặt Tô Hồng Tụ càng thêm đỏ rồi, đúng vậy, bên trong cô cái gì cũng không mặc.

Hôm nay, tại đây cơ thể cô hoàn toàn bại lộ trong không khí, tất cả hiện ra trước mặt Mạnh Tur Thành, hơn nữa còn bị anh nâng thật cao lên phơi bày trước mắt khiến cho anh nhìn không sót một chút gì.

Tô Hồng Tụ cảm thấy mình trở nên kì lạ, khi bị ánh mắt cực nóng của anh nhìn soi mói, cơ thể bắt đầu ngứa ngáy, sau đó giống như thiếu đường khi không thể hô hấp.

Cô càng thêm ngượng ngùng, khép chặt đôi mắt lại, không dám nhìn không dám nghĩ, dĩ nhiên là cũng không dám mở miệng phản bác.

Mạnh Tur Thành không nghe được Tô Hồng Tụ phản bác, cho dù là phản bác vô lực nhất cũng không có, vì vậy anh lần nữa cười nhẹ: “Nếu đã như vậy, anh mà không khi dễ em thì quá lãng phí rồi.”

Sau đó Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy mình bị ôm lấy, bị đặt lên ghế dựa, tiếp đó cô nghe thấy tiếng sột sột soạt soạt, cuối cùng một thân thể cường tráng bao phủ xuống.

Khi cơ thể có lồng ngực cường tráng nóng bỏng đè lên, cô cảm thấy quả đào mật đầy đặn của mình bị áp bức rồi, thế nhưng cảm giác không hề khó chịu, ngược lại rất kì diệu.

Bởi vì lửa nóng của anh, làm cơ thể cô dần dần tăng lên, vì vậy cô kìm lòng không được, hi vọng anh ép tới mạnh hơn, chặt hơn chút nữa.

Mạnh Tur Thành cảm thấy cô gái mềm mại dưới thân theo bản năng nâng lên nghênh đón mình, vì vậy nhiệt độ dưới bụng càng tăng lên, vật thể phía dưới càng thêm kêu gào khát vọng, nên anh vừa gấp gấp lại không thể quá kích động, đặt phần thân của mình trước khe rãnh thần bí kia.

Nơi đó đã rất ướt, hiển nhiên anh không cần phải làm gì, cây đào mật thành thực này đã tự tiết ra chất lỏng của mình để chuẩn bị kỹ càng cho chuyện kể tiếp sẽ xảy ra.

Tại địa phương mềm mại ướt át của mình, cô cảm thấy có phần thân cứng rắn sắc bén của anh đang áp sát uy hiếp, mà nó càng đang không ngừng chen đến nhụy hoa của cô, giống như cố gắng tiến vào sâu hơn một bước, khi cô ý thức được thân thể không tự giác buộc chặt.

Mạnh Tur Thành cúi đầu hôn gò má đỏ hồng của cô, cảm thấy cô thờ dốc dồn dập, một tay nâng lên bầu ngực mềm mại nở nang, một bên cố gắng tách ra nụ hoa thần bí do cô khẩn trương mà khép chặt lại, đồng thời nhỏ giọng dụ dỗ: “Buông lỏng ra một chút nữa được không, em như vậy anh không vào được. . . . .”

Tô Hồng Tụ mặc dù đã trải qua kinh nghiệm lần đầu tiên, nhưng đây là ở trong xe, cho nên vẫn không dám buông lỏng, đôi chân thon dài không nhin được kẹp chặt hông anh, Mạnh Tur Thành nhìn bộ dáng này của cô chỉ có thể vươn tay lục lọi vỗ về nơi nhụy hoa, một tay khác tiến lên phía trên vân vê

chơi đùa trái đào mặt mềm mại, đồng thời đôi môi mỏng ôn nhu an ủi cô.

Tô Hồng Tụ nhìn không được nhỏ giọng thỉnh cầu: “Nếu không, hiện tại không cần làm nữa, được không? Em sợ. . . .?”

Mạnh Tư Thành cúi đầu hôn môi, hôn gương mặt cô, trầm nhẹ hỏi: “Vì sao, sợ cái gì?”

Trong con người Tô Hồng Tụ đọng đầy nước mắt, cắn môi nói: “Em bỗng nhiên rất sợ bị người khác phát hiện, đây là đang ở trong xe!”

Mạnh Tư Thành cúi đầu cười ở bên tai cô, lấy một loại giọng chỉ có cô mới nghe được nhỏ giọng an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Sâu trong nội tâm mỗi người, bắt đầu trí nhớ chính là tồn tại một nơi tối tăm, hỗn độn, ẩm ướt, chính ở nơi này người đó sẽ giãy giụa hoạt động, rồi an phận, thoải mái ăn, ngủ, an tâm hưởng thụ trước khi đi tới thế giới bên ngoài này. Nơi đó gọi là tử cung, bất kỳ đứa trẻ nào cũng đã từng được hưởng thụ qua nhưng tất cả những đứa trẻ này cũng sẽ đều lãng quên ký ức nơi này.

Vì vậy tại sao giữa nam và nữ lại dùng một phương thức như vậy để duy trì đời sau? Có phải hay không do trong quá trình phát triển con người luôn phải nhắc nhở chính mình sau khi trưởng thành sẽ không quên nơi mình thuộc về trước khi sinh ra – nơi mang đến cảm giác có bóng tối ướt át.

Trong bóng tối, nơi buồng xe chật hẹp, động tác của Mạnh Tư Thành vẫn như cũ cuồng dã, mãnh liệt.

Anh cảm giác được dù mình dùng sức xông về phía trước, cũng không thể thoát khỏi chiếc lồng này, đó là chiếc lồng giam giữ anh, là chiếc lồng ẩm ướt trơn trượt.

Anh dùng lực rất lớn đụng mạnh về phía trước, chẳng những khiến thân thể cô gái dưới thân lay động như sóng biển, run rẩy, xóc xếch, mà ngay cả chiếc ghế ngồi chắc chắn cùng với chiếc xe có nhiều tính năng đều bị lay động.

Nhưng mặc cho anh cuồng mãnh thế nào, anh đều ở đây thuộc về nơi ẩm ướt của cô, hưởng thụ cảm giác được nơi ấm áp của cô bao lấy.

Làm sao anh có thể cam tâm? Cả một buổi tối anh tích lũy phần hận và ghen tỵ, vào giờ khắc này bạo phát ra, cô gái này nên bị trừng phạt, vì vậy anh càng thêm tăng tốc ở trong cơ thể cô lướt động, biến đổi góc độ đụng chạm, đẩy vào dừng đạo chật hẹp của cô.

Mỗi lần anh đụng chạm đều rất dùng sức, gần như khiến cô không chấp nhận nổi, vì vậy cô chỉ có thể bắt lực giãy giụa eo, mái tóc dài rối loạn, ở nơi này không gian thu hẹp mà bên trong xóc xếch đến không nhìn nổi.

Mạnh Tư Thành trong con hoảng hốt cúi đầu, lại thấy trên gò má cô ứng hồng có một tầng mờ hôi mịn, đôi mắt khẽ nhắm lại, trong con người lộ ra ánh sáng, hình ảnh này rõ là chọc người trêu mến.

Anh thờ gấp hỏi: “Thế nào, đau không?” Tiếng của anh đã cực kỳ đè nén, trầm thấp, thật ra thì anh muốn hô to ra tiếng, nhưng không thể, vì đang ở trong xe. Xe đang dừng ở bãi đậu xe, mà bên bãi đậu xe còn có người lui tới.

Tô Hồng Tụ cắn thật chặt môi dưới, chau mày lại cố gắng không để mình tràn ra tiếng, nghe được Mạnh Tư Thành hỏi ra như vậy, mang theo tiếng khóc nói: “Đừng đến nữa, thực sự không được. . . . .” Lời của cô còn chưa nói xong, Mạnh Tư Thành đột nhiên tiến đi vào bên trong, chạm tới chỗ sâu nhất của cô, cô cảm thấy đau nhói, vì vậy kêu lên “A” một tiếng.

Thất lung Mạnh Tư Thành dùng sức đẩy nàng dính trên ghế ngồi, nhỏ giọng ép hỏi: “Tô Hồng Tụ, hôm nay em ăn mặc xinh đẹp như vậy là để cho ai nhìn?”

Tô Hồng Tụ không trả lời, đây là câu hỏi cực kỳ ác liệt, cô không cần thiết phải trả lời.

Nhưng Mạnh Tư Thành cũng không bỏ qua cho cô, mặc dù Mạnh Tư Thành đã khó có thể ức chế, ở trong lòng kêu gào muốn được lên đỉnh, nhưng anh cố gắng nhẫn nhịn, có chút hứng thú xấu xa dùng phần thân phía dưới trêu chọc cô, sau đó ở trong cơ thể cô nhẹ nhàng ma sát: “Nói a, em là mặc cho người nào nhìn?”

Tô Hồng Tụ vô dụng nắm chặt cánh tay của anh, roi nước mắt, nhẹ giọng nói: “Mạnh Tư Thành, nếu anh không muốn làm thì mau xuống, không cần bộ dáng như vậy!” Anh tại sao có thể như vậy! Đây chính là Mạnh Tư Thành trước đây mình từng biết sao?

Trong bóng tối, mặt mũi Mạnh Tư Thành có chút đen tối không nhìn rõ, anh khàn khàn tiếp tục ép hỏi: “Em vô duyên vô cớ cách xa anh lâu như vậy, em có biết mấy ngày nay anh trải qua như thế nào không?”

Tô Hồng Tụ nghe anh nói như thế, trong lòng cảm thấy đuối lý: “Mạnh Tư Thành. . . .” Cô nhỏ giọng cầu khẩn, hi vọng anh đừng nói tiếp nữa.

Mạnh Tư Thành lại càng muốn nói: “Anh thiên tư vạn khổ mong đợi, kết quả em xuất hiện! Em xuất hiện hoàn toàn thay đổi, làm bộ như không biết anh, ngay ở trước mặt anh cùng người đàn ông khác tình chàng ý thiếp, điều vô dương oai với anh, em nói xem anh đã làm sai điều gì để em phải đối xử với anh như vậy? Hay là nói thật ra thì em hối hận, hối hận đêm hôm đó rồi hả?”

Tô Hồng Tụ nghe anh nhắc đến những điều này, biết trong lòng anh có khổ sở, càng nghe trong lòng càng khó chịu, cuối cùng nghe được câu kia “Hối hận đêm hôm đó rồi”, Liền vội vàng lắc đầu giải thích: “Em làm sao mà hối hận chứ? Tại sao anh lại nói như vậy, anh biết rõ ràng mà! Nếu như em hối hận, hiện tại làm sao cùng anh. . . . .” “Lời cuối cùng cô không thể nói ra miệng, nếu cô thực sự hối hận thì tối nay làm sao có thể cùng anh làm ra sự tình hoang đường này?

Mạnh Tư Thành bắt được câu nói cuối cùng của cô, tiếp tục ép hỏi: “Vậy là em không có hối hận đúng không? Em quyết định cả đời sẽ ở bên anh đúng không?”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, cố gắng mở đôi mắt đang mờ mịt lên nhìn anh, lại nhìn đến lồng ngực cường tráng của anh, đôi môi mỏng mím chặt, hơi có vẻ vội vàng nhìn chăm chăm vào cô.

Giờ khắc này Tô Hồng Tụ chợt hiểu, thì ra là đối với đoạn tình cảm này không chỉ có một mình cô không nắm chắc mà còn có cả anh.

Vì vậy cô đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy vai anh: “Mạnh Tư Thành, em sớm đã là của anh, tại sao anh còn nói những lời như vậy?”

Mạnh Tư Thành nhìn thật sâu vào trong mắt cô, sau một lúc lâu, đột nhiên cúi xuống bắt lấy đôi môi cô, dịu dàng hôn cô, lại vội vàng thăm dò, đồng thời phân thân chôn trong cơ thể cô lần nữa có dấu hiệu thức tỉnh, ở trong cơ thể cô chậm rãi biến chuyển, trở nên to lớn, cứng rắn, làm cô không cách nào hô hấp.

Tô Hồng Tụ không nhận được tràn ra một hơi thở ấm: “Mạnh Tư Thành. . . . .”

Mạnh Tư Thành không nói gì, môi mỏng mím chặt, không báo trước bắt đầu dùng sức, vì vậy một vòng công kích mới lại bắt đầu.

Lần này Mạnh Tư Thành tiếp tục cuồng mãnh lướt động, dùng hơi sức toàn thân tới lui, cuối cùng anh giống như nghe được cô hét lên một tiếng, sau đó anh cảm thấy phía dưới đang chặt chẽ bao vây anh cấp tốc co rút lại, cảm giác mãnh liệt từ nơi đó lan đến toàn thân, nhanh chóng nhấn chìm ý thức của anh, anh giống như đã đạt tới đỉnh, không khống chế hét to một tiếng, hoàn toàn giải phóng!

Anh nằm trên ngực cô mồ hôi đầm đìa, thờ hờn hờn hỏi: “Tô Hồng Tụ, em chính là Tô Hồng Tụ của anh sao?”

Tô Hồng Tụ còn đang chìm trong dư âm của cuộc kích tình, chưa khôi phục như cũ, nghe câu hỏi đó của anh, do dự một chút nói: “Em không phải Tô Hồng Tụ của anh còn có thể của ai?”

Mạnh Tư Thành lấy mũi cọ nhẹ lên nơi mềm mại của cô, nhất quyết không tha hỏi: “Tô Hồng Tụ, vậy em sẽ vĩnh viễn là Tô Hồng Tụ của anh sao?”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy bóng tối của mũi xe, cô bất đắc dĩ cười: “Em vẫn luôn là của anh, tương lai vĩnh viễn cũng như vậy, còn anh thì sao?”

Cô hỏi so sánh, hàm súc, cũng như hỏi ngược lại mà thôi, cũng không trực tiếp mà hỏi.

Mạnh Tư Thành dĩ nhiên nghe rõ ý của cô, nâng thân thể của mình lên, ngưng mắt nhìn cô: “Tô Hồng Tụ, em biết không thật ra thì trước kia anh vẫn không hiểu vì cái gì anh lại không quên được em.”

Trong bóng tối Tô Hồng Tụ không nói lời nào, giữa bọn họ loại tình trạng kia. . . .

Tình cảm như có như không, tất cả nguyên nhân đã từ rất lâu trước kia, đến giờ không thể nào nhớ hết được.

Mạnh Tư Thành cũng không cần Tô Hồng Tụ trả lời, vẫn chôn ở nơi mềm mại của cô, giống như làm bầm lâu bầu: “Qua nhiều năm như vậy anh vẫn luôn muốn em, vẫn luôn không có cách nào quên được em, tự bản thân anh cũng không hiểu được tại sao lại như vậy. Nhưng trải qua nhiều chuyện, anh bắt đầu hiểu tại sao rồi.”

Trong lòng Tô Hồng Tụ có chút khản trương, những lời này anh chưa bao giờ nói qua với cô. Cô biết là anh yêu mình, thế nhưng yêu lại không tin tưởng bởi vì không tin cho nên trong lòng anh luôn thấp thỏm, lo âu, giống như không cần thận tình yêu này sẽ tan thành mây khói, không chút nào chân thật

Mạnh Tư Thành cảm thấy Tô Hồng Tụ khản trương, bàn tay ở trong bóng tối tìm được bàn tay cô, nhẹ nhàng đặt ở trong tay mình nói tiếp: “Thời điểm anh gặp lại em, tự anh cũng cảm thấy mình không được tự nhiên, luôn sợ không dám nhìn em, nhưng lại không nhận được muốn gặp em. Sau đó anh nghĩ, chắc vì tại trước mặt em, anh giống như người thoát nhìn rất kiêu ngạo, nhưng kỳ thật trong nội tâm lại giống một thiếu niên lỗ mãng, tự ti. Có lúc thậm chí cảm thấy gặp lại em, anh bỗng trở thành một người hoàn toàn khác, dường như có một người tự ti núp sâu trong nội tâm mình.”

Tô Hồng Tụ không nghĩ tới đột nhiên Mạnh Tư Thành lại nói ra những lời như vậy, nhớ đi nhớ lại, cũng không nhận được cắn chặt môi.

Mạnh Tư Thành thờ dãi, nói: “Anh luôn nói với em những lời khó nghe, làm cho em khó chịu, đây là anh không tốt, sau này anh sẽ không như vậy nữa, có được hay không?”

Trong bóng tối, Tô Hồng Tụ trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng nói: “Thật ra thì rất nhiều chuyện em làm cũng không đúng, em cũng vậy rất không hiểu chuyện. Chẳng qua em cảm thấy rất nhiều chuyện hai chúng ta cư xử như giống như đứa trẻ, trước kia không biết làm thế nào để chung đụng, sau lại giống như không quá hiểu. Hiện tại thì tốt rồi, giống như lập tức trưởng thành, chúng ta đã học được làm thế nào để chung sống.” Cũng học thế nào để yêu đối phương.

Mạnh Tư Thành cúi đầu, ôm ái hôn lên gương mặt cô, nói nhỏ nhỏ: “Anh muốn yêu em thật tốt, chăm sóc em thật tốt.”

Qua nhiều năm như vậy, anh trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng kỳ thật chỉ có anh hiểu rõ, trong nội tâm anh vĩnh viễn tồn tại một cậu bé tại năm một tuổi liền mất đi cha mẹ, phải ăn nhờ ở đậu.

Ở trong lòng anh, em cũng giống như đứa bé kia, anh muốn chăm sóc em thật tốt, cũng chính là chăm sóc chính bản thân anh.

Một phen hôn môi, hai người lần nữa thờ đốc dồn dập, nhưng dù sao Tô Hồng Tụ vẫn duy trì một tia lý trí, cẩn thận từ chối nói: “Dừng đến nữa, bây giờ đang ở trong xe đấy.”

Lý trí Mạnh Tư thành một lần nữa trở lại, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, không ngờ phát hiện cách đó không xa có một người bảo vệ đang nghi ngờ nhìn về hướng xe của mình, xem xét xung quanh.

Tô Hồng Tụ vốn đang nằm ngửa, thấy Mạnh Tư Thành nhìn ra phía ngoài sắc mặt chợt đổi, cũng vội vàng đứng dậy nhìn theo ra bên ngoài, tự nhiên cũng nhìn thấy người bảo vệ kia đang nhìn ngó phía bên này. Nhất thời mặt cô đỏ ửng, nhỏ giọng oán hận: “Anh xem đi, nhất định là bị người ta phát hiện.”

Mạnh Tư Thành nắm tay cô an ủi: “Không có chuyện gì, chỉ là hấn ta cảm thấy có gì không đúng, nhưng khẳng định không thấy được bên trong.”

Sắc mặt Tô Hồng Tụ vẫn xám trắng: “Vậy làm sao bây giờ? Bộ dáng của em như vậy làm sao dám bước xuống xe đi ra ngoài đây?”

Mạnh Tư Thành cúi đầu nhìn trên người cô, vốn là da phục xinh đẹp, dịu dàng hôm nay giờ tứ tán xốc xếch, nhiều nơi thậm chí bị xé rách mở ra, anh tự tay cầm lễ phục này lên: “Thế nào? Em còn muốn mặc cái này đi ra ngoài sao?”

Tô Hồng Tụ nghe thấy giọng anh không ổn, ngẩng đầu cẩn thận nhìn sắc mặt anh, biết anh nhất định lại nghĩ tới chuyện lúc trước rồi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là vô tội hỏi: “Nhưng mà bây giờ em không mặc cái này còn mặc cái gì được đây?”

Mạnh Tư Thành nhìn chung quanh, chợt đứng dậy từ phía sau cầm lấy một chiếc áo khoác, bao bọc lung tung cho Tô Hồng Tụ: “Trước mặc cái này, anh dẫn em đi thẳng về.”

Tô Hồng Tụ “A” một tiếng: “Chúng ta cứ như vậy không chào mà đi?” Tô Tranh còn từng dặn dò qua có chuyện gì nhất định phải thông báo cho cô một tiếng. Mặc dù hai người ở trong xe làm ra sự tình hoang đường đó chắc chắn không thể nói cho Tô Tranh nhưng dù gì cũng phải cùng Tô Tranh chào hỏi.

Mạnh Tư Thành nghe cô nhắc tới Tô Tranh, nhớ tới chính mình một tháng chờ đợi trong đau khổ, hung hăng lừa cô một cái, nói: “Em nghĩ rằng chúng ta náo động một trận như vậy, cả trong đại sảnh còn có người không biết chuyện của chúng ta? Còn cần thông báo sao?” Câu nói sau cùng của anh có ý vị châm chọc rất nồng.

Tô Hồng Tụ nghe anh nhắc tới như vậy, nhớ tới chuyện mình bị anh mạnh mẽ kéo ra khỏi sảnh, nhất thời cũng hiểu ý tưởng mới vừa rồi của mình có chút không đúng, thật ra thì sau đó gọi điện thoại cho Tô Tranh là được rồi. Nhưng coi như không đúng thì sao, bị từ ngữ châm chọc như vậy của Mạnh Tư Thành làm cho cô có chút không cam lòng, yếu ớt cúi đầu, nhỏ giọng bất mãn: “Không nói thì không nói nữa, nhưng làm gì anh phải dữ như vậy!”

Mạnh Tư Thành bắt đầu dĩ thử dài, ôm cô vào trong ngực: “Anh không có hung dữ đối với em, anh chỉ nói sự thật mà thôi.”

Tô Hồng Tụ cong môi uất ức: “Anh còn nói không hung, anh mới vừa rồi chính là đối với em dữ tợn! Anh mới vừa rồi còn nói về sau sẽ đối với em thật tốt, hiện tại đã đối với em dữ tợn!” Đúng lý không buông tha người, đây là Tô Hồng Tụ từ từ học hỏi đến bản lĩnh hạng nhất.

Mạnh Tư Thành nghe cô nói như thế, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó nhún mày cười lên: “Tô Hồng Tụ thật ra em rất có bản lĩnh, thế nhưng đã học xong dùng lời của anh để phản bác anh.”

Chính Tô Hồng Tụ cũng mỉm cười: “Vốn chính là như vậy, em đâu có nói sai đâu?”

Mạnh Tư Thành gật đầu: “Em nói không sai, tốt lắm, mới vừa rồi là thái độ của anh không đúng, về sau anh sẽ không dữ tợn với em, có được hay không?” Bàn tay anh vỗ nhẹ sau lưng cô dịu dàng dịu dỏ, giống như dịu dỏ chú chó nhỏ, nhưng bên môi không nhịn được tràn ra nụ cười.

Tô Hồng Tụ hài lòng gật đầu: Được thôi, vậy chúng ta mau đi thôi.”

Mạnh Tư Thành lái xe, trực tiếp đưa Tô Hồng Tụ đến chỗ của mình, đoạn đường từ nhà để xe lên trên lầu, mặc dù không hẳn sẽ gặp phải người nào nhưng do Tô Hồng Tụ chỉ vờn vờn mặc một chiếc áo khoác nên cẩn thận nhìn xung quanh, như cũ rất lo lắng.

Mạnh Tư Thành hầu như ôm cô vào trong áo tây trang khoác ngoài của mình, một đường bước nhanh cẩn thận che chở cuối cùng đưa cô đến nhà mình.

Đi vào trong đại sảnh ấm áp, Mạnh Tư Thành mở đèn, đi tới tủ treo quần áo tìm một chiếc áo ngủ bằng nhung cho Tô Hồng Tụ mặc vào, rồi chạy đi

phòng tắm mở nước nóng.

Tô Hồng Tụ mặc vào áo ngủ thoải mái ấm áp, ngồi ở trên ghế salon rộng lớn thờ dài nhẹ nhõm: “Loại chuyện như vậy lần sau ngàn vạn lần không được xảy ra, thật là quá hoang đường rồi.”

Từ phòng tắm trở về, ánh mắt Mạnh Tư Thành lại rơi trên ghế sofa bên cạnh: “Ồ trên xe xác thực có chút hoang đường, như vậy về đến nhà thì không hoang đường nữa có phải hay không?”

Tô Hồng Tụ nhìn xuống ghế sofa một lúc, lại nhìn bộ dạng giả bộ người tốt của Mạnh Tư Thành, trí nhớ một tháng trước trong nháy mắt trở lại trong đầu của cô: “Mạnh Tư Thành, chẳng lẽ anh. . . .”

Mạnh Tư Thành ngồi ở bên cạnh cô, một tay ôm cô vào trong lòng, hơi thở ấm áp đánh về phía tai mẫn cảm của cô: “Anh cảm thấy ở trên ghế salon cảm giác thật không tệ.”

Tô Hồng Tụ giãy giụa: “Đừng, hôm nay tạm thời không cần, có được hay không?”

Mạnh Tư Thành có chút bất mã: “Tại sao?” Nhưng là một mình anh chịu khổ chờ đợi đâu rồi, chẳng lẽ anh không nên làm nhiều hơn một lần để bồi thường sao?

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ bừng, rất nhỏ giọng nói: “Anh mới vừa rồi dùng hơi quá sức, hiện tại chỗ đó vẫn còn đau một chút, không cần lại tới nữa có được không?”

Mạnh Tư Thành lập tức dừng lại, anh đặt Tô Hồng Tụ nằm thẳng trên ghế, muốn đưa tay thăm dò vào nơi đó của cô.

Cô đưa tay ngăn lại, nhưng căn bản không kháng cự được, cuối cùng bàn tay to của anh vẫn thăm dò đưa đến giữa hai chân cô, vì vậy mặt cô càng đỏ hơn, khẩn trương bắt lại cánh tay anh.

Ngón tay Mạnh Tư Thành tìm kiếm, chạm vào chỗ nụ hoa thì nghe thấy Tô Hồng Tụ hít vào một hơi, vì vậy ngừng đầu nhìn cô một chút, trên gương mặt tuấn tú hiện lên nét đau lòng, cúi đầu hôn bên tai cô, nhẹ giọng thủ thỉ: “Về sau anh sẽ cẩn thận, sẽ không để cho em chịu áp lực như thế nữa, có được không?”

Âm thanh của anh trầm thấp dịu dàng, còn mang theo áy náy mơ hồ, nghe ở trong tai Tô Hồng Tụ, ngọt đến tận trong lòng.

Trên mặt cô nóng lên, gật gật đầu nhẹ đến không thể nhận ra, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Kể từ sau sự kiện cướp người ở buổi dạ vũ, Mạnh Tư Thành công khai thể hiện tình cảm của mình đối với Tô Hồng Tụ trước mặt mọi người.

Mạc Vân bên kia thì cũng thôi đi, vì anh ta đã sớm biết rõ, nên sau đó gặp lại lập tức làm ra vẻ sợ hãi, ý là biết sớm thế tôi đã không làm như vậy, đây thật sự là hiểu lầm thôi! Mạnh Tư Thành đương nhiên biết hấn cố ý gây nên nhưng không thể vạch mặt, chỉ có tìm cơ hội chuốc nhiều rượu cho hấn và dùng lời nói chế nhạo hấn vài câu cho hấn giận thôi. Tô Tranh rất hài lòng với sự kiện này, tất cả phát triển theo đúng như dự đoán. Nhưng mà hai người kia đã nhanh chóng rời khỏi thành phố S, bọn họ tới đây mục đích chính là xử lý vụ án kia, hôm nay chuyện của vụ án được xử lý thỏa đáng rồi tự nhiên sẽ phải rời đi.

Trước khi rời đi, Tô Tranh được Tô Hồng Tụ dẫn đến một nơi.

Tô Hồng Tụ nhìn những kiến trúc cũ nát nơi này sắp bị huỷ đi, chợt nhớ tới ban đầu chính tại nơi này mình gặp được Tô Tranh, không khỏi nghi ngờ, đây rốt cuộc là một nơi như thế nào, mà khiến một người như Tô Tranh mỗi khi tới đây lại ưu thương hơn mấy phần.

Tô Tranh cười ha ha mở miệng nói: “Nơi này là nơi tôi lớn lên, nơi có rất nhiều kỉ niệm, đáng tiếc hôm nay cảnh còn người mất, không đúng, ngay cả mảnh đất này cũng sắp bị phá huỷ rồi.”

Tô Hồng Tụ nhìn thấy rõ rất nhiều phiền muộn trong con người xinh đẹp, tinh xảo, cùng với một loại khổ sở không cách nào nói rõ, cô chợt có một loại kích động muốn xóa tan đi nỗi khổ sở đó.

Tô Hồng Tụ muốn mở miệng an ủi nhưng Tô Tranh lại lắc đầu nói: “Chúng ta đi thôi, về sau cũng không thể trở lại nơi này nữa.” Nói xong cô đứng lên trước, ngửa đầu nhìn bầu trời một lát rồi sải bước rời đi.

Tô Hồng Tụ đi theo phía sau của Tô Tranh, nhìn bóng lưng mảnh khảnh lại mơ hồ cảm thấy vô cùng đau lòng và cô đơn.

Tô Tranh rời đi với Mạc Vân, Tô Hồng Tụ tiếp tục ở lại công ty đó. Tô Tranh có hỏi qua ý kiến của Tô Hồng Tụ xem bản thân thích công việc nào, Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút thấy nghề ban đầu là thích hợp với mình nhất, làm nhân viên kế toán. Tô Tranh gật đầu một cái, dù suy nghĩ của con người thay đổi như thế nào thì bản chất vẫn không thay đổi. Hiện tại Tô Hồng Tụ tất nhiên làm việc hào phóng, thoả đáng nhưng bản chất vẫn là Tô Hồng Tụ trước kia. Vì vậy Tô Tranh đồng ý. Tô Hồng Tụ vẫn cứ tiếp tục lưu lại nơi này, làm công tác tài vụ ở công ty.

Sự kiện cướp người trong buổi dạ vũ lần đó thật đúng là phiền toái nhất, việc khắc phục hậu quả có lẽ chính là Quách Tứ , vì anh ta không hề chuẩn bị tâm lý nên thật sự bị chuyện này đã kích!

Quách Tứ đầu tiên là sợ hãi một phen, bạn gái Mạnh Tư Thành thế nhưng không phải Đàm Tư Tư chuyện này khiến anh ta thất kinh. Sau đó bạn gái Mạnh Tư Thành lại chính là cô gái đi cặp cùng Mạc Vân càng làm cho anh ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng cuối cùng để cho anh vụn vụn không nghĩ tới chính là người thâm trầm, chừng chặc-Mạnh Tư Thành có một ngày sẽ làm ra hành động điên cuồng cướp người ngay tại chỗ như vậy, tất cả những điều này không thể không khiến anh thờ dài. Dĩ nhiên đến thời điểm này, sau khi anh ta vỗ mạnh đầu hồi tưởng lại đủ loại hành vi, rốt cuộc rút kinh nghiệm xương máu bắt đầu cảm giác mình đã hiểu lầm một số chuyện, thật xin lỗi Mạnh Tư Thành. Vì vậy muốn Mạnh Tư Thành mang theo Tô Hồng Tụ ra ngoài gặp mặt mọi người đồng thời để cho anh nhận lỗi sai.

Mạnh Tư Thành gần đây tiến thêm một bước với Tô Hồng Tụ càng thêm ngọt ngào ,đó là dính nhau như bùn, đâu muốn để ý đến Quách Tứ chứ? Vì vậy Quách Tứ luôn kêu la anh không đủ nghĩa khí, Mạnh Tư Thành cũng lười phản kháng lại anh.

Mà hiện tại không biết Đàm Tư Tư ra sao rồi, thậm chí ngay cả chào cũng không chào đã rồi đi, trên thực tế kể từ sau lần vũ hội đó thì không thấy tin tức gì của cô ta, Mạnh Tư Thành vì nghĩ đến tình bạn học, nên có hỏi thăm tung tích của cô ấy qua một vài người bạn học, thì phát hiện cô ấy trở về quê mình, còn về phần mục đích gì thì không thể biết được, sau khi suy nghĩ kỹ Mạnh Tư Thành quyết định không hỏi nữa.

Bọn họ đều là người đã trưởng thành, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm vì hành động của mình, mà trách nhiệm của Mạnh Tư Thành chính là Tô Hồng Tụ.

Mạnh Tư Thành ngọt ngào cùng Tô Hồng Tụ qua mấy ngày, đảo mắt là đến lễ mừng năm mới, vì vậy Tô Hồng Tụ bắt đầu chuẩn bị về nhà nghỉ lễ đầu xuân.

Mạnh Tư Thành rất nhiều năm chưa trở về qua nhà rồi, dù sao chỗ đó đối với anh mà nói đã sớm không có gì lưu luyến nữa rồi. Chỉ là trước việc Tô Hồng Tụ về nhà, anh thử thăm dò hỏi: “Có muốn anh cùng về nhà với em không?”

Tô Hồng Tụ không hiểu: “Anh không phải đã nói năm trước anh cũng không về nhà sao?”

Mạnh Tư Thành quay đầu sang chỗ khác, giải thích nói: “A, năm trước không về đó, nhưng nếu như em muốn, anh sẽ về nhà với em.” Năm nay với năm trước sao có thể giống nhau chứ.

Tô Hồng Tụ vội vàng nói: “Không cần đâu, tự em trở về được rồi. Dù sao từ đây về nhà cũng không xa, em đi xe lửa mấy giờ là đến, những năm này em vẫn thường đi về như vậy, đã sớm thành thói quen.”

Tô Hồng Tụ giải thích một phen, Mạnh Tư Thành hoàn toàn không còn gì để nói, vì vậy đề tài về nhà này cũng không được nhắc tới nữa.

Một ngày kia, Tô Hồng Tụ rời thành phố S, Mạnh Tư Thành cố ý lái xe đưa cô đến bến xe, đứng trên đường, Tô Hồng Tụ nhìn hộp quà lớn nhỏ trong tay anh, cau mày bất đắc dĩ nói: “Thực sự anh đưa nhiều lắm rồi, căn bản không cần dùng!”

Trong lòng Mạnh Tư Thành có nhiều tâm sự, lúc này nghe Tô Hồng Tụ nói vậy, rất là mất hứng: “Được rồi,nếu em ghét bỏ, vậy dứt khoát ném đi.”

Mạnh Tư Thành đã nói như vậy, Tô Hồng Tụ còn có thể nói gì, đương nhiên là vội vàng nhận lấy để an ủi cảm xúc người nào đó.

Tô Hồng Tụ lên xe, bởi vì đoạn đường không xa, mặc dù Mạnh Tư Thành sợ cô chịu khổ lần nữa, muốn mua vé giường nằm, nhưng cô vẫn kiên trì mua vé ghế ngồi cứng, dù sao cũng đã sớm thành thói quen, có mấy giờ mà thôi.

Đoàn xe chậm rãi chạy, cách cửa sổ xe, Tô Hồng Tụ vẫy vẫy tay với Mạnh Tư Thành, Mạnh Tư Thành hường ứng, nhưng Tô Hồng Tụ lại cảm thấy đáng vẻ của Mạnh Tư Thành có chút cô đơn.

Đoàn xe đi, cô còn liêu mạng nhìn xuyên qua cửa thủy tinh bóng dáng đứng trên đường dần dần biến mất, là cô đơn, không có sai.

Tại sao vậy chứ? Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, cảm thấy gần sang năm mới Mạnh Tư Thành ở lại đây một mình quả thực không dễ chịu. Nhưng cô thực sự muốn về nhà với mẹ, cô không thể nào ở lại cùng với Mạnh Tư Thành mà khiến mẹ một mình cô đơn trong lễ mừng năm mới.

Về đến nhà, Tô Hồng Tụ mang theo các loại hộp quà lên lầu, nhà bọn họ vốn là ở nông thôn, nên nơi này không có việc mọi người lên lầu vận động, nhà cô hiện nay mới được phân là một căn nhà khoảng sáu mươi mét vuông chia làm hai phòng ngủ một phòng khách so với trước kia thì hẹp hơn, nhưng thật may là chỉ có hai mẹ con nên cũng đủ dùng.

Thật ra thì trước đây mẹ Tô cũng đã đề cập đến, nếu như Tô Hồng Tụ ở bên ngoài quá mức cực khổ, có thể suy tính trở về quê phát triển, đến lúc đó tìm một người đàn ông có thể tin tưởng được ở quê, cho dù đối phương không có phòng ốc thì đến nhà bọn họ ở cũng không sao. Dĩ nhiên khi đó Tô Hồng Tụ còn chưa cân nhắc qua vấn đề này, hôm nay lại càng không thể, vì cô đã có Mạnh Tư Thành.

Mẹ con gặp nhau, hai người rất kích động. Mẹ Tô nhìn dáng vẻ con gái, cảm thấy hình như con gái mình từ trang phục bên ngoài hay phong thái bên trong đều có chút thay đổi, trở nên đẹp và sáng sủa hơn. Nói không thích là giả, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thời gian dài như vậy không gặp con gái có chút xa lạ. Tất nhiên không tính đến thời điểm hai mẹ con nói lời tri tâm, nói xong mẹ Tô cũng cảm thấy cho dù có như thế nào thì vẫn là con gái của mình!

Mẹ Tô đã sớm chuẩn bị một bữa cơm phong phú để tiếp đón Tô Hồng Tụ, vì vậy hai mẹ con dừng lại để ăn uống, ăn xong lại tranh nhau rửa chén, nồi.

Mẹ Tô rảnh rồi liền sửa sang lại hành lý Tô Hồng Tụ mang về, thấy những hộp quà là sản phẩm bổ dưỡng có giá trị dành cho người già, hỏi Tô Hồng Tụ chuyện gì xảy ra. Tô Hồng Tụ còn chưa nói rõ về chuyện Mạnh Tư Thành với mẹ, trước kia là do lo lắng chuyện còn chưa chắc chắn trong lòng nên không có nói, hôm nay dù gì hai người cũng đã phát triển đến trình độ này vì vậy có chút không biết nói rõ như thế nào.

Mẹ Tô nhìn ra bộ dạng con gái có tâm sự, cũng không có hỏi nhiều, nhưng trong lòng không khỏi tưởng tượng, sau lại dùng lời nói thử dò xét truyện bạn trai của con gái, Tô Hồng Tụ chỉ nói thoải mái rằng trước mắt hiện tại không tính đi xem mắt, vì vậy mẹ Tô càng cảm thấy con gái đã yêu đương rồi, chỉ là không biết tại sao tạm thời chưa muốn nói đây?

Thật ra thì không phải Tô Hồng Tụ không muốn nói, cô chính là nghĩ mình và Mạnh Tư Thành đã phát triển đến bước này nhưng vẫn chưa nói cho mẹ mà cảm thấy áy náy, vì vậy trong lòng có chút ngưng ngừng, cảm giác vừa nhắc tới Mạnh Tư Thành, giống như mình và chuyện với anh bị mọi người quan sát vậy. Hơn nữa lúc này nếu mẹ hỏi mình và Mạnh Tư Thành phát triển đến trình độ nào, mình lại biết trả lời làm sao đây? Còn là vẫn lừa mẹ hay trực tiếp nói thẳng ra? Đối với vấn đề này Tô Hồng Tụ có hơi lo lắng. Cô là con gái hiếu thuận không muốn lừa gạt mẹ, nhưng muốn cô trực tiếp nói với mẹ mình và người kia đã sớm thân thiết thật là có chút quá mức kinh thế hãi tục. Vì vậy cô suy nghĩ muốn làm đà điều, kéo dài một chút nữa đi, qua sang năm mình sẽ từ từ nói với mẹ.

Như thế qua một thời gian hai mẹ con ai cũng không đề cập tới chuyện này nữa, ngày thứ hai chính là đến đêm 30, hai người ôm TV xem chương trình đi hội đầu năm, ăn nửa nồi sủi cảo nóng, cũng hưởng thụ đêm cuối năm vui vẻ.

Thỉnh thoảng Tô Hồng Tụ lại chú ý tin nhắn, kể từ lúc về đến nhà, Mạnh Tư Thành không có nhắn tin hỏi thăm tình huống, cô tự nhiên cũng chỉ sốt ruột mà thôi.

Đối với Tô Hồng Tụ thường xuyên cúi đầu theo dõi tin nhắn, mẹ Tô nhìn ở trong mắt nghi ngờ ở trong lòng, thế nhưng cũng không hỏi cái gì.

Trên TV đang diễn đến tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, điện thoại Tô Hồng Tụ vừa vang lên, cô vội vàng mở ra nhìn, là tin nhắn của Mạnh Tư Thành, nội dung: “Em có nhớ anh không? Anh rất nhớ em, chỉ mong nhìn thấy em ngay lập tức!”

Tô Hồng Tụ bên môi mỉm cười định nhắn tin lại, ai biết tin nhắn Mạnh Tư Thành lại gửi đến: “Anh hiện tại ở dưới lầu nhà em, em đến cho anh được nhìn thấy có được không?”

Tô Hồng Tụ lập tức ngây ngẩn cả người, hiện tại anh đang ở dưới lầu? Đi xuống là có thể thấy anh?

Cô vội nhắn tin lại: “Đừng nói giỡn, em đang xem tiết mục đón xuân với mẹ!”

Mạnh Tư Thành nhắn tin trở lại: “Đĩ nhiên anh không nói giỡn, anh vẫn ở dưới lầu nhà em, nếu em không muốn gặp anh cũng không sao, anh chỉ tiếp tục đứng ở dưới lầu thôi.”

Nghe trong lời nói có bao nhiêu buồn bã, Tô Hồng Tụ nhất thời không đành lòng, vì vậy nhìn trộm về phía mẹ mình, lại phát hiện mẹ đang chuyên tâm xem TV, có sợi tóc trắng phản chiếu ánh sáng của đèn huỳnh quang.

Tô Hồng Tụ nghĩ hay là nói cho mẹ biết chuyện này, nếu không thì tìm lý do đi xuống gặp anh một chút, đang chần chừ có muốn hay không nói ra toàn bộ, ai biết mẹ Tô chợt “Ai nha” một tiếng. Tô Hồng Tụ vội hỏi mẹ làm sao, ai ngờ mẹ Tô nhớ tới có một bao đồ cũ còn chưa vứt đi, căn cứ theo lời mẹ Tô, đồ cũ của một năm nhất định phải để ngày cuối năm mới bỏ đi, mà đặc biệt cũng không được để sang mừng 1 đầu năm mới, nếu không sẽ có điềm xấu.

Tô Hồng Tụ tất nhiên sẽ không nhẫn tâm để mẹ đi ra ngoài đổ rác, hơn nữa cô cũng có tâm sự, vì vậy liền vội vàng đứng dậy tiện tay phủ thêm một chiếc áo khoác nhưng, nhắc theo bao đồ bỏ đi đi ra ngoài, ra đến bên ngoài mới âm thầm cảm thấy may mắn, đúng là cơ hội tốt trời ban, vừa tiếp tục cho cô làm một con đà điểu!

Tô Hồng Tụ đi xuống lầu mang theo bao đồ bỏ đi ném vào thùng rác, sau đó lăm lét nhìn trái phải, dưới lầu ánh trăng trong như nước, lạnh lẽo không có bóng người.

Cô còn đang nghi hoặc người đâu rồi, liền nhìn đến nơi xa dưới tàng cây có một người đi ra.

Dưới ánh trăng, anh khoác ngoài một chiếc áo màu đen, tóc ngắn hoạt bát, khuôn mặt tuấn đạt, đang đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn cô.

Mặc dù mới xa nhau mấy ngày, nhưng bọn họ chính là đang trong thời kì ngọt ngào mà tách ra, nói không nghĩ tới là giả, vì vậy Tô Hồng Tụ mỉm môi cười: “Anh không phải nói là sẽ không trở lại sao, thế nào bỗng dưng đã xuất hiện?”

Mạnh Tư Thành nghe nói như thế, đến gần cô tỉ mỉ nhìn một chút: “Thì sao, anh không thể xuất hiện sao?”

Tô Hồng Tụ cười thật ngọt ngào, thật mềm mại: “Có thể.”

Mạnh Tur Thành nhích tới gần cô hơn, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: “Anh nhớ em lắm, em có nhớ anh hay không?”

Tô Hồng Tụ khẽ dựa đầu trước ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em dĩ nhiên nhớ anh rồi”

Mạnh Tur Thành vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy em nhớ anh như thế nào?”

Tô Hồng Tụ nghĩ thầm, còn có thể nghĩ như thế nào, đang suy nghĩ trả lời vấn đề này như thế nào, ai biết ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Tur Thành đang nén cười nhìn mình vì vậy đột nhiên hiểu anh chính là đang làm khó mình!

Vì vậy cô tức giận nghiêng đầu đi: “Nhớ chính là nhớ, còn có thể nghĩ như thế nào!”

Mạnh Tur Thành thật ra thì nghĩ trêu chọc cô, khi nhìn thấy thần thái nũng nịu của cô, vội vàng một lần nữa ôm cô vào trong ngực: “Tốt lắm, anh biết em đang nghĩ đến anh rồi”

Tô Hồng Tụ tựa vào trong ngực anh hỏi: “Anh trở về lúc nào, thế nào trước đó không nói với em một tiếng?”

Mạnh Tur Thành khẽ hôn lên tóc của cô: “Đây không phải là muốn cho em vui mừng sao?”

Tô Hồng Tụ đánh vào lồng ngực của anh: “Còn nói vui mừng cái gì, kinh sợ thì có! Nếu không phải là vừa đúng có bao đồ bỏ đi, em đã không cách nào ra ngoài rồi.”

Mạnh Tur Thành nghe nói như thế sắc mặt có chút khó coi: “Mẹ em còn không có biết chuyện của chúng ta sao?”

Tô Hồng Tụ cẩn thận quan sát nét mặt của anh, giải thích nói: “Còn chưa kịp nói.”

Mạnh Tur Thành không ngờ cô lại trả lời như vậy, chậm chạp nói: “Anh còn không bằng một bọc đồ bỏ đi? Xem ra anh phải cảm ơn túi đồ bỏ đi kia, nếu không anh không thể nhìn thấy bạn gái mình rồi!”

Tô Hồng Tụ nghe anh nói như thế chỉ biết im lặng, không biết bắt đầu từ lúc nào, người lạnh lùng, có chút thâm trầm, thần bí như Mạnh Tur Thành lại nói ra những lời ngây thơ, buồn cười mà chỉ có những đứa trẻ mới nói ra như vậy, cô không khỏi thờ dài, đàn ông có thể đều có hai mặt, một là cho người bên ngoài nhìn, một chỉ để cho người trong gia đình nhìn.

Chỉ là nghe tiếng anh lầm bầm oán giận, trong lòng mình xác thực có chút áy náy, chỉ có thể nhỏ giọng an ủi nói: “Em đang chuẩn bị để nói, chỉ là còn chưa kịp.”

Mạnh Tur Thành cúi đầu ngưng mắt nhìn cô, chỉ thấy trên má cô đỏ bừng, con ngươi sáng ngời mà ngượng ngùng như bị che bởi tầng sa mỏng, trong lòng vừa động, không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi mắt của cô, sau đó là gương mặt, chớp mũi, khoe môi.

Hôn hôn, mùi vị này đã thay đổi rồi, hô hấp bắt đầu trầm đục, mãi hôn đến khi phải thở gấp ngừng lại. Tô Hồng Tụ giùng giàng thờ dốt: “Không cần..... Đây đang là bên ngoài, sẽ bị người thấy.....” Ngay cả đã sớm cùng anh trải qua nhiều lần, nhưng cô cuối cùng vẫn là nhát gan, ngượng ngùng, cô thật không thể nào hôn ở bên ngoài như vậy, huống chi đây là dưới lầu nhà mình!

Mạnh Tur Thành từ nụ hôn mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh, mặc dù là buổi tối nhưng bởi vì là qua đêm nên bốn phía ánh đèn sáng rõ, nếu như có nhà nào chột mở cửa sổ ra, xác thực sẽ bị nhìn thấy.

Anh trầm tư một chút, thấy trước cửa lầu tối đen, liền kề vào lỗ tai cô nói nhỏ: “Đã lâu không gặp, anh chính là muốn hôn em, chúng ta qua bên kia có được hay không?” Tuy nói anh là trung cầu ý kiến, nhưng hiển nhiên giọng nói không cho cự tuyệt. Tô Hồng Tụ cũng không cự tuyệt, vì vậy anh nửa ôm nửa kéo cô cùng đi đến.

55.Chương 55.....

Trong góc tối trước cửa lầu.

Cả lầu phòng này không biết do ai bày trí, xây cũng được bấy, tám năm rồi, nhưng không biết là do tiết kiệm chi phí hay lý do khác, trong hàng lang cứ cách hai tầng lầu mới có một tầng có đèn, mà bóng đèn lại chỉ có ở một đầu và ở giữa lầu, vì vậy ở cửa lầu cũng chỉ có chút ánh sáng mờ mờ.

Mạnh Tur Thành sau khi đến vừa nhìn tình thế trực tiếp mà ôm Tô Hồng Tụ đến góc khuất dưới bậc thang. Bởi vì bị cầu thang nghiêng che lấp, phía dưới này hơi mờ mờ, như thể đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Mạnh Tur Thành thấy chỗ này thật bí mật, vì vậy nên không có kỳ chút nào thất lưng dùng sức đẩy cô vào giữa giam cầm của chính mình và vách tường, cúi đầu tiếp tục xâm chiếm trong miệng của cô, hấp thu mỹ vị bên trong, mà ở bên trong nụ hôn, hơi thở Tô Hồng Tụ có chút nhốn nháo, cuối cùng chỉ có thể run rẩy xụi lơ trong ngực của anh.

Mạnh Tur Thành có lẽ vốn không muốn như vậy, chỉ là thực sự muốn hôn mà thôi, nhưng do đã mấy ngày chưa từng muốn qua cô, hôm nay được thưởng thức tư vị như vậy, nào chịu được nửa đường buông tha, vì vậy liền rút khoát cởi áo khoác nhưng bên ngoài của cô, tay vươn đến áo ngủ bên trong, rõ ràng phát hiện bên trong cô không có mặc gì, hai trái đào mật nhẵn mềm vừa đúng mặc cho người ta chơi đùa.

Mạnh Tư Thành vừa đưa tay vỗ về, chơi đùa vật yêu thích, một bên vừa cúi đầu có chút tham lam hôn cô, Tô Hồng Tụ bắt đầu dĩ chí có thể xuyên qua áo khoác ngoài nắm chặt áo lông của anh, cắn răng nhịn xuống thừa nhận nụ hôn trong miệng.

Tô Hồng Tụ cho là anh chỉ muốn hôn mấy cái thôi, ai biết mình bị anh ôm chặt lấy hôn một lát sau, phía dưới liền cảm thấy một vật cứng rắn cách quần áo ngủ chạm vào nơi mềm mại của mình, vật kia bắt đầu còn không dễ thấy, sau lại càng trưởng càng lớn, cuối cùng thể nhưng mình chỉ có thể dựa vào trên tường.

Tô Hồng Tụ đã sớm chịu nhận anh nhiều lần khi dễ, vì vậy đối với người đàn ông vô cùng bướng bỉnh này, biết anh một khi muốn, nhất định là muốn tới cùng, lập tức cảm thấy phía dưới của anh vật kia ngang nhiên đứng thẳng liền có chút kinh hoàng: “Mạnh Tư Thành. . . . Anh không được làm loạn. . . . Nơi này cũng không phải thành phố S. . . . .” Nơi này là quê của cô, nơi này là dưới lầu nhà cô!

Mỗi mộng Mạnh Tư Thành nhỏ giọng mập mờ lắm bầm: “Em là tiểu bại hoại. . . . Đáng đời chịu phạt. . . . .”

Tô Hồng Tụ không biết mình đã làm sai điều gì thể mà thành tiểu bại hoại còn phải đáng đời chịu phạt, nhưng giọng Mạnh Tư Thành lúc này hạ thật thấp rí tai mang theo khí nóng nhẹ nhàng mon trón gương mặt của cô, làm cho thân thể cô run rẩy một trận, cô biết mình cũng muốn anh, nhưng lúc này nơi đây không thể làm ra chuyện hoang đường như thể được!

Ai biết Mạnh Tư Thành căn bản không cho cô cự tuyệt, một tay vịn hông của cô, một tay khác trực tiếp duỗi xuống dưới, xuyên qua chiếc quần ngủ rộng thùng thình tới giữa hai chân của cô.

Nơi đó đã có chút ướt, bàn tay Mạnh Tư Thành mon trón, thử thăm dò tách ra hai cánh hoa, tiến vào bên trong.

Tô Hồng Tụ sợ rồi, theo bản năng, kẹp chặt hai chân kháng cự không cho anh tiến vào, nhưng bởi vì tay kia đã xâm nhập đi vào giò do động tác ép chặt của cô chỉ làm đầu ngón tay anh kẹp chặt vào hơn mà thôi.

Mạnh Tư Thành cảm thấy cô khản trương, cười nhẹ bên tai cô: “Tô Hồng Tụ cái đồ ngốc này, có phải em cũng muốn rồi hay không?”

Tô Hồng Tụ không dám lớn tiếng, chỉ có thể lắc đầu nhỏ giọng phản bác: “Không có, đâu có đâu! Anh không được làm loạn, nếu không sẽ bị người thấy.”

Mạnh Tư Thành lại cố ý không tin: “Em tại thời điểm đặc biệt thích, sẽ kẹp anh thật chặt.” Nói đến đây bởi vì ngón tay bị kẹp chặt không thể nhúc nhích đầu ngón tay còn giằng giằng ở giữa hai chân cô muốn động xuống.

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này vội vàng buông hai chân ra theo bản năng, ai ngờ như vậy vừa đúng khiến âm mưu của người khác được như ý, đầu ngón tay liền tách cánh hoa ra tiến công tiến sâu vào u cốc.

Tô Hồng Tụ cảm thấy động tác của ngón tay kia, lập tức nóng nảy, vỗ đầu vai anh buồn bực nói: “Mạnh Tư Thành anh không được làm loạn, nơi này là dưới lầu nhà em, sẽ bị người nhìn thấy!”

Mạnh Tư Thành làm như không nghe thấy, không để ý, vừa cúi đầu hôn vào khoe môi cô, ngón tay kia đã ở trong cơ thể cô hoạt động, một bên hoạt động một bên lấy giọng nói ác liệt: “Đáng đời, đúng là đáng đời, bị người thấy vừa đúng, như vậy em cũng không cần lo lắng phải giải thích thế nào rồi!”

Tô Hồng Tụ nghe thấy như thế chợt hiểu, mở mắt to tố cáo Mạnh Tư Thành: “Mạnh Tư Thành anh thật là quá đáng, anh là cố ý, cố ý muốn cho em mất mặt xấu hổ sao?”

Ngón tay Mạnh Tư Thành đang hoạt động trong cô thể cô chợt dừng lại, trong bóng tối, cô không thấy rõ vẻ mặt Mạnh Tư Thành, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở bị đè nén của anh.

Qua một lúc lâu, Mạnh Tư Thành chợt trầm thấp nói: “Không sai, anh chính là cố ý, ở tại nơi này hiện tại không thấy ánh sáng, vậy anh cũng sẽ lôi kéo em làm chuyện mà không thể thấy ngoài sáng, anh không sợ người ta biết.” Bị người biết vừa hay.

Tô Hồng Tụ rõ ràng phát hiện, người đàn ông bình thường không dễ chọc, thời điểm người đàn ông này tức giận càng không dễ chọc!

Cô muốn giãy giụa, cô mới không cần tại dưới lầu nhà mình trong cổng tò vò làm ra loại chuyện tình đồi phong bại tục, nếu như hàng xóm hoặc là mẹ biết còn không bị xem thường chết à? Huống chi cô chỉ là muốn đem bọc đồ bỏ đi ra ngoài mà thôi, quá lâu không trở về mẹ nhất định sẽ lo lắng!

Nhưng cô chưa kịp giãy giụa, Mạnh Tư Thành giống như nhìn thấu tâm tư của cô, dùng cả tay chân đem cô hoàn toàn vây ở vách tường, lại dùng áo khoác ngoài của cô và áo khoác ngoài của anh bọc lấy cô. Cô có chút gấp gáp rồi, đang muốn mở miệng, Mạnh Tư Thành lại trước cô một bước trực tiếp hôn lên miệng cô, làm cho lời nói ra khỏi miệng cô trở thành tiếng “Ừm ừm”.

Lưỡi của anh ở trong miệng cô hoạt động kịch liệt, xâm chiếm như dòng sông lấp biển, cảm giác bị ép mở môi ra để tùy ý khi dễ không chút nào thua kém cảm giác dưới thân thể bị phái nam đặc biệt xâm nhập.

Cô đột nhiên cảm thấy có chút uất ức, bọn họ ở chung một chỗ cũng đã nhiều lần rồi, anh cho tới bây giờ chưa từng muốn cô gấp đến như vậy! Vừa nghĩ thì trong mắt bắt đầu có hơi nước, tay liền nắm thành quyền, giãy giụa muốn đánh anh.

Mạnh Tư Thành giữ cô ở trên tường, được áo khoác ngoài và áo khoác ngoài che lấp, một tay động tác nhanh chóng cởi quần ngủ của cô ra, sau đó cởi ra thắt lưng của mình, nhanh chóng đưa phần thân của mình chạm vào giữa hai chân cô. Vì cô đang giằng giằng anh sợ gây ra thương tổn cho cô nên

không có gấp gáp đi vào, chỉ là ở giữa hai chân cô mà miết nhẹ.

Đang trong lúc Tô Hồng Tụ cho là mình không cách nào hô hấp thì đôi môi mòng rớt cuộc rồi đi, vì vậy cô lập tức uất ức phát ra tiếng khóc sục sùi: “Mạnh Tư Thành, anh muốn làm gì. . . . .”

Mạnh Tư Thành biết là mình làm quá mức, nhưng hôm nay tên đã lấp vào cung không phát không được, anh cũng chỉ có thể nhỏ giọng dụ dỗ: “Ngoan, đều tại anh có được hay không? Anh về sau sẽ không như vậy. . . . .”

Tô Hồng Tụ đánh vào đầu vai anh: “Mạnh Tư Thành đây là đang dưới lầu nhà em, tại sao có thể như vậy? Anh để cho em về sau làm cách nào gặp người!”

Mạnh Tư Thành nhìn thấy cô khóc chỉ cho là cô nhất thời tức giận, vì vậy hôn trấn an cô: “Về sau không bao giờ làm như vậy nữa, đây là lần duy nhất có được không? Phía dưới của anh tưởng đến khó chịu, nó nhớ em, nhớ suốt mấy ngày.” Lúc nói đến đây, cái đó cứng rắn như cũ ở giữa hai chân cô mà nheo, tại cửa u cốc thử dò xét đi vào.

Tô Hồng Tụ nghe anh nói như vậy, trên mặt nóng hơn, nhưng loại chuyện như vậy dĩ nhiên là không muốn đồng ý, hơn nữa cảm giác cái đó quen thuộc từng để cho mình dục tiên dục tử, vì vậy chỉ có thể cắn môi, quả đấm vô ý thức đánh vào anh.

Chỉ là tại nơi mềm mại của mình bị vật cứng rắn của anh cọ vào, ngay lúc quả đấm của mình nhẹ nhàng đánh vào bộ ngực kiên cố của anh, một loại cảm giác như có như không tê dại chạy khắp toàn thân, khiến thân thể xụi lơ, phía dưới của cô cũng cảm thấy ướt át. Vì vậy chỉ có thể mềm nhũn mặc cho anh áp mình lên trên tường, vì dưới thân ướt át liền dẫn dụ vật cứng làm cho nó ngày càng bành trướng hơn.

Dựa vào kinh nghiệm Mạnh Tư Thành dĩ nhiên biết cô gái này đang khẩu thị tâm phi (nghĩ theo một kiểu, nói theo một kiểu khác), lại thêm tại nơi đó ẩm ướt dụ hoặc, anh dứt khoát để cho lưng của cô chống đỡ tựa vào tường, kéo một chân của cô ra rồi nâng cao bấp đùi lên, để một chân sau chống đỡ sức nặng của cơ thể, sau đó thất lưng dùng lực mạnh, tiến vào nơi ẩm áp.

Vì vậy ở trong bóng tối nơi góc khuất cầu thang, trừ tiếng đàn ông nặng nề thở dốc, tiếng phụ nữ đè nén rên rỉ, còn một loại thanh âm là tiếng nước trơn trượt tạo ra do va chạm.

Vào giờ phút này, Tô Hồng Tụ đã bị vật cứng hoàn toàn dính lên trên tường, cổ tình vật này uy hiếp không dừng lại chút nào, vẫn lần lượt tiến vào giống như muốn đem cô dính vào sâu hoàn toàn.

Cách một tầng trang phục, cô nghe được tiếng lưng của mình đụng trên tường, thật may phía sau là tường nếu như đó là ghế sofa hay ghế ngồi trong ô tô, nhất định là không chịu nổi loại lực đạo mạnh mẽ này.

Nhưng sức lực của anh vẫn còn quá mãnh liệt, cô khó nhịn, ngược đầu tựa vào trên tường, dùng sức cắn môi để cho mình không phát ra bất kì thanh âm nào, phải biết bên cạnh lối đi nhỏ này tùy thời cũng có người đi qua, nếu như bị người thấy cô hoàn toàn không còn thể diện sống nữa!

Giống như chính cảm giác khẩn trương sợ bị người ta phát hiện, lại làm cho thân thể cô nhạy cảm hơn so với bình thường, hơn nữa cảm giác từ những đụng chạm có quy luật của người cô yêu, giống như từng cái từng cái đụng vào trong lòng của cô, làm cho toàn thân cô dâng lên một loại cảm giác vui vẻ khó nói thành lời, làm cho cô không nhịn được muốn thét chói tai, khóc rống, làm cho cô nghĩ lớn tiếng nói không. Nước mắt của cô từ từ trượt xuống, cô cảm thấy có một cái gì đó trôi qua ngay trước mắt nhưng không cách nào nắm bắt được dù chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi!

Mạnh Tư Thành cảm nhận được sự biến hoá trong cơ thể của cô gái dưới thân, vì vậy thả chậm tốc độ, thúc vào theo tần số chín cựa một sâu, ở lối vào trần trọc một phen rồi mới đi vào mà không vào hết.

Tô Hồng Tụ bị trêu chọc không chịu được, dùng sức cắn môi dưới như muốn cắn ra máu: “Mạnh Tư Thành, cho em. . . . Không được. . . . .”

Mạnh Tư Thành nghe được cô cầu khẩn, cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó bắt đầu đỡ lấy eo cô mạnh mẽ thúc vào.

Ở nơi này đang luật động mạnh, thì trong hàng lang truyền đến tiếng bước chân, một bà lão được cháu trai nâng đỡ, chống gậy tập tễnh đi ra cửa phòng, đây là chủ nhà của lầu dưới.

Bà lão mặc dù tai, mắt đã kém nhưng giống như nghe thấy động tĩnh: “Tiểu Cảnh, cháu nghe xem phải có tiếng gì đó không?”

Cháu trai như còn ít tuổi, giọng nói nghe còn non nớt: “Có, bà nội, hình như có tiếng, nhưng không biết có chuyện gì!”

Bà lão cau mày đỡ mắt kính: “Sắp sang năm mới, gần đến mười hai giờ rồi, cũng không biết nhà nào không an phận như vậy.”

Cháu trai không hiểu thế nào là an phận với không an phận, nhưng rất hiểu thuận: “Bà nội, chúng ta mặc kệ người khác, cháu dẫn bà đi xuống dưới tầng bộ tiêu com một chút.”

Bà lão thấy cháu trai hiểu thuận, cũng không nghĩ gì nữa, vui vẻ nói: “Tốt. . . . Chúng ta đi.”

Nói xong hai bà cháu liền cẩn thận đi ra theo lối đi nhỏ, khoảng cách giữa hai người đi trên đường với Tô Hồng Tụ chỉ khoảng một mét.

Tô Hồng Tụ bị dính trên tường, thân thể đã cứng nhắc, xuyên qua đầu vai Mạnh Tư Thành, cô sợ hãi mà nhìn chằm chằm vào hai bà cháu đang từ từ đi qua ở phía đối diện, lúc này, chỉ cần bọn họ hơi nghiêng đầu, đoán chừng là có thể thấy vẻ mặt chật vật không chịu nổi của mình bên cạnh góc khuất cầu

thang.

Mạnh Tư Thành lúc này không tự nhiên phải dừng lại động tác, ôm chặt Tô Hồng Tụ, đồng thời lấy áo khoác ngoài của mình và áo khoác nhung bao chặt thân thể hai người, không để cho người khác thấy.

Cuối cùng cũng đợi được hai người kia đi ra ngoài, Tô Hồng Tụ lúc này mới phát hiện ra đầu ngón tay mình bấm sâu vào thịt Mạnh Tư Thành qua một lớp áo, cô vội vàng buông tay ra, mờ mịt luống cuống nói: “Mau, mau buông ra. . . .”

Mạnh Tư Thành biết cô sợ, anh cúi đầu trấn an hôn lên môi cô: “Không phải sợ, vừa rồi em muốn, giờ anh cho em.” Nói xong anh tiếp tục động tác mới dừng lại, dùng hơi sức toàn thân thúc vào chỗ sâu nhất của cô.

Tô Hồng Tụ thế nào cũng không nghĩ đến ở nơi này, giờ phút này Mạnh Tư Thành vậy mà xông vào trong cơ thể mình, hơn nữa còn vào chỗ sâu nhất, vì vậy cô không hề phòng bị luống cuống, sợ hãi cứ như vậy bị đưa lên cao trào!

Đầu óc cô trống rỗng, đúng là như pháo hoa nổ rộ, là bông pháo hoa trong nháy mắt nở ra!

Cũng chính vào lúc này, tiếng chuông báo nửa đêm vang lên, một năm mới bắt đầu, bọn họ nghe được tiếng hoan hô từ phía bên ngoài truyền đến, nghe được tiếng pháo hoa nổ rộ, cũng nghe được vô số tiếng pháo đốt vang lên xa gần.

Cô ở nơi này bắt đầu một năm mới, ở nơi này tiếng pháo hoa nổ rộ, ở nơi này thời điểm nhà nhà đốt đèn đón năm mới, ở trong bóng tối nơi góc cầu thang, tựa vào trên tường im lặng, cô nằm ở đầu vai anh lặng lẽ khóc sùi, cảm thụ một khắc rung động anh mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Tô Hồng Tụ buồn lòng, lặng lẽ cảm thụ sự nóng bỏng trong cơ thể, chợt nhớ tới một chuyện: “Anh không có dùng biện pháp an toàn!” Trừ hai lần đầu ra, về sau họ đều dùng biện pháp an toàn, lần này là trong lúc vội vàng nên không có dùng.

Mạnh Tư Thành giúp cô kéo quần ngủ lên, lại chỉnh áo khoác nhung bao chặt cô, khi anh đang giúp cô vỗ hết bụi đất trên tóc thì nghe cô nói như vậy. Anh ngừng lại, vuốt mái tóc cô nói: “Nếu nhớ có thì sinh thôi.”

Tô Hồng Tụ cắn môi không nói lời nào, thật ra thì Mạnh Tư Thành nói không sai, tuổi bọn họ không còn nhỏ nữa, ngộ nhờ có đứa bé cũng không lo, chỉ là bọn họ vẫn chưa kết hôn, hơn nữa chuyện này cô còn chưa nói cho mẹ biết!

Nhớ tới mẹ, Tô Hồng Tụ chợt tỉnh táo, vội vàng đẩy Mạnh Tư Thành ra, hốt hoảng đứng dậy: “Không được, em xuống đã lâu rồi, mẹ em nhất định sẽ lo lắng, em phải về nhanh thôi.” Nói xong cô vòng qua Mạnh Tư Thành muốn chạy nhanh lên lầu.

Một tay Mạnh Tư Thành kéo cô lại, cô gấp gấp giải thích: “Em chỉ nói là đi đồ rác, giờ đã lâu như vậy! Mẹ em chắc lo lắng lắm rồi!”

Mạnh Tư Thành cúi đầu, giơ tay sờ trán khoe môi cô: “Môi em bị cắn ra thành như vậy, trở về phải chú ý một chút, không thì sẽ bị mẹ nhìn ra.”

Tô Hồng Tụ đỏ mặt gật đầu một cái, cuối cùng dạn dò nói: “Anh đi về nhanh đi, em sẽ liên lạc sau, em không thể chậm trễ nữa, muộn rồi.” Nói xong liền vội vàng chạy lên lầu.

Thời điểm Tô Hồng Tụ đẩy cửa nhà mình ra, vừa đúng lúc gặp phải mẹ Tô mặc áo khoác chuẩn bị ra ngoài tìm cô, thấy cô trở lại nhìn hai má đỏ hồng ngẩn người tại chỗ: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao giờ con mới trở về?”

Trên mặt Tô Hồng Tụ nóng lên, giờ phút này nhất định không thể để mẹ biết những chuyện đã xảy ra ở dưới lầu, vì vậy chỉ có thể ấp úng nói: “Con gặp một người bạn . . . . Nói mấy câu . . . .”

Mẹ Tô nghi ngờ: “Là người bạn nào? Mà nửa đêm canh ba còn gặp ở bên ngoài? Con cũng thật là, thế nào không mời bạn về nhà ngồi chơi một chút?”

Tô Hồng Tụ dĩ nhiên không dám đáp lời, dưới thân thể vẫn còn cảm giác của cái đó cứng rắn xâm nhập vào cơ thể mình, thậm chí còn có chút gì trơn dính chảy ra, cực kỳ xấu hổ khi đối mặt với mẹ, vì vậy trên mặt cô nóng chảy lợi hại hơn, nhịp tim cũng tăng nhanh, chỉ đành trả lời mẹ lung tung qua loa tặc trách, nói xong mình cũng cảm thấy nghi ngờ. Mà mẹ Tô thấy vẻ mặt cô, cũng đoán được ít nhiều, nhưng rốt cuộc không có hỏi nhiều, nói bây giờ đã hơn mười hai giờ, nhanh đi tắm rồi đi ngủ thôi.

Tô Hồng Tụ may mắn tránh thoát mẹ hỏi thăm, vì vậy nhanh chóng vào phòng tắm rửa, nhớ tới hình ảnh mới vừa rồi, thật là vừa xấu hổ vừa lúng túng, nên vội vàng tắm thật nhanh. Đợi đến lúc giặt xong, lau khô thân thể, lại thấy mẹ đưa cho một bao tiền lì xì: “Đây là tiền lì xì mừng năm mới hằng năm cứ qua mười hai giờ mẹ sẽ đưa, con cầm lấy để dưới gối đầu đi.”

Đây là quy củ của mẹ Tô, năm mới nhất định phải qua mười hai giờ thì phát cho con cháu, sau đó để dưới gối, nghe nói như vậy sẽ gặp may mắn.

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhận lấy bao tiền lì xì, nhưng chợt nhớ tới thời điểm mẹ vì cô mà chuẩn bị bao lì xì, chắc là lúc đồng hồ điểm mười hai giờ pháo hoa nổ rộ, còn mình thì sao? Thế mà mình núp trong góc cầu thang dựa vào Mạnh Tư Thành làm ra việc hoang đường như vậy, cô thấy xấu hổ cực kỳ, hận không có cái động trên mặt đất nào để chui ngay vào đó.

Mẹ Tô nhìn về mặt con gái, càng thêm xác định, do dự muốn mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ bảo một câu: “Thời gian không còn sớm rồi, đi ngủ thôi.”

Tô Hồng Tụ bước từng bước cứng nhắc trốn về phòng mình, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mà không ngủ được, cô tình lúc này chuông điện thoại vang lên, là tiếng báo tin nhắn. Mở ra nhìn, dĩ nhiên là tin nhắn của Mạnh Tư Thành: “Sau khi về, mẹ em có phát hiện ra cái gì hay không?”

Đúng lúc tâm tình Tô Hồng Tụ không tốt, trực tiếp nhắn trở về ba chữ: “Không biết.” Mà thật sự cô không biết, thoát nhìn thái độ của mẹ rất lạ, giống như nhìn thấu tất cả nhưng lại không nói gì, nên rốt cuộc cô không biết mẹ biết hay không nữa!

Bên kia Mạnh Tư Thành nhìn thấy ba chữ này không biết là tâm tình gì, điện thoại di động yên tĩnh sau một lúc lâu mới có tin nhắn trở lại: “Mặt của em đã hồng thành như vậy, mà mẹ em không cảm thấy kì quái sao?”

Tô Hồng Tụ nhìn câu hỏi này, đột nhiên như hiểu rõ cái gì, như vậy mới vừa rồi cái cảm giác vừa thẹn vừa xấu hổ trước mặt mẹ nhất thời chuyển thành lừa gạt, Mạnh Tư Thành à Mạnh Tư Thành, anh thật là giỏi hoạt, xem ra anh đã sớm tính toán đến mình không thể gạt được mắt nhìn của mẹ, cố ý dẫn mình tới cầu thang làm chuyện như vậy, để làm mẹ chú ý sao? Lúc này Tô Hồng Tụ đã hoàn toàn quên mất mới vừa rồi thật ra thì mình cũng đã ý loạn tình mê, nếu chỉ bằng một mình Mạnh Tư Thành làm sao có thể làm ra chuyện? Trong lòng cô bây giờ chỉ cảm thấy tất cả chuyện này là âm mưu của Mạnh Tư Thành!

Vì vậy cô cũng không ngủ được, cầm điện thoại gọi cho Mạnh Tư Thành, hỏi: “Anh là cố ý có phải hay không?”

Mạnh Tư Thành không hiểu: “Cố ý cái gì?”

Tô Hồng Tụ dứt khoát nói thẳng: “Anh, anh cố ý ở góc cầu thang cùng em thân thiết, như vậy mẹ em sẽ đem lòng nghi ngờ, sau đó em sẽ không thể không nói cho mẹ biết chuyện của chúng ta, có đúng hay không?”

Bên kia Mạnh Tư Thành trầm mặc, sau mới chậm rãi hỏi: “Vậy tại sao em không nói cho mẹ mình biết chuyện của chúng ta?”

Thật ra thì Tô Hồng Tụ luôn do dự khi nói cho mẹ biết, hôm nay Mạnh Tư Thành vừa hỏi như vậy, không biết làm sao chỉ giải thích: “Em lập tức sẽ nói, em chưa bao giờ sẽ không nói!”

Mạnh Tư Thành lại tiếp tục ép hỏi: “Nhưng em vẫn chưa nói, không phải sao?”

Tô Hồng Tụ cảm thấy Mạnh Tư Thành từng bước ép sát, biết mình đuối lý, nhưng cô cố nói: “Mạnh Tư Thành, chúng ta là đang thảo luận vấn đề anh cố ý hay không, chứ không phải đang thảo luận việc tại sao em không nói với mẹ chuyện chúng ta.”

Mạnh Tư Thành nghe ra giọng cô không tốt, vì vậy dứt khoát thừa nhận: “Đúng, anh chính là cố ý.”

Tô Hồng Tụ hơi tức giận: “Anh, làm sao anh có thể như vậy chứ? Như vậy làm em mất hết thể diện anh có biết không? Mẹ em tư tưởng rất bảo thủ, nếu để mẹ biết, em còn mặt mũi nào nhìn mẹ đây?”

Tô Hồng Tụ hơi tức giận: “Anh, làm sao anh có thể như vậy chứ? Như vậy làm em mất hết thể diện anh có biết không? Mẹ em tư tưởng rất bảo thủ, nếu để mẹ biết, em còn mặt mũi nào nhìn mẹ đây?”

Mạnh Tư Thành cũng tức giận lời nói có chút khó nghe: “Thế nào, anh làm em mất thể diện sao?”

Tô Hồng Tụ vừa nóng vừa giận: “Anh biết rõ ràng em không phải có ý đó, em chỉ . . .”

Mạnh Tư Thành hiển nhiên tâm tình rất không tốt, trực tiếp ngắt lời cô nói: “Anh hiểu rõ ý em, em chính là không muốn nói rõ chuyện của chúng ta trước mặt mẹ, không phải sao? Em về nhà cũng đã mấy ngày, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nói đến!”

Tô Hồng Tụ một lần nữa cảm thấy đuối lý, nhỏ giọng giải thích nói: “Em đang định tìm cơ hội để nói . . .”

Mạnh Tư Thành cười lạnh nói: “Tìm cơ hội, vậy thì tốt, bây giờ em đi nói đi, khẳng định mẹ em đã nghi ngờ, em đi nói vừa đúng dịp, đây chính là cơ hội rất tốt.”

Tô Hồng Tụ không phản bác được, hiện tại đi nói? Làm sao có thể, hiện tại cô trốn mẹ còn không kịp, sao có thể chủ động thừa nhận tất cả đây?

Mạnh Tư Thành thấy cô không nói lời nào, biết cô hiện tại sẽ không đi nói, vì vậy trong lòng cảm thấy khó chịu: “Thôi, anh không ép em, anh chỉ còn cách chờ thôi. Em đi ngủ trước đi.” Nói xong muốn cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ nghe giọng anh thấy có phần cô đơn, vội hỏi: “Vậy hiện giờ anh đang ở đâu?” Đến bây giờ cô mới chợt nhớ tới cô còn chưa kịp hỏi anh trở về nơi nào và làm cái gì?

Mạnh Tư Thành lạnh nhạt trả lời: “Anh hiện tại đang ở khách sạn, nhưng chỉ ngày mai là về thành phố S rồi.”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc: “A? Ngày mai anh đã đi?”

Mạnh Tư Thành tức giận “Hừ” một tiếng: “Anh không đi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này khiến người ta chán ghét? Không biết lần sau còn gặp may có bao đồ bỏ đi không nữa!” Nói xong cúp điện thoại.

Tô Hồng Tụ nhớ đến câu nói sau cùng kia của anh, cái gì mà gặp may có bọc đồ bỏ đi, thật là vừa bực mình vừa buồn cười lại đau lòng.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Hồng Tụ nằm dài trên giường, suy nghĩ lung tung, nghĩ tới nghĩ lui đột nhiên cảm thấy có lẽ đúng như lời Mạnh Tư Thành nói, hiện tại là thời điểm tốt nhất nói thẳng cho mẹ biết. Về phần có mặt mặt, xấu hổ với mẹ hay không cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy! Hơn nữa đoán chừng mặc dù mẹ ngoài miệng không nói, nhưng thật ra trong lòng đã sớm nghi ngờ rồi?

Đầu tiên cô nhắm mắt lại, hồi tưởng lại lời nói của giáo viên bỏ tức, hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự nói với mình: Mình là một cô gái xinh đẹp, mình là một cô gái tự tin, mình là một cô gái ưu nhã. . . .

Nhớ tới mình lúc này chợt bật cười, đây là đi gặp mẹ mình chứ đâu phải người ngoài! Vì vậy cô suy nghĩ một chút: Không có gì, chỉ là vấn đề nhỏ thôi, mẹ cũng không phải người lạ, mẹ sẽ không cười mình, mình đã sớm trưởng thành, căn bản sẽ không sao cả!

Sau khi làm công tác tư tưởng xong, cô rút cuộc nhẹ chân nhẹ tay đi tới trước cửa phòng của mẹ, gõ nhẹ cửa phòng.

Trong phòng mẹ ho một tiếng, hỏi: “Hồng Tụ? Có chuyện gì sao?”

Cô vội vàng nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ đã ngủ chưa?”

Mẹ Tô vừa đứng lên mở cửa vừa nói: “Mẹ mới vừa nằm xuống, còn chưa có ngủ, thế nào Hồng Tụ, có chuyện gì sao?”

Cửa mở ra, là khuôn mặt hiền lành của mẹ.

Tô Hồng Tụ cười nhẹ nói: “Không có việc gì, chỉ là con chợt không muốn ngủ một mình, con muốn ngủ cùng với mẹ!”

Mẹ Tô bất đắc dĩ, vuốt ve mái tóc cô: “Con bé này, ở bên ngoài một thân một mình nhiều năm nên sớm thành thói quen, hôm nay thế nào lại tìm mẹ làm nũng rồi.” Trong miệng nói như vậy, nhưng mẹ Tô vẫn cho Tô Hồng Tụ vào phòng, lại đưa một chiếc gối đầu, hai mẹ con nằm trên giường, cùng đắp chung một chiếc chăn bông, tùy tiện nói chút chuyện phiếm.

Nói xong chuyện phiếm thì hàn huyên sang chuyện lớn cả đời của Tô Hồng Tụ một cách rất tự nhiên, mẹ Tô rất lo lắng cho tương lai của cô, muốn cô đi xem mắt, nếu gặp được người thích hợp thì phải quyết định luôn, tuổi cô cũng không còn nhỏ nữa.

Vì mẹ đã nhắc tới chuyện này, Tô Hồng Tụ nghĩ cơ hội này không tệ, nhân cơ hội nói ra: “Mẹ, thật ra thì gần đây con đang quen một người bạn.”

Mẹ Tô nghe vậy mắt sáng lên, tinh thần lập tức tỉnh táo lại, muốn ngồi dậy, vội vàng hỏi: “Hồng Tụ, là người như thế nào, mau nói cho mẹ biết một chút.”

Tô Hồng Tụ cũng ngồi dậy theo, nói chi tiết về Mạnh Tư Thành cho mẹ biết, dĩ nhiên trong này con giấu giếm một phần nội dung, ví dụ như lần đó hiểu lầm rồi tranh cãi, hay mấy lần quan hệ thân thiết, những thứ này đều cẩn thận không nói ra, cô vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của mẹ qua ánh trăng hắt từ cửa sổ, e sợ mẹ phát hiện ra mình nói dối.

Mẹ Tô tự nhiên không chú ý về mặt của Tô Hồng Tụ, bà đang ở trong cực độ vui mừng: “Con nói đến cậu bé kia, không phải chính là cậu bé ở cùng trần trên với chúng ta sao?”

Tô Hồng Tụ cúi đầu, cẩn thận nói: “Đúng vậy ạ, trước kia ở cùng một trấn với chúng ta, sau lại học chung trường Trung học với con.”

Mẹ Tô nhớ lại: “Ừ, mẹ nhớ được, cậu bé kia bộ dáng rất khôi ngô, hơn nữa học tập cũng tốt, về sau còn thi đỗ trường Đại học T.”

Ban đầu trường Trung học nơi này nhiều năm không có ai đỗ đại học, mà một năm kia lại có hai người đỗ trường đại học lớn là đại học T, một người năm đó là con trai của Thư ký huyện ủy, một người khác chính là Mạnh Tư Thành. Vị thư ký huyện ủy kia vui mừng, hơn nữa phía dưới hay phía trường học đều có người có lòng nịnh bợ, cho nên con trai vị huyện ủy cùng với Mạnh Tư Thành được tôn vinh đến mức tên tuổi được Đài truyền hình địa phương thông báo, làm cho toàn huyện ai ai cũng biết hai người nay giỏi cỡ nào. Vì vậy ngay cả mẹ Tô – người không biết được mấy chữ, cũng biết tên Mạnh Tư Thành.

Nhớ tới quá khứ, thời điểm khi đó Mạnh Tư Thành thật sự là xuân phong đắc ý, nhưng khi đó ánh mắt người ta đâu có coi trọng mình, hiện tại phát triển quan hệ đến mức này Tô Hồng Tụ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nghe mẹ từ từ nhớ lại anh, cô ngượng ngừng cười: “Mẹ, chính là anh ấy, thua thiệt mẹ còn nhớ rõ ràng như thế.”

Mẹ Tô thấy con gái mình đã nhắc tới, dứt khoát trực tiếp hỏi: “Vậy con vừa mới xuống lầu ngẫu nhiên gặp phải người bạn kia, chẳng lẽ chính là cậu ta?”

Tô Hồng Tụ nghe xong nhất thời trên mặt nóng lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vâng, chính là anh ấy.”

Mẹ Tô lần này hoàn toàn yên tâm, nắm tay con gái mình nói: “Thật là một đứa nhỏ ngoan, người ta nếu đã tìm đến nhà, sao con không đưa người ta vào nhà chơi? Hiện tại cậu ta ở nơi nào?”

Tô Hồng Tụ nào biết mẹ mình lại hiểu biết rõ về chuyện nhà Mạnh Tư Thành như vậy, không thể làm khác hơn là thừa nhận nói: “Anh ấy đang ở trong khách sạn.”

Mẹ Tô nghe xong lời này, lập tức đứng lên: “Hồng Tụ, con cũng thật ngoan, giờ gần sang năm mới, làm sao con có thể để cho người ta ở một mình trong khách sạn được, quá cô đơn! Con mau đưa cậu ta đến đây đi!”

Tô Hồng Tụ không nghĩ đến mẹ lại vội vàng như vậy, đành nhắc nhở nói: “Mẹ, trực tiếp để cho anh ấy đến nhà mình, như vậy tốt không?” Dù sao bọn họ cũng chưa chính thức công khai quan hệ, bộ dáng như vậy cũng không tốt lắm?

Mẹ Tô vỗ tay con gái bắt đầu nói: “Ai, cái con bé này, hiện tại cũng đã thời đại nào rồi, một mình cậu ta đón năm mới ở bên ngoài hẳn là khó chịu! Nếu cậu ta trở lại mà không có nơi để đi, vậy tới nhà chúng ta mừng năm mới vừa đúng dịp. Đến lúc cậu ta đến, con cứ tới đây ngủ với mẹ, để phòng con cho cậu ta, thế nào được chứ?”

Nói xong Tô Hồng Tụ chỉ biết gật đầu, được rồi, là cô bảo thủ lạc hậu, không nghĩ tới hôm nay ngược lại được mẹ khuyên mình tư tưởng không nên cứng nhắc quá.

Chỉ là, hiện tại như thế nào cũng đã muộn, hiện tại không thể nào gọi Mạnh Tư Thành đến đây được, vì vậy trước hết Tô Hồng Tụ trấn an mẹ, đợi đến ngày mai rồi nói. Mẹ Tô hưng phấn không ngủ được, hận không lập tức nhìn thấy con rể tương lai, nhưng xem thời gian cũng biết xác thực mình quá nóng lòng, vì vậy chỉ có thể âm ức nằm xuống, lại tùy tiện hỏi Tô Hồng Tụ một chút chuyện về Mạnh Tư Thành, ví dụ như hiện tại anh đang làm gì . . . . , Tô Hồng Tụ không thể từ chối nhất nhất đáp lại.

Rất cuộc là người nhiều tuổi, qua không được bao lâu mẹ Tô cũng mệt mỏi, từ từ ngủ mất. Tô Hồng Tụ làm thế nào cũng không ngủ được, cô nghĩ tới ngày mai sẽ đưa mẹ đi gặp Mạnh Tư Thành, không biết sẽ là tình cảnh như thế nào!

Mạnh Tư Thành cũng sẽ vui mừng gặp mẹ chứ? Hôm nay anh còn oán trách mình không nói ra, nếu trực tiếp có thể gặp được, hơn nữa xem ra sẽ không có trở ngại gì, thoát nhìn tất cả mọi việc đều tốt đẹp!

Tô Hồng Tụ nhớ tới tính trẻ con oán trách của anh, bên môi liền nở nụ cười, trong lòng càng thêm ngọt ngào.

Ngày thứ hai là mùng một đầu năm, mẹ Tô năm giờ đã tỉnh lại, bắt đầu dọn dẹp phòng bếp nấu cơm, đợi đến bảy giờ mới gọi Tô Hồng Tụ dậy.

Có thể gọi Mạnh Tư Thành đến được rồi đúng không?

Tô Hồng Tụ vội vàng nhắn tin cho Mạnh Tư Thành, hỏi xem bây giờ anh đang làm gì? Mạnh Tư Thành nhắn tin trở lại rất nhanh: Đang ở trạm xe lửa lâu rồi, sắp trở về.

Tô Hồng Tụ vừa nhìn tin nhắn thì giật mình không nhỏ, vội vàng gọi điện thoại qua: “Tại sao? Sao anh phải về rồi?”

Thanh âm Mạnh Tư Thành hơi lạnh nhạt, còn có chút cô đơn: “Một mình ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút nghĩ cùng phải, hôm nay là mùng một đầu năm, khắp nơi là tiếng pháo, tiếng cười vui, nhà người ta cả nhà đoàn tụ mà một mình anh ở trong nhà khách thực sự quá vắng lạnh, lập tức đối với hành động trước đây của mình càng thấy áy náy hơn, còn nghĩ tới mẹ thật anh minh quả quyết!

Mạnh Tư Thành thấy Tô Hồng Tụ không nói lời nào, chờ đợi sau đó giọng nói hơi hoà hoãn: “Em tốt nhất ở trong nhà cùng với mẹ em đi, chờ qua năm mới về thành phố S đến lúc đó anh đi đón em, có được không?”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút hỏi: “Anh mấy giờ thì lên xe lửa?”

Mạnh Tư Thành nhìn đồng hồ: “Hiện tại là bảy giờ rưỡi, còn nửa giờ nữa là xe lửa sẽ tới. Để làm gì? Em định tới tiễn anh sao?. Tô Hồng Tụ nghĩ đoạn đường từ nhà mình đến trạm xe cũng không quá xa, đoán chừng ngồi xe chỉ mất khoảng hơn mười phút là tới.

Tô Hồng Tụ giật mình, dứt khoát nói: “Đúng vậy, em đi tiễn anh, anh phải ở cửa trạm xe lửa chờ em, được không?”

Mạnh Tư Thành tâm trạng tốt hơn một chút, cười nhẹ: “Được, vậy em nhanh đến đây, đầu năm mừng một em có thể ở trạm xe lửa với anh hai mươi phút rồi.”

Tô Hồng Tụ cũng cười: “Vậy anh không được đi đâu, em lập tức chạy tới!” Nói xong liền vội vàng cúp điện thoại, nói với mẹ: “Mẹ, chúng ta nhanh thay quần áo đến ga xe lửa nào!”

Mẹ Tô không hiểu: “Đến ga xe lửa làm gì?”

Tô Hồng Tụ cũng lười giải thích, tiến lên cầm áo khoác cho mẹ mặc vào, làm nũng nói: “Mẹ, đi thôi, coi như đi tản bộ á. . . Buổi sáng tản bộ đối với thân thể là tốt nhất!”

Mẹ Tô mặc dù đối với việc đầu năm chạy đi tản bộ cảm thấy vô cùng kì quái, nhưng từ trước đến giờ luôn yêu chiều con gái, hơn nữa nhìn con gái khoẻ miệng đang nhếch lên hiển nhiên là có chuyện tốt gì, vì vậy rất nghe lời theo sát mặc áo vào rồi đi ra.

Từ nhà xuống Tô Hồng Tụ ngay cửa là nơi đón xe, chỉ chốc lát liền đón ngay được một chiếc xe, từ nhà tới trạm xe lửa chỉ mất mười phút đi đường, nháy mắt đã đến nơi. Thời điểm xuống xe bên ngoài thời gian xe lửa đến còn có mười lăm phút!

Tô Hồng Tụ vội vàng lôi kéo mẹ hướng trạm xe lửa đi tới, mẹ Tô càng thêm nghi ngờ: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tô Hồng Tụ vừa đi vừa giải thích: “Ai nha, mẹ không phải là muốn mời Mạnh Tư Thành đến nhà chúng ta mừng năm mới sao? Hôm nay anh ấy muốn trở về thành phố S rồi cho nên phải làm phiền lão nhân gia người tự mình mời anh ấy trở lại.”

Mẹ Tô vừa nghe càng thêm kinh ngạc, nghĩ thầm không phải ngày hôm qua hai đứa mới gặp mặt sao, nhìn sắc mặt con gái chắc cũng không có gây gỗ mà, thế nào hôm nay đã đi về rồi?

Nhưng không có thời gian để giải thích thêm, hai người đã đi đến cửa trạm xe lửa.

Mạnh Tư Thành đứng ở bên cửa nhìn đồng hồ đeo tay sau đó nhìn quanh, rốt cuộc cũng nhìn thấy Tô Hồng Tụ tới đây, tâm tình thật tốt, nhưng vừa nhìn người bên cạnh Tô Hồng Tụ, cùng Tô Hồng Tụ có mấy phần giống nhau chỉ là già hơn hai mươi mấy tuổi, chẳng lẽ đây chính là mẹ của Tô Hồng Tụ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lập tức người có kiến thức rộng rãi như Mạnh Tư Thành cũng sửng sốt tại chỗ!

Xa xa Tô Hồng Tụ thấy trên tay Mạnh Tư Thành đang xách chiếc Vali đứng ở nơi đó, mừng một đầu năm, ở huyện thành nhỏ này trạm xe lửa cũng không có nhiều người, vì vậy bóng dáng Mạnh Tư Thành càng toát lên vẻ cô đơn, vì vậy trong lòng âm thầm may mắn vì quyết định của mình, đưa tay gọi Mạnh Tư Thành, đồng thời một bên nói với mẹ: “Chính là anh ấy.”

Mặc dù mắt mẹ Tô không phải vô cùng tốt, nhưng từ xa nhìn thấy bóng dáng cao lớn, răn rỏi kia, trong lòng rất ưa thích, vì vậy nhanh đi theo Tô Hồng Tụ đến trước mặt.

Mặc dù Mạnh Tư Thành không biết đây là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn vội vàng nghênh đón, lễ phép gọi một tiếng: “Bác gái, khoẻ.”

Tô Hồng Tụ mỉm cười, hướng về phía mẹ giới thiệu: “Mẹ, anh ấy chính là Mạnh Tư Thành!” sau đó quay về phía Mạnh Tư Thành nói: “Mẹ em là cố ý tới gặp anh.”

Mẹ Tô nghe được tiếng kêu kia, trong lòng rất vui mừng, lại đi tới trước mặt nhìn kỹ, Mạnh Tư Thành vốn đã cao, tuấn lãng, hơn nữa nhìn rất chừng chạc, vì vậy mẹ Tô dĩ nhiên là càng nhìn càng thích, lập tức gật đầu liên tục: “Tốt, rất tốt, cháu tên là Mạnh Tư Thành đúng không!” Mẹ Tô liên thanh nói tốt, cười đến không khép miệng nổi nữa.

Mạnh Tư Thành vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng đầu tiên là rất có lễ phép làm lễ ra mắt, hướng mẹ Tô vắn an, lại rất áy náy bày tỏ mình thật sự quá thất lễ, chẳng những không đi trước thăm trường bối, lại còn làm phiền người tới đây.

Mẹ Tô tự nhiên sẽ không để ý cái này, chỉ nói tất cả là do Tô Hồng Tụ không tốt, không hiểu chuyện, còn anh rất tốt, Tô Hồng Tụ ở bên cạnh cong môi kháng nghị làm bên môi Mạnh Tư Thành nở nụ cười.

Lúc này mẹ Tô mới nhìn thấy dưới chân Mạnh Tư Thành có vali hành lý, trong lòng cực kỳ nghi ngờ, lập tức lôi kéo tay Mạnh Tư Thành hỏi: “Đứa nhỏ này, con cùng Tô Hồng Tụ nhà ta có chuyện gì không được tự nhiên sao, làm sao phải đi rồi, đây là xảy ra chuyện gì?” Nhưng là nhìn tình cảnh hai người bọn họ lại không giống bộ dạng giận rồi mà!

Mạnh Tư Thành rất lúng túng, khề ho một tiếng, đánh mắt sang Tô Hồng Tụ, ý là tất cả mọi chuyện để cho cô nàng Tô Hồng Tụ tự mình giải thích đi!

Tô Hồng Tụ bắt đầu đi đành đi lên lôi kéo cánh tay mẹ mình làm nũng nói: “Ai nha, không có việc gì á. . . , anh ấy vốn là có việc gì đó, lúc này mới phải về thành phố S, cũng không nhất định hôm nay phải trở về.”

Mạnh Tư Thành nghe xong lời này, khoẻ môi giờ lên, hài hước nhìn Tô Hồng Tụ không nói lời nào.

Mẹ Tô rất không hiểu: “Thì ra là có chuyện như vậy, hiện tại làm sao không cần nữa? Nếu như có chuyện gì gấp gáp thì không nên làm trễ nải mới đúng!”

Tô Hồng Tụ bắt đầu đi: “Mẹ _____ đã nói tất cả ổn rồi mà. . . hiện tại không sao!”

Mạnh Tư Thành ở một bên cười. Đúng vậy, bây giờ không sao nữa rồi, cô gái này cũng đã tự mời mẹ mình ra rồi, vì vậy tất cả đều không cần giải thích, chuyện gì cũng không có.

Tô Hồng Tụ thấy Mạnh Tư Thành vẫn đang cười, bắt đầu đi trừng mắt liếc anh một cái, hừ, tất cả không phải tại chính anh quá mức để ý gây ra hay sao, không giúp giải vây một tay cũng thôi đi, lại còn cười!

Mẹ Tô mặc dù như cũ không hiểu, nhưng nếu bọn trẻ đã nói không có việc gì, vậy thì không sao rồi! Vì vậy lôi kéo tay Mạnh Tư Thành nói: “Nếu không có chuyện gì rồi, vậy cháu cũng không cần về thành phố S nữa, gần sang năm mới rồi cùng trở về nhà với chúng ta thôi!”

Mạnh Tư Thành nhất thời ngơ ngẩn, mặc dù anh biết trưởng bối đã đến tận đây gặp mặt, nhưng cũng không nghĩ tới mẹ Tô lại hào phóng, dứt khoát mời mình đến nhà đón năm mới cùng!

Tô Hồng Tụ liếc anh một cái, oán giận nói: “Thế nào, anh còn ghét bỏ nhà chúng ta, không muốn đi sao?”

Mẹ Tô nghe con gái mình nói như vậy, giận trách: “Đứa nhỏ này, nói gì vậy!” Sau đó quay đầu nói với Mạnh Tư Thành: “Con nhóc này, chính là không biết nói chuyện, về sau nếu nó có nói gì không đúng, cháu cũng không nên để ở trong lòng.”

Lúc này Mạnh Tư Thành mới phản ứng kịp, anh cười nói: “Bác gái, có thể tới nhà bác mừng năm mới cháu cầu còn không được, làm sao dám ghét bỏ! Về phần Hồng Tụ cô ấy rất tốt.”

Mẹ Tô nghe anh nói như thế cũng cười, cười đến vô cùng hạnh phúc.

Đối với bà mà nói, có thể nhìn thấy con gái có thể gả cho người thật tốt, chính là hạnh phúc lớn nhất rồi. Hôm nay chẳng những thấy được con rể tốt, hơn nữa chàng trai này còn biết gốc rễ, chừng mực, thiện lương, thật là không thể tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ở trong trí nhớ xa xôi của Mạnh Tư Thành, giống như cũng có hình ảnh, thời điểm lễ mừng năm mới vui vẻ, ấm áp, giống như mẹ bùng lên bát sủi cảo nóng hổi, cùng với hình ảnh mình được nhận bao lì xì. Thế nhưng chút trí nhớ quá xa xôi, quá mơ hồ, nỗi sủi cảo nóng bốc hơi làm mơ hồ tầm mắt của anh đồng thời cũng làm mơ hồ tâm trí của anh. Nhiều năm về sau trong trí nhớ mơ hồ kinh nghiệm lễ mừng năm mới đều không phải là quá tốt, hoặc là tại lúc mọi người cười nói thì một mình anh lặng lẽ làm việc nhà, hay mồi đơn ngồi trong phòng nhìn ra thế giới ồn ào bên ngoài.

Đối với anh mà nói, ở trong một không gian rộng mở nhưng ấm áp, thoải mái, vui vẻ, vào buổi sáng đầu năm mới nấu nồi sủi cảo, nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc của mọi người bên cạnh, loại cảm giác này quá mức xa lạ, cũng quá mức . . . . khát vọng rồi.

Mạnh Tư Thành cúi đầu, ăn xong bát sủi cảo anh cảm giác mắt mình đã có chút ướt ướt.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh chú ý tới vẻ mặt khác thường của anh, vội vàng hỏi: “Thế nào? Anh không thích ăn sủi cảo sao?”

Vừa đúng lúc mẹ Tô từ trong phòng bếp đi ra, thấy tình cảnh này ngượng ngùng cười nói: “Gần sang năm mới mặc dù làm đồ ăn, nhưng đều là món ăn gia đình, đoán chừng cháu ở bên ngoài nhiều, kiến thức rộng rãi, cũng không quen ăn khẩu vị trong nhà làm.”

Mạnh Tư Thành vội ngừng đầu cười nói: “Bác gái người nói chuyện đi đâu rồi, sủi cảo ăn rất ngon, cháu thích ăn nhất!”

Mẹ Tô cũng rất vui, đặt đồ ăn mới nấu xong lên bàn: “Cháu cũng không cần khách khí, thích ăn món gì thì ăn, nếu là không thích thì nói với Tô Hồng Tụ, muốn ăn cái gì chúng ta chuẩn bị cho cháu.”

Mạnh Tư Thành vội vàng đứng dậy giúp một tay cất xoong: “Bác gái, món ăn đã nhiều, không bằng bác mau ngồi xuống cùng nhau ăn đi.”

Tô Hồng Tụ cũng cảm thấy chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi, không cần phải phiền phức như thế, vì vậy vội vàng kêu mẹ ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, mẹ Tô vốn muốn làm thêm chút thức ăn, nhưng không cưỡng được Tô Hồng Tụ làm nũng lôi kéo, đành phải ngồi theo xuống cùng nhau ăn cơm.

Trong bữa cơm, mẹ Tô lại nghĩ đến Mạnh Tư Thành là đàn ông con trai có lẽ muốn uống rượu, vì vậy lấy ra một chai rượu trắng được hàng xóm đưa trước đây, muốn cho Mạnh Tư Thành mở ra, Mạnh Tư Thành vội vàng ngăn lại, lại cùng Tô Hồng Tụ thuyết phục một hồi mới thôi, nhưng mẹ Tô vẫn còn rất áy náy: “Trong nhà không có những người khác, không có ai cùng cháu uống vài chén.” Mạnh Tư Thành thấy mẹ Tô quá mức tha thiết không thể làm gì khác hơn là nói đều là người một nhà không cần khách khí như thế, thật ra thì cứ tùy tiện một chút là được rồi. Mẹ Tô nghe thấy từ “Người một nhà” cười đến càng thêm vui vẻ, suy nghĩ một chút mình làm quả phụ nuôi con lâu như vậy, cuối cùng mới có con rể, vì vậy từ “người một nhà” này nghe thế nào cũng thấy rất lọt tai!

Ăn điểm tâm xong là đến thời điểm chúc tết đầu năm, năm trước là Tô Hồng Tụ đi cùng mẹ chúc tết, hôm nay mẹ Tô muốn Tô Hồng Tụ ở nhà cùng với Mạnh Tư Thành, chính mình đi ra ngoài đi dạo vòng quanh hàng xóm láng giềng và bà con thân thích, người quen cũ là được rồi.

Lần này Tô Hồng Tụ không cưỡng lại ý của mẹ, vì nếu để một mình Mạnh Tư Thành ở nhà thì không được, mà dẫn anh đi chúc tết cùng càng không được, cũng chỉ có thể cùng ở nhà thôi.

Mẹ vừa rời đi Mạnh Tư Thành đã nhìn Tô Hồng Tụ mỉm cười, thấy vậy mặt Tô Hồng Tụ đỏ rần: “Anh đây là có ý gì? Cười cái gì mà cười?”

Mạnh Tư Thành rất là vui vẻ: “Anh chính là muốn cười thôi. Thế nào anh không thể cười sao?”

Tô Hồng Tụ cong môi: “Anh cười rất là hư.”

Mạnh Tur Thành đi tới ôm cô, nhỏ giọng cười hỏi: “Anh cười hư như thế nào?”

Tô Hồng Tụ tránh cánh tay anh: “Mới vừa rồi anh còn là bộ dáng chính nhân quân tử, mẹ em vừa mới rời đi anh đã không nghiêm chỉnh.”

Mạnh Tur Thành không đồng ý: “Anh thế nào không đứng đắn, anh đâu có làm gì sai sao?”

Tô Hồng Tụ bắt mồm, người này thế nào lại mờ mắt nói mò đây: “Chẳng phải anh cứ muốn áp áp ôm ôm?”

Mạnh Tur Thành tiếp tục cúi đầu ở bên tai cô cười: “Chúng ta đều là người một nhà, chẳng lẽ không thể áp áp ôm ôm?”

Nghe anh nói như thế, mặt Tô Hồng Tụ thoáng chốc đỏ lên, chỉ là cô cũng không phản bác, khẽ cúi đầu, trong lòng ngọt ngào vô hạn.

Mạnh Tur Thành tiếp tục nói nhỏ: “Anh cảm thấy được hôm nay nhà em mới được con rể tới nhà, mẹ em khẳng định rất vui vẻ.”

Tô Hồng Tụ “phốc” cười ra tiếng: “Anh đang ở đây nghĩ cái gì vậy ah!”

Mạnh Tur Thành nhún mày: “Chẳng lẽ không phải? Anh xem mẹ em rất thích tính anh mà.”

Tô Hồng Tụ ở trong lòng anh mỉm cười: “Con rể tới nhà, thua thiệt anh còn nghĩ ra được! Nếu thật sự anh là con rể tới nhà, tương lai con của chúng ta thế nhưng phải mang họ “Tô” đó!”

Con người Mạnh Tur Thành sáng ngời nhìn chăm chăm cô gái trong ngực, nhẹ nhàng “Nha” một tiếng: “Em cũng đã suy tính vấn đề đứa bé của chúng ta, vậy anh có phải hay không cũng nên càng thêm cố gắng rồi?” Nói xong đã giữ cằm cô cúi đầu muốn hôn xuống. Tô Hồng Tụ cười bất đắc dĩ đứng lên: “Cái gì với cái gì vậy, anh. . . .” Nhưng cô còn chưa nói dứt lời, nụ hôn đã tràn đầy trời đất rơi xuống rồi.

Buổi tối hôm đó, Tô Hồng Tụ ngủ cùng với mẹ, Mạnh Tur Thành thực sự được ngủ trong phòng của Tô Hồng Tụ.

Ngày thứ hai, lúc ăn sáng Tô Hồng Tụ hỏi Mạnh Tur Thành tối hôm qua ngủ như thế nào, Mạnh Tur Thành nhìn một chút mẹ Tô đang bận rộn trong phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Rất tốt, trong phòng em mùi vị rất thoải mái.”

Tô Hồng Tụ nhất thời đỏ mặt, muốn nói anh mấy câu, nhưng vừa hay nhìn thấy mẹ đi ra, nên dừng lại.

Bọn họ đang ăn cơm, chợt Mạnh Tur Thành nhận được một cuộc điện thoại, cũng chính là bạn học cũ gọi tới, báo là muốn mở một cuộc họp mặt bạn cũ, phần lớn các bạn học cũ thời Trung học đều tham gia, hỏi Mạnh Tur Thành bây giờ đang ở thành phố S hay đã trở lại? Có tham dự hay không? Mạnh Tur Thành do dự một chút, nói để xem xét thời gian rồi trả lời chắc chắn. Sau đó hai người lại hỏi thăm một phen, tuy tiện nói chút chuyện rồi cúp điện thoại.

Một lúc sau Tô Hồng Tụ cũng nhận được điện thoại của bạn học cũ, bạn học dĩ nhiên là biết Tô Hồng Tụ đang nghỉ lễ mừng năm mới ở nhà, vì vậy trực tiếp hỏi năm nay có rảnh rồi tới tham gia họp mặt không? Tô Hồng Tụ do dự một chút, lại nhìn Mạnh Tur Thành sau đó cũng nói để sắp xếp thời gian sau đó sẽ trả lời chắc chắn, Ngược lại khiến bạn cũ kia cười, hẳn thế nhưng liên tiếp nhận được hai câu trả lời giống nhau.

Vừa đúng lúc mẹ Tô đi tới, nghe được bọn họ nói chuyện họp mặt bạn cũ, liền nói là bạn học cũ giờ có cơ hội gặp nhau hẳn là nên tham dự, trong nhà cũng không có chuyện gì, nếu muốn đi thì đi thôi. Vì vậy Tô Hồng Tụ cùng Mạnh Tur Thành hai người cùng liếc mắt nhìn nhau, nghĩ tới hay là cùng đi tham dự thôi, nên cùng chia nhau gọi cho bạn học.

Mẹ Tô thấy bọn họ còn chia ra gọi điện thoại cho bạn thì không khỏi cười nói: “Hai đứa đúng là trẻ con, vẫn là không được tự nhiên!” Trải qua hơn một ngày chung đụng, mẹ Tô đã cùng Mạnh Tur Thành tương đối quen thuộc rồi, còn có tâm lý coi như chính con trai của mình vì vậy mới nói những lời này. Mạnh Tur Thành và Tô Hồng Tụ lần nữa lại liếc mắt nhìn nhau, có chút ngượng ngùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Đến ngày họp mặt bạn cũ, Mạnh Tur Thành vẫn là áo khoác ngoài màu đen, còn Tô Hồng Tụ cũng là cố ý tìm một chiếc váy lông dê mặc vào, chiếc váy này ban đầu là cô đặt may riêng!

Mạnh Tur Thành thấy cô ăn mặc xinh đẹp, sau khi ra cửa liền hỏi: “Em ăn mặc xinh đẹp như vậy, là muốn làm sao?”

Tô Hồng Tụ cười liếc anh một cái: “Chẳng lẽ em mặc xinh đẹp một chút cũng là có mục đích sao?”

Mạnh Tư Thành cười bất đắc dĩ, cung chiều xoa xoa mái tóc của cô, không nói gì.

Hôm nay họp mặt bạn cũ được tổ chức tại một khách sạn, lúc này Công Tôn Bách (chính là vị bạn học cũ đã gọi điện thoại cho Mạnh Tư Thành và Tô Hồng Tụ) đã ra bên ngoài chào đón các bạn học cũ, thấy bọn họ thế nhưng cùng tới, đầu tiên là lấy làm kinh hãi, ngay sau đó cười: “Hai người các bạn trước kia là đồng học, sau đó ở thành phố S thì

là đồng sự, hôm nay về đến nhà tham gia họp mặt lại cùng xuất hiện, thật đúng là ăn ý.”

Tô Hồng Tụ mỉm cười, nhìn Mạnh Tư Thành một cái, cố ý không nói lời nào. Mạnh Tư Thành cười bất đắc dĩ kéo tay Tô Hồng Tụ, cười giải thích: “Minh cùng cô ấy đương nhiên là cùng xuất hiện rồi.”

Công Tôn Bách thấy tình cảnh này kinh hãi, không dám tin, nhìn qua nhìn lại bọn họ vài vòng, cuối cùng thở dài mà nói: “Thật sự là thế sự thay đổi khôn lường!”

Là bạn đồng học kiêm bạn tốt cùng phòng với Mạnh Tư Thành mấy năm, anh đương nhiên sẽ không quên năm đó mỗi khi Mạnh Tư Thành nhắc tới hoặc là thấy Tô Hồng Tụ lúc nào cũng bày ra dáng vẻ lạnh lùng, khinh thường! Thế mà hai người kia có thể đến được với nhau, làm sao có thể không khiến người ta ngạc nhiên rơi mắt kính!

Thời khắc chờ đón cuối cùng là các bạn học cũ từ từ đến đông đủ, cửu biệt trọng phùng mọi người đều rất vui mừng, cùng thăm hỏi lẫn nhau tình trạng gần đây, trong này dĩ nhiên có rất nhiều người chú ý tới tổ họp ngoài dự đoán này, ngoài than thở sợ hãi thì chính là rối rít bày tỏ chúc mừng, còn có mấy người dứt khoát hỏi lúc nào thì được mời ăn kẹo cưới đây?

Mạnh Tư Thành cười nói tự nhiên, nhất nhất đáp lại bánh kẹo cưới không xa kính xin mong đợi. Sau đó chờ khi mọi người đồng thời về đúng chỗ ngồi của mình, lúc này bỗng nhiên có một vị đồng học đi tới, Công Tôn Bách dĩ nhiên là người đầu tiên đứng lên tiếp đón: “Đại mỹ nữ Đàm Tư Tư, hoan nghênh hoan nghênh!”

Đàm Tư Tư một mái tóc uốn buông nhẹ, mắt to miệng mỏng xinh đẹp, rất khác biệt với váy ngắn và áo khoác ngoài kín đáo, phong thái vẫn như cũ. Cô nhìn xung quanh mọi người một lượt, đến khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ và Mạnh Tư Thành song vai ngồi bên nhau thì trong mắt âm thầm, chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Trong lòng Tô Hồng Tụ mặc dù nhéo lên một chút, nhưng rốt cuộc cũng là bạn học cũ, hơn nữa hôm nay là ngày bạn bè họp mặt, vì vậy cũng cười lên kêu Đàm Tư Tư ngồi xuống. Đàm Tư Tư cũng không từ chối, theo lời Tô Hồng Tụ hai người không gần không xa một chỗ ngồi xuống.

Tô Hồng Tụ cũng không phải kẻ ngốc, hôm nay mặc dù cô đối với tình cảm của Mạnh Tư Thành với mình rất có lòng tin, nhưng đối với người phụ nữ này... vẫn là cô cẩn thận chú ý quan sát phản ứng của Mạnh Tư Thành. Chỉ thấy trên mặt Mạnh Tư Thành vẫn treo nụ cười như lúc ban đầu, nhìn thấy Đàm Tư Tư đến đây lịch sự chào một tiếng, trong bữa tiệc mời rượu cũng không lạnh nhạt với Đàm Tư Tư, mà cũng không tỏ ra quá nhiệt tình, chính là thái độ cứ không nặng không nhẹ như vậy.

Tô Hồng Tụ biết rõ trước đây quan hệ giữa Mạnh Tư Thành và Đàm Tư Tư không tệ, hôm nay cố ý cư xử như vậy phần nhiều là trong lòng có điểm kiêng dè, nhưng cũng vì hành động đó của Mạnh Tư Thành mà cảm thấy yên tâm, vì vậy khẽ cười, cảm thấy mình thật nhỏ mọn, lập tức bung ly rượu lên hào phóng mời rượu.

Trong cuộc họp mặt, không khỏi một lần nữa nhắc lại những năm tháng thanh xuân, trong bữa tiệc tự nhiên cũng có người trêu ghẹo Mạnh Tư Thành và Tô Hồng Tụ, nói ban đầu làm thế nào cũng không nhìn ra nửa điểm dấu hiệu, thật đúng là chuyện khiến mọi người ngạc nhiên nhất trong lễ mừng năm mới năm nay. Sau bọn họ lại nghe nói hôm nay Mạnh Tư Thành ở tại nhà Tô Hồng Tụ thì càng thêm kinh ngạc không thôi đồng thời liên tiếp chúc mừng, thậm chí còn có bạn học nữ giờ ngón cái lên với Tô Hồng Tụ: “Đây chính là đã giải quyết được nam sinh khó khăn nhất của lớp, Tô Hồng Tụ bạn thật lợi hại, lại bắt được hân về nhà mình rồi!”. Bạn học nữ này từ trước đến giờ đều nói chuyện lớn mật, hôm nay nói những lời này xong mọi người đều cười ha ha, cảm thấy Tô Hồng Tụ liên tục, này chẳng những làm cho mặt Tô Hồng Tụ đỏ lên, ngay cả Mạnh Tư Thành ngồi bên cạnh cũng có chút lúng túng, bất đắc dĩ, dĩ nhiên cũng chỉ có thể cười một tiếng cho qua.

Dù là lúng túng nữa cũng là lúng túng trong ngọt ngào a!

So sánh xuống, Đàm Tư Tư cười có chút miễn cưỡng, ngồi không bao lâu liền lấy cớ đi toilet. Tô Hồng Tụ vẫn chú ý Đàm Tư Tư, thấy vẻ mặt cô rất không vui, vì vậy cũng đi theo sau đến, ai ngờ đi vào toilet liền thấy một mình Đàm Tư Tư đứng trước bồn rửa tay, cúi đầu yên lặng không nói, không biết đang đứng đây suy nghĩ cái gì. Tô Hồng Tụ thở dài, muốn an ủi cô, nhưng không biết an ủi thế nào.

Đàm Tư Tư thấy Tô Hồng Tụ tới đây, giờ lên nụ cười nói: “Thật hâm mộ cô, cô thật hạnh phúc.” Sau đó cũng không nhìn Tô Hồng Tụ một cái, xoay thẳng người rồi đi. Tô Hồng Tụ nhìn cô quay đầu rồi đi, làm váy xinh đẹp phieu dật trên không trung, sau đó biến mất không thấy gì nữa, trong không khí chỉ để lại một chút hương nước hoa nhàn nhạt, không khỏi thở dài, Đàm Tư Tư thật là một cô gái xinh đẹp, cô lặng lẽ chúc phúc Đàm Tư Tư có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Từ buổi họp mặt trở về Mạnh Tư Thành và Tô Hồng Tụ cùng nhau đi về phía bến xe buýt, một tay Mạnh Tư Thành nắm tay Tô Hồng Tụ, một tay lấy từ trong túi ra một chiếc bao tay đeo vào tay kia cho Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ vừa nhìn thấy khẽ cười: “Đây chính là bao tay em đan cho anh mà.” Mạnh Tư Thành gật đầu: “Chính do em đan, chỉ là em tặng cho anh, giờ anh lại đeo lên cho em.”

Tô Hồng Tụ nhìn anh tỉ mỉ giúp mình đeo bao tay vào, từ tay đến tim cũng bắt đầu ấm áp lên.

Hai người lên xe buýt, chỉ chốc lát sau đã đến chỗ gần nhà Tô Hồng Tụ, lúc xuống xe Tô Hồng Tụ chợt nhớ tới: “Lúc ra cửa mẹ nói trong nhà hết nước

tương rồi, để em đi mua một chai.”

Mạnh Tư Thành nhìn xung quanh, không thấy có siêu thị nào lớn: “Nếu không chúng ta đi đến khu vực bên cạnh xem nơi nào có siêu thị hay không?”

Tô Hồng Tụ mỉm cười: “Không cần đâu, em nhớ trước kia ở chung cư bên cạnh có một nơi có mở một cái cửa hàng nhỏ, ở đó có bán nước tương, chúng ta đi sang bên đó xem một chút.”

Vì vậy hai người nắm tay đi tới, quả nhiên tìm được một cửa hàng nhỏ, cửa hàng này thật ra thì cũng chưa chính thức là một cửa hàng, chỉ là một hộ gia đình mở ra có treo tấm bảng trên cửa sổ, sau đó có người cần mua đồ chỉ cần ở tại cửa sổ này gọi là được. Mặc dù cửa hàng này tuy nhỏ nhưng mặt hàng khá đầy đủ, từ nước tương, dấm, trà. . . có mọi thứ.

Tô Hồng Tụ bước đến gần cửa sổ nhìn một chút, chọn một số mặt hàng thường dùng, khi ông chủ đưa hàng thì muốn trả tiền. Nhưng khi cho tay vào trong túi áo mới phát hiện mình không mang theo ví tiền, chỉ có trước khi đi tiện tay cầm theo 50 đồng, vì vậy lấy ra đưa cho chủ quán, ai biết ông chủ vừa thấy đã lắc đầu nói: “Hai ngày nay buồn bán ế ảm nên không có chút tiền lẻ nào.” Mạnh Tư Thành nhìn thấy như vậy, vội vàng lấy ví tiền của mình ra đưa cho cô: “Chỗ này của anh có tiền lẻ, em cầm đi.”

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn bàn tay anh đang duỗi ra, đôi bàn tay sạch sẽ từng dắt mình thật ảm áp, đang nắm ví tiền đưa tới. Cô cười có chút ngượng ngùng nhận lấy mở ra, từ trong ví lấy ra tiền lẻ đưa cho ông chủ bán hàng. Ông chủ nhận lấy, nhìn Tô Hồng Tụ có chút quen mắt, thấy chàng trai bên cạnh lại nhìn nhiều thêm một cái, thuận miệng hỏi: “Đây là bạn trai của cháu?”

Tô Hồng Tụ thấy ông chủ cửa hàng hỏi, mặt có chút đỏ lên nhưng vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, bạn trai cháu ạ.”

Ông chủ cửa hàng lần nữa quan sát Mạnh Tư Thành mấy lần, cười khích lệ: “Người bạn trai này không tệ, không nhìn ra cháu rất có mắt nhìn người đấy.”

Bên này đang nói, vừa đứng bên cạnh đi tới một bà lão, bà lão này cùng mẹ Tô Hồng Tụ có quen biết, thấy một đôi Tô Hồng Tụ và Mạnh Tư Thành, vuốt mắt kính lão nói: “Ai ui, đây chính là vị con rể kia của nhà cháu à? Không trách được mẹ cháu mấy ngày nay cười đến không khép miệng được, thật đúng là khó lường!”

Vừa nói vừa cùng ông chủ chào hỏi, thuận miệng nói đến đang có tin đồn gì, ví dụ như con rể nhà họ Tô có tiền như thế nào, có tiền đồ ra sao. . . , dù sao những lời kia nói thật cũng không phải mà giả cũng không sai cùng với giọng nói khoa trương đặc hữu của các bà lão, thật là làm cho Tô Hồng Tụ nghe được mặt đỏ lên không dứt, chỉ có thể vội vàng tìm cơ xin phép, lôi kéo Mạnh Tư Thành rời đi.

Mạnh Tư Thành buồn cười nhìn Tô Hồng Tụ khuôn mặt đỏ hồng, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy, người ta khen anh mà em không thấy vui mừng à?” Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ hất tay của anh ra: “Cái gì cùng cái gì chứ? Anh thì vui rồi nhưng là em thật ngượng ngùng!”

Mạnh Tư Thành nhìn cô thật sự xấu hổ, cũng không nhiều lời, chỉ là tràn đầy hứng thú nhìn cô tươi cười.

Tô Hồng Tụ vung tay một cái, mới phát hiện ra trong tay mình còn cầm ví tiền của anh, vì vậy vội vàng đưa cho anh. Nhưng tại thời điểm đưa cho anh, chợt nhớ tới mới vừa rồi mở ví ra lấy tiền mơ hồ nhìn thấy một tấm hình, mà hình như còn là hình của nữ sinh đấy, vì vậy cô thu hồi tay lại.

Mạnh Tư Thành nhú mày vô tội hỏi: “Thế nào? Bây giờ là đang dùng quyền quản lý tài chính của anh sao?”

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ liếc anh một cái nhỏ giọng nói: “Đây là kiểm tra ví tiền.” Nói xong mở ví tiền ra, nhìn bên trong tường kép, phát hiện bên trong quả nhiên có một tấm hình, còn là hình đen trắng! Cô lấy ra nhìn kỹ lại phát hiện hình này nhìn có chút quen mắt.

Mạnh Tư Thành nhìn thấy cô thế nhưng lấy ra bức hình bên trong tường kép, khó được có lúc luống cuống, đưa tay muốn lấy lại ví tiền kia, nhưng tất nhiên cô không cho. Đến khi cô nhìn lại tấm hình một lần nữa, cuối cùng nhìn ra một chút mặt mày, nghi ngờ nhẹ nhàng “Ah” một tiếng, thần sắc Mạnh Tư Thành thậm chí có vẻ không bình tĩnh rồi.

“Không nên nhìn, đưa cho anh!” Mạnh Tư Thành nhỏ giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Tô Hồng Tụ cười vẫn lấy tấm hình ra, lần nữa xác nhận tấm hình đen trắng này chính là của mình, mà hình như tấm hình chụp vào thời điểm năm nhất trung học, nếu không phải hôm nay nhìn được tấm hình này của mình thì cũng không biết mình cũng có tấm hình như vậy rồi, chỉ là không biết từ đâu mà Mạnh Tư Thành có tấm hình này.

Mạnh Tư Thành thấy cô hiển nhiên đã nhận ra, bất đắc dĩ thừa nhận nói: “Không sai, đây chính là hình trước kia của em.” Nói xong anh cũng lại gần nhìn, vừa nhìn vừa nói: “Bộ dạng trước kia của em, nhìn lại thấy thật ngốc.”

Tô Hồng Tụ tự nhiên cũng nhìn ra khi đó mình thật là ngốc, ánh mắt đơn thuần, ngây thơ nhút nhát nhìn về phía trước, đó chính là Tô Hồng Tụ của mười mấy năm về trước!

Cô nhìn mình nhiều năm về trước cảm khái một phen, sau chợt nhớ tới: “Mạnh Tư Thành, làm sao anh có được tấm hình này?”

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi cái này, hạ giọng nói: “A, khi đó nhìn thấy giấy báo dự thi, trên đó có tấm hình này. . . , sau nó thành giấy bỏ đi, anh thấy ném đi có chút đáng tiếc. . . vì vậy liền lột xuống giữ lại.”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Thành, lại nhìn đến vành tai có chút đỏ, con ngươi tránh né của anh. Tô Hồng Tụ không nhịn được cảm thấy buồn cười: “Thời điểm đó anh đang làm lớp trưởng, là anh lợi dụng chức vụ len lén từ chỗ nào lấy đi hình của em, có phải hay không?”

Mạnh Tư Thành nghiêng đầu lại, kéo lấy tay của cô, từ trong tay của cô lấy lại bức hình rồi cẩn thận cất vào trong ví tiền, rồi bỏ vào túi, sau đó mới không cho là đúng nói: “Cái gì mà len lén, không thể nói anh như vậy.”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút thời điểm khi đó, thật là vừa cảm động vừa buồn cười: “Thì ra là thời điểm trước kia anh đã len lén yêu thích em nha!”

Mạnh Tư Thành không được tự nhiên, nghiêm nghị nhìn cô, sau đó dứt khoát quang minh chính đại thừa nhận: “Đúng vậy, anh đã thích em từ khi đó.”

Tươi cười của Tô Hồng Tụ lập tức thu lại, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh có thâm tình cùng nhớ lại, trước mắt loáng thoáng xuất hiện thiếu niên lạnh lùng, cô đọc rất nhiều năm trước, đôi mắt luôn bắt bẻ khi nhìn cô. Cô- cô gái luôn nhạy cảm, tự ti có hay không đã từng xuyên thấu qua vẻ lạnh lùng cố ý che dấu mà cảm nhận được nội tâm ấm áp của anh?

Như anh đã từng nói, khi đó bọn họ không hiểu được yêu như thế nào? Cũng không hiểu được cách chung đụng ra sao? Bọn họ dẫu đi trong lòng những cảm xúc tốt đẹp cho nhau, đối xử khách khí, xa lạ thậm chí dùng ánh mắt khinh bỉ mà đối mặt với thế giới này cũng đối mặt với chính cảm xúc của mình. Vì vậy vào giờ khắc này, ánh mắt của cô đã có chút ươn ướt, có bao nhiêu người ở thời khắc thiếu niên đã lặng lẽ khắc sâu hình ảnh một người khác trong đáy lòng, lại có bao nhiêu người có thể sau rất nhiều năm cùng nhau nhớ lại những năm tháng tuổi xanh tốt đẹp? Đặc biệt như bọn họ vậy, hai người từ không được tự nhiên đối mặt, sau bao nhiêu năm đi qua kết cục nhiều nhất chỉ là những lời thăm hỏi thoáng qua, sau đó tình yêu say đắm chỉ dám chôn chặt trong lòng, có lẽ đến thời điểm tóc đã trắng xóa nhìn lại tấm hình ngày xưa, nhớ lại bản thân đã từng thích đối phương, đối với người bầu bạn với mình cả cuộc đời là một tiếng thở dài mỉm cười?

Cô hẳn là nên cảm tạ trời cao, để cho bọn họ sau khi quanh đi quẩn lại thế nhưng có thể nắm tay, cùng nhau cười nói nhớ lại những năm tháng thanh xuân đã qua?

Mạnh Tư Thành cẩn thận cảm lấy tay cô nắm ở trong tay mình, một tay khác khẽ vuốt gương mặt cô: “Nghĩ gì thế?”

Tô Hồng Tụ từ trong hồi ức tỉnh lại, thấy Mạnh Tư Thành đang ân cần nhìn mình. Đôi mắt này loáng thoáng mười mấy năm trước còn là một thiếu niên, trải qua năm tháng bắt đầu trở nên thành thục, chừng chạc, cũng bắt đầu biết dịu dàng. Cô cảm ngược lại tay anh, khe khẽ cười với anh, nhẹ giọng nói: “Không có gì, mẹ đang chờ chúng ta, chúng ta mau lên lầu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Tô Hồng Tụ cười vẫn lấy tấm hình ra, lần nữa xác nhận tấm hình đen trắng này chính là của mình, mà hình như tấm hình chụp vào thời điểm năm nhất trung học, nếu không phải hôm nay nhìn được tấm hình này của mình thì cũng không biết mình cũng có tấm hình như vậy rồi, chỉ là không biết từ đâu mà Mạnh Tư Thành có tấm hình này.

Mạnh Tư Thành thấy cô hiển nhiên đã nhận ra, bất đắc dĩ thừa nhận nói: “Không sai, đây chính là hình trước kia của em.” Nói xong anh cũng lại gần nhìn, vừa nhìn vừa nói: “Bộ dạng trước kia của em, nhìn lại thấy thật ngốc.”

Tô Hồng Tụ tự nhiên cũng nhìn ra khi đó mình thật là ngốc, ánh mắt đơn thuần, ngây thơ nhút nhát nhìn về phía trước, đó chính là Tô Hồng Tụ của mười mấy năm về trước!

Cô nhìn mình nhiều năm về trước cảm khái một phen, sau chợt nhớ tới: “Mạnh Tư Thành, làm sao anh có được tấm hình này?”

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi cái này, hạ giọng nói: “A, khi đó nhìn thấy giấy báo dự thi, trên đó có tấm hình này. . . , sau nó thành giấy bỏ đi, anh thấy ném đi có chút đáng tiếc. . . vì vậy liền lột xuống giữ lại.”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Thành, lại nhìn đến vành tai có chút đỏ, con ngươi tránh né của anh. Tô Hồng Tụ không nhịn được cảm thấy buồn cười: “Thời điểm đó anh đang làm lớp trưởng, là anh lợi dụng chức vụ len lén từ chỗ nào lấy đi hình của em, có phải hay không?”

Mạnh Tư Thành nghiêng đầu lại, kéo lấy tay của cô, từ trong tay của cô lấy lại bức hình rồi cẩn thận cất vào trong ví tiền, rồi bỏ vào túi, sau đó mới không cho là đúng nói: “Cái gì mà len lén, không thể nói anh như vậy.”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút thời điểm khi đó, thật là vừa cảm động vừa buồn cười: “Thì ra là thời điểm trước kia anh đã len lén yêu thích em nha!”

Mạnh Tư Thành không được tự nhiên, nghiêm nghị nhìn cô, sau đó dứt khoát quang minh chính đại thừa nhận: “Đúng vậy, anh đã thích em từ khi đó.”

Tươi cười của Tô Hồng Tụ lập tức thu lại, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh có thâm tình cùng nhớ lại, trước mắt loáng thoáng xuất hiện thiếu niên lạnh lùng cô độc rất nhiều năm trước, đôi mắt luôn bắt bẻ khi nhìn cô. Cô- cô gái luôn nhay cảm, tự ti có hay không đã từng xuyên thấu qua vẻ lạnh lùng cố ý che giấu mà cảm nhận được nội tâm ấm áp của anh?

Như anh đã từng nói, khi đó bọn họ không hiểu được yêu như thế nào? Cũng không hiểu được cách chung đụng ra sao? Bọn họ dấu đi trong lòng những cảm xúc tốt đẹp cho nhau, đối xử khách khí, xa lạ thậm chí dùng ánh mắt khinh bỉ mà đối mặt với thế giới này cũng đối mặt với chính cảm xúc của mình. Vì vậy vào giờ khắc này, ánh mắt của cô đã có chút ươn ướt, có bao nhiêu người ở thời khắc thiếu niên đã lặng lẽ khắc sâu hình ảnh một người khác trong đáy lòng, lại có bao nhiêu người có thể sau rất nhiều năm cùng nhau nhớ lại những năm tháng tuổi xanh tốt đẹp? Đặc biệt như bọn họ vậy, hai người từ không được tự nhiên đối mặt, sau bao nhiêu năm đi qua kết cục nhiều nhất chỉ là những lời thăm hỏi thoáng qua, sau đó tình yêu say đắm chỉ dám chôn chặt trong lòng, có lẽ đến thời điểm tóc đã trắng xóa nhìn lại tấm hình ngày xưa, nhớ lại bản thân đã từng thích đối phương, đối với người bầu bạn với mình cả cuộc đời là một tiếng thở dài mỉm cười?

Cô hẳn là nên cảm tạ trời cao, để cho bọn họ sau khi quanh đi quẩn lại thế nhưng có thể nắm tay, cùng nhau cười nói nhớ lại những năm tháng thanh xuân đã qua?

Mạnh Tư Thành cẩn thận cầm lấy tay cô nắm ở trong tay mình, một tay khác khẽ vuốt gương mặt cô: “Nghĩ gì thế?”

Tô Hồng Tụ từ trong hồi ức tỉnh lại, thấy Mạnh Tư Thành đang ân cần nhìn mình. Đôi mắt này loáng thoáng mười mấy năm trước còn là một thiếu niên, trải qua năm tháng bắt đầu trở nên thành thục, chừng chạc, cũng bắt đầu biết dịu dàng. Cô cầm ngược lại tay anh, khe khẽ cười với anh, nhẹ giọng nói: “Không có gì, mẹ đang chờ chúng ta, chúng ta mau lên lầu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tô Hồng Tụ cười vẫn lấy tấm hình ra, lần nữa xác nhận tấm hình đen trắng này chính là của mình, mà hình như tấm hình chụp vào thời điểm năm nhất trung học, nếu không phải hôm nay nhìn được tấm hình này của mình thì cũng không biết mình cũng có tấm hình như vậy rồi, chỉ là không biết từ đâu mà Mạnh Tư Thành có tấm hình này.

Mạnh Tư Thành thấy cô hiển nhiên đã nhận ra, bất đắc dĩ thừa nhận nói: “Không sai, đây chính là hình trước kia của em.” Nói xong anh cũng lại gần nhìn, vừa nhìn vừa nói: “Bộ dạng trước kia của em, nhìn lại thấy thật ngốc.”

Tô Hồng Tụ tự nhiên cũng nhìn ra khi đó mình thật là ngốc, ánh mắt đơn thuần, ngây thơ nhút nhát nhìn về phía trước, đó chính là Tô Hồng Tụ của mười mấy năm về trước!

Cô nhìn mình nhiều năm về trước cảm khái một phen, sau chợt nhớ tới: “Mạnh Tư Thành, làm sao anh có được tấm hình này?”

Mạnh Tư Thành nghe cô hỏi cái này, hạ giọng nói: “A, khi đó nhìn thấy giấy báo dự thi, trên đó có tấm hình này. . . , sau nó thành giấy bỏ đi, anh thấy ném đi có chút đáng tiếc. . . vì vậy liền lột xuống giữ lại.”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tư Thành, lại nhìn đến vành tai có chút đỏ, con ngươi tránh né của anh. Tô Hồng Tụ không nhịn được cảm thấy buồn cười: “Thời điểm đó anh đang làm lớp trưởng, là anh lợi dụng chức vụ len lén từ chỗ nào lấy đi hình của em, có phải hay không?”

Mạnh Tư Thành nghiêng đầu lại, kéo lấy tay của cô, từ trong tay của cô lấy lại bức hình rồi cẩn thận cất vào trong ví tiền, rồi bỏ vào túi, sau đó mới không cho là đúng nói: “Cái gì mà len lén, không thể nói anh như vậy.”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút thời điểm khi đó, thật là vừa cảm động vừa buồn cười: “Thì ra là thời điểm trước kia anh đã len lén yêu thích em nha!”

Mạnh Tư Thành không được tự nhiên, nghiêm nghị nhìn cô, sau đó dứt khoát quang minh chính đại thừa nhận: “Đúng vậy, anh đã thích em từ khi đó.”

Tươi cười của Tô Hồng Tụ lập tức thu lại, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh có thâm tình cùng nhớ lại, trước mắt loáng thoáng xuất hiện thiếu niên lạnh lùng cô độc rất nhiều năm trước, đôi mắt luôn bắt bẻ khi nhìn cô. Cô- cô gái luôn nhay cảm, tự ti có hay không đã từng xuyên thấu qua vẻ lạnh lùng cố ý che giấu mà cảm nhận được nội tâm ấm áp của anh?

Như anh đã từng nói, khi đó bọn họ không hiểu được yêu như thế nào? Cũng không hiểu được cách chung đụng ra sao? Bọn họ dấu đi trong lòng những

cảm xúc tốt đẹp cho nhau, đối xử khách khí, xa lạ thậm chí dùng ánh mắt khinh bỉ mà đối mặt với thế giới này cũng đối mặt với chính cảm xúc của mình. Vì vậy vào giờ khắc này, ánh mắt của cô đã có chút ươn ướt, có bao nhiêu người ở thời khắc thiếu niên đã lặng lẽ khắc sâu hình ảnh một người khác trong đáy lòng, lại có bao nhiêu người có thể sau rất nhiều năm cùng nhau nhớ lại những năm tháng tuổi xanh tốt đẹp? Đặc biệt như bọn họ vậy, hai người từ không được tự nhiên đối mặt, sau bao nhiêu năm đi qua kết cục nhiều nhất chỉ là những lời thăm hỏi thoáng qua, sau đó tình yêu say đắm chỉ dám chôn chặt trong lòng, có lẽ đến thời điểm tóc đã trắng xóa nhìn lại tấm hình ngày xưa, nhớ lại bản thân đã từng thích đối phương, đối với người bầu bạn với mình cả cuộc đời là một tiếng thở dài mỉm cười?

Cô hẳn là nên cảm tạ trời cao, để cho bọn họ sau khi quanh đi quẩn lại thế nhưng có thể nắm tay, cùng nhau cười nói nhớ lại những năm tháng thanh xuân đã qua?

Mạnh Tư Thành cẩn thận cầm lấy tay cô nắm ở trong tay mình, một tay khác khẽ vuốt gương mặt cô: “Nghĩ gì thế?”

Tô Hồng Tụ từ trong hồi ức tỉnh lại, thấy Mạnh Tư Thành đang ân cần nhìn mình. Đôi mắt này loáng thoáng mười mấy năm trước còn là một thiếu niên, trải qua năm tháng bắt đầu trở nên thành thục, chừng chạc, cũng bắt đầu biết dịu dàng. Cô cầm ngược lại tay anh, khe khẽ cười với anh, nhẹ giọng nói: “Không có gì, mẹ đang chờ chúng ta, chúng ta mau lên lầu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 1

Đó là vào buổi tối của một năm nào đó, một nhà mọi người com nước xong, Tô Hồng Tụ theo thói quen đứng dậy dọn dẹp. Mạnh Tư Thành ngồi bên cạnh cô vội vàng ngăn cô lại, cau mày bất mãn: “Đến lúc nào rồi, em còn để tâm đến những chuyện nhỏ vậy?” Trong miệng trách cứ như vậy, trên tay lại cẩn thận từng li từng tí, đỡ cô ngồi xuống, sau đó Mạnh Tư Thành tự mình dọn dẹp chén bát lung tung trên bàn.

Mẹ Tô từ phòng bếp bưng đĩa trái cây ra, thấy con gái ngồi tại chỗ đó, còn con rể đang cuộn tay áo chuẩn bị dọn dẹp bàn ăn, thì vội vội vàng vàng tranh tay dọn trước, trong miệng còn lầm bầm: “Con cũng đã làm việc cả tuần rồi, thật vất vả được ngày chủ nhật mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, những chuyện này cứ để mẹ tới làm là được.”

Mạnh Tư Thành còn cố gắng giúp, nhưng nhìn mẹ Tô bộ dáng không nhường ai, lại thấy Tô Hồng Tụ đang ngồi bên cạnh tủm tỉm nhìn anh cười, làm anh không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống.

Mẹ Tô năm xưa đã khổ cực, Mạnh Tư Thành cũng hi vọng có thể cố gắng hiếu thuận với người mẹ vợ này, nhưng vì cả đời mẹ đã quen bận rộn nên không chịu ngồi không, bình thường cũng thường xuyên cùng cô bảo mẫu tranh việc, tối nay bảo mẫu tạm thời có việc xin nghỉ về trước nên mẹ tự nhiên không để loại chuyện nhỏ nhặt như rửa chén bát này cho con rể làm.

Mạnh Tư Thành cùng Tô Hồng Tụ xem TV một lúc, Tô Hồng Tụ khẽ ngáp nhỏ một cái, mẹ Tô thấy thế liền nhắc bọn họ vào phòng nghỉ ngơi sớm đi. Mạnh Tư Thành cũng sợ Tô Hồng Tụ bị mệt, vì vậy đỡ Tô Hồng Tụ vào phòng.

Ai ngờ vào phòng rồi, Tô Hồng Tụ nằm ở trên giường nhưng không buồn ngủ nữa, bàn tay Mạnh Tư Thành nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng đã nâng cao của Tô Hồng Tụ, cười nói: “Anh xem không phải em mệt nhọc, mà là con trai mệt nhọc.”

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười, dựa vào bờ vai anh, cảm thụ nhịp đập nhẹ nhàng trong cơ thể: “Đúng vậy, hiện tại các con rất yên tĩnh, có lẽ đang ngủ nướng đấy.”

Cho nên nói các con, là bởi vì trong bụng không phải là một mà là hai baby.

Mạnh Tư Thành nhẹ tay, ôn nhu vuốt ve bụng của cô, cảm thụ sinh mạng ở trong đó khẽ động, trong lòng lan toả cảm giác thoải mái.

Không biết hai vợ chồng nằm ôm nhau bao lâu, bàn tay to của Mạnh Tư Thành đang nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên bụng từ từ đi xuống. Tô Hồng Tụ nhận ra hành động đó của anh, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ là cắn cắn môi nhích đến gần đầu vai anh hơn.

Tay Mạnh Tư Thành đã sớm quen thuộc với nơi đó, anh nhẹ nhàng ôm ái trên choker cô, chính xác tìm được nơi có thể kích thích phản ứng của cô nhất, thuần thục xoa lấy, hài lòng cảm nhận được cô gái bên cạnh khó nhịn uốn éo người.

Xác thực trong cơ thể Tô Hồng Tụ đã dâng lên dậy sóng, kể từ sau khi cô mang thai, thân thể càng ngày càng nhạy cảm, thường thường chỉ cần một động tác nhỏ của anh là có thể làm cho cô run rẩy, huống chi thật sự bọn họ đã lâu không có làm rồi.

Nhưng đợi đến khi thời điểm Mạnh Tư Thành muốn tiếp tục bước kế tiếp, Tô Hồng Tụ lại vươn tay giữ lấy tay anh: “Đừng, đứa bé ở trong bụng đấy!”

Mạnh Tư Thành cười cúi đầu, nhẹ giọng nói với cô: “Hải đứa nhóc không phải đã ngủ rồi sao?”

Tô Hồng Tụ quả thật nghĩ mắt tròn trắng, mới vừa rồi cũng chỉ là nói đùa mà thôi, bọn nhỏ rốt cuộc có ngủ hay không người mẹ là cô làm sao có thể biết

rõ được chứ! Ngược lại cái người làm cha cách một tầng bụng này lại nói với bộ dạng chắc chắn như vậy.

Bàn tay Mạnh Tư Thành lại càng lớn lối làm cho cô không nhìn được hít vào thở ra một hơi, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, thở hỗn hển. Mạnh Tư Thành nghe được âm thanh thở gấp của cô, rất hài lòng, hạ thấp giọng nói: “Không có chuyện gì đâu, bác sĩ đã từng nói qua, qua bốn tháng thì có thể, chỉ cần cẩn thận một chút là không sao.”

Tô Hồng Tụ đỏ mặt, mặc dù đã là người có thai sắp sinh rồi nhưng ở trước mặt đứa trẻ trong bụng mình thảo luận vấn đề này, cô vẫn là không nhìn được đỏ mặt! Nhưng cô nghe thấy Mạnh Tư Thành, cảm nhận hơi thở dồn dập của anh, đột nhiên cảm thấy đúng là thời gian này xác thực uất ức anh. Nghĩ tới đây, cô cũng không nói gì, coi như ngầm cho phép.

Mạnh Tư Thành lấy được sự cho phép từ cô, lập tức nhẹ nhàng đỡ cô dậy, nói muốn tiến vào từ phía sau cô, làm như vậy sẽ không gây tổn thương cho đứa bé, cũng không làm cô mệt mỏi, Tô Hồng Tụ nghe vậy liền thuận theo.

Ai biết cái tư thế này chính là, cô nửa nằm nửa ngồi ở chỗ này, anh quỳ gối phía sau cô, nâng thân thể của cô lên sau đó từ phía dưới đi vào.

Như vậy xác thực không khiến cô dễ dàng mệt mỏi, cũng không ảnh hưởng đến đứa bé, thế nhưng tư thế này. . . . Thực sự là rất mắc cỡ!

Mạnh Tư Thành thuận lợi tiến vào, ở trong đó chật khít làm anh không nhìn được mà rên rỉ. Do cô mang thai nên cũng trở nên nhạy cảm hơn so với trước kia, vì vậy khi anh tiến vào trong nháy mắt cũng mang đến cho cô khoái cảm khó tả.

Mạnh Tư Thành thử thăm dò đưa vào mấy cái, tiết tấu tương đối chậm, sức lực tương đối nhẹ, nhưng lại vào rất sâu. Tô Hồng Tụ có thể cảm nhận được phân thân của anh lấp đầy trong u cổ của cô, cũng có thể cảm thấy mình vẫn khát vọng bị anh trêu chọc.

Ngay tại thời điểm này, Tô Hồng Tụ chợt thấy hàng loạt con co rút đau đớn từ bụng truyền đến, cô không nhìn được ôm bụng kêu lên.

Mạnh Tư Thành còn tưởng rằng mình làm thương tổn tới cô, vội vàng đỡ cô lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian này những kiến thức làm mẹ cũng có tác dụng, biết là chuẩn bị muốn sinh, nước ối cũng muốn vỡ ra rồi. Cô khổ sở lắc đầu nói: “Anh. . . . anh mau. . . . Anh mau ra đi. . . .”

Lúc này tự nhiên Mạnh Tư Thành không dám ham, vội vàng đỡ cô, cẩn thận rút ra ngoài.

Tô Hồng Tụ ôm bụng vịn giường, cố gắng nhìn những con co rút đau bụng truyền tới, đứt quãng nói: “Em. . . . Có thể em muốn. . . . Muốn sinh. . . .”

Mạnh Tư Thành cả kinh, biết không phải chuyện đùa, mặc dù anh đã sớm chuẩn bị kiến thức để làm cha, vì giờ phút này mà đã xem qua rất nhiều sách vở, nhưng khi gần đến thời điểm, nghĩ tới đây là sự kiện quan trọng liên hệ tới tương lai của mình với hai bảo bảo làm anh trở nên luống cuống. Hơn nữa trong lòng anh đang hết sức lo lắng có phải mới vừa rồi một phen động tác kia của mình có thể thương tổn tới bảo bảo hay không?

Mặt Tô Hồng Tụ cũng đã tái nhợt, nhưng nhìn Mạnh Tư Thành rõ ràng là bởi vì là khăn trương quá độ mà hoảng hồn, cô đành bất đắc dĩ ngừng đầu, tay run run chỉ vào cửa nói: “Mau đi gọi mẹ. . . .”

Mạnh Tư Thành nhất thời phản ứng kịp, vội vàng nhảy xuống giường, tùy tiện mặc quần rồi chạy đi mở cửa, thậm chí quên không đi giày, trực tiếp chạy ra phòng khách gọi mẹ vợ.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, mặc dù Mạnh Tư Thành là người chững chạc cỡ nào, gặp phải chuyện như vậy cũng không bằng được mẹ vợ chưa từng thấy qua việc gì. Không giống với con rể hốt hoảng, mẹ Tô sau khi nghe được tin tức lại rất tỉnh táo, vừa an ủi Tô Hồng Tụ, vừa rất nhanh phân phó Mạnh Tư Thành một loạt chuyện, ví dụ như vội vàng gọi điện thoại cho bệnh viện, cùng với dọn dẹp xong các loại vật dụng đã sớm chuẩn bị trước đó.

Mạnh Tư Thành nói chuyện điện thoại xong, rốt cuộc người cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó cùng mẹ Tô cùng đỡ Tô Hồng Tụ xuống lầu.

Tô Hồng Tụ ở bên trong đã ba giờ rồi, mà Mạnh Tư Thành ở ngoài phòng sinh đã đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần.

Nhìn một ít dụng cụ có máu ra, lại nhìn đèn sang trong phòng sinh, cơ hồ đây là thứ một ngàn lần quay về phía mẹ Tô tìm kiếm bảo đảm “Cô ấy thực sự không có việc gì chứ?”

Ngược lại mẹ Tô khá bình tĩnh, nhìn một chút trong phòng sinh, an ủi con rể mình nói: “Không có việc gì, con xem cô y tá không phải đã nói không có việc gì sao?”

Mạnh Tư Thành cúi đầu, đứng vậy, nghe nói không có chuyện gì, y tá nói không có việc gì, thế nhưng bao lâu rồi, nghĩ đến trước đó đã xem qua các khóa trình, như cũ anh tâm loạn như ma. Đang ở lúc anh ngẩng đầu lên, há miệng ra lần thứ một ngàn lẻ một lần muốn mẹ Tô xác nhận bảo đảm, thì sau lưng âm thanh ngọt ngào của cô y tá vang lên: “Chúc mừng! Là một đôi long phượng thai, mẹ tròn con vuông.”

Mạnh Tư Thành chợt quay người lại, nhìn thấy hai cô y tá, trong tay mỗi người đang ôm đứa bé, trên mặt có nhiều nếp nhăn, đang ngủ thật an tường.

Có một loại nói không nên lời, mừng như điên, cũng không dám tin xông lên đầu của anh.

Vì vậy ở nơi này, thời khắc lịch sử đáng ghi nhớ cả đời, chờ đợi con của mình vừa ra đời ngay trước mắt, trước mặt mẹ vợ, Mạnh Tư Thành bỗng tối sầm mặt, ngã xuống đất ngất đi.

Rất nhiều năm sau, Tô Hồng Tụ như cũ vẫn lấy chuyện này để cười nhạo Mạnh Tư Thành, mà Mạnh Tư Thành vào lúc này sẽ giận tái mặt, để cho cô không dám trước mặt hai đứa nhóc sinh đôi đáng yêu nói lung tung đùa cợt mình. Nhưng trở lại trong phòng, thời điểm chỉ có hai người, Mạnh Tư Thành cố ý vuốt ve Tô Hồng Tụ nói: “Em là muốn tìm phạt nha, thế nhưng lại nói những chuyện này cho bọn nhỏ biết.”

Tô Hồng Tụ nhíu mày cười: “Cho dù em không nói, không phải bọn nhỏ đã sớm biết sao?”

Mạnh Tư Thành không hiểu được: “Ngoài em ra còn có ai dám nói ra?” Là mẹ vợ sao? Mạnh Tư Thành biết mẹ vợ không phải là người hay buôn chuyện người khác, tự nhiên sẽ không lấy chính chuyện của mình để nói cho bọn trẻ biết.

Tô Hồng Tụ mỉm môi cười, ghe vào bên tai anh nhỏ giọng một phen. Sau đó Mạnh Tư Thành lung túng đến nỗi hai bên tai đều đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Anh, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.